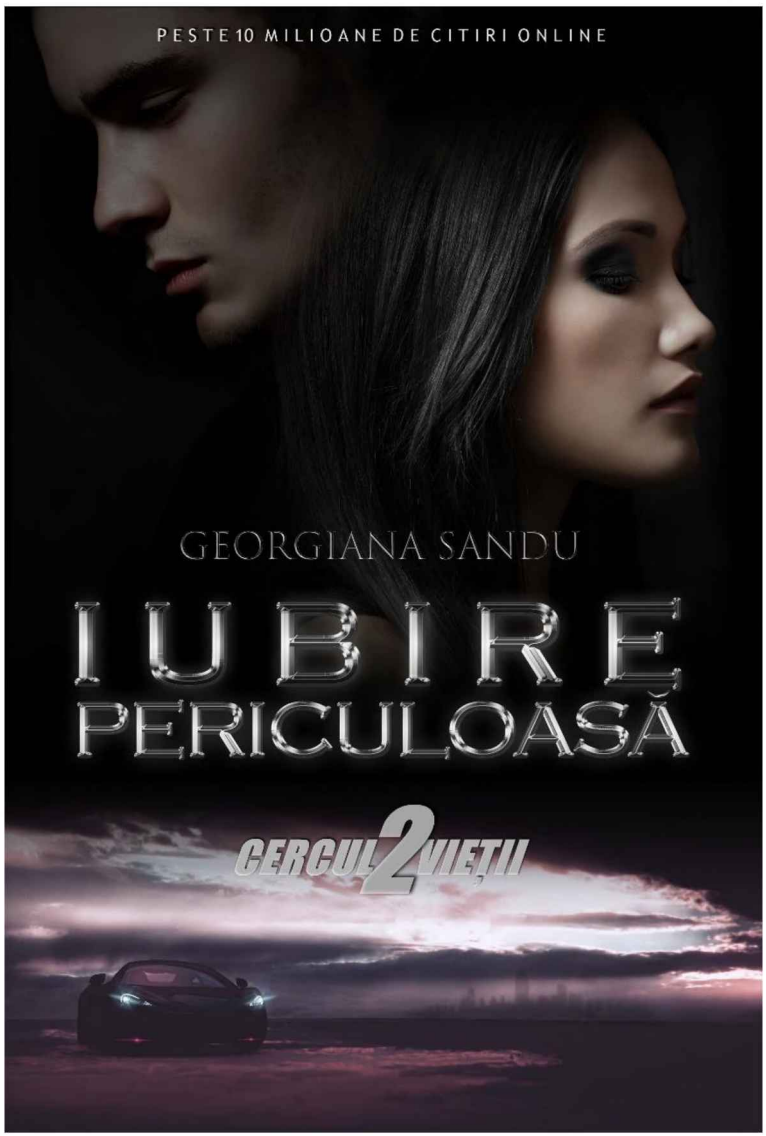
PESTE 10 MILIOANE DE CITIRI ONLINE
GEORGIANA SANDU
IUBIRE PERICULOASĂ
CERCUL 2 VIEȚII

IUBIRE PERICULOASĂ

Vol. 2 CERCUL VIEȚII

GEORGIANA SANDU

Această lucrare electronică este protejată prin copyright, iar cartea este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, punerea la dispoziţia publică, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, stocarea pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimțământul autorului, sunt interzise.

© GEORGIANA SANDU 2021

IUBIRE PERICULOASĂ

GEORGIANA SANDU

„Nimeni nu se poate întoarce în trecut pentru un nou început, însă cu toţii putem începe astăzi să creăm un nou sfârşit.”

- Maria Robinson

PROLOG

Întotdeauna m-am gândit la moarte ca la o salvare, o eliberare. Într-un anumit punct al vieţii, mi-o doream *atât* de mult. Mi-am imaginat-o ca pe o sinucidere, o faptă de slăbiciune şi inconştienţă provocată de suferinţă. Sau un accident neprevăzut, o maşină care să mă lovească pe trecerea de pietoni într-un moment de neatenţie, sau poate o boală incurabilă… însă niciodată nu m-am gândit la propria moarte *aşa*.

Nu mi-am imaginat un sfârşit provocat de mâna cuiva care îşi doreşte să îmi ia viaţa.

Am privit bărbatul ce ţintea spre mine. Vântul ce intra prin parbrizul spart îmi învolbura părul şi simţeam gustul morţii pe limbă. Chipul său îmi era necunoscut, dar arma ce o ţinea îndreptată spre mine era o imagine pe care o văzusem de prea multe ori în ultimul timp.

Şi cum soarta mi-a oferit întotdeauna un lucru atunci când nu mi-l mai doream, iată-mă

acum aici, în faţa morţii, când îmi doresc mai mult ca oricând să trăiesc. Să trăiesc pentru el, aşa cum şi el trebuie să trăiască acum pentru mine, sau măcar să murim împreună.

De la început am ştiut că, acceptându-l, nu voi avea o iubire *obişnuită* lângă el. Am acceptat toate riscurile şi nu regret nimic, dar acum sunt pe cale să aflu cât de periculoasă e cu adevărat iubirea lui pentru mine.

1. HALUCINAŢII

Cuvântul „prietenie" are o singură definiţie pentru fiecare dintre noi.

Dar „prieteni", vine cu mult mai multe înţelesuri şi semnificaţii. Poţi avea zeci, sute sau poate chiar mii de prieteni – depinde de cât de consistent ţi-e contul bancar sau cât de carismatic eşti – dar dintre aceştia nici unul nu ar putea fi cu adevărat... real.

Eu am fost unul dintre acei oameni norocoşi care întotdeauna s-a bucurat de prieteni adevăraţi, chiar dacă am ajuns să schimb trei anturaje diferite până în etapa asta timpurie a vieţii.

Dar, la un moment dat, ajungi în mijlocul unor oameni care ţi se par incredibili şi ţi-i imaginezi deja ca fiindu-ţi cei mai buni prieteni, apoi îţi dai seama că nu îi cunoşti deloc şi s-ar putea ca mentalitatea ta să nu se potrivească cu a lor.

Ce faci atunci? Mai ales când îi vezi participând la o crimă... o crimă comisă de iubitul

tău, persoana pe care, se pare, o cunoşti şi mai puţin.

Din fericire, puțini se trezesc într-o asemenea încurcătură de-a lungul vieții, dar eu, fiind un magnet de calitate pentru ghinion, mă aflu exact în situația prezentată mai sus, deşi cuvântul *încurcătură* sună aproape ca un eufemism foarte elegant în comparaţie cu adevărata gravitate a situaţiei. Într-adevăr, îi cunosc pe aceşti oameni de nici o săptămână, e normal să am parte de surprize din partea lor, dar normal era să dau peste hobby-uri ciudate sau apucături enervante, nu peste gâturi sucite şi bălți de sânge cauzate de pumni izbiți cu o putere şi precizie corespunzătoare luptătorilor de elită.

Şi aşa am ajuns acolo unde m-am închipuit la început. Într-un nou cerc al vieţii, *cercul lui Harris*, care va reprezenta ori începutul adevăratei mele vieţi, ori o distrugere devastatoare. Deocamdată, sorţii nu sunt de partea mea şi ipoteza numărul 2 pare mult mai probabilă.

Nu vedeam nimic altceva în afara părului blond, îmbibat de sânge. Imaginea oripilantă îmi provoca greaţă chiar şi prin barierele somnului, pentru că îmi dădusem seama la un moment dat că sunt inconştientă.

Şi mai groaznic decât pletele umede cu lichidul vâscos şi roşu, este sunetul ce se repetă în capul meu precum o melodie enervantă ce ţi se înregistrează în memorie şi o îngâni în minte fără să te poţi opri, chiar dacă ajungi să o urăşti. Acel sunet era oribila pocnire a oaselor ce se rup. Acel zgomot de o milisecundă, ce se termină înainte să apuci să clipeşti de două ori, dar îţi zbârleşte până şi organele interne. Acel sunet este unul din multele reprezentante ale morţii, iar tu priveşti apoi spre un corp întins pe jos, cu gâtul sucit într-o poziţie nefirească, ce va reprezenta sursa coşmarurilor tale pentru, poate, tot restul vieţii.

Acea imagine şi sunetul îmi bubuiau acum în minte, determinându-mă să urlu de disperare şi să mă zvârcolesc în inconştienţă, ca un miel speriat, încolţit de lupi.

— Katherine! Ţipătul dur şi poruncitor m-a ajutat să trec de barierele coşmarului şi am deschis speriată ochii, ţâşnind în fund.

M-am trezit brusc într-o cameră cunoscută, iar toate evenimentele s-au derulat înapoi cu o viteză ameţitoare, ce mi-a cauzat o altă stare de greaţă. Înainte să apuc să vărs, am întâlnit o privire ce mă analiza îngrijorată, apoi am revăzut-o aşa cum era acum câteva momente: furioasă, batjocoritoare... criminală.

Am ţipat şi m-am smuls de lângă el, realizând că sunt pe un pat şi pot să ţâşnesc înapoi doar târându-mă pe fund.

— Iubito, e în regulă. Sunt eu, e în regulă, încearcă să îţi revii. Te rog, calmează-te!

Vocea lui dură şi sarcastică de mai devreme devenise acum blândă şi moale, încerca parcă să mă dreseze, ca şi cum aş fi un animal sălbatic.

Şi să mă ia naibii de nu mă simt ca unul.

Să îmi revin? Tocmai l-am văzut ucigând un om şi el vrea să îmi revin de parcă mă izbisem din greşeală de un stâlp, în timp ce lingeam o îngheţată şi trimiteam mesaje pe stradă.

Am răbufnit imediat.

— L-ai omorât! I-ai... oh, Doamne... mi-am înfipt mâinile în păr şi mi-am strâns genunchii la piept, încercând disperată să îl ţin cât mai departe de mine.

Când l-am privit, Harris arăta şocat şi parcă bulversat. Nu! Nu mă mai păcăleşte din nou.

— Katherine, pe cine *am omorât*? Glasul lui este cu adevărat surprins, la fel şi modul în care se uită la mine, de parcă habar nu are despre ce vorbesc.

— Bărbatul acela blond, am văzut când l-ai omorât, aşa că nu încerca să mă minţi din nou. I-ai frânt gâtul. Am urlat la el, privind în jurul meu şi

aşteptându-mă să văd cadavrul întins la picioarele mele, dar suntem în camera lui Harris, de la casa lui Mike.

El trase o gură mare de aer şi îşi trecu mâna prin păr.

— Deci asta *ai văzut*, spuse el, iar eu l-am privit încă hăituită de amintire, rezistând cu greu nevoii de a urla din rărunchi.

Harris se apropie de mine, dar m-am tras înapoi. Îmi prinse încheietura şi mă trase spre el, forţându-mă să mă târăsc pe genunchi şi să ajung în faţa lui. Mi-a prins obrajii în palme şi când mi-am amintit ce au făcut palmele astea enorme mai devreme, cum s-au strâns în jurul gâtului şi l-au frânt, am început să mă zbat înnebunită în braţele lui.

— Katherine, iubito, linişteşte-te şi lasă-mă să îţi explic. Ştiu ce ţi s-a întâmplat, dar nu e deloc real.

Ultimul cuvânt m-a făcut să mă opresc pentru o secundă, Harris o profitat de ocazie şi m-a baricadat în braţele lui.

— În afară de alcool, ce ai mai consumat în noaptea asta? M-am oprit definitiv şi am rămas nemişcată în braţele lui, privindu-l cu ochii mari, de parcă mă acuza pe mine de o crimă... sau îşi dăduse seama că comisesem una şi încercasem să

ascund. Dar crima mea nu avea formă fizică, ca a lui, ci halucinogenă.

Dându-şi seama că m-am calmat şi că încep să nu mai înţeleg ce se întâmplă, Harris mai diminuă strânsoarea şi oftă din nou.

— V te-a găsit în spatele casei, ţipând cât te ţinea gura. Mi-a spus că te uitai la ceva în faţa ta şi tremurai de parcă se deschidea o gaură de iad la picioarele tale, şi-a dat seama imediat ce ai şi m-a chemat pe mine. Ţi-a dat PCP în seara asta, ai luat foarte mult şi organismul tău şi-a pierdut rezistența la drogul ăsta. L-ai combinat şi cu alcool şi ai ajuns să ai halucinaţii criminale în spatele casei lui Mike. Eu eram cu băieţii afară, încercam să ne hotărâm dacă merită să facem o cursă, când m-a sunat V şi m-a chemat înnebunită să o ajut, pentru că tu ai o cădere nervoasă. Am apucat doar să te ating, apoi mi-ai leşinat în braţe.

Oftă din nou şi îşi trecu mâinile prin păr, eliberându-mă pe mine.

— La dracu', iubito, m-ai speriat în ultimul hal. Până a apucat V să îmi spună că eşti drogată, eram pe cale să înnebunesc şi eu lângă tine. Ştiu ce a produs toate astea, mintea ta e acum plină de gânduri cu mine şi ceea ce fac, eşti suspicioasă şi speriată, iar drogul a contribuit exploziv la asta şi ţi-a afişat în faţa ochilor probabil cea mai mare frică a ta. Dar nu s-a întâmplat nimic, iubito, se

întinse din nou spre mine şi îmi prinse faţa în palme. Suntem la petrecerea lui Mike, jos sunt oameni care dansează şi joacă cărţi, toţi sunt prietenii mei... cum aş putea să omor pe cineva?

Tot mai bulversată, mi-am scuturat capul şi mi-am înfipt mâinile în păr, apoi mi-am proptit coatele pe genunchi. Nu se putea să îmi fi închipuit... păruse atât de real, şi V... ştiu când am coborât să îl caut pe Harris, V m-a întrebat de ce sunt desculţă, un necunoscut m-a plesnit peste fund... totul păruse prea real. Dar asta fusese de fapt real, clacajul se produsese când ajunsesem în spatele casei, unde... îmi închipuisem tot ce se întâmplase din cauza PCP-ului? Nu putea fi posibil, chiar dacă nu e prima halucinaţie pe care mi-o produce drogul ăsta, dar asta a părut prea reală.

Am analizat cuvintele lui Harris şi am găsit nepotrivirea. Capul mi-a ţâşnit spre el, amintindu-mi discuţia pe care o avuseseră.

— Nu era prieten, era un mesager. Trimis de... Reynolds. Te-am auzit spunând numele ăsta şi înainte. Apoi a menţionat ceva de un... mi-am strâns ochii, încercând să îmi amintesc al doilea nume, dar era o amintire ce se ştersese. M-am enervat şi am lovit cu pumnul în pat, dar numele nenorocit nu voia să reapară.

— Mai era vorba de încă unul, care caută răzbunare şi o poate obţine prin mine. M-a ameninţat pe mine! A spus că asta aştepta... *el.*

Faptul că nu reuşeam să îmi amintesc al doilea nume era ca un pumn încasat în plex de la un necunoscut ce dispare înainte să îl vezi, era sâcâitor şi voiam să îmi scot creierul să scormonesc prin el şi să găsesc numele ăla nenorocit, ştiu că era crucial ca să dovedesc că ce văzusem era real.

Harris nu rămase şocat nici măcar o secundă de ce spusesem, de faptul că auzisem *tot,* doar clătină obosit din cap.

— Exact ce ţi-am spus, mintea ta a pus cap la cap tot ce ştii şi în combinaţie cu drogul, uite ce a ieşit. M-ai auzit spunând numele lui Reynolds în circumstanţe care ţi-au dat de gândit că nu mi-e prieten şi ai avut dreptate. Te simţi şi tu ameninţată din cauza anturajului meu şi a secretelor pe care le păstrez. V mi-a spus că ai mai luat PCP şi înainte, aşa că nu e nevoie să îţi mai ţin o lecţie despre efectele lui.

Nu mi-a scăpat faptul că de al doilea nume nu spusese nimic, dar m-am simţit brusc îngrozitor de epuizată şi m-am trântit pe spate. Mi-am pus mâna pe frunte şi am privit tavanul orbitor, încercând să îmi ard de pe retină imaginea

greţoasă ce încă îmi pâlpâia în minte ca o pancartă reflectorizantă a unei reclame grosolane.

— A fost doar o halucinaţie? A părut atât de real... am şoptit, încercând să îmi revin şi să îmi diminuez bătăile inimii, ce îmi bubuise între coaste până acum.

Harris se întinse lângă mine şi îmi depărtă de pe faţa şuviţele ce se desfăcuseră din coadă după ce îmi înfipsesem mâinile în păr.

— Ştiu că a părut real, iubito, altfel nenorocitul ăla de praf nu ar mai fi atât de exploatat. Uită-te la mine. Îmi prinse bărbia şi îmi trase faţa spre el. I-am privit chipul blând şi calm, ochii verzi şi limpezi, ce nu ascundeau niciun gând criminal în momentul ăsta.

— Nu a fost real! Ai încredere în mine. Când eu am tăcut, el insistă şi se aplecă deasupra buzelor mele.

— Te rog, iubito, ai încredere în mine. Îmi pare rău pentru ce ţi se întâmplă, îţi promit că în curând nu vor mai exista secrete, dar acum linişteşte-te şi uită ce crezi că ai văzut. Nu aş putea să fiu aici cu tine acum, aşa calm, dacă s-ar fi întâmplat ce spui tu.

Respirând din rărunchi, m-am străduit să îl cred, pentru că ce spune el este oarecum mult mai logic decât ce cred eu. În afara calmului său, mai este şi faptul că am fost şi încă sunt îngrozitor de

drogată. Trebuia să mă aştept la aşa ceva, PCP-ul fusese întotdeauna capabil să pună stăpânire pe mine la cea mai mică slăbiciune, fiecare gând negru se transforma într-un coşmar catastrofal trăit în realitate, iar acum am la gânduri negre în minte, cât să îmi rezerv o cantitate de scene horror pentru tot restul vieţii şi poate şi pentru lumea cealaltă.

L-am privit pe Harris şi am reuşit uşor să înot înapoi spre suprafaţă şi să ies din ghearele halucinaţiei. Dacă mă gândesc că nu a fost reală, intensitatea scenei se pierde şi reuşesc să o arunc într-o ceaţă unde sper să o uit cât mai repede. Şi ce priveam la Harris era calm şi blândeţe, încercarea de a mă linişti şi teama să nu mă întorc în ghearele coşmarului. Nici Harris nu e un actor atât de bun încât să falsifice toate astea deodată, ar trebui să aibă măcar o zvâcnire pe chip care să îl dea de gol că minte.

Bineînţeles, ştiu cât de bun e şi la asta, dar în momentul ăsta prefer să merg orbeşte pe prima variantă şi să scap de amintirea asta.

Harris îmi prinse imediat slăbiciunea şi profită de asta cum ştie el mai bine: urcându-se pe mine.

— Bun, acum că am trecut peste asta, să revenim la ce făceam mai devreme. Îmi făcu cu ochiul, iar eu mi-am unit sprâncenele, neavând nici cea mai mică idee despre ce Dumnezeu

vorbeşte. Sunt prea ameţită acum să îmi mai amintesc ce se întâmplase înaintea acelei „halucinaţii".

— Acum ridică-te, avem un joc de câştigat, spuse dându-mi o palmă peste coapsă, apoi ţâşni de pe mine.

Joc? Ah, da, trebuia să jucăm Blackjack. Deci partea asta nu mi-o imaginasem, V se juca singură cu cărţile când am coborât eu la parter.

M-am ridicat cu greu în fund. Încă nu sunt în stare de mai mult. Harris mă priveşte de parcă urmează să explodez dintr-o secundă în alta şi să îmi pierd din nou controlul, încerca să pară relaxat, dar pentru o secundă am reuşit să îi citesc încordarea pe chip. Însă eu hotărâsem deja să depăşesc episodul, aşa că mi-am scuturat capul, ignorând gândurile ca pe nişte muşte enervante şi m-am ridicat din pat.

Încă desculţă, am mers la baie, simţind privirea lui Harris peste trupul meu. Abia acum mi-am amintit ce făcusem noi înainte să plece el din cameră.

Doamne, câte s-au întâmplat în noaptea asta.

Strâmbându-mă în oglindă, am încercat să îmi calmez dezastrul din cap. Mi-am desfăcut coada şi am prins-o la loc, deşi nu mai arată la fel de bine. Voiam cu disperare să mă spăl pe faţă, dar machiajul meu era şi aşa într-o stare destul de

deplorabilă. L-am retuşat cu vârful degetelor cât am putut de bine, am băut câteva guri de apă şi am ieşit din baie, hotărâtă să revin la starea de dinaintea plecării lui Harris din cameră. Acum el îşi rearanja părul în oglinda de pe dulap şi arăta atât de bine făcând lucrul ăsta banal, încât revenirea mea la normal mergea foarte bine.

Mi-am aranjat rochia pe şolduri şi m-am pregătit pentru ce avea să urmeze, căutându-mi botinele cu privirea prin cameră.

— Dă-ţi chiloţii jos!

Tocmai mă pregăteam să mă aplec după una pe care o zărisem lângă colţul patului, când replica lui Harris m-a blocat pe la jumătate drumului, cu spatele încovoiat în jos. Am ridicat ochii surprinşi spre el.

— Poftim?! am făcut, crezând totuşi că nu am auzit bine.

El zâmbi în colţul gurii şi veni spre mine cu mersul leneş al unei pantere ce şi-a încolţit prada cu mult timp în urmă şi acum se joacă cu ea.

Îmi prinse şoldurile în palmele enorme şi mă trase spre el, apoi, uşor, îmi ridică rochia şi îşi agăţă degetele în lenjeria mea.

— Ăştia rămân la mine, rânji în acel mod leneş şi ameţitor care pot să jur pe ce-i mai sfânt

că mi-a făcut până şi ficaţii să se excite. Dar, vorbind de sfinţi, băiatul făcea ceva necurat aici. Am încercat să îmi limpezesc minţile de privirea aia păcătoasă şi i-am prins mâinile.

— Harris?! Am ridicat dintr-o sprânceană, iar ochii verzi au devenit şi mai puşi pe şotii.

— Rămân la mine în noaptea asta, rânji din nou, aplecându-se să îmi scoată lenjeria. O trase uşor pe picioarele mele şi eu eram încă nesigură dacă să îl las să facă asta sau nu.

— Harris, de ce mi-ai luat lenjeria? l-am întrebat în cele din urmă, după ce îmi ridicase fiecare picior şi mă scăpase de obiectul vestimentar foarte necesar.

— Pentru că aşa vreau eu, rânji simplu, iar eu l-am privit iar trăsnită. Atât? Ăsta era răspunsul pe care aveam să îl primesc? Arţăgoasă, mi-am pus mâinile în şolduri şi m-am uitat urât la el.

— Nu, domnule! O să îmi spui imediat ce ai de gând să faci cu chiloţii mei, altfel o să vezi tu!

Ameninţarea mea seacă îl făcu pe Harris să zâmbească amuzat, fără să mă privească în timp ce îmi împacheta lenjeria şi o îndesă în buzunarul blugilor lui.

— Te-ai lăudat că ai avut de la cine să înveţi lecţii de perversitate. Vreau să verific afirmaţia asta. Îmi făcu cu ochiul şi se aplecă să îmi ridice

botinele. Eu am înghiţit imediat în sec şi sirenele de alarmă au început să îmi zăngăne în cap.

Pericol! Pericol! Pericol!

Asta urlă subconştientul meu scandalizat, şi asta dădea de înţeles că alcoolul şi drogurile încă sunt active în organismul meu.

Eh, să vedem ce o să urmeze. Harris mă ajută să mă încalţ şi cei 12 centimetri în plus mi-au provocat imediat dezechilibru şi m-am plâns în mintea mea după mersul desculţă.

Eram pe punctul de a-i cere lui Harris să mă descalţe din nou când am auzit avalanşa de ţipete venind de afară şi zgomotul mai multor motoare de maşini. Cursă?

Harris a fugit repede lângă peretele de sticlă, deschizând o uşă pe care nu o văzusem până acum şi ieşind afară pe balcon. Am restabilit echilibrul cu propriile picioare şi l-am urmat, simţind frigul nopţii zbârlindu-mi pielea, era plăcut după cât mă înfierbântase Harris. M-am aplecat peste balcon lângă Harris şi chiar atunci am văzut o maşină trecând în viteză prin mulţime. Am ţipat scurt, fiind sigură că o să calce pe cineva, m-am prins de braţul lui Harris, parcă speriată că pot fi eu aceea. Am făcut ochii mari când maşina verde s-a îndreptat spre piscină şi am ţipat iar când a intrat rapid chiar în mijlocul apei, creând un val enorm în jurul ei. Toţi au început să ţipe şi să aclame, iar

şoferul a ieşit urlând, mort de beat, lăsându-şi maşina să se scufunde pe fundul piscinei.

Harris a început să râdă şi eu m-am uitat uimită la el.

— Se pare că Charlie are iar de lucru, spuse încă râzând.

— Ce?! m-am încruntat nedumerită.

— Majordomul. Dacă ar fi păstrat toate maşinile pe care le-a scos din piscina aia, avea un magazin auto acum, deja îi văd faţa când o s-o remorcheze mâine, continuă Harris râzând mai tare. Eu mi-am dat ochii peste cap. Copii nebuni.

— Tu ai intrat vreodată cu maşina în piscină? l-am întrebat, fiindu-mi teamă de răspuns.

— Numai o dată?! râse. De asta îmi era frică. Oricât de beată eram, nu găseam sensul logic sau amuzant al unei asemenea fapte. Am privit cu milă spre biata maşină înecată, trimiţându-i un sărut trist pe degete înainte ca Harris să mă tragă afară din cameră, încuind uşa în urma lui şi apoi am coborât din nou la parter.

Mă simţeam atât de ciudat fără lenjerie pe mine, dar şi sexy în acelaşi timp. Feminitatea mea parcă ţopăia de fericire gândindu-se la ce avea Harris în plan să îmi facă.

În casă era de două ori mai multă dezordine şi agitaţie şi adolescenţi de trei ori mai beţi şi drogaţi

ca atunci când coborâsem eu... oricât timp o fi trecut de atunci.

În mijlocul livingului am observat masa prietenilor noştri. Oare Mike ştie ce zace acum pe fundul piscinei sale? Ceva îmi spune că nu-i pasă.

I-am privit pe toți, în special pe băieții ce jucaseră în piesa de teatru creată de mine și faimosul regizor PCP... toți păreau relaxați și niciun chip nu îmi dădea de înțeles că văzusem ceva ce nu ar fi trebuit să văd.

Dar acum, altceva mi-a atras atenţia: toţi erau aproape dezbrăcaţi. Oh, nu! Blackjack pe dezbrăcate. La dracu'!

M-am oprit în loc, trăgându-l pe Harris după mine.

— Ce? mă întrebă nedumerit.

— Harris, joacă pe dezbrăcate, dacă pierd un joc, eu rămân complet goală. Am făcut ochii mari, speriată, acum îmi place să fiu dezbrăcată, dar doar în faţa lui Harris.

Începu să râdă.

— Stai liniştită, iubito, n-o să pierzi un pantof la jocul ăsta. Mă asigură zâmbind. Şi chiar dacă aveai sutienul şi chiloţii pe tine, crezi că te lăsăm să îţi dai rochia jos? mă întrebă ridicând acuzator din sprâncene.

— Trebuie să jucăm corect, am răspuns zâmbind.

— Nu şi când în joc intră ce e al meu, pufăi serios pe nări, trăgându-mă din nou spre masa prietenilor lui. Mi-am dat ochii peste cap, amuzată, apoi l-am oprit din nou.

— Ei... ştiu ce mi s-a întâmplat?

Înțelegându-mi neliniștea și jena, Harris îmi zâmbi blând și îmi strânse mâna.

— Nu, iubito, doar V ştie, şi am rugat-o să păstreze informația pentru ea.

Am răsuflat uşurată şi am aprobat din cap, nu era plăcut să te prezinţi în fața unor oameni pe care abia i-ai cunoscut, drept o dependentă de droguri ce nu le rezistă cu prea mult talent şi îşi pierde controlul prin spatele casei ca o dezechilibrată mintal.

Mike şi Jay mai aveau doar boxerii pe ei, V era în sutien şi o fată roşcată pe care nu o cunoşteam, mai avea doar chiloţii pe ea. Oh, Doamne! M-a cuprins un instinct nebun de a acoperi ochii lui Harris. L-am privit cu atenţie, dar nu se uita la ea, în schimb ea îl observase deja. Târfuliţa din mine mârâia iar ca o tigroaică la pândă, agitându-şi coada, gata să sară la atac la cea mai mică mişcare.

— Oooh, ce fac porumbeii? ne întâmpină Mike atrăgându-le privirea celorlalţi. Au început toţi să fluiere iar eu am râs împreună cu Harris, abţinându-mă vitejeşte să par cât mai relaxată.

El nu ştie nimic şi ce am văzut mai devreme nu a fost real. Subiect încheiat!

— Cum merge jocul? întrebă Harris căutând un loc la masă, dar nu mai era niciunul. Slavă Domnului, poate scap.

— Perfect, Ken ne dezbracă pe toţi, răspunse Ty râzând, el îşi pierduse doar tricoul, dar încă mai avea pantalonii. L-am privit pe Ken şi el era complet îmbrăcat şi rânjea mândru la marionetele dezbrăcate din jurul lui. Înainte să apuc să râd, mi-am amintit că asta spusese V când coborâsem eu, dar înainte să mă sperii că fusese real, mi-am dat seama că asta chiar se întâmplase. Halucinaţia începuse după ce ajunsesem în spatele casei. Mi-am scuturat capul ca să alung imediat imaginile de care nu voiam să îmi mai amintesc. Am privit-o pe V şi ea îmi zâmbi înţelegător, parcă spunând "Ştiu prin ce treci, surioară!".

Am oftat şi i-am zâmbit înapoi, mulţumindu-i pentru ajutor şi subtilitate.

— Oooh, bine, în sfârşit un adversar pe măsură la jocul ăsta, mârâi Harris şi voiam să îmi acopăr faţa cu palmele din cauza a ce avea să urmeze. Ceva îmi spunea că Harris e bun la jocul

ăsta. *Nu te gândi la câte fete a dezbrăcat aşa, nu te gândi la câte fete a dezbrăcat aşa*, îmi repetam în gând, respirând sacadat. V s-a ridicat de pe scaunul ei, aşezându-se în poala lui Jay şi lăsându-i locul lui Harris, care m-a tras imediat în poala lui. Grozav, şi eu care sperasem să scap.

Mike i-a aruncat lui Harris o sticlă cu o băutură transparentă.

— Schweppes, spuse zâmbind şi desfăcând dopul. Se pare că găseşte o cale de scăpare consumând băuturi tari fără să se atingă vreun pic de alcool.

— Kath, ce bei? mă întrebă Mike, atrăgându-mi atenţia.

— La fel, am spus arătând spre sticla lui Harris. Ciudat, dar nu am mai băut niciodată Schweppes până acum.

— Cu alcool?

— Hmm, nu. Mi-a ajuns pentru noaptea asta, am spus râzând forţat şi clătinând din cap. Strohul îmi face de petrecanie. Toţi au început să râdă şi Harris mi-a dat sticla lui desfăcută apoi a luat-o pe cealaltă de la Mike.

Am gustat din lichidul ce semăna cu apa carbogazoasă şi am simţit imediat o mie de ace pe limbă. La dracu', chestia asta înţeapă. Harris a chicotit observându-mi strâmbătura şi luând o

gură mare din sticla lui. M-am încruntat ducând din nou sticla la gură, era atât de acidulată încât parcă mă mâncau urechile. Mi-am trecut limba peste dinţi, încercând să îndepărtez înţepăturile, putea fi uşor asociată cu vodca combinată cu limonadă.

Am observat jetoanele de pe masă, deci bănuiesc că înainte au jucat pe bani, apoi s-au hotărât să parieze pe haine.

Mike părea să fie dealerul, a început să amestece pachetul imens de cărţi în care bănuiesc că erau 52.

Regulile sunt mai complicate decât îmi amintesc şi puţin schimbate: dealerul împarte prima mână formată din două cărţi şi totul ţine de noroc. Poţi câştiga din prima un Blackjack adevărat cu un as sau o carte regală. Dacă nu, poţi lua o a doua mână sperând să nu depăşeşti numărul 21, pentru că atunci eşti ruinat complet. Cărţile valorau pe rând un anumit număr de puncte; asul 11 sau un singur punct, în funcţie de alegerea ta, cărţile regale 10 puncte şi restul numerelor aveau valoarea lor reală.

Regulamentul dezbrăcatului era inventat de ei: cel cu cea mai mică mână de cărţi renunţa la un obiect vestimentar, unul ales de câştigător. În cazul existenţei unui ruinat în joc, acesta trebuie

să presteze şi o partidă de striptease pe masă atunci când se dezbracă.

Sunt moartă!

2. ROŞCATA

Nu trebuia să gândesc ca să ştiu că eu şi Harris suntem în aceeaşi echipă. În jurul mesei erau mai multe persoane necunoscute; roşcata aproape dezbrăcată, o altă fată şatenă şi mică de statură, plus încă doi băieţi ale căror nume nu mi le mai aminteam.

Mike a început să împartă cărţile, ambele cu faţa în jos, ceea ce însemna o altă regulă schimbată. În jurul nostru s-a aşternut o linişte deplină.

Şi-a pus o carte cu faţa în sus pentru el şi am observat că avea un 2. Perfect!

Mi-am ridicat tematoare cărţile, speriată că în orice secundă pot să rămân goală.

— Blackjack! am auzit vocea lui Harris lângă mine, trântindu-şi cărţile pe masă. Un as şi un rege. Oh, pe bune?!

— Dă-o dracu' de treabă, se enervă Mike, aruncându-şi cărţile pe masă. Nu jucăm deloc cu

tine prin preajmă. Am început să râd odată cu Harris şi m-am uitat repede la cărţile mele.

— Stai liniştită că nu te dezbraci, îmi şopti Harris la ureche, sărutându-mi gâtul. Am o regină şi un 8, asta însemna 18 puncte, destul de bine şi se pare că Harris calculase asta înaintea mea.

— Cine are cea mai mică mână? a întrebat Harris şmechereşte. Toţi şi-au aruncat cărţile pe masă şi am observat-o pe roşcată făcându-se mică în scaun, dar totuşi cu un zâmbet şiret pe buze îndreptat spre Harris. Oh, nu!

— Miley, 3 puncte, nu pot să cred, râse Mike dându-se în spate în scaun şi proptindu-şi mâinile pe burtă. Roşcata pe care se pare că o cheamă Miley, avea o mână dintr-un 1 şi un 2. Doamne, te rog să aibă cineva doi de unu. Îmi rodeam unghiile în mintea mea, fumegând.

— Păi, mai am un singur lucru de dat jos, se resemnă ea râzând şi ridicându-se în picioare. Acel lucru erau chiloţii tanga şi aşa destul de amărâţi. Toţi băieţii au început să fluiere extaziaţi... bine, nu chiar toți, Harris sărbătorește mai silențios.

— Ăsta e Demonul meu care le dezbracă pe toate, aclamă Mike ridicându-se să bată mâna cu Harris. Scoteam fum pe urechi.

Roşcata a prins betelia chiloţilor şi eu am făcut ochii mari, fiind gata să îi acopăr pe ai lui

Harris, deşi era ridicol, sigur a văzut o chestie din aia de mai multe ori ca mine, chiar dacă eu deţin una între picioare.

— Nu, o opri Harris şi l-am privit brusc, s-a uitat la mine zâmbind şmecher. Eu aleg ce îţi dai jos, continuă derutându-ne pe toţi. Nu mai aveam nimic pe ea în afară de chiloţi. Toţi l-au privit nedumeriţi pe Harris, inclusiv eu. Îşi ridică mâna, indicându-i fetei spre părul lui, mi-am întors atenţia spre ea şi am văzut-o făcând ochii mari.

— Şi alea sunt tot un obiect vestimentar, până la urmă. Spuse Harris rânjind şi fata s-a înroşit la faţă mai rău decât părul din cap. A prins apoi câteva bucle de pe scalp.

Ce Dumnezeu?! Doar nu are perucă? Fata a tras puternic de şuviţe şi am făcut ochii mari când a rămas cu o bucată mare de păr în mână. A pus-o pe masă lângă grămada deja existentă de haine şi apoi a mai scos alte câteva şuviţe până când din părul ei lung şi superb a mai rămas un smoc roşu şi amărât. Nu m-am putut abţine şi am izbucnit într-un râs isteric alături de V. Băieţii aveau ochii mari, nevenindu-le să creadă ce s-a întâmplat. Eu mi-am privit cu admiraţie iubitul care rânjea diabolic spre ei şi nu m-am putut abţine să nu-l sărut. Dar oare de unde ştia că are extensii? Nu vreau să aflu asta.

— Ce dracu'… faci mişto de mine? se crizã Mike spre Harris, fãcându-l sã râdã sub buzele mele. A mârâit şi m-a muşcat de buzã.

Mike a început sã mormãie cuvinte ştiute doar de el şi sã gesticuleze când spre chiloţii fetei, când spre pãrul de pe masã. Era atât de aproape sã o vadã goalã, şi… puf.

Am rãsuflat uşuratã, fiind aproape sã îmi şterg transpiraţia de pe frunte. Miley se aşezã stânjenitã la masã, ceva îmi spune cã dacã şi-ar fi pierdut chiloţii ar fi fost mult mai fericitã. Am început iar sã mârâi, amenin̦tând sã-i smulg şi restul de pãr ce i-a mai rãmas în cap.

— O sã plãteşti pentru asta, îl amenin̦tã Mike cu o privire de criminal şi Harris a rânjit, acceptându-i provocarea.

Mike se pregãtea pentru o nouã mânã şi problemele reveneau, Miley era încã prezentã şi probabil groaznicã la jocul acesta, deci în pericol sã rãmânã goalã.

Am luat încã o gurã mare de Schweppes, scãrpinându-mi limba cu dinţii din cauza înţepãturilor din gurã, apoi am observat cã scaunul se mişca cu mine. Mai bine zis, Harris îl mişca, uşor şi neobservabil pânã când marginea mesei mi-a atins abdomenul. Ce are de gând?

M-am uitat nedumerită la el şi a rânjit, lipindu-mă mai bine de el şi muşcându-mi pielea gâtului.

— Acum să vedem cât de perversă eşti, şopti pe gâtul meu şi fiecare bucăţică din corpul meu a luat foc. Aici? Cu toţi în jurul nostru? Oh, Dumnezeule!

Am privit rapid la Mike care încă amesteca cărţile şi se critica cu Ty pe stilul de trişat al lui Harris. Toţi erau atenţi la ei şi nimeni la noi. Perfect! Feminitatea mea s-a făcut comodă sub masă, rânjind ca o diavoliţă.

Mâna lui Harris mi-a intrat uşor între picioare, aveam chiloţii în buzunarul lui, deci îmi închipui cât de uşor îi e să ajungă unde vrea. Mi-a depărtat puţin coapsele, dar apoi şi-a retras mâna. Am rămas nedumerită, privindu-l cum îşi ia sticla de pe masă şi bea o gură din băutură. Se joacă cu mine. Nemernicul.

Dar am făcut ochii mari când l-am văzut ducându-şi degetul arătător la buze şi îndesându-l uşor în gura încă plină cu lichidul înţepător. Ce Dumnezeu face? L-am privit fascinată cum îşi suge uşor degetul, încercând să nu atragă atenţia în jurul său şi să nu îşi verse băutura din gură, care oricum s-a scurs în câteva firicele în colţurile buzelor atunci când şi-a scos degetul afară. Voiam atât de mult să ling acele picături acidulate.

Dar fantezia mea a fost întreruptă de zâmbetul pervers al lui Harris, când şi-a coborât rapid mâna sub masă, intrând pe sub rochie între picioarele mele şi penetrându-mă uşor. Am tresărit în poala sa, înghiţind în sec şi încercând din răsputeri să nu gem. Harris privea la masă, adâncit cu faţa în umărul meu şi muşcându-mi deseori pielea, Mike începuse să împartă cărţile când degetul lui Harris s-a mişcat în mine şi mi-am muşcat limba, sugrumându-mi instinctul de a ţipa. Oh, Dumnezeule, înţeapă, ustură… la dracuuuuu'!

Harris a început să mişte degetul în mine, răspândind lichidul acidulat care intra în interiorul meu precum un stol de gândaci programaţi să muşte, dar şi să producă plăcere. Cu siguranţă nu mi-ar fi plăcut asta în altă circumstanţă, dar acum Harris e cel care produce urgia din mine şi orice are legătură cu el, e orgasmic pentru mine.

Mi-am muşcat buza, lăsându-mi capul pe umărul lui Harris, simţindu-mi zona sensibilă cum ia foc şi îngheaţă în acelaşi timp. Parcă eram penetrată cu acid, care mă arde şi mă ustură, dar nu am simţit în viaţa mea mai multă plăcere.

I-am simţit zâmbetul imprimat pe pielea mea, mi-a făcut semn să îmi iau cărţile de pe masă şi l-am ascultat involuntar fără să mă sinchisesc să mă uit la ele. Feminitatea mea clocotea în acidul

plăcerii, mă simţeam ca interiorul unei doze de Cola, gata în orice secundă să explodez.

— Split, a spus Harris, încă mişcându-şi frenetic degetul în interiorul meu, Doamne, cum poate fi atent la două lucruri în acelaşi timp? Am privit fugitiv la cărţile lui: doi de 8, acum joacă la două mâini, cum Dumnezeu când una e scufundată în mine? Trimiţându-mi firicele de curent în toată zona pelvisului.

Nu eram atentă la joc, habar nu am ce cărţi ţin în mână şi ştiu că Harris îmi făcea semn să i le arăt, dar eu eram prea concentrată să nu explodez în momentul ăsta.

Mi-am îndoit spatele, lipindu-l de abdomenul său şi norocul meu că jocul ăsta părea mai serios şi nimeni nu era atent la mine.

— Ia o gură de Schweppes, iubito, îmi şopti Harris la ureche, fiind atent şi la jucătorii din jurul lui.

— Split, am auzit vocea lui Ken. Ăsta va fi un joc lung.

M-am supus ascultătoare cerinţei lui Harris, şi aşa mi se uscase gura. Am simţit gustul înţepător pe limbă, cel de jos începând să se diminueze.

— Ţine-o în gură, îmi şopti Harris din nou şi am făcut ochii mari, oprindu-mă înainte să închid sucul acidulat.

Harris a mai cerut o carte, apoi şi-a scos degetul din interiorul meu, întorcându-mă cu faţa spre el şi sărutându-mă rapid înainte să îmi bage degetul în gură. Firicele de băutură s-au scurs în colţurile gurii mele şi mi-am dat puţin capul pe spate pentru a nu-l vărsa pe tot în timp ce sugeam uşor degetul lui Harris. A zâmbit întorcându-mă mai mult spre el şi ţinându-şi capul aproape de al meu ca nimeni să nu vadă ce facem noi aici. Şi-a scos uşor degetul printre buzele mele şi am înghiţit restul de suc când mâna lui Harris a coborât spre pântecul meu. Am ţipat scurt înainte ca Harris să mă sărute ca să tac, când degetul m-a penetrat puternic de data asta şi înţepăturile s-au triplat.

— Doamne, am respirat muşcându-mi buza, iar Harris a rânjit, apoi m-a întors uşor spre masă, continuând să îşi mişte degetul mai repede, simţindu-se ca un cuţit de plăcere în interiorul meu.

— E bine? şopti lipit de gâtul meu în timp ce privea ca un uliu la restul jucătorilor care tot cereau cărţi. Am înghiţit în sec, aprobând

din cap şi a chicotit, sărutându-mi gâtul. Nu credeam vreodată că usturimea poate crea atâta extaz.

— Stand, am auzit glasul lui V lângă mine. Sper că nu şi-a dat seama ce se întâmplă lângă ea.

Părea destul de concentrată la joc şi cerinţa ei exprima faptul că are o mână bună.

Mi-am întins picioarele pe sub masă, neştiind cum să exprim senzaţiile din mine şi sperând să nu lovesc piciorul altcuiva. Mă împingeam înăuntru şi marginea mesei mi se strivea de stomac. Sunt atât de aproape să gem ca o descreierată. Nu mă mai pot abţine. Fruntea îmi transpira şi Harris nu ajută deloc atunci când îmi sărută gâtul.

Din instinct şi ca să îmi distrag atenţia, m-am uitat la cărţile mele pe care nu le studiasem până acum. O regină şi un 1. La dracu', asta nu e bine.

Am tresărit din nou, încercând să mă obişnuiesc cu plăcerea acidulată din mine şi i-am arătat discret cărţile lui Harris. L-am auzit mormăind. Ştiam eu că nu e bine, cu atâtea mâini duble în jurul meu, numărul 11 ar putea să mă lase în fundul gol.

Nu era nici chiar atât de rău, dar Harris şi-a coborât mâna cu cărţile în poală şi mi-a făcut semn să fac la fel.

Am privit în faţă, nemişcată, de parcă comiteam o crimă, Harris privea la fel ca mine, în jur, doar că mult mai relaxat, cu o mână dezmierdându-mi feminitatea şi cu cealaltă schimbându-mi cărţile. El juca la două mâini, dar habar nu am ce cărţi avea în ele.

Mi-a părăsit mana şi m-am uitat temătoare la cărţile mele, regina rămăsese la locul ei, însă numărul 1 era înlocuit acum de un as.

— Spune, mă îndemnă Harris zâmbind pe gâtul meu şi scoţându-şi tandru degetul din mine. Feminitatea mea arde, la propriu.

— Blackjack! aproape am tuşit, încercând să par relaxată deşi era imposibil după ce se întâmplase mai devreme.

— Ce? săriră Ken şi Mike în acelaşi timp.

— Să-mi fut una, de ce nu ai spus până acum? Se oftică Mike, mijindu-şi ochii la mine. Aoleu!

— V-am lăsat să jucaţi, am declarat ca o mincinoasă profesionistă, rânjind uşor. Tocmai el se plânsese mai devreme că din cauza lui Harris nu joacă deloc, asta m-a scăpat la fix. Poate m-aş fi simţit mai vinovată că trişez dacă nu exista pericolul să rămân fără rochie. În dragoste şi în război totul e permis, nu?

— Cine are cea mai mică mână? întrebă Mike, ca dealer era îngrozitor, nu avea noroc deloc. Era bosumflat şi încă ne sfredelea cu privirea pe mine şi pe Harris, căutând să ne prindă cu hoţia. Mi-am dres gâtul şi mi-am mutat privirea pe V care rânjea la mine. De ce rânjeşte la mine? Mi-am mutat iar privirea, de dată spre masă pentru că aici pare să fie teritoriu sigur şi am simţit mâna lui Harris care îmi întinde rochia pe coapse.

Toţi şi-au aşezat cărţile pe masă şi le-am privit pe ale lui Harris, temătoare că schimbul cu mine îl lăsase cu un număr mic. Mai rău decât tipa cu extensii să se dezbrace în faţa lui, e să se dezbrace el în faţa ei.

Avea două mâini, la una dintre ele un 8 şi un 1, cel pe care îl luase de la mine. Iar la cealaltă un alt 8 şi o damă. La naiba, prima mână e oribilă.

Am privit în jurul meu şi am realizat agitaţia şi valul isteric de râs. Ken avea mâinile pe faţă şi în dreptul lui erau o grămadă de cărţi. Una dintre mâini, o pereche de doi regi şi un 9. Asta însemna cu mult peste 21, deci Ken era *ruinat*. Am început şi eu să râd, răsuflând uşurată în acelaşi timp.

— Kath, zero! ţipă Mike spre mine, plin de entuziasm şi amuzament. Mi-am încruntat sprâncenele nedumerită, aşteptând traducerea la asta.

— Asta înseamnă să îl obligi să facă striptease complet. Să rămână gol de tot, tu ai câştigat, deci tu alegi. Îmi explică V râzând şi am observat privirea de groază pe care mi-a aruncat-o Ken, implorându-mă la propriu să nu cer aşa ceva.

— Dar el face striptease oricum, nu? am întrebat încă neînţelegând regulile lor ciudate.

— Da, sus pe masă. Dar tu decizi ce dă jos; un singur obiect vestimentar sau tot.

— E clar că tot, nu? se băgă Mike peste mine, ţâşnind în sus ca un titirez şi făcându-ne semn să nu ne mişcăm până se întoarce el. Ajuns la uşă, a început să ţipe spre DJ.

— "Private Dancer". Urlă folosindu-şi palmele ca un megafon. Toţi am izbucnit în râs şi melodia mixată a lui Danny Fernandes a răsunat printre pereţi, implantându-i lui Ken o expresie de groază.

— La dracu', în niciun caz. Se înfoie asiaticul, lipindu-se de scaun cu mâinile bine proptite în sân.

M-am ridicat din poala lui Harris. Şi el râdea odată cu noi, deci să îl dezbrac pe Ken nu era o aşa mare tragedie pentru el cum era pentru mine dacă Miley ajungea goală în faţa lui.

— Momentul răzbunării, mârâi Mike, frecându-şi palmele ca un diavol. Toţi au început să ţipe şi să bată din palme, aşteptând sentinţa dată de mine. Am rânjit ca o pisicuţă spre şoricelul asiatic care mă privea rugător.

— Sus şi dă-ţi tricoul jos. Am zâmbit şi imediat ochii i s-au mărit.

— Ce? toţi cei din jurul meu au ţipat în acelaşi timp, iar eu am izbucnit în râs.

— Doar tricoul? ţâşni Ken de pe scaun, ca un şoarece care s-a prins că pisica nu vrea să îl mănânce.

— Doar tricoul, i-am aprobat zâmbind. Oricât de beată sunt şi oricât de mult m-aş distra să îl văd făcând striptease, am o datorie la Ken. Plătită într-un mod ciudat, dar totuşi plătită. Imediat a sărit pe masă, traversând-o şi coborând lângă mine, m-a smuls din braţele lui Harris şi a început să ţipe şi să mă învârtească în aer de parcă îi salvasem viaţa de la spânzurătoare.

— Ahh, te iubesc! ţipă învârtindu-mă şi sărutându-mă pe obraz, clar era mort de beat, dar chiar şi aşa nu îi făcea plăcere să se dezbrace.

Am început să râd, încercând să mă eliberez din braţele lui.

— Ha, ha... vezi tu pe cine iubeşti că s-ar putea să ajungi dezbrăcat direct pe acoperiş. Îl ameninţă Harris, luând atitudine şi trăgându-mă din braţele lui. Am început din nou să râd.

— Ca pe o soră o iubesc, se apără Ken, cu mâinile ridicate în poziţie defensivă. Harris şi-a mijit ochii la el şi apoi au început amândoi să râdă ca proştii.

— Tu, tu… te… de ce ai făcut aşa ceva? se plânse Mike, venind lângă mine şi implorându-mă să îmi schimb decizia.

— Hmm, Mike, nu ştiam că ai asemenea plăceri… dacă vrei, îl rog pe Ken să îţi facă un striptease privat mai încolo. I-am făcut cu ochiul, toţi au izbucnit în râs, mai puţin Ken, speriat de moarte.

— La dracu', ai dreptate. De ce vreau eu să văd un tip gol? A dracu' de băutură, mă transform în gay. Spuse frecându-se în cap şi ţinându-se cu greu pe picioare. L-am bătut râzând pe umăr, iar Ken s-a urcat mai mult decât fericit pe masă şi din trei mişcări şi câteva unduiri în faţa fetelor ameţite, şi-a dat tricoul jos. Nu e tocmai musculos, dar arată foarte bine şi aşa, fără pătrăţele, dar cu un

abdomen bine conturat şi surprinzător de bronzat pentru un om din rasa galbenă. Are unele trăsături ciudate, dar oricare ar fi acelea, Ken este un băiat superb care face ravagii printre fete. Dacă nu aş fi deja posedată complet de un demon care deţine controlul absolut asupra minţii şi a trupului meu, poate m-aş fi uitat altfel la Ken. La fel ca fetele care s-au urcat acum pe masă alături de el.

Amintirea posesiei lui Harris asupra trupului meu mi-a readus în simţiri usturimea pe care încă o simţeam în vagin.

— Nu pot să cred că ai făcut asta, am şoptit întorcându-mă spre el, frecându-mi coapsele între

ele, abţinându-mă să nu îmi duc mâna la zona usturătoare.

— De ce? Nu ţi-a plăcut? mârâi prinzându-mi talia şi lipindu-mă de abdomenul lui.

— Ba… da. Am recunoscut ameţită de respiraţia lui. Adevărul este că era o senzaţie de nedescris. Încă simţeam lichidul ca un spin al plăcerii în interiorul meu, ca o scânteie care îmi pârleşte uşor pielea. Cu siguranţă nu mi-ar fi plăcut în alte circumstanţe, dar provocată de Harris, experienţa asta devenea instantaneu una dintre cele mai excitante din viaţa mea.

— Mi-a plăcut! am zâmbit obraznic, prinzându-i marginea de la gulerul maioului şi apropiindu-mă de faţa lui.

Şi-a băgat degetul în gură, sugându-l uşor.

— Mmm, Schweppes şi tu, combinaţia perfectă, gemu uşor, trăgându-mă brutal de talie şi strivindu-şi buzele de ale mele.

— Cine se bagă la un rând de Everclear? Mike a ţipat între noi, cât poate să mai bea băiatul ăsta? Alcoolul din mine deja ameninţă să iasă într-un mod nu tocmai plăcut.

Toţi au fost de acord cu un urlet specific şi am ieşit din nou afară. Atmosfera era şi mai încinsă, pe jos erau sute de pahare şi sticle goale, plus

mormane de persoane dezbrăcate şi adormite sau leşinate.

Ajunşi lângă masa cu băuturi, eu încă mă gândeam cum e Everclearul.

— E tare? am întrebat-o pe V, nefiind sigură ce răspuns aş primi din partea lui Harris.

— Oh, da! N-ai mai băut?

Am dezaprobat din cap, privindu-i pe Jay şi Mike cum umplu un rând de pahare micuţe cu lichidul transparent. Ei, am băut un pahar enorm de Stroh, cât de rău să îmi un shot din băutura aia?

— Eşti sigură că mai poţi? mă întrebă Harris, strângându-mi talia. El probabil credea că băusem bere din acel pahar, altfel în niciun caz nu m-ar mai fi lăsat aici.

Am tresărit când focul a acaparat paharele, formând flăcări albastre deasupra alcoolului. Arată fascinant.

Am aprobat din cap zâmbind, euforia alcoolului punând din nou stăpânire pe mine.

— La trei, cu foc. Ne înştiinţă Mike şi toţi ne-am pregătit de parcă participam la cursă. Harris avea încă braţele strânse în jurul meu şi niciun pahar pe masă, se pare că toată lumea ştie că nu bea, dar mă bucur că nu par să îl deranjeze persoanele bete din jurul lui.

— Unu… doi… trei!

Am luat rapid paharul de pe masă şi, fără să gândesc la flacăra încă persistentă, am suflat uşor apoi am dat peste cap tot conţinutul paharului. L-am izbit pe masă şi am început automat să tuşesc.

Doamne, Dumnezeule, voiam să ţip să îmi scoată cineva sabia de pe gât. La dracu', chestia asta e otrăvitoare.

Am încercat să îmi reglez respiraţia şi salvatorul meu mi-a oferit imediat un pahar cu apă. L-am băut pe nerăsuflate, încercând să îmi opresc focul din gât.

— E tare, nu? mă întrebă Harris zâmbind şi mângâindu-mi uşor spatele.

Am gâfâit ca un animal sugrumat.

— Otrăvitor, am recunoscut, dregându-mi gâtul. Nu-mi simt căile respiratorii.

— Ştiu, zâmbi şi l-am privit surprinsă câteva secunde. De unde ştie? Harris a băut înainte?

Dar am fost smulsă brutal din gândurile mele de o Violet beată care m-a tras la dans.

Ceilalţi îşi etalau deja mişcările de oameni chercheliţi. Am început să râd când l-am văzut pe Ty încercând să îl imite pe Michael Jackson.

M-am lăsat târâtă de V, dar l-am tras şi pe Harris după mine deşi clar nu se simţea bine în mijlocul mulţimii ameţite şi sălbatice.

Şi nici melodia nu era pe gustul lui se pare, eu V şi Jay ne găseam uşor mişcările de oameni turmentaţi pe mixajul "Heads Will Roll" – Yeah Yeah Yeahs, dar Harris nu părea să aibă aceeaşi părere. Mie îmi place melodia asta energică care scoate sălbăticia din mine. Ţipam ca o dementă şi voiam să beau mai mult. Ţopăiam în jurul lui

Harris, care nu se mişca deloc şi doar se uita amuzat la mine ca la un copil zăpăcit.

Alcoolul spălase aroma lui din gura mea şi mi-o doream înapoi. Poate sunt beată, dar cu siguranţă o să mai fac chestia aia.

M-am prins de umerii maioului lui Harris şi am tras de el.

— Dansează cu mine, m-am milogit, lăsându-mi corpul să cadă în braţele lui.

Când am devenit aşa râzgâiată?

Harris zâmbi şi se aplecă spre urechea mea.

— Bine, dar dansăm cum vreau eu. Mi-am ridicat capul imediat, curioasă şi nerăbdătoare.

Mâna lui Harris s-a ridicat în aer spre DJ. Oh, nu, nu-mi opreşte melodia.

Harris şi-a ridicat degetul arătător, apoi a format un O cu cel mare şi a ridicat din nou arătătorul.

M-am strâmbat nedumerită. DJ-ul i-a zâmbit şi i-a făcut semn că se rezolvă imediat.

Eram pe cale să întreb ce a fost asta, când atmosfera din jurul nostru s-a schimbat radical. Melodia energică fiind înlocuită de un bass puternic şi am recunoscut imediat vocea Rihannei pe acordurile rock. "Rockstar 101".

Harris a zâmbit drăceşte şi mi-a prins mijlocul, *scufundându-şi* faţa pe gâtul meu.

— Acum dansăm, şopti la urechea mea, electrizându-mi fiecare centimetru de piele.

Deci aşa arată dansul cum îl vrea el. Nu că acum ar face ceva, tot nemişcat rămâne, dar pe melodia asta nu trebuie să facă mai mult. Doar să îşi plimbe mâinile pe corpul meu şi să mă lase pe mine să îl transform în propria mea bară de striptease. Ăsta e stilul de dans "Harris Stone".

Mi-am muşcat buza şi m-am apropiat de el, lipindu-mi în întregime corpul de al lui.

Mi-am pus mâinile după gâtul lui, ale sale intraseră deja în acţiune pe fesele şi spatele meu.

Corpul mi s-a unduit lasciv lipit de al lui, simţind întreaga energie a melodiei umplându-mi venele cu o senzaţie demonică. Prin minte mi-au trecut imaginile videoclipului acestei melodii, un videoclip demonic care îi se potrivea lui Harris ca o mănuşă, chiar dacă nu e un rockstar.

I-am prins lobul urechii, şoptindu-i părţile vulgare ale melodiei şi stârnindu-l să îmi strângă pielea în pumni.

Mi-am încleştat dinţii şi am început un adevărat dans păgân în jurul lui. Mi-am lipit spatele de abdomenul lui, lăsându-mă uşor în jos, având grijă ca fundul meu să se frece de pantalonii lui. M-am ridicat uşor, iar Harris şi-a încolăcit braţele în jurul meu, lipindu-mă de el şi *îngropându-şi* faţa în ceafa mea.

Am continuat să mă mişc lasciv lângă el, lăsându-mă posedată de propriul meu demon.

Am scrâşnit când dinţii lui mi-au prins pielea gâtului, plimbându-şi apoi limba pe toată suprafaţa lui. Am închis ochii şi mi-am desprins buzele, lăsându-mi capul să cadă pe umărul lui şi să facă ce vrea cu mine. Înţepăturile din interiorul meu trecuseră, lăsând acum o senzaţie chiar plăcută şi uşor răcoroasă.

Harris nu avea nevoie de alcool pentru a deveni sălbatic sau pervers. A fost creat aşa.

Mi-am întors faţa spre a lui când mâinile sale au pătruns prin spaţiul decupat al rochiei mele, făcându-şi loc pe sub ea şi ajungându-mi pe abdomen şi din ce în ce mai jos.

Respiraţia îmi ieşea agitată printre buze şi voiam atât de tare să mă dezbrac în momentul ăsta.

Buzele lui le-au întâlnit pe ale mele, strivindu-se sălbatice şi pline de pasiune. Limbile noastre au creat un dans al dominării, făcându-mă să pierd legătura cu realitatea.

Pe partea lentă a melodiei, Harris m-a întors cu faţa spre el, prinzându-mi coapsele şi am icnit când başii puternici au lovit din nou şi m-am simţit ridicată de la sol şi încolăcită în jurul taliei lui. M-am speriat realizând că nu port lenjerie şi fusta mea e groaznic de scurtă.

Însă Harris avea grijă să o ţină bine poziţionată pe fesele mele, acoperindu-le cu palmele lui suficient de mari. Chiar şi aşa, majoritatea persoanelor din jurul nostru, ori erau adormite, ori făceau acelaşi lucru.

I-am înconjurat gâtul cu braţele, încolăcindu-mă mai mult în jurul lui şi îndreptându-mi din nou atenţia spre sărutul sălbatic al buzelor lui.

— Te iubesc! respiră greu, strivit de buzele mele.

Am lăsat aceste două cuvinte să îmi umple fiinţa şi m-am pierdut în braţele demonului meu, dându-mi seama că acesta era cel mai dumnezeiesc loc în care m-aş putea afla vreodată, chiar şi cu toate coşmarurile ce mă bântuie.

Am simţit o durere îngrozitoare traversându-mi craniul şi greaţa care îmi trecea prin stomac şi se oprea cu un gust amar în gât.

Am deschis ochii pe jumătate, înghiţind în sec şi încercând să opresc senzaţia de vomă.

Mi-am desprins pleoapele complet, dar fără să văd prea multe. Ochii îmi erau înceţoşaţi şi oricare ar fi locul în care mă aflu, se învârte ca naiba. M-am ridicat cu greu în şezut, având impresia că cineva mă tot loveşte un ciocan în cap.

Băutură nenorocită! Droguri şi mai nenorocite!

— S-a trezit îngerul sălbatic din pădurea adormită? am tresărit la auzul acestui glas pe care îl recunoşteam chiar şi cu bâzâitul din urechi.

Mi-am întors capul şi l-am văzut pe Harris în spatele meu, ţinându-mă în braţe. Corpul meu era atât de distrus încât nu îi simţisem îmbrăţişarea. Nu mai beau niciodată.

Mi-am rotit privirea în jur, simţind cum ameţesc şi la această mică acţiune. Am desluşit biroul din faţa noastră şi cele două monitoare negre. Întunericul difuz din cameră nu mă ajută prea mult, dar sigur durerea de cap se agrava dacă razele soarelui mă mai orbeau şi ele.

Am realizat că sunt în camera lui Harris, înapoi la garaj, întinsă pe salteaua lui. Când naiba ne-am întors aici?

M-am lăsat trasă de braţele lui Harris şi întinsă înapoi pe saltea.

— Te doare capul, o spuse ca o afirmaţie, nu ca pe o întrebare.

— Mă doare tot, m-am văicărit, începând să îmi masez fruntea cu vârful degetelor.

Harris a zâmbit uşor şi mi-a sărutat fruntea în locul unde masau degetele mele. Braţul lui era strâns în jurul meu, peste pătură. El era îmbrăcat şi aşezat lângă mine, dar nu era băgat sub pătură.

O senzaţie de căldură m-a cuprins şi am prins colţul, trăgând-o ameţită de pe mine şi am icnit când mi-am văzut trupul complet gol ieşind de sub ea.

— Ce… am bâjbâit cu ochii mari, trăgând rapid pătura înapoi.

Harris a chicotit şi mi-a sărutat vârful nasului.

— Nu te puteam lăsa să dormi în rochia aia, iar altceva nu mai aveai pe tine. Şi îmi place să te am goală pe salteaua mea. Rânji, atingându-mi coapsa peste pătură şi privindu-mă cu un zâmbet ameţitor. Oh, nu, sunt ameţită destul.

— Iubitule, te ador când eşti pervers, dar acum am nevoie serioasă de o lămâie. M-am strâmbat la greaţa pe care o aveam în gură şi l-am făcut să râdă. Am observat că nu mă deranja deloc că sunt goală în patul lui, chiar mă simţeam bine, nu ştiu dacă mai suportam altă presiune pe mine acum. Imaginile de noaptea trecută mi-au

revenit în minte şi am zâmbit euforică. Nu pot să cred că am făcut chestia aia.

Harris mi-a sărutat buzele rapid şi i-am simţit gustul mentolat. Oh, ce bun e. Răcoritor ca un mentosan, demonul meu mentolat. Dar nu vreau să mă gândesc cum îmi simţea el gura îmbâcsită de alcool.

— Îţi aduc imediat. Spuse peste buzele mele şi a ţâşnit de pe saltea, dispărând atât de repede din cameră încât am ameţit privindu-l. Creierul meu e încet la ora asta. Aproape nefuncţional. E în stare să producă doar imaginile cu mine între picioarele lui Harris şi gemetele lui, plus o durere criminală de cap şi altceva ce parcă se mai întâmplase noaptea trecută, dar mă refuz încăpățânată să mă mai gândesc vreun pic la asta.

M-am întins mai bine pe salteaua confortabilă. Ador chestia asta. Pe lângă faptul că e joasă, e cel mai confortabil pat în care am stat vreodată. Aveam în jurul capului zeci de perne mari şi mici, de mătase neagră care îi dădeau o alură regească. Nu era mai înaltă de 20 de centimetri, dar era dumnezeiesc de confortabilă şi destul de mare încât trei persoane să doarmă pe ea fără probleme. Harris a făcut o combinaţie între grota pe care şi-o dorea, şi palatul în care a trăit odată.

Îmi învârteam limba în gură, trecând-o peste dinţi şi simţind mixajul greţos de băuturi cum mi se urcă în creier şi îmi întoarce stomacul pe dos. Mahmureală nenorocită!

Harris s-a întors în cameră, ţinând în mână un pahar mare cu un lichid gălbui.

L-am luat dornică, ducându-l la buze imediat şi simţind plăcerea gustului acrişor cum îmi spală gura şi gâtul.

Era un fel de limonadă, dar cu foarte puţin zahăr.

— Mai bine? zâmbi Harris, luându-mi paharul gol şi aplecându-se pe vine lângă mine.

Am aprobat din cap.

— Mulţumesc, am murmurat formând un mic zâmbet mahmur. A zâmbit şi el, mult mai larg şi mai energic.

— Trebuie să am grijă de iubita mea sălbatică, nu? întrebă ridicând din sprâncene şi făcându-mă să râd când m-am întins înapoi pe saltea.

— Am exagerat, nu? am spus temându-mă de răspuns, ştiam că va fi unul aprobator.

— Nu, spuse simplu, zâmbind. Ai trecut testul.

Mi-am ridicat privirea spre el, uimită.

— Test? am repetat încruntându-mi sprâncenele, ahh, mă doare capul şi mai tare când fac asta.

Chicoti amuzat.

— Îţi aminteşti de discuţia noastră de ieri? Dacă rezişti anturajului meu…

— Rămân cu tine, am tresărit zâmbind. Ahh, doare capul şi mai rău.

A început să râdă.

— Rămâi cu mine oricum, o spui de parcă te-aş părăsi dacă nu faci faţă unei petreceri. Râse în continuare.

— Adică să rămân cu tine aici, m-am corectat arţăgoasă, nebăgând în seamă greaţa din stomac.

— Mai ai de trecut un test, rânji ca un drăcuşor şi mi s-a făcut şi mai rău.

— Ce test? am întrebat speriată de răspuns.

— Roşcata! răspunse şi mi-am plesnit o palmă peste frunte. Auch, la naiba. Cineva să se oprească din învârtitul camerei ăsteia!

— Dar mai târziu, acum mai dormi, spuse aplecându-se să mă sărute.

— Cat e ceasul? am întrebat absentă.

— 9!

— Dimineaţa sau seara?

— Dimineaţa, răspunse râzând.

— La cât ne-am întors acasă? l-am întrebat ţinând ochii închişi. Îmi plăcea cum sună locul ăsta numit "acasă".

— Păi, după ce mi-ai adormit în braţe şi m-ai lăsat baltă, zise îmbufnat şi eu am zâmbit, deşi nu îmi aduc aminte momentul ăla. Am ajuns acasă pe la 6 şi după ce ai dat alcoolul afară din tine, ai adormit ca un puişor de găină.

— Am vomitat? am tresărit simţind greaţă în gât.

— La cât ai băut, tu ce credeai? Stai liniştită, am reuşit să ajungem până la baie şi m-ai azvârlit la timp afară. Îmi explică râzând.

M-am strâmbat stânjenită în sinea mea şi Harris a chicotit, masându-mi încheietura mâinii.

— Ceilalţi unde sunt? am întrebat realizând cât de gol îmi este stomacul.

— Probabil încă dorm pe lângă piscina lui Mike.

L-am privit surprinsă.

— Ei nu au venit acasă?

— Tu ai fi putut să vii singură acasă? ridică o sprânceană spre mine. Am chicotit, clătinând din cap şi realizând că iubitul meu periculos şi dăunător aşa cum îl crede toată lumea, e mult mai conştient şi matur decât mine. Îmi place al naibii

de mult cum sună cuvântul "iubit". Chiar şi durerii mele de cap îi place.

— O să apară ei mai târziu, până atunci culcă-te la loc şi spune-mi ce vrei să mănânci când te trezeşti. Mi-am ridicat privirea spre el, realizând pentru prima dată că zgomotele ciudate din camera erau produse de stomacul meu.

— Nu ştiu, ce vrei tu, am ridicat din umeri, frecându-mi stomacul.

— Încă nu te cunosc aşa bine deci nu ştiu ce îţi place. Vreo legumă preferată… ceva? insistă şi eu m-am plâns încercând să îmi aduc aminte ce îmi place.

— Îmi plac vinetele, am spus repede, neştiind sigur dacă e adevărat. Dar părul lui V mi-a dat ideea asta.

Harris a început să râdă şi a răspuns cu un OK, apoi mi-a sărutat din nou buzele şi s-a ridicat de lângă mine.

Am mimat un rânjet spre el, privindu-l cât de proaspăt arată. Probabil făcuse un duş şi nu era nici urmă de mahmureală pe chipul lui. Avea din nou un tricou negru şi blugii lui obişnuiţi. Merit un iubit atât de sexy?

A rânjit în picioare lângă mine.

— Ce? m-am încruntat, obraznică.

S-a aplecat şi a prins colţul păturii pe care o ţineam sub braţe, a tras de ea dezvelindu-mă complet şi aruncând-o pe scaunul biroului.

— Mult mai bine, rânji, *adulmecându-mi* corpul gol.

— Hei, dă-mi-o înapoi! m-am plâns agitându-mă pe saltea, dar nici nu mă gândeam să mă ridic.

— Nu vreau, şi acum culcă-te pentru că… tu, goală, pe salteaua mea… sunt rezistent, dar am o limită. Mă ameninţă şi am început să râd, întinzându-mă ca o pisică pe cearşafurile negre de mătase şi întorcându-mă pe burtă cu fundul în sus. Uite aşa!

— Ce îţi mai place să te joc cu focul, râse aplecându-se şi ciupindu-mă de fund.

Am chicotit cu faţa în pernă şi i-am simţit sărutul pe ceafa mea, şoptindu-mi un dulce "somn uşor" înainte să iasă din cameră şi să mă lase singură, goală şi întinsă pe salteaua lui, ca o pisică râzgâiată. Nu credeam că voi ajunge vreodată aici, dar în ultimul timp mi se tot întâmplă lucruri pe care nu le-am crezut niciodată realizabile. Harris e cel mai uimitor dintre toate. Harris Stone şi tot ce ţine de acest băiat cu spirit de demon, imaginea ispitei perfecte şi o inimă de piatră. Dar o piatră care s-a topit în jurul meu şi mi-a arătat adevărata strălucire şi durere din interiorul ei.

După aproape cinci ore de somn adânc, pline de vise perverse cu Schweppes, cărţi de joc şi, slavă Domnului, nimic altceva, m-am trezit ca un bebeluş nou-născut, dar frustrat că e singur în pat.

Am făcut un duş lung şi calmant, folosind din nou gelul lui Harris. Nu îmi mai place al meu.

Ameţeala dispăruse şi chiar dacă o mică durere cap era încă persistentă, mă simţeam mult mai bine.

Am fost fericită să realizez că afară era soare şi norii negri dispăruseră complet, lăsând un cer senin în urma lor, care reflectă starea mea în acest moment.

Am îmbrăcat o pereche de jeanşi scurţi de un albastru închis şi un maiou negru, plus tenişii mei. Genul de ţinută uşoară pe care o ador. Încă mai simţeam durerea în tălpi din cauza tocurilor. Mi-am prins părul într-o coadă asemănătoare cu cea de noaptea trecută şi am preferat să las machiajul deoparte, totuşi amintindu-mi că nu m-am demachiat înainte de baie, şi pleoapele mele păreau curate. Ciudat, la cât machiaj aveam pe faţă trebuia să arăt ca un monstru. Era o singură explicaţie la asta: Harris.

Mi-l închipui aşezându-mă adormită în pat, dezbrăcându-mă de rochie şi scotocindu-mi prin portfard după produsele de demachiere. M-am simţit stânjenită de imaturitatea mea, gândindu-

mă dacă Harris era cu adevărat mândru de felul în care mă comportasem noaptea trecută. Povestea cu băiat rău–fată cuminte, nu pare să funcţioneze şi la el. Chiar dacă îl enervează, ştiu că îi şi place partea rebelă din mine. Şi sincer, nu îmi imaginez cum ar fi reacţionat o fată *cuminte* când s-ar fi trezit în mână cu pistolul lui. Ideea cu fata timidă care se îndrăgosteşte de cel mai rău băiat din şcoala e adorabilă doar în filme şi poveşti. Dar aproape deloc practicabilă în realitate. La fel şi "opuşii se atrag". Nu suntem magneţi, şi atâta timp cât iadul nu colaborează cu raiul, nicio fiinţă blândă nu poate prinde rădăcini lângă una demonică. Poate opuşii se atrag la început, dar nu se înţeleg şi nu pot convieţui unul lângă altul. Ăsta e adevărul din viaţa reală, unde nu e totul posibil ca în ficţiune. M-am străduit să îmi amintesc din nou comportamentul meu înainte de plecarea mamei, să îmi dau seama dacă într-adevăr eram fată cuminte atunci. Mergeam mai mereu la petreceri, aveam destui prieteni, dar nu eram populară, ci normală. O trupă de dans, chiuleam din când în când şi odată am eliberat toate broaştele din laboratorul de biologie. Am furat hainele profei de sport împreună cu câţiva colegi şi le-am agăţat de steagul şcolii. Am înlocuit tabloul preşedintelui din biroul directorului cu un tablou al lui Michael Jackson.

Balanţa mea spre "fată cuminte" nu atârnă prea greu. Atunci eram rebelă, o adolescentă amuzantă şi pusă pe şotii, apoi am devenit una sălbatică. Şi prefer să cred că Harris mă vrea aşa. Şi ştiu că o face.

Am ieşit din camera lui Harris cu mintea încă pierdută în subiectul ăsta şi am intrat în bucătărie, dar în afara unui dezastru rămas după ce a gătit, nu mai era nimeni aici.

Am coborât la parter şi am ieşit în curtea din spate, unde i-am zărit pe toţi învârtindu-se în jurul mesei. Am zâmbit automat, începea să îmi placă să mănânc în aer liber.

Am mers tiptil spre ei. Harris era cu spatele la mine, aşezând farfuriile pe masă. Am păşit pe vârfuri, făcându-i semn lui V să tacă şi chiar înainte să îi sar în spate, s-a întors fulgerător spre mine, prinzându-mi talia şi ridicându-mă cu un mârâit jucăuş.

Am ţipat speriată, punându-mi mâinile pe umerii lui. Inima mea nu era pregătită pentru aşa ceva încă.

— Vrei să mă sperii, huh? a mârâit printre dinţi, ridicându-mă mai mult în aer.

— Nu, voiam să te iau în braţe, am minţit bosumflată, scoţând limba la el.

— Da, da, râse şi mă coborî din braţele lui.

— Nu mă mai joc niciodată cu tine, i-am scos limba ca un copil mic, simţindu-mi în continuare inima agitată din cauza sperieturii. Demon nebun!

A râs din nou, trăgându-mă apoi spre buzele lui.

— Iar mi-ai folosit gelul de duş? se opri înainte să mă sărute, privindu-mă cu ochii mijiţi. Am aprobat cu un rânjet obraznic, făcându-l să râdă, apoi a coborât spre gâtul meu, lăsându-şi sărutul acolo.

— Miroase atât de bine pe tine, şopti extaziat şi eu am privit stânjenită spre V, sperând să nu observe mica noastră apropiere. Îmi e de ajuns ce probabil a văzut noaptea trecută.

— Mai bine ne aşezăm la masă până nu te mănânc pe tine. Ţi-e foame? se ridică zâmbind şi îmi prinse coada între degete, jucându-se uşor cu ea.

— Da, am spus dintr-o suflare. Sunt hămesită.

A început să râdă şi m-a aşezat la masă.

Harris şi Jay erau aşezaţi în capul mesei, Ty pe o parte iar eu cu V pe cealaltă. Eu eram lângă Harris şi înfulecam din farfuria mea ca un urs flămând care dă iama în pubela de gunoi de lângă marginea oraşului. Tocăniţa lui Harris era genială şi am realizat că într-adevăr îmi plăceau vinetele, nu minţisem. Ador legumele astea pufoase şi

dulci. Tocăniţa conţinea mai multe legume şi imediat mi-am curăţat farfuria sub privirea mândră a lui Harris.

Ca să îi descriu pe ceilalţi, puteam folosi simplu cuvântul: praf.

Jay mesteca mâncarea odată cu furculiţa pentru că probabil uita să o scoată din gură, Ty mânca cu ochii închişi şi V se clătină când în faţă, când în spate, speriindu-mă că în orice secundă poate să cadă cu capul în farfurie. Eram pregătită să o prind în caz de orice.

Ei clar, băuseră mult, mult mai mult decât mine.

— Nu mai beau în viaţa mea, bolborosi Ty frecându-şi fruntea şi înghiţind de mai multe ori decât era nevoie.

— Aşa spui mereu, râse Harris. El era într-o condiţie perfectă, ca de fiecare dată. Eu eram cât de cât acceptabilă, iar Jay s-a trezit la viaţă când Harris ne-a adus o salată de vinete care semăna cu o pastă verzuie şi delicioasă pe care eu şi Ţeposul ne-am bătut la propriu. Iubitul meu e un *Master Chef*.

Eram din nou în garaj, înghiţind de nenumărate ori în sec şi privindu-mi… maşina. Arată mult mai strălucitoare acum.

Asta e maşina mea, asta e maşina mea, îmi repetam în cap, ştiind sigur că ăsta e unul dintre testele lui Harris şi trebuie să mă obişnuiesc cu ideea.

Am privit încă odată bijuteria roşcată şi mi se părea chiar mai frumoasă decât îmi aminteam că este un Mustang. Părea mai mare, iar partea din faţă era mai lungă. Puteam să jur că Mustangul are farurile într-o formă pătrată, dar aceasta le are alungite şi dreptunghiulare.

Şi piesa de rezistenţă: Plafonul. Era în totalitate făcut din sticlă, fiind unit cu parbrizul din faţă şi cel din spate. Doamne, ajută-mă!

M-am întors spre ceilalţi care se agitau de zor prin garaj. Harris discuta cu Ty şi din câte am înţeles, nu era hotărât ce maşină să conducă.

M-am trezit interesată de discuţie şi am mers lângă ei.

— Ştiu modificările pe care le-am făcut şi Murcielago are frâne tari, dar Lexus are derapajul bun, îl sfătuia Ty, analizând amândoi două maşini negre aflate undeva în colţul garajului. Am înghiţit în sec privind cei doi demoni pe patru roţi care erau cu siguranţă ai lui Harris.

— Vorbeşte cu Ken, şi el are tot un Lamborghini, spuse Ty frecându-şi indecis bărbia.

— Gallardo, cu cine ştie câte modificări, îl completă Harris la fel de indecis.

— Ce se întâmplă? mi-am făcut simţită prezenţa, intrând între ei.

S-au întors amândoi spre mine şi Harris şi-a înconjurat braţul în jurul meu.

— Nu doar tu ai lecţii azi, spuse zâmbind. M-am încruntat nedumerită.

Ty era extrem de concentrat, analizând motorul celor două maşini, una dintre ele o recunoşteam ca fiind un Lamborghini, dar diferit faţă de cel al lui Ken. Cealaltă îmi era necunoscută şi arată ca o pumă ghemuită.

— Sunt ale tale? l-am întrebat deşi ştiam deja răspunsul.

Îmi confirmă dând din cap. Secţiunea secretelor devine un ghimpe din ce în mai înţepător. E imposibil ca cineva să îşi permită maşinile astea participând doar la curse de stradă.

Harris şi-a scos telefonul din buzunar şi a format un apel în timp ce eu mă frământam pe interior, gândindu-mă la sumele de bani investite în aceste maşini.

— Ken, te-ai trezit?... Da, ne vedem într-un sfert de oră, dar nu ştiu ce maşină să iau… Murcielago şi Lexus Lfa… De unde dracu' să fac

eu rost de o Honda S2000 acum?... V8… OK, frate, ne vedem acolo.

A închis arătându-i lui Ty spre Puma Ghemuită.

— Asta e mai scurtă şi are virajul mai bun, ia trei seturi de cauciucuri.

Când a auzit asta, roşcatul s-a strâmbat de parcă ar fi gustat o lămâie acră.

— Dar ţi le schimbi singur, să ştii. Îl avertiză acesta ridicând degetul arătător spre el. Harris rânji şi clătină din cap.

— Ce se întâmplă? am întrebat din nou, pentru că nu înţelegeam nimic.

— Ei bine, ştii că Tokyo e capitala driftingului, nu?

— Nu, am răspuns simplu, făcându-l să râdă.

— Ken e de acolo, şi copilu' are un drifting nebun, ai văzut de ce în stare. Spuse uşor sâcâit de asta. Am început să râd.

— Tu nu ştii să faci drifting?

— Ba da. Dar nu ca el, el a învăţat de la sursă, spuse râzând. Mi-am dat ochii peste cap.

— De ce nu iei Ferrari-ul? am întrebat uitându-mă după bruneta mea preferată.

— Oooh, săgeata aia nu e bună pentru aşa ceva, nu prea ascultă la viraje. Îmi clarifică crezând că am înţeles, am strâmbat din nas,

amintindu-mi de ce mi-a spus el când nu înţeleg ceva.

Ty s-a urcat în Lexus, iar V a urcat alături de Jay în maşina lui de un verde-neon orbitor.

Eu şi Harris am urcat în Roşcată şi m-am bosumflat când m-a pus să urc pe scaunul pasagerului. Dar nu am mai comentat nimic, voiam să îl analizez pe el înainte conducând-o.

Nu am apucat să clipesc că mâna i s-a învârtit pe cheia din contact, băgând-o în viteză şi ţâşnind cu ea de pe loc.

M-am făcut mică în scaunul meu, privindu-l cum o conduce. Harris se contopea cu orice maşină, erau ca a doua lui natură. Poate eram eu prea fascinată de el, dar arată neobişnuit de bine stând pur şi simplu într-un scaun şi învârtind un volan. Nu eram atentă la cum se mişca maşina, ci la felul în care se mişca Harris. Ţinea mâna pe schimbător şi nici nu părea atent la ce face, totul venea de la sine, instinctele lui ştiau ce au de făcut.

Aluneca atât de drept şi rapid pe autostrada încât mă simţeam ca într-un joc video. Roşcata mea are un tors splendid şi se mişcă ca un jaguar printre restul gazelelor de pe autostradă. De-abia aştept să o conduc.

Când aglomeraţia a dispărut, am intrat pe o stradă ce îmi părea cunoscută, dar în lumina zilei

era mult mai diferită. O zonă pustie, înconjurată de clădiri părăsite şi containere de fier ruginite, şi am impresia că suntem aproape de docuri. A parcat în faţa unui garaj imens. În toiul zilei şi cu mult mai puţini oameni în jur, atmosfera era cu totul alta.

Garajul era în mare parte făcut din plăci ruginite de metal, în faţa lui aflându-se un spaţiu imens ce părea mult mai mare acum, fără agitaţia din seara în care Harris m-a adus prima dată pe pista asta. Acum e pustiu şi liniştit, şi am fost surprinsă să realizez că îmi plăcea mai mult atmosfera aglomerată de acum două nopţi.

În fata garajului mai erau parcate patru maşini. Una am recunoscut-o ca fiind a lui Ken. Pe capota uneia albastră care semăna cu Puma Ghemuită a lui Harris era întins Mike ca un motan la soare. Cealaltă era neagră şi asemănătoare cu Ferrari-ul lui Harris, plus un Hummer imens, ferit de soare care mi se părea extrem de nepotrivit în locul ăsta.

În jurul clădirii erau plăci cimentate şi i-am zărit pe Ken şi pe Keith aşezaţi pe una dintre ele. Când ne-a văzut, puştiul a sărit imediat şi a venit spre noi cu un zâmbet mare pe faţă.

— Harris, frate, trebuie să îl vezi pe tipul ăsta, e genial, tu ştii cum se joacă cu maşina? vorbea repede, agitându-se entuziasmat şi arătând spre Ken care venea şi el spre noi zâmbind, cu o doză

de energizant în mână. Am râs şi Harris aprobă din cap.

— Hey, Kath! îşi întoarse atenţia spre mine, menţinându-şi zâmbetul pe buze.

— Salut, Keith, i-am întors zâmbetul, închizând portiera în urma mea.

Ken a venit şi el lângă noi, dând mâna cu Harris, apoi sărutându-mă pe mine pe obraz. M-a surprins gestul, dar era unul prietenesc, dovada fiind faptul că Harris nu părea deranjat. Mai ales că îi salvasem fundul la propriu lui Ken noaptea trecută.

— Eşti gata pentru lecţii? mă întrebă zâmbind, luând o gură de energizant.

— Mai mult sau mai puţin, am recunoscut zâmbind.

— Dacă te supără, îmi spui. După intră pe mâna mea şi îl pedepsesc eu. Rânji ca un drăcuşor, făcându-l pe Harris să îşi dea ochii peste cap.

Am început să râd.

— Ce o înveţi? îl întrebă Ken pe Harris, aruncând o privire spre Roşcata mea.

— Pentru început, să pornească un V8, răspunse Harris zâmbind şi Ken a chicotit. Alo?! Sunt chiar aici.

— Credeam că ăsta e un Mustang. Am replicat îmbufnată, nu ştiu eu prea multe despre maşini, dar ştiu totuşi ceva.

Amândoi au izbucnit în râs. Îmi venea să scot limba la ei.

— Da, iubito, e un Mustang, motorul e V8, îmi clarifică Harris ca unui copil mic. Am strâmbat din nas făcându-l să chicotească şi să mă sărute apoi pe tâmplă.

Mike s-a ridicat şi el de pe capota maşinii sale, scuturându-şi uşor capul şi îndreptându-se împleticit spre noi.

I-a salutat pe ceilalţi şi ne-a sărutat pe mine şi pe V pe obraz, exact ca şi Ken. Acesta părea să fie un obicei al lor, dar totuşi Harris nu mai era prea încântat de atâtea buze în jurul obrajilor mei. Mă întreb dacă şi el salută în acelaşi fel restul fetelor de aici… hmm, nu-mi place asta.

— Pregătită pentru viteză, tigroaico? zâmbi Mike spre mine, luând o gură din energizantul său. Am început să râd, e mahmur, dar arată mult mai "normal" decât noaptea trecută.

— Încă eşti supărat pe mine pentru că te-am oprit din a savura trăsăturile fundului lui Ken, nu-i aşa? am rânjit, nerezistând tentaţiei de a-l tachina pe tema asta.

— Nu-mi aminti de asta, îşi scutură capul, la fel şi Ken care se pare că se străduia să uite de noaptea trecută.

— Nu faci tu de fundul meu oricum, i-o trânti asiaticul mândru. Toţi am început să râdem şi Mike îşi mestecă buzele nervos.

— Am nevoie de somn, ne întoarse spatele ţâfnos şi se întoarse la maşina lui, întinzându-se cu burta în sus pe capotă.

— Baftă, fato, îmi ură V, întinzându-şi palma sa o bată cu a mea. De ce se poartă lumea cu mine de parcă mă duc la spânzurătoare?

Keith mi-a urat şi el succes cu zâmbetul său de puşti şi toţi s-au întors pe plăcile de ciment, cu excepţia lui Jay care l-a urmat pe Mike, cocoţându-se pe capota maşinii sale ca un pisoi. Ken şi Ty şi-au făcut de lucru la Puma Ghemuită, iar V şi-a luat un şezlong şi s-a aşezat la bronzat.

Toată lumea savurează soarele, mai puţin eu.

L-am observat pe Harris cotrobăind sub capota Roşcatei mele.

— Ce faci? l-am întrebat apropiindu-mă de el.

— Verific sistemul de aspiraţie, îmi răspunse de parcă eu ştiam ce e ăla. Am făcut ochii mari când am văzut ce avea chestia asta sub capotă. Mă simţeam ca în Transformers. Tot felul de motoare, pistoane şi cabluri încârligate de toate culorile.

Îmi era frică că în orice moment maşina mea se va ridica pe două roţi şi se va transforma într-un monstru în faţa mea. Bumblebee în variantă roşcată. Păi, dacă tot am avut parte de Decepticon…

Gândul ăsta m-a făcut să chicotesc, apoi am realizat că roşcata mea chiar semăna cu maşina aia galbenă.

— Bumblebee nu era Mustang? l-am întrebat pe Harris fără să îmi dau seama. S-a întors spre mine, privindu-mă nedumerit.

— Huh?!

— Maşina aia din Transformers, care vorbea mereu după radio, i-am explicat ca o ciudată, gesticulând cu mâinile prin aer. Harris s-a uitat câteva secunde la mine şi apoi a început să râdă.

— Nu ştiu, dar nu cred… de aia galbenă zici? mă întrebă, intrând şi el în nebunia mea.

— Da!

Se gândi câteva secunde apoi clătină din cap.

— Nu, ăla era un Chevrolet Camaro. Spuse închizând capota maşinii.

Am respirat uşurată.

Să nu te transformi în nimic, i-am ordonat în mintea mea, privind vopseaua roşie cum sclipeşte în razele soarelui.

— Sunt mai multe tipuri de Mustang? l-am întrebat pe Harris, încă fiind nedumerită de felul în care arată maşina.

— Da, ăsta e un Giugiaro. Îmi făcu semn să intru la volan.

— Giugiaro, am repetat, numele fiindu-mi total necunoscut.

— Da.

Mustang Giugiaro, ce nume ciudat, dar maşina e superbă.

Am trecut pe partea şoferului, simţindu-mi inima cum urcă în gât. Chiar înainte să deschid portiera, am auzit o voce groasă, strigând numele lui Harris.

Acesta şi-a întors rapid capul şi am văzut un bărbat blond, ieşind din garaj şi venind spre noi.

Harris s-a încruntat uşor, făcându-mi semn să vin lângă el.

— Cine e? am întrebat privind spre bărbatul înalt ce ne zâmbea.

— Carter, îmi răspunse Harris serios şi am înghiţit automat în sec. Şeful lui Harris, şef în Dumnezeu ştie ce afaceri. Nu credeam că va fi aici.

Bărbatul a ajuns lângă noi ai am fost surprinsă să realizez că nu era deloc cum mi l-am imaginat.

Îmi închipuisem un bărbat în vârstă, cicatrizat şi ţâfnos, dar aveam în faţa mea un model Armani cu un zâmbet orbitor. La dracu', toţi bărbaţii de pe pista asta sunt fotomodele? A dat rapid mâna cu Harris, bătându-l pe umăr, apoi îndreptându-şi atenţia spre mine.

— Katherine, spuse zâmbind, adresându-mi-se direct. Până şi lui i-a spus Harris de mine?

Am aprobat stânjenită, fiind pentru prima dată ruşinată de una din cunoştinţele lui Harris.

— Muream să te întâlnesc de când gura lui Harris nu mai cunoaşte alte discuţii decât cele care te includ pe tine. Spuse zâmbind, avea unul dintre cele mai frumoase zâmbete pe care le-am văzut în viaţa mea. Înafara zâmbetului lui Harris, care nu intră în discuţie.

M-am făcut stacojie la faţă.

— Eu sunt Carter, zâmbi, întinzându-mi mâna. De ce mă intimidează bărbatul ăsta? E înalt, bine făcut, are ochii albaştri, părul blond si tuns scurt. Faptul că el e şeful în secţiunea secretelor, cu siguranţă îmi oferă o tensiune în plus în preajma lui.

Am dat mâna cu el, încercând să fiu sociabilă.

— Îmi pare bine să te cunosc. Am zâmbit eu.

— Deci, eşti gata să intri pe pistă? mă întrebă zâmbind şi nebăgându-l în seamă pe Harris, care

am observat că era tensionat şi nemişcat lângă noi, analizând precaut acţiunile lui Carter.

— Da, dar probabil o să albesc până să intru în vreo cursă, având în vedere că Harris nu mă lasă nici să pornesc maşina. Am râs, făcându-l şi pe Carter să râdă. Avusesem impresia că va fi un îmbufnat de 50 de ani cu costum şi ochelari de soare în stil mafiot.

Carter avea acelaşi stil de îmbrăcăminte ca şi Harris şi nu părea să depăşească 35 de ani.

— Ei, eu l-am învăţat pe el tot ce ştie şi nu îl cred încă pregătit să predea altcuiva, dacă vrei, poţi veni la mine şi în două săptămâni o să fii noua demoniţă de pe pistă. Îmi făcu cu ochiul şi nu m-am putut abţine să nu izbucnesc în râs.

— O să mă gândesc la asta, am răspuns râzând şi privindu-l pe Harris cum îşi dă ochii peste cap.

— Da, da. Tu vezi-ţi de elevii tăi. Bolborosi Harris, prinzându-mă de mână şi trăgându-mă spre maşină.

— Frumoasă maşină, zise Carter în urma mea şi m-am întors spre el făcând un gest exasperat spre Harris.

— Cadouri cu forţa, cele mai frumoase! am spus şi Carter a început să râdă instantaneu, etalându-şi zâmbetul perfect.

Harris m-a băgat la volan şi s-a întors spre Carter înainte să urce în partea pasagerului.

Au mai schimbat câteva vorbe la care nu am fost atentă, am studiat din nou bordul Roşcatei mele, apoi Harris a intrat şi el înăuntru, frecându-şi palmele şi zâmbind plin de energie.

Carter mi-a făcut semn cu mâna şi mi-a urat baftă înainte să se întoarcă înapoi în garaj. Dintre toate eventualele întâlniri cu acest om, nu mi-aş fi imaginat niciuna în felul ăsta. La cât de serios era Harris pe tema secretelor lui, mă aşteptam să cunosc vreun *drug dealer*[1] ţâfnos şi neprietenos care să nu fie prea încântat de prezenţa mea aici. Carter era opusul la toate astea. Oare cu asta se ocupau într-adevăr? Posibil. Harris şi gaşca lui au o rezervă nelimitată droguri, de toate tipurile.

Traficanţi de droguri. Mi s-a zbârlit pielea la acest gând.

Am fost azvârlită din gândurile mele, observându-l pe Harris cum se baricadează în scaun, înfăşurându-se cu două centuri de siguranţă de parcă urma să zboare într-un avion cu pilotul beat.

Am început să bombăn şi mi-am tras şi eu o centura de siguranţă, fiind hotărâtă să îi demonstrez că nu sunt aşa afonă cum mă crede el la capitolul şofat. Chiar îmi plac maşinile, doar că

nu am avut şansa să experimentez prea mult condusul cu una.

[1]*drug dealer*– traficant de droguri (în lb. engleză).

Situaţia ar fi fost probabil alta dacă R8-ul oferit de tăticul vitreg nu ajungea în lac.

Hmm, oare cum ar reacţiona Harris dacă ar afla asta? Mi-ar lua Roşcata înapoi?

— OK, înainte să începem, vreau să îţi arăt ceva. Dar nici să nu te gândeşti că o să le foloseşti prea curând.

M-am încruntat, privindu-l cum apasă unul din butoanele de pe bord.

Mi-a făcut semn să mă întorc în spate, unde erau doar cele două scaune ale banchetei. Nu era nimic special la ele, înafara faptului că spaţiul era atât de strâmt încât nu îmi imaginez cum cineva ar avea loc aici.

Am tresărit când bancheta a început să se mişte, trăgând în spate partea de jos şi lăsând la iveală un sistem format din buteliile pe care le cunoşteam deja foarte bine. La dracu'!

M-am întors cu ochii mari spre Harris.

— Astea sunt pentru mult, mult mai târziu. Mă avertiză, apăsând din nou pe butonul roşu, acoperind cele trei butelii cu gaz exploziv.

— Porneşte maşina, îmi ordonă Harris devenind serios şi am decis să îl ascult.

Am apăsat ambreiajul, rotind cheia în contact şi apăsând mult prea tare pe acceleraţie.

— Uşor, mă instrui Harris calm, când maşina a pornit cu un mârâit mult prea puternic.

Am diminuat mişcările piciorului pe acceleraţie, încercând să reduc ambalatul motorului la un nivel normal. Chiar are o acceleraţie groaznic de sensibilă.

— OK, acum ia uşor piciorul de pe ambreiaj şi accelerează, mă instrui de parcă eu nu ştiam asta.

Am făcut cum mi-a spus, ridicând piciorul de pe ambreiaj şi imediat am simţit o zguduială zdravănă. Maşina s-a cutremurat, agitându-se, apoi motorul s-a oprit brusc.

— Ce dracu'? m-am revoltat nedumerită.

Harris a început să râdă de mine.

— Acum înţelegi ce am vrut să spun prin "s-o conduci" ?

Am început să bombăn frustrată.

— Are o acceleraţie extrem de fină, iubito, şi un motor puternic, o să îţi fie greu să te obişnuieşti să pleci uşor cu ea. Să încercăm altceva, porneşte motorul şi încearcă să faci rapid

schimbul între accelerație și ambreiaj, în același timp.

Mă instrui și am aprobat din cap, ascultătoare. La naiba, de ce trebuie să aibă dreptate în tot?

Am pornit din nou motorul, trăgând o gură mare de aer.

— Bun, acum încearcă să le menții pe amândouă la același nivel și când accelerezi, schimbi într-a doua imediat.

Am oftat.

— Asta sună și mai greu, m-am plâns.

— Nu e greu, iubito, trebuie doar să te obișnuiești tu cu viteza mașinii și stilul în care se conduce.

Am aprobat din cap, spunând o rugăciune în mintea mea și am ambalat din nou motorul, menținând accelerația la jumătate, apoi am închis ochii strâns, am luat rapid piciorul de pe ambreiaj, am tras de manetă și am apăsat accelerația la fund în același timp.

Am simțit imediat cum îmi dispare aerul din plămâni și am auzit țipătul fericit al lui Harris.

— Schimbă viteza, îmi ordonă și am deschis larg ochii. La naiba, suntem în mișcare. *Ce mișcare?!* Zburăm la propriu.

Am accelerat mai tare, apăsând din nou pe ambreiaj, mana zburându-mi imediat pe

schimbător şi am dat-o în spate trecând în viteza a doua. Maneta de schimbare a vitezei e diferită faţă de cum o ştiam eu. Mergea doar spre spate, dar e chiar mai uşor aşa odată ce te obişnuieşti.

— Bravo, iubito, mă lăudă Harris zâmbind şi chiar dacă tremuram, începea să îmi placă.

Mi-am pus mai bine mâinile pe volan, îndreptându-mă în scaun şi accelerând mai tare. Motorul torcea ca un ghepard plecat la vânătoare.

Norocul meu ca pista era goală şi puteam *zbura* liniştită.

— A treia? zâmbi Harris spre mine şi eram fericită să văd că a prins încredere în mine. Am făcut repede schimbul de pedale şi maşina a fulgerat la propriu, propulsându-se pe stradă ca o rachetă.

— Drace, eşti rapidă la schimbatul vitezelor, asta o să îţi folosească. Continuă să zâmbească şi eu am început să râd fericită, de ce am refuzat maşina asta? E mai mult decât uimitoare.

— La dracu', curbă. Frânează! ţipă Harris, făcându-mă să tresar, voiam să întorc, dar el a ţipat din nou să opresc. Am apăsat frâna până la fund, maşina oprindu-se cu un scârţâit de roţi, lăsând fum în urma ei şi întorcându-se uşor din cauza derapajului.

— Puteam să virez, m-am plâns ofticată.

— Nu, nu puteai. Nu ştii cum să virezi cu 120 la oră.

Gura mea s-a deschis în şoc. Doamne, aveam 120 la oră?

— Porneşte maşina din nou şi întoarce-o.

Am decis să îl ascult pe domnul profesor. La capitolul ăsta nu mă puteam contrazice cu el.

— Încearcă să pleci uşor, trebuie să întorci.

— De ce vrei să întorc? Mai este destul drum liber în faţa noastră.

— Pentru că vreau să te întorci la curba asta.

M-am încruntat îmbufnată şi am pornit motorul.

— Ridică uşor piciorul de pe ambreiaj şi accelerează constant în acelaşi timp.

Mi-am oprit respiraţia şi am făcut ce mi s-a spus. Maşina s-a zguduit uşor înainte, dar a rămas pornită, începând să se deplaseze normal.

— Iei, am ţopăit fericită în scaun, întorcând uşor maşina cu o viteză normală.

— Bună treabă, iubito, mă lăudă Harris mândru.

Am mers câţiva zeci de metri până când m-a pus din nou să întorc maşina.

L-am observat că mă privea uimit.

— Să întorci un V8 în mijlocul străzii din prima zi… prevăd o posibilă rivală în tine. Îşi miji ochii şi am început să râd.

— Spune-mi cum virez cu viteză, i-am cerut nerăbdătoare, eram deja îndrăgostită de maşina asta.

— OK, fii atentă. Aici intră o manevră de drifting. E imposibil să încetineşti destul încât să poţi întoarce şi oricum o să îţi pierzi viteza complet. Mai ales dacă eşti într-o cursă, ai nevoie să îţi menţii viteza. Deci, când eşti aproape de curbă, accelerezi şi tragi frâna de mână, viteza o să creeze derapaj deci maşina o să rămână în mişcare şi o să îţi ofere suficient timp să întorci. După, eliberezi frâna de mână şi în tot acest timp, continui să accelerezi cu putere ca să creezi tracţiune. Dar cea mai grea parte aici o reprezintă virajul, felul în care controlezi volanul. Maşina e practic oprită şi roţile nu se mai învârtesc, doar alunecă pe asfalt, deci trebuie să virezi la maximum, cum nu ai face-o într-o asemenea curbă, dar trebuie să le oferi roţilor destulă putere încât să întoarcă maşina.

Aveam ochii mari şi mă holbam la el, aşteptând ca în orice secundă să înceapă să râdă şi să îmi spună că a glumit. Doamne, cum să fac aşa ceva? Nu am învăţat asta la şcoala de şoferi.

— Am încredere în tine ca o poţi face, nu te-aş lăsa aşa repede, dar văd că eşti bună în viraje.

— Da, viraje cu 40 la oră, nu cu 100.

— Poţi s-o faci! Mă încurajă şi inima mi s-a urcat din nou în gât.

— Ţine minte: accelerează, trage frâna de mână, virează cu putere, eliberează frâna de mână.

Ce uşor sunau toate astea din gura lui. Putea la fel să spună că mersul pe sârmă la 100 de metri distanţă de pământ e floare la ureche.

— Hai, iubito, ştiu că poţi s-o faci.

Ahh, zâmbetul ăla, zâmbetul ăla plin de încredere. Fir-ar să fie!

Mi-am luat inima în dinţi şi am ambalat din nou motorul care rămăsese pornit.

— Stai, mă opri Harris, începând să umble din nou la unul dintre monitoarele de pe bord.

— Ştiu că asta te ajută, zâmbi şi maşina s-a umplut dintr-o dată cu o vibraţie puternică şi magică care îmi energiza trupul. Muzică. Stimulentul meu.

Am ascultat melodia, dar nu o recunoşteam, m-am uitat pe ecranul monitorului unde scria Jessie J "Wild". Am rânjit, ascultând versurile care mi se potriveau.

Vibraţiile veneau de peste tot, din portiere, din spate, de pe bord, umplând maşina cu energia de care aveam nevoie.

Acum mă simţeam altfel, am rânjit uşor ambalând încă odată motorul şi fără să aştept permisiunea lui Harris, am accelerat, cu un derapaj rapid, schimbând frenetic vitezele şi apropiindu-mă de 100 în câteva secunde.

Lucrurile deveneau diforme în jurul maşinii din cauza vitezei şi am strâns cu putere volanul din piele neagră, zărind deja curba în faţă.

— Acum, ţipă Harris peste muzica puternică şi corpul meu i-a ascultat comanda, accelerând cu putere şi trăgând frâna de mână. Mâinile mi s-au învârtit rapid, întorcând volanul spre dreapta şi am simţit presiunea de sub maşină. Era ca un şmirghel frecat de o suprafaţă de metal ruginită, scârţâitul şi alunecarea sub presiune a maşinii mi-a transmis un sentiment de electricitate în corp, făcându-mi pielea să se zbârlească.

Vedeam fumul şi praful care se ridicau în urma noastră.

— Eliberează frâna de mână, ţipă Harris şi am realizat că virasem prea mult şi eram aproape să ies de pe stradă. Am accelerat mai tare, trăgând cu putere de frâna de mână, restabilind mersul normal al maşinii.

— Accelerează, mă îndrumă Harris şi pedala era deja la fund. Am schimbat în viteza a patra şi aveam doar strada liberă în faţa mea şi viteza care ar fi descompus Opelul tatălui meu.

— Da! am ţipat privind cu euforie acul care urca la 170 pe oră. Harris a râs cu poftă şi a mărit volumul muzicii, lăsând geamurile în jos.

Aerul rece pătrundea în maşină şi mi-am amintit de povestea lui Harris. Când a furat maşina lui Carter, a simţit viteza în vene şi a ştiut că acolo îi va fi locul.

Asta simţeam eu acum. Viteza îmi intra în vene, adrenalina pulsa în mine aşa cum nu a mai făcut-o niciodată. Maşina se contopea uşor cu mine, ascultându-mi comenzile şi mârâind ca o tigroaică sălbatică care ascultă doar de stăpâna ei. Eu sunt stăpâna şi viteza e trucul nostru.

Harris mi-a făcut semn să încetinesc şi o idee mi-a trăsnit în cap. Eram prea înecată de adrenalină să urmez regulile normale de oprire. Aşa că în loc să încetinesc, am accelerat puternic apoi am apăsat pe frâna de picior şi am tras-o pe cea de mână în acelaşi timp, oprind maşina într-un frânaj frenetic care a ridicat praful în aer, întorcând-o spre dreapta. Mi-am amintit că genul ăsta de manevră a făcut Harris în prima zi de şcoală când eram aproape convinsă că o să mă calce cu maşina.

Roşcata mea e uimitoare, nu credeam că pot face vreodată aşa ceva.

Harris a redus volumul muzicii şi eu zâmbeam ca o idioată cu gura până la urechi, rezistând impulsului de a săruta volanul.

— Oh, Doamne, râse Harris.

— Ce?! am întrebat încă zâmbind.

— Eşti maniacă a vitezei, nu-i aşa? mă întrebă râzând în continuare.

— Posibil, am răspuns, rânjind.

— Ei bine, câteva săptămâni şi o să fii gata pentru curse dacă îţi doreşti. Ai un viraj nebun, care lucrat o să devină demenţial, te prinzi repede de trucuri şi îţi place viteza. Deci poate chiar ai şanse să devii noua demoniţă de pe pistă. Zâmbi mai mândru decât aş fi crezut că va fi în legătură cu asta. Ca un părinte de copilul lui premiant. Nu mi-am putut abţine zâmbetul radiant de fericire.

— O să mă laşi să particip la curse? Eram puţin uimită de asta. În stilul dement de protector al lui Harris, nu credeam că asta va fi posibil.

— După ce sunt sigur că le poţi face faţă, dar nu te gândi la sărituri peste tren sau alte chestii de genul ăsta. Am încredere în tine, dar nu ştiu dacă inima mea ar suporta să te vadă luându-ţi zborul de la sol.

— Hei, am mai sărit odată peste tren, m-am bosumflat arţăgoasă. Săritura aia părea mult mai tentantă acum.

— Cu mine la volan, îmi aminti ca un profesor enervant. Crede-mă, iubito, ai mult de învăţat ca să faci aşa ceva. Sunt mulţi pe pistă care conduc de ani şi nu sunt în stare să facă asta.

— Atunci o cursă cu tine, l-am provocat zâmbind din nou, molipsindu-l şi pe el imediat.

— Asta de-abia aştept, rânji întorcându-se spre mine şi oferindu-mi cel mai ameţitor zâmbet de care era capabil. Dar până atunci, mă bucur să te am în dreapta mea.

Mă analiză pervers, plimbându-şi ochii peste trupul meu şi muşcându-şi buza obraznic.

— Doamne, ce sexy arăţi la volanul maşinii ăsteia, mârâi, încleştându-şi dinţi şi m-am privit şi eu câteva secunde. Aveam încă mâinile pe volan, în pantalonii mei scurţi şi maioul negru strâmt, dacă Demonul meu spune că sunt sexy, înseamnă că aşa e.

— Şi ce ai de gând să faci în legătură cu asta? am ridicat o sprânceană.

— În mod normal, te-aş trage în poala mea şi aş gusta puţin din tine, dar acum tu eşti la volan. făcu un botic de căţel şi m-a bufnit râsul. Harris şi

boticul de căţel e o combinaţie atât de ciudată şi căreia era imposibil să îi rezişti totodată.

Un gând nebun mi-a trecut prin cap, aducându-mi aminte de inaugurarea noastră întreruptă de noaptea trecută.

— Treci la volan, am spus deja coborând din maşină. Mă puteam muta în poala lui Harris pe scaunul din dreapta, dar voiam să facem asta la volan. Asta e tradiţia noastră.

Harris râmji şi mă plesni peste fund când ne-am întâlnit în faţa maşinii. Am intrat în acelaşi timp şi eu am sărit imediat în poala sa, având deja experienţă în a-mi încolăci picioarele în jurul lui.

O să mă obişnuiesc vreodată cu atingerea lui pe corpul meu fără să îmi simt fiecare centimetru de piele electrificat? Am privit în ochii lui, verzi ca două pietre de obsidian şi mult mai hipnotici decât cei negri de dinainte. Mă aşteptam să îşi mai pună lentilele din când în când, dar se pare că renunţat de tot la ele. Spre bucuria şi năucirea mea.

Nu era nimeni în jurul nostru acum, doar strada goală şi câteva clădiri ce păreau abandonate.

— Primesc şi eu acel mulţumesc pe care îl tot aştept de seara trecută? mă întrebă zâmbind, prinzându-mi coapsele în palmele sale.

— Îl primeşti, dublu, mi-am lipit dornică buzele de ale lui şi i-am savurat dulceaţa mentolată. Aroma mea preferată.

— Deci, îţi place maşina?

Mâinile mele i-au urcat în păr, strângându-i buclele în pumni şi simţind mai multă încredere în mine decât am avut vreodată.

— Îhm, o ador! am mormăit, muşcându-i buza de jos. Am trecut testul?

— Cu zece plus, răspunse şi am zâmbit cu gura până la urechi, înainte să mă tragă din nou spre buzele lui şi să îşi împletească limba cu a mea.

— Cui ai mai oferit o Roşcată din asta? am întrebat nerealizând ce spun, dar totuşi era un subiect care mă interesa.

A început să râdă, strivit de buzele mele.

— Trebuie să strici tu fiecare moment de genul ăsta, se plânse enervat mutându-şi palmele pe fundul meu şi încolăcindu-mă mai mult în jurul lui. Avem mai mult loc decât în Ferrari-ul lui. Îmi place Roşcata asta din ce în ce mai mult.

— Nu sunt chiar atât de bogat şi chiar dacă aş fi fost, nu am mai oferit-o nimănui. Nu sunt un tip chiar atât de romantic, spuse muşcându-mi buza şi urcându-şi o mână pe sub maioul meu.

— Mie mi se pare că eşti, am rânjit,strângându-i tricoul în pumni.

— Hmm, oare de ce ai tu impresia asta? mârâi în continuare, făcându-mă să râd.

Mi-am coborât buzele pe tatuajul de pe gâtul său. Tatuajul meu, era perfect acum. Roşeaţa trecuse, la fel şi umflătura, şi arată atât de bine pe gâtul lui.

Chicoti simţind sărutul peste aripile tatuate.

— De ce? întrebă din nou, aşteptând răspunsul din gura mea.

— Pentru că mă iubeşti. Am răspuns mai sigură ca niciodată de lucrul ăsta. A zâmbit strângându-mă mai tare în braţe şi trăgându-mi bărbia spre faţa lui.

— Te iubesc e puţin spus. Astea sunt cuvinte folosite de toţi oamenii, care le spun uneori ca o rutină zilnică. Pentru mine iubirea e mult mai mult decât o să îţi dai tu vreodată seama. Dar mă bucur că ai încredere în sentimentele mele, zâmbi tandru.

— Am ştiut ce va însemna dragostea pentru mine chiar înainte să o simt. Tu eşti totul pentru mine acum, Katherine. Sunt ca o planetă secată. Aruncată departe în Univers, uitată de toată lumea şi complet nefolositoare. Dură şi rece, fără niciun element esenţial vieţii. Cu o inimă moartă care nu

reuşea să bată pentru nimeni. Doar piatră seacă. Până a apărut acest element, care le-a canalizat pe toate, oferindu-i mai multă viaţă decât a crezut vreodată că poate avea. Tu nu eşti o simplă fiinţă pentru mine, Katherine, nu eşti o simplă fată care s-a potrivit caracterului şi preferinţelor mele. Tu eşti esenţa vieţii mele. Cele patru elemente: Focul, care arde în jurul meu şi mă umple de viaţă şi de dragoste. Aerul, care îmi menţine trupul în viaţă. Apa, care îmi răcoreşte corpul secat şi îl readuce la viaţă. Şi pământul, tot ce poate exista în jurul meu, un infinit fără sfârşit pe care simt că nu o să îl cuprind vreodată. Susţinerea mea. Un infinit plin de viaţă, de frumuseţe, de naturaleţe, de explozie, de nebunie, de sălbăticie, de perfecţiune… Tu. Cele patru elemente ale mele. Am fost gol fără ele până acum, şi am renăscut simţindu-le pe toate prinzând viaţă în mine în clipa în care te-am văzut aşezată pe acel petec de iarbă, ca o zeiţă printre muritori, cu misiunea de a învia un suflet mort. Nu am crezut că exişti, dar asta nu înseamnă că nu te-am aşteptat. Şi cel mai murdar suflet are dreptul la o speranţă. Speranţa la fericire şi iubire. Şi eu m-am gândit atât de mult la cum ar putea fi asta pentru mine încât am ştiut că eşti tu încă din primul moment. Eram orgolios şi nesimţit doar pentru că totul se simţea atât de puternic şi îţi adoram impulsivitatea, dar am ştiut

că vei fi a mea, iubito, încă din prima secundă în care mi-am întors privirea spre tine şi parcă o voce îmi urla în urechi: Ea e!

Îmi simţeam ochii plini de lacrimi şi m-am luptat cu fiecare fragment la fiinţei mele să nu le las să cadă.

— Mulţumesc, am suspinat uşor, lipindu-mi fruntea de a lui. Pentru că exişti şi *m-ai salvat.*

I-am şoptit cu ochii închişi şi chiar dacă poate nu mă credea, spuneam adevărul. Harris e pentru mine în acelaşi fel cum sunt eu

pentru el. Plecarea mamei m-a transformat într-o umbră, fără sens în viaţă. Trăind doar ca să se distrugă, incapabilă să iubească sau să cunoască sensul raţiunii, până a apărut el, ca o explozie în viaţa mea, şi mi-a arătat ce înseamnă să trăieşti şi să iubeşti cu adevărat.

Îmi doresc să îi spun toate lucrurile astea cu voce tare, dar nu sunt atât de bună să îmi exprim sentimentele. Doar sufletul meu ştie cât de adâncă poate fi iubirea pentru acest băiat. Acest băiat transformat în bărbat mult prea devreme, misterios, încărcat cu prea multă suferinţă, iubitor şi periculos. Simt pericolul din jurul meu când sunt în preajma lui, fie că provine din halucinații sau nu. Știu că şi în momentul ăsta are pistolul la spate, dar nu-mi pasă. Prefer să mor fericită de oricare dintre pericolele de care încearcă să mă

ferească, decât să trăiesc o viaţă singură şi pustiită cum am trăit până să apară el.

— Te iubesc! i-am şoptit, plimbându-mi buzele peste ale lui şi lăsându-l să îmi savureze declaraţia exact aşa cum îşi dorea. Nu era nevoie să îmi spună că şi el mă iubeşte, simţeam asta privindu-i reacţia.

Am rămas minute în şir în poala lui Harris, făcând nimic altceva decât sărutându-ne şi exprimându-ne iubirea încă tânără, dar atât de puternică.

Am vrut să îl las pe Harris să conducă la întoarcere, confesiunea pe care mi-o făcuse mă înmuiase de tot şi nu sunt sigură că îmi mai pot ţine mâinile fixe pe volan. Dar el a insistat să conduc eu, într-o viteză normală şi m-a instruit să schimb mereu vitezele pentru a mă obişnui cu stilul şi mecanismul maşinii. Ceea ce am şi făcut şi când ne-am întors la garaj am fost capabilă să opresc într-un stil normal, cu viteza redusă, maşina ascultându-mă ca o tigroaică cuminte şi proaspăt dresată.

— Unde dracu' aţi fost? În Hong Kong? Ne luă Ken la rost când am coborât din maşină, şi amândoi am început să râdem.

S-au adunat toţi în jurul nostru şi mă întreb cât fusesem eu şi Harris plecaţi.

— Praf! Am avut nişte frâne bune, huh? rânji Mike, ştergând cu degetul o dâră de praf de pe Roşcata mea. Harris zâmbi mândru şi eu radiam la propriu.

— Cum a fost? mă întrebă V entuziasmată.

Eu am privit spre Harris, aşteptând verdictul profesorului.

— În curând o să vă ia faţa la toţi, răspunse plin de mândrie, prinzându-mă pe după umeri.

— De-abia aştept, blondino, mă provocă Jay rânjind şi m-a pufnit râsul. El încă mă vede blondă.

— Că bine zici, parcă spuneai că e blondă. Şi unde dracu' îţi sunt lentilele? Mike îşi întoarse privirea spre Harris. Probabil era prea beat să îşi dea seama de asta noaptea trecută.

— Au avut loc nişte schimbări. Am răspuns repede, încercând să scap de subiect.

— Am renunţat la ele. Harris ştia ce vreau şi se concentra doar pe partea din discuţie ce îl includea pe el. Nu pot să îl iubesc mai mult.

— Hm, puteam să jur că ai ochii albaştri. Se strâmbă Mike şi toţi am început să râdem, mai puţin Harris care şi-a dat superbii ochi verzi peste cap.

Cursurile mele s-au terminat pe ziua de azi şi m-am întors cu V şi ceilalţi pe plăcile de ciment,

iar Harris şi Ken au intrat în Puma Ghemuită, pregătindu-se pentru următoarea lecţie, unde Harris e elevul.

— Urează-mi noroc, îmi şopti Harris înainte să îmi dea drumul din braţe.

— Noroc, i-am zâmbit şi i-am oferit un sărut tandru plin de încurajări din care nu părea că vrea să se despartă până când Ken nu a claxonat ca un profesor stresant.

Următoarea oră a fost una plină de râsete şi amuzament. Ken şi Harris nu plecau cu maşina aşa cum am făcut noi. Doar se învârteau în spaţiul enorm din faţa garajului, derapând şi frânând în tot felul de curbe mortale.

Harris învârtea maşina, executând de nenumărate ori scheme mult mai complicate decât cea pe care o făcusem eu. Ken îl critica non-stop şi demonul meu se enerva lovind volanul şi izbind de zeci de ori mormanele de cauciucuri de prin jur.

După ceva timp, cauciucurile maşinii s-au tocat şi nu mai menţineau tracţiunea, deci Ty a fost trecut la treabă să le schimbe.

Harris mormăia de nervi, lăsând un fum alb şi dens în urma lui, învârtind maşina în cercuri inegale care nu îl mulţumeau deloc pe Ken.

Am făcut pe mine de râs când Harris şi-a calculat greşit mişcarea şi a derapat prea mult, aproape lovind maşina lui Jay şi făcându-l pe acesta să sară ca ars de pe capotă.

Un val de înjurături au ieşit din gură Ţeposului şi Mike a căzut şi el pe jos de râs.

Pentru prima dată în viaţa mea, am simţit că mi-am găsit în sfârşit locul.

3. NEGUSTOR DE MOARTE

— Du-te, du-te, du-te! l-am auzit pe Ken ţipând şi mi-am strâns pumnii, speriată pentru un Harris foarte furios.

Maşina a derapat pe asfaltul prăfuit, ridicând un nor de fum în urma ei, însă nu de ajuns, pentru că s-a izbit de un morman de cauciucuri de lângă garaj.

— La dracu'! l-am auzit pe Harris urlând şi a lovit volanul cu pumnii.

Am izbucnit imediat în râs, alături de ceilalţi.

— Am nevoie de alt set, bolborosi Harris înainte să iasă din maşină şi Ty îşi ridică imediat ochii din telefon.

— Am şters-o de aici. Roşcatul se ridică în picioare şi o zbughi în garaj. Am continuat să râd, schimbase deja două seturi de cauciucuri în ultima oră şi asta e clar unul dintre lucrurile care nu îi face plăcere. Am privit spre mormanul de cauciuc tocit de lângă mine. Fusese frecat atât de tare de asfalt încât materialul a început să se desfacă în fâşii.

— Hei, aia e a mea. Am tresărit speriată de ţipătul lui V şi Mike care s-a ridicat în picioare cu o doză de energizant.

— Mai târziu, Strugurel, o maimuţări Mike, fugind înăuntru cu ultima doză.

— Mike, tipă V furioasă. Du-te după el. Îi ordonă lui Jay care era adormit pe capota maşinii lui şi nu îl interesa drama cu energizant a iubitei lui.

— Jay! ţipă V, aruncând o doză goală spre el. Ţeposul tresări în sus şi privi alertat în jur. Pun pariu că urmărea să vadă dacă Harris vine iar peste el cu maşina. Mi-am îndreptat atenţia spre cei doi, Ken părea să îi explice ceva lui Harris, având o mână pe după gâtul lui şi gesticulând cu cealaltă. Am ciulit urechile şi am auzit ceva

despre Tokyo şi *DK*. Sprânceana lui Harris era ridicată, semn că nu cumpără toate gogoşile pe care i le vinde Ken.

— Ce vrei? bolborosi Jay, atrăgându-mi atenţia.

— Mike mi-a luat sucul. Adu-mi-l înapoi.

— Nu poţi să îţi iei altul? se văietă Jay, frecându-se la ochi.

— Ăla era ultimul, adăugă V arţăgoasă.

Jay oftă exasperat şi coborî de pe capotă, fiind aproape să cadă în fund.

— Fă-o iubita ta, Jay, o să fie distractiv. Bolborosi Ţeposul în drum spre garaj şi V aruncă altă doză goală de suc după el.

— Să nu te întorci fără sucul meu. Ameninţă V, iar eu am început iar să râd când Harris şi Ken au ajuns lângă noi.

Mi-am întors zâmbetul spre el.

— Cum a fost? Am încercat să par cât mai entuziasmată.

— Groaznic. Se plânse, aşezându-se lângă mine pe blocul de piatră şi trăgându-mă apoi în poala lui. Am zâmbit şi l-am sărutat pe obraz ca să îl mai îndulcesc. Mormăi încântat şi îşi îngropă faţa în părul meu. Îmi sărută uşor pielea gâtului când revolta lui V îl făcu să tresară.

— Unde e idiotul ăla? îşi ridică gâtul, lungindu-l spre garaj, dar nu se ridică.

— Cine? întrebă Ken absent, uitându-se în lada cu sucuri. Aţi băut tot sucul? se revoltă şi acesta. Am râs din nou în timp ce Harris bâjbâia după buzele mele.

— Mike a luat ultima doză şi l-am trimis pe Jay după el, dar nu mai vine. Se agită Păr-Mov şi am luat o gură din energizantul meu ca să îmi potolesc râsul. Harris mormăi văzând că am ales să ating doza de metal cu buzele în locul gurii lui. Am zâmbit amuzată şi m-am întors imediat să îl sărut. Are un gust mult mai bun şi dulce decât energizantul înţepător. Zâmbi peste buzele mele, muşcând-o pe cea de jos, şi felul în care se plimba limba lui peste a mea e de-a dreptul amuzant. Parcă încearcă să simtă gustul sucului din gura mea.

Am râs în cele din urmă şi am rupt sărutul.

— Hei, mai vreau, se plânse supărat, dar vedeam amuzamentul din ochii lui. Am scos limba la el.

— Da, aia, dă-mi-o! spuse îmbufnat ca un copil mic şi i-am pus degetul peste buze, încă râzând.

V bodogănea tot mai enervată şi mi-am întors atenţia spre ea.

— V, i-aţi gândul. Mike probabil a băut tot sucul deja, am râs eu, luând încă o gură din sucul meu. Strugurel s-a uitat urât la mine.

— Îmi dai şi mie? şopti Harris la urechea mea ai m-am întors spre el cu o sprânceană ridicată.

— Păcat că nu e Schweepes, îţi ofeream o doză din propriul tău tratament. Am şoptit pervers şi colţurile buzelor lui Harris s-au ridicat în cel mai obraznic fel.

— Asta se poate rezolva. mârâi uşor, trăgându-mi buza de jos între dinţii lui.

— Oh, pregătesc deja răzbunarea, am adăugat, rânjind drăceşte şi imaginându-mi deja un sex oral cu gura mea plină de Schweepes. Ohhh, cu siguranţă o să-i fac asta. Să simtă şi el plăcerea aia usturătoare.

Harris rânji şi îmi fură sucul din mână.

— Să văd de ce eşti în stare. Mă întărâtă, luând o gură de Hell.

Mi-am mijit ochii la el, acceptând provocarea şi plănuind ceva chiar pentru noaptea asta, când Jay a ieşit din garaj şi mi-a întrerupt fantezia. Respira greu, cu gura deschisă şi mai că îi ieşea limba afară. Am izbucnit iar în râs.

— L-ai luat? sări V din şezlongul ei de parcă nu mai băuse încă trei doze până acum.

Jay îi aruncă o privire furioasă înainte să se aşeze iar pe capota maşinii lui.

— Beţivul ăla cred că are vreo butelie de azot înfiptă în fund. E ultima dată când mai alerg oameni la comanda ta. Am nevoie de apă. Expiră Jay epuizat şi V bufni, ridicându-se în sfârşit în picioare.

— Asta se întâmplă când trimiţi un chiuaua să facă treaba unui pitbull. Bolborosi ea mânioasă, intrând în garaj şi Harris a izbucnit în râs atât de tare încât era cât pe ce să se înece cu sucul. Am râs de el şi i-am şters picăturile ce îi ieşiseră prin colţurile gurii. Se străduia să înghită înainte să râdă aşa cum trebuie. E atât de caraghios şi dulce în acelaşi timp.

Trase o gură mare de aer şi o înjură pe V pentru că era să îl înece.

Mike s-a ales cu o lovitură zdravănă în zona interzisă iar V a luat doza pe jumătate goală. Sau pe jumătate plină, cum spune ea ca să se simtă mai bine. O ador pentru că se preface cu atâta naturalețe că scena din spatele casei lui Mike nu s-a întâmplat, deşi pentru mine încă e stânjenitor gândindu-mă ce vitează mă dădusem când mă avertizase că am luat prea mult.

După câteva ciondăneli între Jay şi Mike, Harris a intrat în garaj, acolo unde şeful său pare că are treabă cu el. Carter nu e nici pe departe

bărbatul pe care mi l-am imaginat eu, dar asta nu înseamnă că devine mai puţin suspect în ochii mei. Dimpotrivă. Am observat că şi Ken lua parte la discuţie, iar eu m-am dat cât mai aproape de uşa metalică, în curiozitatea periculoasă de a auzi ceva. Dacă Harris nu îmi spune adevărul, o să îl aflu şi singură.

— Frate, ce cald e, se văietă V, făcându-şi vânt cu mâna şi eu m-am strâmbat pentru că nu auzeam nimic. Am aruncat o privire în

garaj, pe furiş, şi am rămas uimită câteva secunde. În interior părea şi mai mare. Cam aceeaşi structură pe care o are şi garajul lor de acasă, de trei ori mai larg. Am numărat 6 maşini în interior şi alte câteva aproape dezmembrate şi în curs de reparare. Pe platforma de sus erau aşezate câteva mese metalice. Harris, Ken şi Carter erau aşezaţi la una dintre ele, făcând imposibil pentru mine să aud ceva.

Am ciulit totuşi urechile, dar V mi-a atras atenţia când şi-a dat maioul jos, rămânând în costumul de baie.

— Uau! am exclamat şocată, observând tarantula imensă pe care o are tatuată în partea dreaptă de jos a abdomenului.

Ea îmi observă atenţia şi rânji.

— Îţi place?

— Ahm, da, e foarte tare. Am spus încă uimită. Eu nu sunt o iubitoare a păianjenilor. Asta e clar.

— Mersi, sunt pasiunea mea. Declară V zâmbăreaţă. Mi-am amintit că şi maşina ei mov e acoperită de pânze negre de păianjen. Am crezut că e doar un efect de evidenţiere, dar se pare că e o adevărată pasiune la mijloc. Tarantula îi cuprindea tot şoldul drept, având dimensiunea unei palme de bărbat.

— Să-l fi văzut pe Harris când l-a făcut. Urăşte păianjenii. Râse V atrăgându-mi atenţia de la insecta pictată.

— El ţi l-a făcut? am întrebat, deşi era evident.

— Da, el a ne face tatuajele.

Am aprobat din cap, ştiam deja asta.

— Deci, Harris o să îţi facă şi ţie tatuajul *lui* mai târziu sau o să rămână doar el cel marcat? Zâmbi V, mimând două ghilimele în aer cu degetele.

Înainte să mă gândesc la întrebarea ei, l-am auzit pe Harris răbufnind în garaj, dar nu am înţeles ce îl enervase. V aştepta un răspuns şi îmi era greu să fiu atentă în ambele locuri. Am nevoie de încă o pereche de urechi.

— Ahm, nu ştiu, nu a spus nimic despre tatuajul meu. Am răspuns repede, încercând să îmi

îndrept atenţia înapoi spre garaj, dar era de-a dreptul chinuitor. Mike, Jay, Ty şi Keith purtau şi ei o conversaţie aprinsă pe tema motoarelor Turbo 4 şi eu simt nevoia să le strig să tacă din gură.

— Aham, nu-l accepta. Chiar dacă nu cred că ţie o să ţi-l facă, sfatul meu e să nu îl accepţi. Îl ai oricum la degetul mic şi face tot ce spui tu. Râse V şi eu mi-am îndreptat atenţia spre ea fără să vreau.

Harris încă flecărea nervos înăuntru, dar nu îi înţelegeam cuvintele prea bine, vorbea de nişte tiruri, atât am reuşit să aud înainte ca V să îmi atragă atenţia din nou.

— Ba nu e adevărat, am râs şi eu alături de ea.

— Ba da. Mă contrazise.

— Eu nu am vrut-o pe Roşcată. Mi-am pus mâinile în sân, expunându-mi ţâfnoasă punctul de vedere.

V îşi dădu ochii peste cap.

— Ăla a fost un cadou. Nu poţi deduce loialitatea şi supunerea unui băiat prin faptul că nu acceptă să îi refuzi cadourile. Asta îmi întăreşte ipoteza şi mai tare. Continuă V să râdă de mine şi am oftat, lăsându-mă păgubaşă. Dar Harris nu e la degetul meu mic. Secţiunea secretelor e încă…

secretă. Dacă ar face tot ce îi cer eu, mi-ar fi spus adevărul deja.

— Şi mie când dracu' aveaţi de gând să îmi spuneţi? Am auzit altă răbufnire a lui Harris şi mi-am întors privirea spre garaj. Poate că e şeful lui, dar se pare că nu e tratat cu respectul la care m-aş fi aşteptat. Ar trebui totuşi să îmi amintesc că Harris nu prea tratează oamenii cu respect.

— Ai mai vorbit cu tatăl tău?

Pot să jur că V mă ţine ocupată intenţionat, să nu aud ce se vorbeşte în garaj.

— Nu. Am răspuns rapid şi l-am văzut pe Carter ridicându-se de la masă. Harris fuma furios dintr-o ţigară şi mi s-a părut că îl aud pronunţându-mi numele. Fir-ar! Sunt la un pas să mă ridic şi să intru în garaj ca să aud totul clar. Ştiu că ce se discută acolo tine de secţiunea secretelor şi eu mor de curiozitate şi frică în acelaşi timp. V îmi adresă altă întrebare, dar nu am auzit-o şi nu am rugat-o să repete. L-am văzut pe Carter coborând scările şi mi-am întors uşor capul.

— Suntem negustori de moarte, Harris. Nu uita asta.

Vorbi Carter şi l-am auzit clar de data asta pentru că se îndreaptă spre mine.

M-am întors de tot şi mi-am îndreptat atenţia spre băieţi, care făceau un concurs de "cine ţine mai mult o doză de suc pe nas".

Erau amuzanţi, dar cuvintele lui Carter mi s-au imprimat deja în minte, lăsându-mi o senzaţie de gheaţă în vene.

"Negustori de moarte". Ce înseamnă asta?

Am tresărit când Carter a ieşit afară şi am încercat să par cât mai calmă şi să nu las la iveală faptul că am auzit o parte din ce a spus.

I-a salutat rapid pe toţi cu un gest din mână şi am tresărit iar când şi-a îndreptat atenţia spre mine.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Kath. Sper să ne revedem curând. Îmi zâmbi şi am încercat să rămân lucidă.

E şeful iubitului meu, care se ocupă cu Dumnezeu ştie ce, sau mai nou, e negustor de moarte, iar faptul că e incredibil de frumos nu ajută la nimic.

— Şi mie! m-am forţat să zâmbesc şi să nu par strânsă de gât, aşa cum mă simt de fapt.

Zâmbi din nou înainte să urce în Hummer şi să plece. Am tras o gură mare de aer.

V chicoti la reacţia mea.

— Nu trebuie să te temi de el. Carter e de treabă. Îmi făcu cu ochiul şi m-am forţat să o cred.

Voiam să o întreb care e secretul lor, cu ce se ocupă; sunt absolut sigură că ea ştie, dar sunt sigură şi că nu o să îmi spună. Aşa că m-am scutit de altă minciună şi nu am întrebat-o.

Mi-am întors atenţia spre garaj. Harris şi Ken încă erau la masă şi purtau o discuţie aprinsă. Am simţit furie, dar totodată confuzie pe moment. Ken e aici de câteva zile, chiar mai puţine ca mine şi deja a intrat în lumea lor? El e unul dintre ei în timp ce eu nu pot şti nici măcar adevărul?

M-am înfuriat la acest gând, dar Keith şi ceilalţi au reuşit să mi-l ia cumva cu jocul lor. Se pare că pariaseră pe cheile maşinii. Keith nu are maşina lui, dar le împrumută pe ale celorlalţi. Sunt foarte curioasă care e soarta acestui copil şi cum a ajuns în locul ăsta. Pare protejatul lui Harris şi asta e o latură a Demonului pe care nu o cunosc, dar îmi place.

Dar ca să obţină maşina, Keith apelează la tot felul de trucuri, iar acum confruntarea finală se dă între el şi Jay. Ţeposul încercă să îl calce pe picior pentru a-l face să scape doza, dar Keith s-a ferit la timp şi i-a dat o înjurătură de "morţii mă-tii de trişor".

Am izbucnit în râs fără să vreau şi l-am încurajat pe Keith până mi-am simţit mijlocul înconjurat de două braţe cunoscute şi am realizat că Harris şi Ken se întorseseră la noi.

— Am câştigat! ţipă Keith. Jay era furios, cu doza scăpată pe jos.

— Ai trişat! îl acuză Ţeposul.

— Ba nu! se înfurie Keith şi toată lumea râdea, cu excepţia lui Harris, care era serios şi părea că vrea să îmi atragă atenţia.

— Mike a pierdut înaintea mea, el îţi dă cheile primul. Se îmbufnă Jay şi eu mi-am întors atenţia de la revolta bruscă a lui Mike spre expresia serioasă a lui Harris.

— S-a întâmplat ceva? l-am întrebat, cuvintele lui Carter auzindu-se iar în mintea mea. L-am comparat imediat pe Harris cu un negustor de moarte şi chiar dacă nu ştiu încă ce înseamnă asta, mă sperie îngrozitor.

Mă prinse de mână şi mă trase de lângă ceilalţi, spre Roşcată.

— De fapt, da. Spuse rezervat, aruncând o privire rapidă pe ceasul de la mâna lui. Trebuie să plec pentru restul după-amiezi.

Mă aşteptam la asta. Am respirat adânc, închizându-mi ochii câteva secunde şi rămânând calmă.

— De ce? am întrebat deşi nu avea rost. Furia mea temporară nu venise din cauză că el pleacă, ci din cauză că nu avea să îmi spună şi unde sau de ce.

Harris nu îmi răspunse şi părea să facă o rugăciune mintală să îl las în pace şi să nu mai insist pe subiect.

— Secţiunea secretelor. Spuse în cele din urmă, lăsându-mă complet uimită.

— Ce?! A, deci acum foloseşti asta fără să te sinchiseşti măcar să inventezi alte explicaţii? Harris, cât crezi că va mai ţine chestia asta? m-am enervat, stârnită mai ales de vorbele lui Carter şi halucinaţia aia nenorocită ce acum prindea iar contur în mintea mea după ce auzisem. Eram dispusă să aştept până când el va fi pregătit să îmi spună, dar nu poţi să auzi asemenea cuvinte ieşind de la şeful iubitului tău şi să rămâi calmă. Gravitatea situaţiei se triplase odată cu afirmaţia lui Carter, iar eu nu mai eram dispusă să aştept prea mult, mai ales că Harris mi-a dat clar de înţeles că există posibilitatea să îl părăsesc odată ce voi afla cu ce se ocupă.

Îşi schimonosi faţa, trist, şi îşi muşcă buzele, încercând să vorbească.

— Iubito... începu, dar fu întrerupt de o melodie care a început să zbârnâie pe coapsa piciorului meu. Telefon nenorocit!

Harris răsuflă parcă salvat de clopoţel, dar nu am de gând să îl las să scape atât de uşor. L-am sfredelit cu privirea să continue, nederanjându-mă să îmi scot telefonul din buzunar, care suna în

continuare cu melodia "Savin' Me" pe care am setat-o pentru că îmi aminteşte de Harris.

— Răspunde, îmi indică spre buzunar şi eu am respirat nervoasă, aruncându-i o privire care să îi dea de înţeles că nu scapă aşa uşor. Am scos telefonul din buzunar şi m-am încruntat la numărul ce nu venea însoţit şi de un nume.

— Cine este? întrebă Harris repede, venind deja mai aproape de mine să vadă telefonul.

— Nu cunosc numărul. Am spus deşi realizase şi el asta deja. I-am observat expresia serioasă şi parcă speriată.

— Răspund eu. Îmi luă telefonul din mână înainte să îi dau voie.

Înainte să mă opun, avea deja telefonul la ureche. Putea fi tata pe un alt număr ca să mă mintă şi să îi răspund, sau mama. Am şters numărul ei acum ceva timp şi oricum renunţase să mă mai sune în ultimele luni.

— Da! răspunse Harris pe un ton aspru, iar eu m-am înfuriat, încercând să îi iau telefonul, dar m-am oprit când faţa lui se strâmbă, apoi se înfurie din nou.

— De unde ai numărul lui Katherine? întrebă nervos. Cu cine naiba vorbeşte? M-am întins iar spre telefon, dar s-a ferit de mine apoi mi-a prins mâna, oprind-o în loc.

Ascultă ce vorbea oricine era la celălalt capăt şi mi-am dat seama că se enerva din ce în ce mai tare, pentru că îmi strângea mâna într-a lui până când mi-am simţit oasele scrâşnind. L-am lovit în umăr ca să îmi dea drumul. Realiză apoi ce făcea şi diminuă strânsoarea, ducându-mi mâna spre buzele lui şi sărutându-mi degetele storcite, dar asta nu m-a calmat.

— Harris, cine e la telefon? Dă-mi-l în secunda asta. M-am enervat, întinzând cealaltă mână după telefon.

— Amber, credeam că ne-am înţeles. Vorbi printre dinţi şi agitaţia mea s-a oprit instantaneu.

Amber?! De ce mă sună nenorocita aia pe mine şi de unde are numărul meu? Am observat că Harris se holba la mine, sau mai bine zis la gura mea deschisă într-un O enorm, şi nu mi-a scăpat licărirea de perversiune din ochii lui.

Atenţia îi fu din nou atrasă spre telefon.

— Ce dracu' tot spui acolo? E sâmbătă şi, Amber, mai foloseşte odată cuvintele alea şi o să te transform pe tine într-un animal de companie. Şi nu *al meu*. Mârâi Harris nervos şi flăcările s-au aprins în urechile mele. M-a făcut animal de companie? Nenorocita dracu'! Argh, o să comit o crimă într-o zi şi Amber Wrise e prima pe lista mea. Mâna mea era încă la gura lui şi o sărută, încercând probabil să mă liniştească.

Harris îşi scutură capul, părând deja plictisit şi enervat de discuţie.

— Spune-i tu! îmi întinse imediat telefonul şi l-am privit nedumerită înainte să îl iau. Ce să îmi spună? Ce vrea Amber şi Harris nu îmi transmite el?

— Ce?! am mormăit, abţinându-mă să rostesc şi restul cuvintelor deloc drăguţe ce se formau în mintea mea.

— Mişcă-te la şcoală, imigranto, ai antrenament. Vorbi vocea veninoasă a lui Amber şi flăcările din urechile mele sau intensificat.

— Ce?! Am repetat acelaşi cuvânt, mai sonor de data asta. Doar nu vorbeşte serios? E atât de disperată încât mă cheamă în weekend la antrenament doar ca să mă depărteze de Harris?

— Eşti surdă, sau ce?! Am spus că ai antrenament, miercuri avem primul meci din sezon şi tu nici măcar nu ştii coregrafia dansurilor. Ai face bine să ajungi repede aici. Nici eu nu mă bucur de prezenţa ta, stai liniştită, dar dacă te-ai băgat în asta, suporţi consecinţele.

— Eşti nebună?! E sâmbătă, dacă tu crezi...

— Te-am întrebat eu ce zi e? Nu îmi pasă ce crezi tu, aşa că ascultă bine şi...

— Nu, tu ascultă-mă pe mine. Am întrerupt-o şi eu şi tensiunea dintre noi cred că afecta linia

telefonică. Harris mă analiza reţinut şi îmi masa mâna în continuare ca să îmi scadă nivelul de nervozitate.

— Nu ai decât să îţi îndeşi un pompon în cur şi să fugi cu el aclamând pe tot stadionul, eu nu am de gând să vin. Am adăugat arţăgoasă.

Harris a început să râdă, dar eram prea nervoasă şi l-am lovit iar în umăr.

— Dacă nu vii, o să îi transmit directoarei. Mă ameninţă Amber.

— Ah, şi ce o să-mi facă? am pufnit neinteresată.

— O să te dea afară din echipă.

— N-are decât, am râs eu. Chiar vreau asta. Simţeam prin difuzor aburii pe care îi scotea Amber şi apoi mi-am amintit vorbele lui Harris. Avea să plece, deci eu voi rămâne singură şi cu gândurile negre. Brusc, orice care să îmi distragă atenţia era bine venit. Chiar şi Amber.

— Cat o să dureze? am mormăit în cele din urmă.

— Nu mai mult de 2 ore. Amber părea surprinsă de faptul că m-am lăsat păgubaşă.

— Bine, dar dacă îndrăzneşti să mă mai urci în vârful vreunei piramide umane...

— Oh, ţi-ai pierdut curajul, surioară? mă maimuţări şi m-am înfuriat iar.

— Nu îmi mai spune aşa! am ţipat şi Harris a tresărit, fiind aproape să îmi ia telefonul din mână. Pot să pun pariu că avea impresia că Amber m-a numit iar animal de companie.

— Nu sunt sora ta şi dacă foloseşti asta ca să mă enervezi, s-ar putea ca pe viitor să am o soră vitregă cheală. Am mârâit şi Harris părea să răsufle uşurat. Soră mi se pare chiar mai rău decât animal de companie, pentru că prima denumire e adevărată.

— Da, cum spui tu, vino odată *aici*.

— Vin când vreau eu. Am adăugat nervoasă şi i-am închis telefonul în nas.

— Eşti atât de sexy când eşti nervoasă. Harris se aplecă să şoptească la urechea mea.

— Nici să nu îţi treacă prin cap, Stone. L-am avertizat, prinzându-i bărbia şi ridicându-i capul. Eram încă nervoasă, dar vedeam excitarea din ochii lui. Ce e cu băiatul ăsta? Pot să jur că simt ceva tare care mi se striveşte în pelvis şi vine dintre picioarele lui.

— Poţi să mă pedepseşti mai târziu, iubito, după ce agiţi puţin pompoanele şi îţi mişti funduleţul ăla sexy, asta după ce eu mă asigur că nu e niciun băiat pe teren. Fără să aştepte un răspuns din partea mea, îmi prinse coapsele şi mă ridică în braţele lui, îndesându-mă apoi în Roşcată înainte ca eu să am timp să protestez. De ce îi

picau lui toate din cer? Amber îi oferise acum şansa perfectă să scape de discuţia care include problemele lui. Probabil de asta nici nu îmi spusese mesajul lui Amber, ca să nu încaseze el furia în locul ei.

— Ce faci? Unde mergem? Şi e maşina mea, eu conduc. M-am revoltat când a intrat la volan. Nici nu am apucat să îmi iau la revedere de la ceilalţi. Am văzut-o pe V nedumerită şi i-am făcut repede cu mâna înainte ca Harris să accelereze.

— Fac bine, te duc la antrenament şi da, e maşina ta, dar vreau să ajungem acolo înainte de apus. Alte neclarităţi? zâmbi spre mine şi gura mea s-a deschis în alt O şocat.

— Cum adică până al apus? M-am ofticat şi el a chicotit. Oh, nici nu mă gândesc să mă las excitată de sunetul ăla acum.

— Iubito, conduci foarte bine şi ştiu că îţi place viteza, dar tu încă ai limita ta de viteză. Trebuie să o înveţi pe a mea şi acum nu avem timp pentru asta.

Mi-am muşcat buza, nervoasă, şi el a înghiţit în sec. De ce naiba tot face asta?

— Cum adică am limita mea de viteză? Ce vrea să însemne asta? Am întrebat îmbufnată, punându-mi mâinile în sân.

Îmi arătă simplu spre acul kilometrajului şi ochii mei s-au mărit din nou când am realizat că mai avea puţin şi trecea peste 200 la oră. Asta pe o autostradă aglomerată.

— Şi asta nu e limita, e normalitate, îmi făcu cu ochiul şi eu am încercat să rămân calmă, dar era aproape imposibil. Unde e maşina de poliţie care să ne tragă pe dreapta?

— Închide gura, iubito, spuse Harris repede şi mi-am îndreptat iar atenţia spre el. Am închis gura fără să îmi dau seama măcar că o deschisesem.

— Scuze, am mormăit stânjenită şi Harris zâmbi, clătinând din cap. Am impresia că el mă pusese să închid gura din cu totul alt motiv, unul care părea să îi strâmtoreze pantalonii. Ce e cu el azi? Se pare că lui Harris îi place să mă vadă nervoasă mai mult decât m-am aşteptat eu, mai ales când nu sunt nervoasă pe el.

— Credeam că ştiu să conduc. M-am plâns, schimbând subiectul ridicol din mintea mea.

Harris chicoti şi îşi aşeză mâna pe coapsa mea goală. Opa…

— Ştii să conduci foarte bine, iubito, crede-mă. Trebuie doar să te înveţi cu viteza unei asemenea maşini şi, bineînţeles, ţine şi cât de repede o prinzi. Eu acum conduc constant, dar poţi ajunge la 200 la oră în 2 secunde.

Am strâmbat din nas, mutându-mi privirea în faţă şi strângându-mi mâinile la piept.

Mâna lui Harris s-a mişcat pe coapsa mea, masându-mi pielea şi urcând tot mai sus. Am înghiţit în sec, muşcându-mi apoi buza şi câştigând un zâmbet de la el, dar imaginea liceului nostru ne-a întrerupt fantezia.

Am coborât din maşină şi am privit morocănoasă stratul de praf ce se adunase pe ea.

— Nu te las să o mai conduci, eşti maniac al vitezei şi mi-o murdăreşti. M-am încruntat, ştergând cu degetul o dâră de praf şi Harris începu să râdă. Cred că praful se adunase mai degrabă în timpul lecţiilor noastre.

— Sunt demon al vitezei, şopti, sărutându-mi gâtul şi înconjurându-mi talia cu braţul lui. Mi-am dat ochii peste cap în timp ce mă trăgea prin parcare.

În jur era mai pustiu decât într-un deşert sub încălzirea globală. Doar câteva maşini răspândite pe ‘ici pe ‘colo, probabil ale celorlalte majorete.

La şcoală în weekend.

Înainte să mă enervez din nou pe acest subiect, am simţit o ameţeală bruscă cum mă cuprinde când Harris a deschis uşa de la intrare. M-am oprit şi mi-am dus mâinile la tâmple, masând cu putere zona dureroasă şi strângându-mi ochii.

— Iubito, eşti bine? mă întrebă Harris speriat de reacţia mea şi mă prinse mai bine în braţe. Îmi simţeam picioarele moi. Ştiu deja de la ce mi se trage.

— Nu prea, am spus atingându-mi punctuleţul de pe antebraţ. Aproape dispăruse. Doza masivă de noaptea trecută se dusese şi acum o pauza bruscă nu era prea bună pentru mine. Trebuie să o iau din nou de la capăt şi diminuez nevoia treptat. Fir-ar să fie de PCP!

Harris inspiră şi el, masându-şi fruntea.

— Vino! îmi prinse iar mijlocul şi mă trase înapoi spre parcare.

— Ai în maşină? am întrebat, clipind tot mai des. Lumina soarelui mă sleia şi mai tare de puteri.

— Nu. În asta nu am, dar ne întoarcem acasă. Spuse şi se aplecă spre coapsele mele, încercând să mă ridice în braţe când greutatea mea părea să cedeze complet în susţinerea lui. Am încercat să îmi revin.

— Harris, nu. Nu ne mai întoarcem acasă. Pot rezista câteva ore. Am spus hotărâtă, luptându-mă să îmi restabilesc echilibrul.

— Eşti sigură? mă privi, el părând nesigur. Trebuia să îţi dau în dimineaţa asta, dar am uitat. Îmi pare rău.

Mi-am clătinat capul.

— E OK, o să mai rezist încă două ore. Asta şi nu voiam să par atât de dependentă. Încă mă jenează chestia asta, mai ales în preajma lui Harris.

Oftă şi aprobă din cap, apoi scoase din buzunar un pachet de ţigări şi o brichetă, pe care mi le întinse.

— Ia-le! îţi promit că în noaptea asta va fi primul lucru pe care îl facem. Îşi aşeză palmele pe obrajii mei şi m-am speriat brusc. Noaptea asta? Vor fi două ore pentru mine, dar cât va lipsi el?

— Harris, cât timp o să fii plecat? I-am luat pachetul de ţigări, simţind nervozitatea cum ia locul ameţelii. Mă bucur că fusese o stare de moment.

Harris oftă din nou, lăsând aerul să îi iasă printre buze preţ de câteva secunde bune în timp ce se gândea probabil cum să mintă mai bine.

— Nu ştiu sigur, iubito, încerc să ajung mai devreme de 10.

10?!

Încruntătura de pe fruntea mea s-a adâncit, dar am încercat să rămân calmă.

— Ai de gând să îmi spui şi unde te duci? Mi-am scos o ţigară din pachet pentru că ameţeala

revenea. De fiecare dată când deschid subiectul ăsta acum, îmi revin în minte cuvintele lui Carter.

Harris îşi strânse buzele într-o linie.

— Nu vreau să te mai mint. Spuse şi am bufnit, prefăcându-mă amuzată, dar totuşi aveam un ton arogant.

— Bun, am evoluat. De la explicaţii false la nimic. Mi-am aprins ţigara şi m-am întors spre liceu, fără să îl mai bag în seamă.

L-am auzit oftând în spatele meu şi veni după mine.

— Pot să merg şi singură. Am bolborosit arţăgoasă, pufăind ţigara.

L-am văzut dându-şi ochii peste cap şi îmi prinse mâna. Am încercat să mi-o trag din strângerea lui, dar nu îmi dădea voie.

— Dacă nu termini, te duc în braţe pe teren. Mă ameninţă supărat.

— Ha, ha, ce amuzant eşti. Dă-mi drumul la mână. I-am ordonat, dar când nu a făcut-o, mi-am îndesat ţigara între buze şi mi-am folosit şi cealaltă mână ca să scap din strânsoarea lui.

Nu am apucat să mă bucur prea mult de reuşita mea, pentru că am auzit mârâitul lui Harris şi s-a aplecat spre coapsele mele, smucindu-mă în braţele lui când am intrat pe hol.

— Harris, ce faci? Pune-mă jos. M-am agitat în braţele lui.

Rânji, lipindu-mă şi mai mult de el, părând că se bucură de felul în care mă zbăteam în braţele lui. Argh, nemernicul naibii.

— Ţi-am spus că te joci cu focul şi o să te arzi. Era complet neinteresat de revolta mea, mergând liniştit pe hol cu mine în braţe de parcă asta era absolut normal.

— O să îţi ard eu una peste faţă dacă nu mă pui jos. Nu vreau să mă duci aşa la antrenament. Amber are deja motiv să râdă de mine că sunt imigrantă, nu vreau să îi mai ofer unul să îmi spună şi invalidă.

Îşi dădu ochii peste cap, enervat.

— Oh, serios?! La asta te gândeşti tu? Ca o să te facă invalidă? Pentru că, eu, unul, cred că o să moară de invidie când o să te vadă aşa în braţele mele. Pentru ca să ne fie clar, iubito, eu nu obişnuiesc să car fetele în braţe de colo-colo.

Da, mai comentează, Katherine, dacă mai poţi. Am bolborosit iar, trăgând din ţigară, pentru că nemernicul avea dreptate, bineînţeles.

Rânji satisfăcut de reacţia mea şi i-am simţit mâna urcând pe coapsa mea, apoi mi-a eliberat un picior şi mi-a prins coapsa celuilalt, strecurându-şi degetele pe sub pantalonul scurt.

— Harris, ce faci? Încetează. M-am agitat disperată, învârtindu-mi privirea după camerele de supraveghere care ar fi putut să vadă asta şi am încercat să îi îndepărtez mâna care urca spre fesa mea pe sub cracul pantalonilor.

Rânji şi mă ciupi de fund.

— Argh, termină, am şuşotit nervoasă, lovindu-l în umăr. Celălalt picior îmi bălăngănea în jos şi încercam să îl menţin la nivel cu celălalt. Îmi era mult mai greu acum să mă ţin de el şi a trebuit să mă prind de gâtul lui.

— Ţi-am spus că o să te pedepsesc dacă mă mai superi. Mă avertiză serios, plimbându-şi vârful degetelor pe zona mea intimă. Cum naiba a ajuns acolo? Blugii ăştia sunt strâmţi şi mâna lui e enormă.

— Oh, serios, eu sunt aia care te supără pe tine? Eu plec şase ore, Dumnezeu ştie unde, fără să dau o explicaţie? Eram din nou nervoasă şi Harris îşi strânse buzele.

— Iubito, dacă vrei să mă pedepseşti şi tu aşa, eu sunt mai mult decât de acord. Sper doar că poţi să mă cari. Rânji şi eu am mormăit. Ştiu ce face. O ţine pe glume ca să evite subiectul şi nervii mei.

— Am eu metodele mele să te pedepsesc. Am mormăit supărată şi deja îmi trecea prin cap ceva mai chinuitor decât Schweppes.

Am ajuns în sala vestiarelor, încă puţin şi ajungeam pe teren. Eram aproape să mă rog iar de el să mă pună jos, când s-a oprit înainte să fac eu asta.

Privi camera goală cu o nostalgie stranie şi îmi prinse şi celălalt picior, trăgându-mă aşa cum trebuie în braţele lui. Apoi mă întoarse şi îmi încolăci picioarele în jurul taliei lui, privind în ochii mei cu o intensitate care îmi evapora toată mânia.

— Sărută-mă, şopti fără vreun strop de perversitate.

Mi-am încruntat uşor sprâncenele şi am aruncat ţigara pentru a mă ţine mai bine de gâtul lui. Harris călcă mocul cu piciorul şi se mişcă cu mine în braţe, lipindu-mi spatele de unul dintre vestiare şi senzaţia asta mi-a vibrat imediat pe şira spinării cu un sentiment cunoscut. Îşi adânci talia între picioarele mele, neluându-şi privirea din ochii mei.

— Iubito, ăsta e locul în care te-am sărutat prima dată. Şopti urcându-şi una dintre mâini spre faţa mea şi mângâindu-mi pielea cu degetele. Ştiam deja că la asta se gândeşte. Amintirea acelei zile ce părea atât de departe în trecut, dar încă atât de vie în mintea mea şi a lui, se pare. Momentul în care părea atât de furios şi credeam că mă va lovi pentru tot ce făcusem, dar care s-a transformat în

una dintre cele mai frumoase amintiri din viaţa mea.

Începutul.

— Sărută-mă! îmi ceru Harris din nou, aproape implorând, abţinându-se să mă sărute el. Voia să fiu eu prima de data asta şi nu am stat pe gânduri, i-am cuprins obrajii în palmele mele şi am coborât spre buzele lui, unindu-le în acea explozie de electricitate.

Buzele lui Harris se mişcară uşor peste ale mele, pline de pasiune, şi îmi strânse trupul în braţele lui până când am simţit durerea în coaste. Dar era o durere atât de plăcută pentru că ştiam că e iubirea necondiţionată cea care o produce. Felul lui Harris de a-şi exprima sentimentele.

— Te iubesc, şopti, despărţindu-se de buzele mele, dar rămânând încă aproape.

Cuvintele îmi erau încă necunoscute, şi mie şi lui, dar se simţea atât de bine să le aud, să le absorb şi să mă îmbăt cu ele, dar totuşi mai erau atâtea piedici care nu mă lăsau să mă bucur de ele în întregime.

— Mi-aş dori să ai mai multă încredere în mine. Am şoptit când Harris mi-a mai oferit un sărut tandru şi scurt. I-am mângâiat obrajii

şi am observat expresia chinuită de pe chipul lui. Era într-un moment de slăbiciune acum şi nu credeam că asta îl afecta atât de tare.

— Am încredere în tine, iubito, dar nu e vorba de asta. Tu trebuie să ai încredere în mine acum. Ochii lui mă implorau şi am aprobat uşor din cap, închizând subiectul.

Harris mă sărută din nou înainte să îmi dea drumul din braţele lui şi să mă pună pe picioarele mele. Se simţea atât de rece despărţirea dintre corpurile noastre.

M-a prins de mână şi m-a tras spre ieşirea în teren. Am urcat treptele şi m-am pregătit spiritual pentru ce avea să urmeze.

— Când termini, îl suni pe Jay să vină să te ia, bine?

Am aprobat din cap fără să îl mai întreb de ce nu îmi lasă maşina sau de ce nu cheamă pe altcineva să îl ia. Îmi e tot una atâta timp cât el pleacă.

Subiectul a fugit imediat din mintea mea când am ajuns pe teren şi ziua mea rea se pare că e pe cale să înceapă de-abia acum. Mi-aş fi dorit să nu mă ridic deloc de pe salteaua aia astăzi şi să fi tolănit pe ea toată ziua, aş fi fost în siguranţă acum.

Toată echipa majoretelor era prezentă, plus cea de fotbal şi mi-am amintit cuvintele lui Harris în acelaşi timp în care i-am auzit mârâitul pe care ştiu sigur că îl îndreptase spre Zac. Mi-am învârtit privirea şi l-am văzut pe amicul meu, zâmbindu-mi prietenos. Voiam să îi întorc zâmbetul când mârâitul lui Harris s-a aprofundat şi mi-a strâns mâna într-a lui.

— Nici să nu te gândeşti să faci vreo scenă de gelozie. L-am avertizat, întorcându-mă spre el. Toată atenţia era îndreptată spre noi şi voiam atât de mult să mă întorc acasă. Am zărit şi privirea furioasă a lui Amber şi ziua rea continua să progreseze.

Voiam să mă întorc spre restul echipei când Harris m-a prins, întorcându-mă iar spre el şi aproape că şi-a izbit buzele de ale mele. Mi-a prins gâtul în palmele lui, trăgându-mă mai aproape şi ştiu că asta era o avertizare spre Zac, dar m-am abţinut de la comentarii şi l-am sărutat fără să fac vreo scenă.

Am auzit valul brusc de suspine.

Mi-am pus mâna pe şoldurile lui când s-a despărţit de pe buzele mele şi a privit în ochii mei. Îl urmăream atent să mă asigur că nu se uită la Zac. Asta m-ar fi enervat.

Dar nu a făcut-o, privirea lui a rămas pe mine.

— Ne vedem mai târziu, iubito, promit că o să mă revanşez mai târziu pentru asta. Şopti, părând trist din nou şi mă mai sărută odată. De data asta mai tandru, doar pentru el şi fără să mai dovedească cuiva că îi aparţin. Asta aşteptam ca să îmi iau doza de energie de care am nevoie mai departe.

— Baftă! îmi ură, urcându-şi apoi buzele spre fruntea mea într-un gest mai mult decât romantic.

— Şi ţie! am zâmbit chiar dacă nu ştiam ce urma să facă. Îmi zâmbi înapoi şi le aruncă o privire ameninţătoare lui Amber şi lui Zac, înainte să îmi elibereze mâna şi să se întoarcă spre ieşirea din teren.

Odată ce corpul lui Harris a cotit pe hol şi a ieşit din raza mea vizuală, m-am simţit brusc ca un iepure într-o cuşcă de lei. Protectorul meu m-a părăsit şi sunt pe aproape să fug după el. Am văzut un val de fete care fuge spre mine şi instinctele mele de autoconservare îmi spuneau să ţip şi să o iau la fugă, pentru că nu sunt făcută să rezist unui asemenea atac.

— Oh, Doamne, ştiam eu!

Ce ştiai?

— Nu pot să cred!

Ce nu poţi să crezi?!

—Tu şi Harris! Sfinte Sisoie.

Nu implica sfinţii în asta.

Dramatismul era la cote maxime şi singura mea pregătire pentru a-i supravieţui vine din câteva filme pentru adolescenţi. Nimic mai mult şi nu de ajuns.

— Amber, Harris te-a părăsit? întrebă altă fată şi am realizat că nu ştiu numele niciuneia dintre ele. Le recunoşteam doar pe cele alături de care am fost chemată în biroul directoarei prima dată, dar le-am uitat şi lor numele.

Expresia şi poziţia lui Amber în acest moment făceau şi un vulcan care erupe să pară nimica toată.

Îşi căută cuvintele, însă buzele doar îi tremurau şi mi-am dat seama că într-adevăr nu există nimic de spus într-un asemenea moment. Aş fi crezut că mă voi simţi mai bine după ce o voi zdrobi complet, dar nu e aşa. Şi sentimentul nu vine din cauza faptului că acum îmi e soră vitregă, ci pentru că nu e nimic demn de mândrie în a fura iubitul altcuiva.

Nu mai e un secret acum.

Am ascultat în jurul meu cum toată lumea vorbea despre faptul că relaţia noastră era evidentă. Felul în care Harris se uita la mine şi bătaia cu Joshua. Chiulul nostru de ieri în care toată lumea ştia că suntem împreună deşi nu spusesem nimănui.

Dar acum Harris le-a oferit dovada decisivă: m-a sărutat.

M-a sărutat în faţa lor într-un mod pe care unele dintre ele îl consideră ciudat de plin de romantism pentru Harris Stone. Nu m-a plesnit peste fund şi nu s-a uitat în decolteul meu înainte să plece.

Cum e Harris cu adevărat în ochii acestor fete? Sau mai bine zis: cât de mult l-am schimbat eu?

Am realizat că niciuna dintre ele nu vorbea despre tatuajul lui Harris, deci concluzia este că nu l-au văzut. Am răsuflat uşurată pentru asta, am şi aşa destule pe cap.

Dar puneau întrebări despre tatuajul meu şi când o să mi-l facă Harris. Mi-am amintit de discuţia cu V şi am vrut să spun "Niciodată". Însă buzele mele mi-au schimbat hotărârea şi am spus "Nu ştiu".

Asta pentru că un "Niciodată" combinat cu Demonul şi marcajul său pentru iubita lui ar crea isterie în masă.

Ştiu că nu sunt genul obişnuit de iubită pentru Harris, nu sunt ca celelalte. Am avut dubii până acum de câte ori îmi spunea asta, dar în momentul ăsta pe gâtul lui se află un tatuaj cu numele meu şi o dovadă mai mare ca asta nu pot primi de la el.

Însă ceilalţi nu văd asta. În ochii lor sunt o altă posesie a lui Stone şi chiar dacă mă enervează, prefer să las lucrurile aşa pe moment. Nu am energie suficientă pentru astfel de explicaţii.

Am privit spre Amber şi am încercat să scap de sentimentul chinuitor de vinovăţie. Oricare altă fată din jurul meu ar fi afişat acum un zâmbet radiant, ba chiar ar fi fugit după Harris să îl aducă înapoi şi să arate tatuajul. Dar în practică nu e ca în teorie.

— Înapoi la antrenament. Tună Amber şi aproape am tresărit. Încă puţine contradicţii mintale şi aş fi ajuns să îi cer scuze.

Mi-am scuturat capul, încercând să îmi revin şi să mă comport cât mai normal în speranţa că vor schimba subiectul.

Ceea ce nu au făcut.

— Deci, Harris a părăsit-o complet pe Amber pentru tine?

Am răsuflat pe nări, ridicându-mi piciorul la nivelul capului, fără să o bag în seamă pe roşcata cu păr creponat care nu îmi dădea

pace deloc şi îmi tot repeta numele ei. Însă totuşi îl uit mereu, ştiu că are legătură cu un desen animat.

Îmi aruncă o privire care *ţipa* curiozitate şi am oftat.

— Da. Am răspuns scurt, întorcându-mi atenţia spre încălzire. Am avut 5 minute de pace la vestiar când m-am schimbat. Singurul meu moment de linişte pe ziua de azi, din câte se pare.

Roşcata scoase un ţipăt ascuţit şi ţopăi lângă mine de parcă îi spusesem că Moş Crăciun vine mai devreme anul ăsta.

Am privit-o speriată, dar apoi am tresărit când Amber a ţipat spre noi să tăcem din gură. Mi-am dat seama totuşi că nu vorbise cu mine şi cu roşcata creponată, ci cu alte fete care discutau mai aprins, dar pe acelaşi subiect.

— O să îţi facă viaţa un iad, dar pentru Harris, meritã. Îmi şopti fata de lângă mine şi am privit-o nedumerită, neştiind dacă mă şoca partea cu Amber şi iadul sau cea în care spune că pentru iubitul meu *merită*. Vinovăţia a dispărut, lăsând loc unei mici ieşiri de gelozie, dar am ţinut-o în frâu pentru ca roşcata pare să fie de partea mea, totuşi. Şi îmi aduce aminte de maşina mea.

— Din câte am înţeles, Harris e genul de băiat care face sex cu muşchii încordaţi şi dinţii încleştaţi. Şopti ea spre mine. Mai să cad jos şi să îmi scrântesc piciorul. Am privit-o cu ochii mari, ea rânji vinovată.

— Aşa e?! continuă îngrozitor de curioasă, dar nu vedeam în ochii ei dorinţa de a a-l avea pe Harris în pat, ci doar de a afla cum face sex. Nu că

aş şi ştii eu prea bine cum face el sex, am răspuns frustrată în gând.

— Cam aşa ceva, i-am răspuns totuşi, dregându-mi glasul ca să îi potolesc curiozitatea, apoi am închis subiectul, pentru că nu îmi place să vorbesc cu alte fete de felul în care face iubitul meu sex.

Ştiu că tot ce făcea Amber era intenţionat şi menit să mă chinuie pe mine. Faptul că am făcut cele mai multe salturi şi execuţii periculoase – care sunt mai mult ca sigură că nici nu fac parte din coregrafie – trebuie să însemne ceva.

Dar într-un stil foarte nespecific mie, am tăcut din gură şi nu m-am plâns de nimic. Am strâns din dinţi şi i-am dovedit că pot face faţă oricărei torturi m-ar supune ea.

Dar mândria pentru rezistenţa mea a dispărut imediat când am realizat că motivul pentru care tac din gură nu e demnitatea mea sau

a lui Amber, ci unul mult mai important. Unul ce ţinea de trei cuvinte care nu mi-au mai ieşit din minte din momentul în care le-am auzit: negustori de moarte.

Gândurile îmi erau acaparate de aceste cuvinte, făceam legături şi căutam sinonime care să îmi ofere un înţeles. Şi răspunsuri veneau, dar nimic care să mă liniştească. Nu există un mod

posibil prin care aceste cuvinte să inducă spre ceva bun.

Negustor: vânzător, mercenar... Nimic prea rău până aici.

De moarte: partea din afirmaţie care îţi face pielea de găină.

Care e modul propriu prin care poţi vinde moarte? Ştiu că e un truc la mijloc, o aluzie făcută prin aceste cuvinte, dar eu nu îi găseam rostul şi mă scotea din sărite. Nu am realizat nici măcar când am ajuns în vârful piramidei, doar am făcut o pauză de gândire atunci când am căzut şi durerea din gleznă i-a dat minţii mele câteva momente de *respiro*.

— Eşti bine? Cred că ar trebui să te vadă un doctor. Vorbi Zac temător, aşezat pe vine, lângă mine. Am strâns din dinţi şi am clătinat din cap.

— Nu, sunt bine. O să-mi treacă. Am spus repede în timp ce îmi masam glezna. Durerea nu e foarte mare însă e totuşi deranjantă, dar nu suficient să fie fracturată.

— Nu ar trebui să o laşi să te trateze aşa. Şopti Zac, apropiindu-se mai mult de mine şi mi-am ridicat privirea spre el. Mi-am dat seama că se referea la Amber şi primul meu gând a fost să îl întreb "aşa cum?" pentru că mintea mea era atât de ocupată cu Harris şi combinaţia între negustor de moarte, încât nu auzisem mai nimic şi nu

acordasem atenţie lucrurilor pe care mi le făcea Amber. Dar am ajuns cu o gleznă rănită, deci probabil e destul de furioasă.

Mi-am clătinat iar capul şi mi-am întors privirea, evitând ochii curioşi ai tuturor. Zac e singurul meu prieten de aici şi singurul în preajma căruia nu mă simt ca un articol de ziar.

Am fost uşurată, totuşi, pentru că tortura a luat sfârşit şi o să scap de privirea otrăvitoare a lui Amber. Ar trebui să dorm cu un pistol sub pernă la noapte, în caz de orice… dar oricum îl am pe Harris cu al lui…

Am prins mâna lui Zac atunci când mi-a oferit-o să mă ridice de jos şi am oftat, strângându-mi coada care aproape se desfăcuse de tot. Nu am venit pregătită pentru antrenament şi nu am nicio sticlă

de apă, iar în momentul ăsta interiorul gurii şi al gâtului mi se transformase în şmirghel.

— Mersi, am şoptit spre Zac, luând drumul vestiarului cu gândul la apă rece.

— Hei, ai planuri… adică, eşti ocupată? mă opri Zac, bâlbâind cuvintele, nici el fiind sigur ce spune.

Am chicotit uşor, amuzată.

— De ce?

Se scărpină la ceafă în acel fel în care experienţa mea dobândită din filme îmi spunea că nu e de bine.

— Mă gândeam să ieşim undeva. Ştiu un bar foarte tare. Spuse încă nesigur şi clopoţeii de alarmă zăngăneau în capul meu, aproape spărgându-mi timpanele.

M-am foit nesigură, muşcându-mi buza şi căutând cuvintele potrivite. Imaginea lui Harris fumegând mi-a apărut în faţa ochilor şi am privit rănile încă nevindecate de pe faţa lui Zac.

— Zac, nu cred... am început, dar el m-a oprit, agitându-şi mâna.

— Nu doar noi doi. Îmi pare rău, trebuia să clarific şi asta. Mă gândeam şi la Chris, Candice şi Kristen. O ieşire de weekend ca între prieteni.

Zâmbi şi situaţia s-a schimbat. Nu e nimic rău în a ieşi într-o după-amiază, după un antrenament greu, la un suc cu prietenii tăi. Şi până la urmă, Harris e cel care pleacă o zi întreagă fără să îmi spună unde, deci pot să fac *tot* ce vreau.

— OK, s-a făcut. I-am zâmbit şi faţa lui părea că se luminează brusc.

— Super!

— Dar fără Max. Am adăugat serioasă. Blondul ăla intrase pe lista mea neagră.

Zac râse şi ridică mâna ca un cercetaş.

— Fără Max.

Am fugit la vestiar, fericită că durerea din gleznă dispăruse aproape complet şi am băut pe nerăsuflate un litru de apă. Am făcut şi un duş pentru a scăpa de stratul de sudoare de pe corp şi nu mi-a scăpat nici senzaţia de ameţeală care fusese estompată doar de gândurile mele. Nu ştiu ce m-a oprit să fumez ţigările date de Harris, dar nu voiam un motiv în plus să fiu discutată, chiar dacă fumatul nu mai e un subiect de bârfă, ci un lucru banal şi normal printre adolescenţi.

Deşi, venind la pachet cu mine, ceva îmi dă impresia că situaţia s-ar schimba.

M-am schimbat cât de repede am putut şi am ieşit din vestiar ca să scap de privirile curioase şi şuşotelile răutăcioase. Mi-am amintit că trebuia să îl sun pe Jay să vină să mă ia, de vreme ce *negustorul meu de moarte* e ocupat.

— Kath, ai terminat? Tonul lui Jay se auzi în telefon după primul apel.

— Da, dar, Jay, nu trebuie să vii să mă iei. O să ies puţin în oraş cu nişte prieteni. Am spus, deplasându-mă pe holul gol şi amintindu-mi de felul în care m-a cărat Harris pe aici acum două ore. Am zâmbit fără să vreau.

— Ce?! Kath, cu cine ieşi? Harris a spus...

— Sunt doar nişte prieteni de la şcoală. L-am întrerupt ţâfnoasă. Harris a spus aia, Harris a ordonat aia... E mai rău decât tata.

— OK, Kath. Se resemnă Jay, probabil posesivitatea lui Harris îl depăşeşte şi pe el, dar nu are de ales. Sună-mă când vrei să vin să te iau, adăugă el.

— OK, pa, Jay.

— Ai grijă, Kath.

Mi-am dat ochii peste cap şi am închis telefonul. Mă bucur că Jay nu m-a întrebat exact cu cine ies, dar am impresia că şi-a dat seama deja. Am făcut totuşi o încercare şi l-am apelat pe Harris. Dacă îmi răspunde şi e liber restul zilei pentru mine, voi anula toate planurile cu Zac. Dar am fost rapid *întoarsă din drum* când apelul s-a întrerupt imediat. Are telefonul închis.

Am pufnit nervoasă şi puţin speriată la ce ar putea face acum, şi am ieşit afară din liceu.

L-am văzut pe Zac aşteptându-mă lângă maşina lui, i-am zâmbit atunci când el a făcut la fel.

Mi-a deschis portiera şi aproape am râs la folosirea manierelor sale. Şi Harris face asta, dar nu se aseamănă în niciun fel. Zac e timid şi rezervat, pe când obrăznicia lui Harris îmi oferă

câte un zâmbet pervers de fiecare dată când face asta.

Ştiu deja care e modul şi băiatul meu preferat. De fapt, nu e nimic de ales.

— I-ai sunat pe ceilalţi? am întrebat în timp ce intram în minivanul său.

— Da, ne întâlnim direct acolo. Răspunse Zac înainte să îmi închidă portiera. Am văzut câteva priviri în parcare întoarse spre mine şi mi-am întors capul, dorindu-mi ca maşina lui Zac să fi avut geamuri fumurii.

— Unde e barul ăla, mai exact? am întrebat ca să nu mă mai gândesc cum mă bag în gura lupului de una singură, acceptând să ies cu Zac când Harris a devenit iubitul meu oficial.

— Nu e departe de aici, la vreo 10 minute. E un loc drăguţ în care să îţi petreci după-amiaza. Ne place în special să jucăm darts acolo. Zâmbi Zac în timp ce îşi încheia centura şi eu am făcut la fel.

— Darts?! am repetat. Nu am mai jucat niciodată.

— Momentul perfect să înveţi. Îmi făcu cu ochiul şi am râs uşor, clătinând din cap. Jucam biliard de obicei şi la ăla sunt chiar pricepută, însă darts nu am încercat niciodată.

— Ah, cât urăsc maşina asta. L-am surprins pe Zac plângându-se aproape stânjenit.

Am ridicat o sprânceană, dar cred că ştiu deja încotro bate.

— De ce? E o maşină sigură şi spaţioasă. Îmi place genul ăsta de maşină. Am încercat să îl îmbunez în timp ce ieşea din parcare şi râse.

— Avantajul pe care îl are în faţa unui Ferrari? presupuse şi m-am abţinut să râd.

— Exact. L-am susţinut, râzând în cele din urmă.

Felul în care se simte maşina lui Zac e atât de diferit faţă de fulgerul întunecat a lui Harris. Acea maşină parcă strigă "tip sexy şi periculos la volan" chiar înainte să îl vezi pe şofer. Felul în care arată interiorul ei mereu întunecat şi ce am simţit acolo acum două nopţi îmi aduce firicele electrice înapoi în vene. Până şi maşina lui Harris îmi bagă hormonii în priză.

Drumul a devenit liniştit însă îl vedeam pe Zac chinuindu-se să vorbească în timp ce eu mă rugam să ajungem mai repede. Singură în maşină cu Zac îmi crea o ridicolă stare de disconfort. De parcă aş face ceva rău. Şi ştiu că simt aşa pentru că, întrebându-l pe Harris, ce fac eu acum este foarte, FOARTE rău.

— Deci, tu şi Stone chiar sunteţi împreună? vorbi în cele din urmă, dând glas întrebării care ştiu că dădea târcoale prin mintea lui de minute bune. Parcă spusese 10 minute. Sunt sigură că a trecut mai mult de atât. Ori starea mea mă face să cred asta, ori modul chinuitor de lent de condus al lui Zac.

— Aha, am răspuns în cele din urmă, fără să mă uit la el.

— Nu pari prea sigură de răspuns. Mă aţinti Zac cu privirea şi mi-am strâns buzele uşor.

— Sunt! am spus mai încet decât ar fi trebuit. De vină sunt ameţeala şi durerea de cap. Am nevoie de un joint imediat.

Zac privi la drum şi fiecare semafor roşu părea să facă în ciuda mea.

— Kath, te obligă să fii cu el sau...

— Poftim?! l-am întrerupt brusc. Zac, cum poţi să crezi asta?

— Îmi pare rău, doar că ştiu ce fel de om e Stone. Se scuză repede, vedeam pe faţa lui că nu îşi doreşte să mă supere.

Am oftat şi am rămas calmă.

— Ştiu. Dar a făcut câteva lucruri care mi-au dat încredere în el, însă nu vreau să vorbesc despre asta. Am spus repede, gândindu-mă la

mormântul mamei lui şi la tatuaj. Oare Zac şi-ar schimba părerea dacă ar ştii de ele?

Îşi scutură capul şi privi în faţă.

— OK, vreau doar să îmi cer scuze pentru joi seara. L-am lăsat *să te ia* din nou, şi ieri când nu aţi venit niciunul la şcoală, mi-am făcut cele mai oribile scenarii.

Privi încruntat în faţă, parcă mânios pe propria persoană şi eu am rămas şocată.

— Zac, nu trebuie să îţi ceri scuze pentru asta. Eu sunt cea care ar trebui să o facă. Te-am băgat în atâtea probleme încât nici nu ar trebui să mai vorbeşti cu mine.

Am spus, simţind remuşcări la sfârşit.

Zac privi surprins spre mine şi apoi râse uşor.

— Fii serioasă, cum aş putea să nu mai vorbesc cu tine, mai ales că Stone e la mijloc? Eu nu renunţ atât de repede la prietenii mei. Îmi făcu cu ochiul şi m-am fâţâit stânjenită în scaun, chinuindu-mă să-i zâmbesc. Tocmai trecusem printr-o lecţie de şofat şi la stilul de condus al lui Zac, până şi eu l-aş învinge într-o cursă. Deşi poate face asta intenţionat să tragă de timp şi să mă tragă pe mine de limbă.

— Deci ieri aţi fost împreună? continuă atunci când eu mă rugam să tacă.

— O parte din zi. Nu am chiulit intenţionat să fim împreună. Eu am avut nişte probleme, el m-a ajutat. Am şoptit la sfârşit, nedorindu-mi ca Zac să afle despre situaţia familiei mele. Mă bucur că Amber nu a suflat azi o vorbă despre *legătura* dintre noi, dar ştiu că nu ar fi făcut-o oricum. Faptul că suntem surori vitrege e doar un plus de ură între noi.

Zac aprobă din cap şi eram recunoscătoare că nu cerea mai multe detalii.

Am răsuflat uşurată când maşina s-a oprit şi am observat mica intrare din barul de pe colţ.

Am coborât din maşină când începea deja să apună soarele, dar cum Harris nu pare să dea vreun semn de viaţă, nu am de ce să mă grăbesc.

L-am urmat pe Zac spre intrare şi i-am observat pe prietenii noştri deja aşezaţi la o masă. Candice îmi făcu cu mâna şi i-am zâmbit în timp ce mergeam spre ei.

— Atleţii noştri de elită. Ne maimuţări Kristen când ne-am aşezat la masă, şi am început să râdem.

— Ei bine, atletul ăsta are nevoie de un burger imediat. Zac îşi frecă palmele şi chemă chelneriţa la noi.

— Uau, culoare nouă?! Kristen îmi analiză noua nuanţă a părului şi am dat din cap, ridicând din umeri.

— Culoarea originală. Am râs, molipsind-o şi pe ea. Nu vreau să fiu nevoită să explic ce e cu mine şi vopsitul părului.

Mi-am rotit privirea în jur prin mica încăpere. Nu era nimic deosebit sau fastuos, dar mi-a plăcut imediat. Uşor întunecat, cu decoruri predominante din lemn şi un bar nu foarte vast de băuturi. Muzica răsună uşor şi am zărit mai sus o masă de biliard. Am zâmbit pentru că acolo urma să merg eu. Nu erau mai mult de 7 mese în încăpere, majoritatea ocupate de adolescenţi. Există şi o scenă mică pe partea stângă, dar nicio trupă nu cântă deocamdată.

— Kath, ce mănânci? mi-am întors atenţia spre prietenii mei şi, consultându-mi stomacul, *nu vrea* să mănânce nimic.

— Nu mi-e foame, dar aş vrea o cafea. Am vorbit spre chelneriţă care îi aruncă priviri discrete lui Zac în timp ce notă în carneţel. Eu şi Kris ne-am lovit cu cotul, amuzate.

— Nu ţi-e foame? A fost un antrenament obositor. Vorbi Zac către mine şi mi-aş fi dat ochii peste cap dacă nu era atât de evident.

— Nu prea. Am spus făcându-i discret cu capul în direcţia fetei blonde cu uniformă neagră.

E tânără şi drăguţă, dar el s-a încruntat nedumerit, fără să se uite la ea.

— O să vă aduc comanda în maximum 5 minute. Vorbi fata înainte să plece.

Am oftat, îmi venea să îi plesnesc lui Zac una peste cap.

Kristen şi ceilalţi izbucniră în râs.

— E nouă aici, nu o ştiu. Spuse Chris, iar Kristen îl aprobă.

— Chelneriţa? întrebă Zac, părând să prindă şi el pasul cu noi în sfârşit.

— Da.

Îşi întoarse privirea spre ea şi ridică din umeri.

— Nici eu, spuse dobitocul, simplu, iar eu şi Kristen ne-am lipit o palmă pe frunte în acelaşi timp.

— Uau, Zac, cu siguranţă te pricepi să îţi dai seama atunci când o fată te place. Probabil are nevoie de o pancartă reflectorizantă să îţi atragă atenţia. Spuse Candice, iar eu am izbucnit în râs. Asta e cu siguranţă cel mai tare lucru pe care l-a spus de când o cunosc.

Zac e complet depăşit de situaţie.

— Despre ce tot vorbiţi? Cine are nevoie de o pancartă reflectorizantă?

M-am aplecat pe spătarul scaunului şi mi-am pus mâinile pe burtă, din cauza râsului. Zac ne

sfredelea cu privirea şi am clătinat din cap ca să alungăm subiectul. Când chelneriţa s-a întors, Zac era prea ocupat să saliveze în faţa burgerului ca să o observe. Biata fată.

Nu m-am mai putut abţine şi am scos o ţigară în cele din urmă. Cafeaua nu mă ajuta cu nimic şi starea de rău se extindea.

— Nu ştiam că fumezi. Spuse Kristen, fără însă să mă privească uimită. Candice face asta.

— Din când în când. Am eliberat fumul printre buze şi am scuturat scrumul în recipientul de pe masă. Toxina începea deja să mi se prelingă în vene şi senzaţia euforică şi păcătoasă mă scotea din starea vegetativă. Am aprins imediat a doua ţigară după ce am terminat-o pe prima.

Zac îşi frecă stomacul, scoţând un sunet de om sătul.

— Cine intră cu mine la un joc de darts? Zâmbi spre noi.

Kristen şi Chris au aprobat imediat, mai puţin eu şi Candice, care am rămas în banca noastră.

— Kath, haide, te învăţ eu. Mă încurajă Zac şi m-am abţinut să îi spun să mă lase în pace să îmi văd de cafeaua, ţigara şi gândurile mele despre negustori de moarte. Dar poate că asta e cel mai bine până la urmă, trebuie să îmi distrag atenţia cumva.

— Bine, fie! am acceptat oftând şi zâmbetul lui era mult prea mare. Am stins ţigara în scrumieră şi i-am urmat spre ţinta atârnată pe perete. Habar nu aveam cum se numeşte fiecare obiect în parte şi nu voiam să par şi mai nepricepută şi să întreb. Aşa că am luat săgeata mică pe care mi-a întins-o Zac şi mai că i-am dat-o înapoi când l-am văzut pe Chris aruncând şi înfigând-o în ţinta de pe perete.

Am început să râd.

— În niciun caz nu o să îmi iasă asta. Am clătinat din cap, mai ales că distanţa de la care aruncau era destul de mare.

— Nici eu nu sunt mai bună, dar îmi place să înţep chestii. Râse Kristen, aruncând de la o distanţă mai mică decât Chris şi nimerind o porţiune mai pe marginea ţintei, dar totuşi încă imposibil pentru mine. Am analizat tabla despărţită în zeci de spaţii negre, roşii şi verzi de mărimi diferite, plus un cerculeţ roşu în mijloc, numerotate pe margine şi mai bine mă întorc la biliard.

Am învârtit săgeţica în mână în timp ce Zac şi Chris stabileau pariul şi ce primeşte cel care câştigă, şi am observat-o iar pe chelneriţa blondă, privindu-l pe Zac.

I-am zâmbit chiar înainte ca cineva să mă tragă de braţ şi să mă poziţioneze în faţa ţintei.

— OK, ochii pe ţintă şi aruncă drept şi cât de tare şi repede poţi. Îmi explică Zac şi l-am privit aproape furioasă. Asta numeşte el explicaţie?

Dar voiam să scap, aşa că am aruncat săgeata, fără să acord prea mare atenţie ţintei, dar mă aşteptam măcar să se înfigă în perete. Însă s-a lovit de el şi a căzut pe jos.

Lumea a început să râdă în jurul meu şi m-am îmbufnat, nervoasă.

— Joc tâmpit! am bolborosit şi mi-am adunat demnitatea, plecând din faţa ţintei.

— Kath, haide, e prima dată, o să te învăţ eu. Râse Zac în urma mea.

— Nu mersi, cred că o să joc biliard.

— Ştii să joci biliard? mă privi surprins.

— Da!

— Ei bine, eu asta nu ştiu şi nu prea joacă nimeni pe aici.

— Pot să joc şi singură. Mi-am fluturat mâna, luând ultima gură de cafea.

— Eşti sigură?

Oh, fir-ar să fie!

— Da, du-te şi câştigă rândul ăla de bere pe care aţi pariat. I-am zâmbit, încercând să par convingătoare şi m-a ascultat în cele din urmă.

Să joci biliard de una singură nu e atât de amuzant, mai ales când toată lumea e atentă la jocul de darts şi glumele se ţin acolo. Aşa că în cele din urmă, am renunţat la jocul meu, pentru că nimeni nu mi se alătura şi doar atrăsesem nişte priviri care mă urmăreau interesate, însă fără să intervină.

Zac câştigă, din câte se pare, şi eu am mers la bar, cerând de data asta un pahar de Cola cu un mic adaos de *Jack*. Poate alcoolul o să mă ajute să fac faţă mai bine ameţelii enervante.

Fata blondă îmi întinse băutura şi am văzut pe ecusonul ei că o chema Carlie.

Îmi zâmbi şi i-am făcut semn spre băiatul şaten care aruncă săgeţi în pereţi, fără să observe că o fată drăguţă e interesată de el.

— Se prinde mai greu, trebuie să te străduieşti puţin mai tare. Am glumit şi ea m-a privit surprinsă.

— Oh, îmi pare rău, nu am ştiut că este iubitul tău.

De data asta eu am privit-o surprinsă, apoi am început să râd.

— Nu e iubitul meu, e doar un prieten. Am luat o gură din sucul rece şi puţin spirtos, de-a dreptul delicios.

Fata zâmbi timidă. Ochii ei semănau cu ai lui Zac şi chiar dacă era puţin mai scundă, asta nu îi lua din frumuseţe.

— Am crezut asta din felul în care se uită la tine. Spuse şi mi-am întors privirea din instinct spre Zac, se uită la mine şi zâmbi. Mi-am întors capul înapoi spre ea.

— Suntem doar prieteni, ai cale liberă. I-am făcut cu ochiul şi m-am ridicat de la bar, încercând să nu mă gândesc la acel fel în care Zac se uită la mine.

Candice nu juca, doar privea, aşa că m-am aşezat lângă ea şi am privit jocul care era mai mult un spectacol comic.

— Am lovit mărul, nu ai văzut?! Se enervă Zac, agitându-se pe lângă ţintă. Kristen părăsise jocul de ceva vreme şi acum doar Chris şi Zac se duelau. Eu ţineam scorul şi era: Zac 148 – Chris 120.

Habar nu am cum şi ce punctam mai exact, eu doar reţineam ce îmi spuneau ei şi alcoolul din băutura mea mă ajuta să intru în atmosferă şi mă trezeam de multe ori izbucnind în râs.

Eram deja la al treilea joc. Amândoi câştigaseră câte unul şi acum se dădea bătălia decisivă pentru rândul ăla de bere.

— Ba nu, ai fost pe lângă. Se înfoie Chris şi toate trei râdeam de ciondăneala lor când mi-am simţit telefonul vibrând pe coapsa piciorului şi am ştiut că încep problemele.

L-am scos şi nu m-a surprins deloc să văd numele lui Harris pe ecran. Am privit şi spre oră şi am suspinat când am văzut că era aproape 10 noaptea. Când naiba a trecut timpul aşa repede? Am făcut o pauză între jocuri în care eu şi Kristen încercam să îl apropiem pe Zac de Carlie, dar totuşi nu mă aşteptam să fie aşa târziu.

M-am depărtat de ei, căutând un loc mai liniştit şi am tras o gură de aer înainte să răspund. Nu sunt beată, chiar dacă am mai băut şi câteva beri, însă nici complet "trează" nu sunt.

— Da?! am răspuns, astupându-mi cealaltă ureche cu mâna. Pe scenă a urcat o formaţie şi sunetul instrumentelor pornite mi-a blocat auzul complet.

— Unde eşti? Însă totuşi am înţeles perfect tonul serios şi aproape furios. Mi-am dat ochii peste cap.

— Într-un bar. Mi-am învârtit privirea prin jur pentru că nu ştiu numele locului ăsta şi nici locaţia exactă.

— Unde? insistă Harris şi auzeam scrâşnitul din dinţii lui chiar şi cu tot zgomotul de aici.

— Nu ştiu exact, e un bar mic, la 10 minute de liceul nostru, cu decor rustic, joc de darts şi alte chestii. Am bolborosit, învârtindu-mă după linişte, pentru că încăperea devenea din ce în ce mai aglomerată.

— Cu cine eşti? Am realizat că Harris e în maşină şi probabil şi-a dat seama unde sunt, deci trebuie să ies naibii de aici cât mai repede.

— Cu nişte prieteni. Am răspuns, întorcându-mă înapoi spre ei ca să îmi iau rămas bun până nu ajungea Harris. Mulţimea se strângea în faţa trupei şi păreau destul de buni, dar nu mai aveam timp să îi ascult.

— Ce prieteni? insistă Harris, încă furios.

— Prieteni de la şcoală, Harris. Mi-am dat ochii peste cap chiar dacă el nu mă vedea şi i-am făcut semn lui Kristen.

Mi-am luat telefonul de la ureche, proptindu-l pe umăr, şi m-am îndreptat spre ea.

— Kris, trebuie să plec.

— De ce? Mai avem atât de puţin până la berea gratis. Se plânse şi am râs.

— Da, ştiu, dar nu mai pot sta, bea tu şi partea mea. I-am făcut cu ochiul şi pot să jur că l-am auzit pe Harris ţipându-mi numele în difuzor.

— E Stone, nu?! presupuse cu o sprânceană ridicată şi eu am aprobat strâmbând din nas.

— OK, fugi până nu te pedepseşte Demonul şi te pune pe coji de nucă. Kris dramatiză comică şi eu am râs, lovind-o în umăr. Încă nu ştia totul, Zac nu adusese vorba de apariţia mea şi a lui Harris astăzi, sau de sărutul nostru, iar Kristen se abţinuse să îmi pună întrebări în legătură cu chiulul de ieri, asta datorită ameninţărilor lui Zac să nu facă asta. Mi-am dat seama că subiectul "Harris" îl stresează rău de tot pe Zac, şi are motive.

Am mers spre ceilalţi, evitând încă să îi răspund lui Harris a cărui voce vibra pe umărul meu, prin difuzor.

L-am dus la ureche înainte să ajung lângă Zac.

— Katherine! un urlet sonor se auzi imediat şi parcă mi-a găurit urechea cu un ac.

— Sunt aici! Doamne! Şi nu vreau să rămân surdă. L-am certat, mutându-mi telefonul la cealaltă ureche ca să o scarpin pe cea asurzită.

— Spune-mi imediat cu cine eşti acolo şi ce faci? vorbi repede şi tonul lui furios era de-a dreptul excitant. Poate sunt puţin beată.

— Ţi-am spus deja cu cine sunt şi acum îmi iau adio de la ei. Tu unde eşti? am întrebat, mergând iar spre Zac ca să îmi iau adio mai repede şi să scap. Aş fi plecat direct, dar nu vreau să fiu necioplită din cauza unui demon gelos care azi a lipsit toată ziua fără să îmi spună unde.

— Chiar aici! am auzit vocea lui Harris în difuzor şi m-am oprit instantaneu în loc când am văzut o siluetă întunecată şi electrizantă cum intră pe uşa barului.

Oh, la dracu'!

Chiar şi cu belele în care ameninţam să intru, tot mi s-au înmuiat picioarele când l-am văzut, şi simţeam nevoie să fug spre el.

Îşi roti puţin privirea prin încăpere şi o opri imediat pe mine, băgând telefonul în buzunar şi venind spre mine.

Fir-ar! Fir-ar! Fir-ar!

Încă aveam telefonul la ureche când a ajuns lângă mine şi l-am lăsat în jos.

Explozie, furie, ţipete, ameninţări… asta aşteptam de la el, dar m-a tras în braţele lui imediat ce a ajuns lângă mine şi şi-a strivit buzele de ale mele. Asta m-a lăsat fără suflare complet. Îşi urcă cealaltă mână pe gâtul meu şi am impresia că ăsta e unul din momentele lui în care mă sărută ca să nu îmi dea o mamă de bătaie.

Îmi sufocă buzele şi o muscă puternic pe cea de jos înainte să îmi dea drumul şi să rămână apropiat de faţa mea.

— Asta pentru că mi-a fost al dracu' de dor de tine azi, dar tot ai dat de belea.

Era serios, dar nu m-am putut abţine să nu zâmbesc.

— Şi mie mi-a fost dor de tine, dar tu eşti ăla care a dat de belea. I-am întors-o arţăgoasă, sperând să scap.

Îşi miji ochii la mine, clătinând din cap. Doamne, e atât de sexy şi parcă toate simţurile din mine se trezesc la viaţă când apare el. Unele simţuri deloc ortodoxe. Am observat că poartă o geacă de piele şi gulerul îi era ridicat pe gât. Arată ameţitor aşa, dar nu îi e cald oare? Eu port un maiou şi tot sunt transpirată.

Am observat privirile atente ale prietenilor mei, mai ales a lui Zac şi ăsta era momentul potrivit să îl trag pe Harris de aici.

— Darts, huh? se întoarse spre ţintă, apoi rânji spre mine.

Oh, nu! Nu, nu, nu!

— Hai să mergem acasă. L-am rugat.

— O să mergem şi acasă, iubito, dar am avut o zi grea şi nu mi-ar strica şi mie puţină relaxare. Nu doar tu ai dreptul la asta. Îmi făcu cu ochiul şi furia îi dispăruse, lăsând loc unui sarcasm periculos.

— Îţi ofer eu câtă relaxare vrei, doar hai să plecăm de aici. M-am apropiat de el şi i-am şoptit la ureche.

Rânji.

— Păstrează asta pentru mai târziu. Îmi făcu cu ochiul.

— Nu îmi spune că ştii să joci. Am oftat înfrântă, arătând spre ţinta de darts.

— Bullseye[2] e a doua mea poreclă. Rânji şi mi-am dat ochii peste cap.

— Sigur că este, am bombănit şi Harris rânji iar, în acel mod periculos şi deloc sănătos pentru mintea mea, înainte să mă tragă spre prietenii mei.

— Salut, Zac, te distrezi? Nu mi-a scăpat că l-a băgat în seama doar pe Zac şi asta pentru că probabil voia să îi rupă gâtul. Mă rugam ca Harris să îşi păstreze calmul.

— Da! Răspunse Zac sec şi formaţia s-a oprit din cântat, lăsând mai multă linişte care nu era deloc de folos acum.

— Hm, bravo. Dădu Harris din cap şi privirea lui parcă urla cât de tare şi-ar fi dorit să îl lovească pe Zac acum. La naiba!

Încă îmi ţinea mâna într-a lui şi cu cealaltă a ridicat o săgeată de pe masă. Ochii mei s-au mărit terifiaţi că i-o poate înfige lui Zac în cap.

— Vrei să faci un joc cu mine? Harris îşi ridică privirea spre el, învârtind săgeata între degete, iar presiunea din capul meu începea să îmi

vâjâie în urechi. Harris, Zac şi obiecte ascuţite. Nu e bine deloc.

Zac îl privi reţinut.

---

[2]Bullseye– în traducere liberă: drept la ţintă. Termen folosit pentru jocul de darts, care reprezintă punctul maxim din mijlocul ţintei, numit şi „mărul".

— Haide, ştiu că eşti un jucător bun, dar îţi promit că nu o să te plictiseşti jucând cu mine. Rânji Harris şi, înaintea răspunsului lui Zac, mâna îi zbură spre ţintă şi mi-am întors doar capul ca să văd săgeata lui Harris înfiptă în mijlocul ţintei.

În cerculeţul roşu care învăţasem că se numeşte măr. Bullseye.

Drace, asta nu o să se termine bine.

Ochii lui Zac se măriră uşor, apoi îşi întoarse privirea spre Harris. Mi se pare mie sau e brusc prea multă linişte în barul ăsta? Doar Chris părea relaxat şi zâmbea, şi dacă nu l-aş cunoaşte, aş crede că e mândru de felul în care aruncase Harris.

Zac îşi drese glasul.

— Scuze, am jucat destul astăzi, poate altă dată. Spuse el, Harris aprobă din cap într-un mod sarcastic.

— Mhm! mormăi Demonul şi încă vedeam flăcările din ochii lui, ascunse în acel zâmbet.

Zac îşi lăsă săgeata pe masă, mă simţeam prost pentru felul în care îi stricasem jocul şi probabil toată seara.

Am tresărit când a trecut pe lângă noi şi Harris i-a prins gulerul tricoului, trăgându-l spre el.

— Dacă te mai apropii odată de ea, Ortega, ţinta aia o să fie capul tău. Mârâi Harris, serios de data asta, fără vreun pic de sarcasm în voce, şi schimbul de priviri dintre el şi Zac era mortal.

Eram pregătită să îl opresc pe Harris în cazul unei răbufniri, dar am răsuflat uşurată când l-a împins pe Zac de lângă el şi şi-a întors atenţia spre mine.

Am oftat surprinsă când Harris mi-a prins bărbia şi mi-a ridicat capul să mă sărute.

— Mă săruţi ca să nu îl baţi pe Zac? am vorbit peste buzele lui când prietenii mei au plecat de lângă noi.

— Da! răspunse Harris imediat şi eram sigură de asta.

— Hai să plecăm de aici. Am spus în cele din urmă, încă simţindu-mă prost pentru comportamentul lui Harris, mai ales în faţa lui Zac. Dar ştiindu-l pe el, se putea termina şi mai rău.

Zâmbi, părând să îşi recapete buna dispoziţie.

— Dar de-abia am ajuns aici şi chiar vreau să joc. Arătă spre ţinta de darts şi mi-am dat ochii peste cap.

— Păcat că laşul ăla a renunţat. Vrei să joci tu cu mine?

Scânteia perversă e prezentă.

Am clătinat din cap.

— Habar nu am să joc, nu am nimerit nici peretele. Am râs şi mă trase mai aproape de el.

— Te învăţ eu! îmi făcu cu ochiul şi corpul meu a simţit atât de diferit senzaţia asta faţă de momentul în care Zac mi-a spus acelaşi lucru. Atunci nu am simţit nimic, acum sunt un stâlp de curent.

— Doar o aruncare! Am ridicat un deget şi Harris chicoti. Of, sunt destul de încinsă.

Am observat-o pe Carlie zâmbindu-mi şi privindu-l uluită pe Harris. Am impresia că nu mai e interesată de Zac. Hmm, stai parcată, chelneriţo, nu mai sunt blândă dacă vine vorba de brunetul de lângă mine. Ăsta e al meu.

Harris îmi întoarse atenţia spre el.

— OK! Şi ce primeşte cel care ţinteşte mai multe puncte?

Mi-am dat ochii peste cap.

— Ştim deja că tu o să câştigi, aşa că nu pariem ca tu să obţii ce vrei.

Râse şi îşi îngropă faţa în părul meu, îndreptându-se spre ureche.

— Bine, atunci facem altfel. Cu cât câştigi mai multe puncte, cu atât mai multă plăcere o să îţi provoc eu în noaptea asta.

M-am abţinut să nu sar pe el în momentul ăsta.

— O să îmi provoci plăcere oricum. Am adăugat înţepată şi oftă, umflându-mi părul.

— Eşti aşa enervantă uneori.

Am rânjit.

— Ştiu, dar având în vedere că te excită asta, nu ar trebui să comentezi.

Râse pe gâtul meu şi eu am uitat că suntem într-un spaţiu public.

— Ştii ce mă mai excită acum? Masa aia de biliard. Aş vrea să te întind pe ea în momentul ăsta. Îmi arătă spre masa la care încă nu juca nimeni şi hormonii mei aveau o criză de schizofrenie.

— Încetează să mai vorbeşti aşa. Aproape am gemut, lăsându-mi capul să cadă pe umărul lui.

— Te excită, iubito? I-am simţit rânjetul.

— Tu ce crezi? Mi-am ridicat privirea nervoasă spre el.

Rânjetul lui era încă persistent. Ştiu că voia să ajungă aici.

— Uite cum facem: tu ţinteşti *mărul* şi eu îţi promit că o să golesc barul ăsta în două minute şi tu ajungi goală pe masa aia, cu capul meu între picioarele tale.

Ochii mi s-au învârtit în cap, dar nu în sarcasm. Voiam să îi dau una ca să tacă. Fiecare cuvânt pe care îl rosteşte e menit să mă înnebunească pe mine.

— Vreau mai mult decât capul tău între picioarele mele. Am spus, ştiind că ating un subiect sensibil şi poate aşa îl fac să înceteze cu tachinarea asta chinuitoare.

— Nu am menţionat şi care cap, iubito. Poate fi oricare. Îmi făcu cu ochiul, găsind altceva cu care să mă nenorocească complet chiar când credeam că o să înceteze.

Mi-am lipit o palmă peste frunte şi am respirat disperată.

Harris râse şi mă trase spre buzele lui.

— Ador să văd cât de tare te excită cuvintele mele.

— Cuvintele tale ar excita şi un surd. Am bolborosit şi râse din nou.

I-am scos limba şi l-am împins de pe mine, mergând spre ţintă şi scoţând săgeata pe care o aruncase el.

— Bine, învaţă-mă să ţintesc cu chestia asta până nu sar pe tine înainte să ajungem la masa aia de biliard.

Harris râse şi îşi trecu părul pe spate. Părea să îi fie al naibii de cald, dar nu dezbrăcă geaca.

— Vrei ceva de băut? mă întrebă.

— Nu, am băut destul. Mi-am scuturat capul şi zâmbi.

— Mi-am dat seama.

— De unde?

Poate că sunt puţin ameţită, dar nu mă comport ca atare.

Harris rânji şi îmi prinse şoldurile, întorcându-mă cu spatele la el şi cu faţa spre ţintă.

— Pentru că băutura te face să te exciţi imediat şi din cele mai mici sugestii sexuale. Şopti la urechea mea şi eu am înghiţit în sec. Pot să jur că nu sunt genul de persoană – carte deschisă. Dar se pare că paginile mele se răsfoiesc nestingherite în faţa lui Harris.

Mi-am scuturat capul şi am privit spre ţinta din faţa mea. Sunt puţin mai aproape decât data trecută, dar tot nu văd o şansă posibilă să ţintesc chestia aia. Am privit rapid spre masa prietenilor mei. Candice îmi zâmbea în timp ce restul se străduiau să îşi ferească privirea de mine. Zac nu era atent la conversaţie şi privea spre masa goală.

Îşi întoarse privirea spre mine şi înainte să îi ofer o privire plină de regret, Harris îmi atrase atenţia din nou.

Se poziţionă mai bine în spatele meu, cu mâinile încă pe şoldurile mele şi îi puteam simţi respiraţia pe gât şi umăr. Obrazul lui se lipi de al meu, privind spre ţintă. Asta cu siguranţă e alt nivel de predare decât cel oferit de Zac.

— OK, iubito, fixează-ţi privirea spre ţintă. Nu te ghida după acul săgeţii, ţine-l puţin mai jos decât îţi indică privirea. Harris îmi prinse degetele ce ţineau săgeata şi mi-o aranja între degetul mare, arătător şi cel mijlociu. Fii relaxată şi nu îţi mişca corpul, aruncă uşor şi lin, dar cu forţă, ca o lovitură bruscă. Ai văzut cum atacă şarpele? mă întrebă şi am aprobat din cap, vizualizând în mintea mea atacul unui şarpe şi înţelegeam mai bine ideea de lovitură bruscă.

— Bun, aruncă aşa, spuse Harris, încă ghidându-mi mâna în faţa ţintei.

Am respirat uşor şi mi-am întins braţul după indicaţiile lui şi m-am bucurat că nu mi-a părăsit mâna. Încercam să mă concentrez la

ţintă, dar cealaltă mâna a lui pe şoldul meu şi abdomenul lipit de spatele meu nu mă ajutau. Harris îmi prinse mai bine degetele şi îmi balansa uşor mâna în faţă şi în spate, fixând ţinta.

— Hai, iubito, mă stimulă şi am inspirat uşor, înainte să fixez ţinta din nou şi să arunc fără să gândesc prea mult, ajutată de Harris. Săgeata nu a mai căzut pe jos şi nici nu a lovit peretele.

— *Triple ring*. Bravo, iubito! mă felicită Harris vesel şi eu habar nu aveam ce înseamnă aia, dar săgeata era undeva în segmentul 20 în dreptul cercului interior. Nu tocmai Bullseye, dar suficient de bine.

Am zâmbit şi am ţopăit ca un copil mic, dar ştiu că nu nimeream nici peretele fără Harris, el a aruncat săgeata mai mult decât mine.

— Vrei să încerci singură? zâmbi Harris spre mine şi eram cât pe ce să accept când am văzut o picătură de transpiraţie cum se scurge pe fruntea lui şi ochii mi-au coborât spre gâtul său. Gâtul acoperit de gulerul gecii, la fel şi tatuajul.

Harris îşi acoperă tatuajul de prietenii mei.

Realizarea asta m-a întristat instantaneu şi tot entuziasmul meu a dispărut brusc.

— Nu, vreau să plecăm. Am spus şi Harris a privit nedumerit schimbarea mea de comportament.

— S-a întâmplat ceva?

Mi-am clătinat capul. Nu vreau să îl mai ţin aici atâta timp cât încearcă să se ascundă.

— Nu! mi-am întors privirea spre prietenii mei.

— Mă duc să îmi iau la revedere de la ei.

— Ce?... Harris îmi prinse mâna înainte să mă întorc.

— Sunt prietenii mei şi îmi iau la revedere. Am repetat, devenind tot mai furioasă. De ce a mai făcut tatuajul ăla dacă are de gând să îl acopere? Harris se încruntă din cauza atitudinii mele.

— Bine, dar fără Zac. Spune-le pa şi vino înapoi.

Mi-am molfăit buzele nervoasă.

— Poţi să mă aştepţi în maşină.

— Nici gând. Barul ăsta s-a umplut de beţivi, nu te las singură aici. Du-te. Îmi ordonă şi eu mi-am strâns buzele. Acum cinci minute ne tachinam pe tema sexului pe masa de biliard, şi acum am ajuns aici.

M-am întors spre masa prietenilor mei şi ochii lui Zac au fost primii care s-au ridicat spre mine.

M-am oprit stânjenită lângă ei.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat mai devreme.

Chris îşi scutură capul, zâmbindu-mi, la fel şi Candice. Kristen era reţinută şi Zac îşi întoarse privirea spre Harris.

— E OK, dar ai grijă. Vorbi Kris în cele din urmă şi se ridică să mă îmbrăţişeze.

— Mersi, am zâmbit, strângând-o uşor în braţe şi am făcut la fel cu restul.

Zac şi-a întors zâmbetul spre mine şi nu puteam să îl refuz când s-a ridicat în picioare. Gelozia lui Harris nu are limite, dar nu o să mă transform şi eu într-o necioplită din cauza lui.

— Ai grijă! îmi şopti la ureche şi mă bucuram că sunt cu spatele la Harris şi nu îi văd reacţia în momentul ăsta.

Am aprobat repede din cap şi m-am îndepărtat din îmbrăţişarea lui până când Harris nu apărea şi îl smulgea de pe mine.

— Ne vedem la şcoală. Le-am făcut cu mâna şi le-am zâmbit înainte să mă întorc spre Harris şi să dau tot ce e mai bun din mine ca să nu bag în seamă figura lui plină de furie.

Am trecut pe lângă el fără să îl aştept şi am ieşit din bar.

— Katherine, ce se întâmplă? mă prinse de mână şi mă întoarse când am ieşit pe uşă.

— Nimic! am spus simplu, căutând maşina lui cu privirea. Ferrari-ul era acum parcat la câţiva metri de noi şi m-am îndreptat spre el, fără să îl aştept pe Harris.

— A, deci tot tu eşti cea supărată. Încerc să fiu calm aici având în vedere că ţi-am spus să vii acasă şi tu ţi-ai petrecut restul zilei cu viermele ăla.

Acum se înfurie şi el şi izbi portiera în urma lui.

Mi-am clătinat capul.

— Eşti incredibil! Am râs fals. Tu eşti cel care pleacă o zi întreagă fără să dai o amărâtă de explicaţie şi tot eu sunt aia care a greşit. Mă enervam din ce în ce mai tare şi asta se datora doar faptului că gâtul lui era acoperit de gulerul gecii. Nu voiam să mă laud cu tatuajul ăla, mă ajută într-un fel dacă lumea nu ar fi ştiut de el şi aş mai fi scutit din bârfe, dar ideea lui Harris de a-l acoperi e cea care mă întrista. Nu a avut nicio reţinere să îl arate de faţă cu prietenii lui sau chiar şi astăzi la antrenament. Chiar dacă eram prea departe de ceilalţi pentru a-l vedea.

Nici acum nu îşi dădea geaca jos şi am reuşit într-un fel să ne stăpânim amândoi şi să tăcem din gură înainte să înceapă altă ceartă.

Drumul a fost tensionat, dar rapid, slavă Domnului.

Garajul era gol, dar mă îndoiesc că ceilalţi dorm. Am auzit gălăgie din sufragerie când am mers spre camera lui Harris şi încă eram stresată

de ce făcuse, dar şi speriată de cum avea să decurgă noaptea asta.

— Dezbracă-te! vorbi Harris în spatele meu şi m-am întors surprinsă spre el.

— Ce?!

— Dezbracă-te, repetă al naibii de serios, trăgând în sfârşit fermoarul gecii ăleia. Dormi goală în noaptea asta, eşti pedepsită. Adaugă, şi chiar dacă era un mod neplăcut în care mi-o ceruse, voiam să se refere la altceva.

— Asta e pedeapsa mea? Să dorm goală? Făceam asta oricum. Mi-am ridicat maioul fără alte reţineri. Dacă el face pe durul, pot să fac şi eu asta. Şi pedeapsa ta care e? am ridicat o sprânceană spre el şi m-a surprins rânjind.

— O să dorm şi eu dezbrăcat. Îşi trase geaca pe umeri şi m-a surprins să îi văd pieptul gol.

— De ce nu porţi tricou? m-am apropiat de el. Abdomenul îi era baltă de transpiraţie şi nu mă puteam concentra pe esenţial, din cauza felului în care arată pieptul lui scăldat în sudoare.

Harris respiră înfierbântat şi aruncă geacă de pe el.

— Îţi acoperi tatuajul? am întrebat înainte să îmi răspundă. Se întoarse şocat spre mine.

Se gândi câteva secunde, apoi respiră prelung.

— De asta te-ai supărat în bar, nu-i aşa? Credeai că acopăr tatuajul în faţa ălora. Mi-am muşcat buza şi Harris mă trase în braţele lui. Trebuia să mă străduiesc să rămân calmă când abdomenul lui fierbinte s-a lipit de al meu. Pielea îi ardea.

— Am spus că nu vreau să te mai mint, aşa că da, am fost azi într-un loc în care tatuajul meu *pentru tine* era mai bine să nu fie văzut. Aşa că nu am mai îmbrăcat tricou pentru că oricum am purtat geaca toată ziua. Şi la bar nu am putut să mă dezbrac pentru că probabil preferi să vezi doar tu asta, zâmbi arătând spre pieptul său gol. Şi puteam să îmi dau gulerul jos, dar nu m-am gândit la asta.

Nu ştiu dacă îmi era cald din cauza gecii sau a felului în care te excitau pe tine cuvintele mele.

Am oftat, prinzând noul sens al faptei lui, dar încă nedumerită de prima parte.

— Ce vrei să spui printr-un loc în care tatuajul era mai bine să nu fie văzut?

Harris oftă şi îşi lipi fruntea de a mea.

— Cred că înţelegi şi singură asta, iubito. Am duşmani, duşmani cărora e bine să nu le arăt cine a devenit acum cea mai importantă fiinţă din viaţa mea.

Am înghiţit în sec, înspăimântată de cuvintele lui. Îmi spunea indirect că acum pot fi în pericol din cauza lui. Asta e o parte din secţiunea secretelor la care nu m-am gândit până acum şi adaugă un alt lucru pe lista neagră.

— Eşti supărată pe mine? şopti cu fruntea încă lipită de a mea.

Am clătinat din cap. Eram speriată acum, dar nu supărată pe el. Voiam să îi cer mai multe detalii, dar ştiu că nu mi le va da.

Harris zâmbi, părând să răsufle uşurat şi îmi prinse bărbia, trăgându-mi buzele spre ale lui. L-am sărutat încercând să uit orice gând întunecat care pusese acum stăpânire pe mintea mea şi m-am lăsat să cad în braţele lui. Mâna lui Harris a urcat spre cureaua de la sutienul meu, pe care a desfăcut-o cu o mână, apoi mi l-a tras printre piepturile noastre. Nu a pierdut timpul şi mâinile i-au coborât spre fermoarul pantalonilor mei scurţi pe care i-a tras în jos odată cu lenjeria. Nu ştiu unde aveau să ajungă lucrurile, dar îmi plăcea deocamdată. Chiar dacă asta ţinea doar de pedeapsa mea şi a lui.

I-am desfăcut fermoarul pantalonilor şi i-am tras în jos, am tresărit când Harris m-a oprit şi a prins pistolul chiar înainte să cadă. L-a aşezat pe birou şi m-a privit precaut. M-am calmat câteva secunde, ştiu că nu aveam ce să fac, aşa că am

continuat şi mi-am descălţat tenişii şi mi-am tras pantalonii pe picioare. Harris a scăpat şi el de restul hainelor şi mi-a prins mijlocul, ridicându-mă în braţele lui odată ce amândoi am rămas goi şi "pedepsiţi".

Puteam să văd fericirea în ochii lui datorită faptului că nu am spus nimic în legătură cu arma, şi entuziasmul meu creştea odată ce Harris m-a aşezat pe saltea şi a coborât deasupra mea, fără să întrerupă sărutul. Eram atât de aproape şi focul din mine devenea tot mai puternic.

— Ai poftă de ceva, iubito? Harris se depărtă de pe buzele mele, dar nu voiam să îi dau drumul.

— De tine! am respirat repede şi l-am tras de ceafă înapoi spre buzele mele. Încă voia să îmi spună ceva, dar eu nu îi dădeam drumul şi pare incredibil de uşor să îl trag în mrejele mele. Mâinile lui s-au plimbat pe corpul meu, mângâindu-mi coapsa şi ridicând-o uşor pe şoldul său.

— Iubito, mă refer la droguri. Cum te simţi? reuşi în cele din urmă să spună şi m-am oprit şi eu. Fumasem destule ţigări şi băusem puţin, dar dependenţa mea nu se domolise prea tare. Harris îmi înţelese răspunsul din priviri şi se ridică de pe mine, lăsând o senzaţie atât de rece în urma despărţirii de corpul lui.

A scos două pliculeţe cu praf alb din sertarul biroului său, şi fără să mai pregătească o injecţie, se aşeză înapoi lângă mine şi desfăcu unul, începând să presare praful alb pe pe antebraţul lui, într-o fâşie subţire. M-am ridicat în şezut şi am înghiţit în sec. Nu eram o fană a trasului pe nas, prefer injecţiile mult mai bine, dar locul din care urma să îmi extrag praful acum, schimba complet situaţia.

Harris întinse braţul spre mine şi mi-am trecut limba peste buze, încă ezitantă.

— Ia-l, iubito. Mă încurajă blând şi m-am aplecat spre braţul lui, acoperindu-mi o nară cu degetul şi inspirând praful otrăvitor, a cărui euforie nu era totuşi mai mare decât cea a lui Harris. I-am prins braţul cu cealaltă mână, luând mici pauze până când am terminat tot drogul şi m-am ridicat, expirând o gură mare de aer şi ştergându-mi nasul. Mirosul de medicamente nu era deloc plăcut la început, parcă aveam nasul plin cu vată. Harris îşi scutură restul de praf de pe mână.

— Acum o să te simţi mai bine. Zâmbi şi se întinse să mă sărute din nou. Am aprobat din cap, sperând asta.

— Rândul meu. Rânji Harris, ridicând celălalt pliculeţ de praf.

— OK, am zâmbit cu o sprânceană ridicată, oferindu-i braţul meu.

— Nu, iubito, nu aşa, zâmbi obraznic şi mă întinse înapoi pe saltea, se ridică deasupra mea şi desfăcu pliculeţul cu dinţii, ducându-l apoi pe gâtul meu unde am simţit praful căzându-mi pe piele şi coborând printre sânii mei, într-o fâşie subţire până la pântece. Am înghiţit în sec şi mi-am muşcat buza, mult mai încântată de metoda asta. Corpul lui Harris încă ardea şi nevoia mea pentru el devenea dureroasă.

Îmi sărută buzele înainte să coboare pe gâtul meu şi să îi simt respiraţia cum extrage toxina de pe pielea mea. A coborât pe pieptul meu, respiraţia mea accelera şi ştiu că Harris simţea asta, felul în care pieptul meu se ridică tot mai mult sub el. A coborât spre abdomenul meu şi mi-am îndoit uşor spatele, simţind senzaţia de gâdilat, dar care era atât de incitantă în acelaşi timp. Am simţit apoi limba lui Harris aşezându-se pe pielea mea şi urcând înapoi, ştergând ultimele urme de praf. Am respirat parcă epuizată când s-a întors la gâtul meu şi nu înţelegeam cum nevoia pentru aşa ceva poate fi atât de puternică. Era ca un animal care se zvârcolea în interiorul meu.

— Harris, vreau să te simt, măcar puţin. Am şoptit încă luptându-mă cu aerul şi Harris se opri pe gâtul meu.

Se ridică spre mine şi am văzut tristeţe în ochii lui. Încă nu înţeleg decizia sa şi chiar dacă e una care îmi oferă încredere în el, tot e chinuitoare. Nu mai pot sta atât de mult în preajma lui, să simt sentimentele pentru el cum cresc din ce în ce mai mult, dar să nu îl simt pe el întru totul. Asta era o senzaţia cu totul nouă pentru mine, o nevoie disperată de care nu mă credeam capabilă.

Harris îşi strânse ochii şi respiră uşor.

— OK, iubito,spuse şi uimirea mea m-a lăsat şi mai rău fără aer.

Şi-a băgat braţul stâng pe sub spatele meu, lipindu-mă mai bine de el şi îşi mută talia cu totul între picioarele mele. Până acum doar genunchiul lui era acolo, dar acum mă pot încolăci cu totul în jurul lui. Am simţit imediat duritatea erecţiei lui, atingându-mi feminitatea ce era deja umedă.

Am înghiţit în sec, neavând idee ce se poate întâmpla mai departe şi negândindu-mă la consecinţe.

— Te iubesc, şopti Harris, împingându-se uşor în mine şi satisfacţia se transformă într-o plăcere disperată. Nu mai erau degetele lui şi am simţit duritatea brută cum îşi face uşor loc în interiorul meu.

Am icnit şi am tremurat de plăcere, dar Harris s-a oprit. Voiam mai mult şi nu cred că mă penetra cu adevărat, abia îl simţeam la intrarea

mea şi ştiu că nu avea să treacă mai departe. Se mişca uşor înapoi, repetând aceeaşi acţiune de mai devreme şi oricât de puţin îmi oferea, plăcerea care venea odată cu asta, era de nedescris. Doar îmi masa feminitatea cu vârful membrului său, dar degetele şi nici măcar buzele sau limba lui nu se comparau cu asta. Ăsta era

modul corect în care ar trebui să se întâmple lucrurile, în care un bărbat şi o femeie îşi consuma iubirea.

Am realizat că plăcerea mea era un adevărat chin pentru Harris. I-am auzit dinţii scrâşnind şi îşi lipi buzele de fruntea mea, ramând acolo şi respirând de parcă era biciuit. Mi-am amintit cuvintele fetei roşcate de astăzi, dar ăsta nu era genul de strâns din dinţi la care se referea ea când face Harris sex. Acum doar se abţine. Ştiu că nu o să facă asta prea curând cu mine, chiar dacă ajungem să facem dragoste, am o presimţire că va fi tandru şi atent prima dată. Dar sper ca mai târziu să ajungem şi noi la muşchi încordaţi şi dinţi încleştaţi de extaz.

Nu voiam să îl chinui mai mult, oricare erau concepţiile şi hotărârile lui, ţinea la ele şi o să respect asta pentru că o face doar pentru mine. Mi-am lăsat orgasmul să iasă în jurul lui şi Harris gemu din nou, strivindu-şi buzele de fruntea mea

şi strângându-mă mai tare în braţe, apoi se trase înapoi când se eliberă de orgasm.

— Mulţumesc. Te iubesc! i-am şoptit, trăgându-l pe pieptul meu şi sărutându-i fruntea. Părea mai epuizat decât după o partidă sălbatică de sex, şi asta se datora faptului că şi-o dorea atât de mult. A respirat pe pieptul meu şi apoi şi-a ridicat privirea spre mine. E atât de blând şi vulnerabil în momentul ăsta, dar ochii mei au fugit fără ştire spre arma de pe birou şi vorbele lui Carter au apărut din nou în mintea mea, amenințându-mă că nu iubesc un băiat sensibil şi romantic, ci un negustor de moarte.

4. CALUL TROIAN

Încă dormeam, dar o parte din trupul meu e trează şi e în unul din acele momente în care se zvârcoleşte ca un peşte pe uscat. Mă simţeam atât de bine, încât nu ştiam ce poziţie să aleg ca să îmi placă mai mult, de obicei sunt agitată pentru că nu găsesc o poziţie bună… de data asta este invers. Ceva cald şi puternic îmi înconjura mijlocul şi mă simţeam strânsă ca într-un cocon. O senzaţie atât de plăcută încât întrece şi braţele mamei.

Am mormăit în somn şi m-am întors din nou, de data asta obiectul ce mi se lipea fierbinte de spate a dispărut şi l-am simţit pe piept. Orice era lângă mine, s-a ghidat după mişcările mele şi m-a tras din nou în îmbrăţişarea călduroasă şi plăcută.

Cred că zâmbesc în somn, atât de bine e.

Am mormăit, nici eu nu ştiu ce şi mi-am urcat mâinile pe stratul de piele caldă.

Piele?!

Am rămas cu ochii închişi, dar reveneam uşor la realitate şi am realizat că nu mă aflu lângă vreun obiect străin, menit să îţi ofere confort în somn, ci lângă un alt trup uman.

Amintirile de noaptea trecută reveneau odată ce somnul dispărea şi m-am abţinut să deschid ochii atunci când mi-am dat seama că Harris e lângă mine. Strângându-mă în braţe aşa cum nu a mai făcut-o până acum, şi plăcerea se dubla acum datorită corpurilor noastre dezbrăcate.

M-am străduit să îi simt corpul înainte să deschid ochii, pentru că ceva din mişcările lui îmi indică că el e treaz deja. Îi simţeam respiraţia în creştet şi mâna lui a început să se plimbe uşor pe spatele meu.

Doamne, e atât de plăcut. Niciodată nu am luat expresia asta în serios, dar în momentul ăsta realizez că ăsta e felul în care îmi doresc să mor.

Picioarele lui Harris erau împletite cu ale mele pe sub pătură şi am simţit întăritura de pe coapsa mea.

Încă eram puţin adormită, dar m-am străduit să nu zâmbesc. Am mormăit ceva, prefăcându-mă încă adormită şi mi-am desprins uşor picioarele, cuprinzându-i bărbăţia între ele într-un gest involuntar în somn.

Harris a gâfâit în părul meu şi puteam să îi aud dinţii scrâşnind. Şi-a strâns braţul în jurul meu şi erecţia lui a devenit titan între picioarele mele. Oricât de bine se simţea asta pentru mine, mi-am dat seama că pe el nu făcea decât să îl chinuie.

M-am potolit, rămânând nemişcată, nedorind să îi înrăutăţesc situaţia, dar acum el era cel care mă stârnea pe mine. A înghiţit în sec chiar peste buzele mele şi i-am simţit mâna coborând pe spatele meu şi îndreptându-se spre o zonă periculoasă. Celălalt braţ era sub capul meu şi am mormăit somnoroasă, încercând să îl opresc, dar nu am reuşit. I-am simţit degetele atingându-mi punctul sensibil şi umed, şi acum el mă chinuie pe mine. Mi-a atins clitorisul şi senzaţia electrică mi-a ajuns până în vârful nasului, am strâmbat din el, încercând să îmi strâng picioarele, dar în loc de asta, le-am depărtat mai mult, cuprinzând mai bine palma lui Harris între ele. I-am simţit zâmbetul şi şi-a coborât buzele pe gâtul meu,

începând să îmi sugă pielea ce se simţea transpirată şi am scos un geamăt somnoros ce semăna cu torsul unei pisici.

Îşi dăduse seama că m-am trezit.

— Profiţi de mine în timp ce dorm? am mormăit cu ochii încă închişi şi mi-am arcuit spatele în braţele lui.

— Mhm, mormăi pe gâtul meu, apoi îmi muşcă pielea. Tu ai început.

Mâna lui a devenit mai tupeistă între picioarele mele şi am deschis ochii brusc când degetul lui şi-a făcut loc în mine.

Am gemut cu vocea încă somnoroasă şi m-am împins în pieptul lui.

Buzele sale îmi devorau deja gâtul şi nu cred că există un mod mai plăcut să te trezeşti dimineaţa.

Degetul orgasmic mă părăsi mult prea repede şi am mormăit supărată, împingându-mă direct în membrul întărit.

— Fii cuminte! tresări Harris, gâfâind pe gâtul meu şi am rânjit, închizându-mi din nou ochii.

— Se simte atât de bine, am şoptit, îndoindu-mi corpul în braţele lui.

— Cât de bine?

Îmi muşcă pielea gâtului, dar se depărtă de lângă feminitatea mea. Mă enerva asta atât de

tare, eram ca un muritor de foame, iar el îmi plimba pâinea pe la nas, fără să mă lase să gust din ea.

— De ce îţi place să mă chinui? vocea mea răguşită a rostit cuvintele fără să îmi dau seama. Mişcările lui Harris s-au blocat şi respiră şi el chinuit.

— Te vreau, Harris. Mi-am deschis ochii şi am continuat, dacă tot am deschis subiectul ăsta.

— Am nevoie de tine, vreau să te simt. Ştiu care e motivul pentru care te abţii, dar cred că mă chinuie destul secretele tale, şi oricât de nobilă ar fi hotărârea ta, respingerea e încă dureroasă. Îmi citeam durerea în voce şi ştiu că am exagerat. Nu trebuia să deschid subiectul ăsta şi să îl sâcâi din nou. M-am retras din braţele lui, întinzându-mă pe spate când m-am simţit înşfăcată de şolduri şi ridicată în şezut. O mişcare mult prea rapidă pentru starea mea încă somnoroasă.

Am privit şocată în jurul meu şi m-am trezit deasupra lui Harris, cu picioarele înconjurându-i talia şi mâinile care mă ţineau ferme de şolduri deasupra lui. Şi el era tot în şezut şi privirea din ochii lui emana mai multă electricitate decât îi e permis corpului meu să suporte la ora asta.

— Chiar *asta* în tine? vorbi arătând spre erecţia lui, care aştepta ca un monstru sub mine.

Mi-am muşcat buza, entuziasmată, dar şi puţin speriată.

— Da! am răspuns hotărâtă, începând deja să îmi agit şoldurile în mâinile lui ca să îmi dea drumul în jos.

Harris chicoti, clătinând apoi din cap şi îşi strânse mai bine palmele pe şoldurile mele şi mă coborî uşor, însă fără să îmi dea voie să mă mişc singură.

Vârful mădularului său mi-a atins uşor intrarea şi am tresărit, arcuindu-mi spatele.

— Vino încoace şi sărută-mă! îmi ordonă printre dinţi şi l-am ascultat imediat, aplecându-mă spre el şi prinzându-i baza gâtului în palme. L-am tras spre mine şi mi-am unit buzele cu ale lui.

Era tortură curată treaba asta pentru Harris, dar oricât l-ar fi chinuit, încă trăgea cu dinţii de hotărârea lui şi nu trecea mai departe. Ştiam că nu are de gând să o facă pentru că nu se sinchisea să folosească prezervativ.

Palmele lui mi-au strâns mai tare şoldurile şi m-a mai tras puţin în jos.

Am gemut, dându-mi capul pe spate şi primind noua senzaţie cu două grade mai profundă. Harris se presă mai tare în mine de data

asta şi chiar dacă degetele lui ajungeau mult mai departe de atât, era dimensiunea cea care îşi spunea acum cuvântul.

— Oh, Doamne! am gâfâit, înfigându-mi unghiile în umerii lui atunci când s-a mişcat din nou. În poziţia asta senzaţia e mult mai amplă decât în cea de noaptea trecută. Îl simt mult mai bine şi oricât m-ar speria momentul în care nu se va mai opri doar la intrarea mea, pe atât de tare îl aştept.

— Iubito, spune-mi dacă vrei să mă opresc. Harris părea să mă roage să îi cer asta, dar plăcerea mea era mult prea mare ca să devin raţională.

— Nu! am spus hotărâtă şi m-am împins singură mai jos. Harris părea să plângă în sinea lui.

— Mai mult! Aproape că l-am certat şi am strâns din dinţi când ai lui s-au înfipt în sânul meu. Asta era ca o pedeapsă pentru tot ce îi fac, dar am luat plăcerea din durere şi m-am concentrat pe senzaţia oferită de bărbăţia lui. Experimentul cu degetele mi se părea acum o joacă de copii.

Harris mă ridică şi mă lăsă din nou în jos, mult mai repede şi îmi pătrunse intrarea cu forţă de data asta.

Am ţipat, mai degrabă speriată de mişcarea bruscă, şi mi-am înfipt mai tare unghiile în umerii lui. Încă nu îmi dau seama dacă *intră* cu adevărat în mine sau doar îmi împunge feminitatea. Am impresia că a doua variantă, având în vedere şocul electric pe care l-am avut câteva secunde când m-a lăsat în jos, dar a dispărut imediat. Doamne, cum o să se simtă când o să pătrundă cu totul în mine? Mintea mea dobitoacă începea să se gândească dacă o să aibă loc şi deja îşi imagina o scenă ca cele de la naştere, cu ţipete, scrâşnete din dinţi şi o groază de "Împinge" şi "Încă puţin".

M-am abţinut să nu râd de una singură.

Harris urcă acum spre gâtul meu.

— Doamne, ce bine e în interiorul tău, chiar şi foarte puţin. Gemu pe pielea mea şi mă bucuram că nu era doar chin pentru el, ci era şi plăcere.

— Oh, iubito, o să te fac să te simţi atât de bine, continuă să vorbească în acel fel, printre dinţi, care mă înnebunea, şi îmi muşcă maxilarul.

— Fă-o! l-am încurajat nerăbdătoare.

— O luăm încet, iubito, vreau să mai poţi merge după asta. Se mişcă din nou şi mi-am dat ochii peste cap. Mersul era ultimul lucru de care îi pasă lui, dar îi fac jocul dacă asta vrea.

— Dă-l dracu' de mers. De ce mi-ai dat maşina aia? Acum fă-ţi treaba cu dinozaurul ăla

de îl ai între picioare şi taci din gură. Oh, Doamne, ce bine e. Am gâfâit când l-am simţit mişcându-se iar şi mi-am îndoit gâtul pe spate de plăcere.

— Tocmai ai spus că penisul meu e un dinozaur? Harris rânji, adâncindu-se încă puţin şi am gemut din nou.

— Da! O adevărată Godzilla. Am continuat, prinzându-i gâtul cu braţele şi dacă trebuie să îi vorbesc aşa că să primesc ce vreau, o s-o fac.

Mă aşteptam ca Harris să râdă la cuvintele mele, dar părea să îl excite şi mai tare. Scrâşni din dinţi şi trase mai jos de şoldurile mele, pierzându-şi stăpânirea câteva secunde şi am suspinat când am simţit presiunea crescând.

— Îmi pare rău, iubito. Se retrase imediat, speriat.

— Nu! l-am întrerupt. Ajunsesem în sfârşit undeva şi nu vreau să o iau de la capăt. Însă Harris îşi recăpătă imediat stăpânirea şi mă ridică tot mai mult de şolduri până când părțile noastre intime de-abia se atingeau.

— Cum va fi când o să mă pătrunzi cu totul? am întrebat, simţindu-mă că o aiurită. Însă eram neexperimentată şi curioasă, am nevoie de lecţii. Orgasmul meu deja nu mai rezista mult şi corpul îmi tremură în mâinile lui Harris. Începeau să mă

doară şoldurile din cauza felului în care mă ţinea chiar dacă mă sprijineam în genunchi.

— O să fie uimitor, iubito. Îţi promit. N-o să te mint, cred că ţi-ai dat seama deja că doare, mai ales că eşti incredibil de strâmtă, dar o să te obişnuieşti şi atunci… Noi. Doi. O. Să. Ardem. În. Flăcări.

Rosti lent fiecare cuvânt, presărând câte un sărut pe gâtul meu după fiecare şi deja nu mai rezistam mult.

— Hai, iubito, dă-ţi drumul, ştiu că vrei să faci asta. Mă stimulă Harris, urcând spre buzele mele şi am făcut cum mi-a cerut, dându-mi drumul în jurul lui şi amândoi am gemut în acelaşi timp. Eu pentru că mă eliberam şi el pentru că se bucura de eliberarea mea, dar imediat m-a ridicat mai sus şi am văzut şi eliberarea lui venind.

Şi-a dat capul pe spate, muşcându-şi buza de jos şi eu am profitat de asta ca să îmi cobor buzele pe gâtul lui. *Mi-am sărutat tatuajul* şi Harris ne-a întins înapoi pe saltea.

Mi-am relaxat pelvisul amorţit şi am respirat satisfăcută. Primesc plăcere cu linguriţa, dar măcar primesc ceva, Harris nu vrea să îmi dea încă toată farfuria pe mână.

Am încercat să nu îmi aduc aminte iar de cuvintele lui Carter când Harris mi-a şoptit:

— Te iubesc atât de mult! şi-a presat buzele peste ale mele şi mi-am închis ochii, savurându-i cuvintele.

— M-ai auzit? Tu eşti cea mai importantă acum în viaţa mea, Katherine. Eşti singura importantă.

— Te-am auzit, am şoptit, frecându-mi fruntea de a lui şi deschizând ochii, întâlnind acele diamante verzi şi atât de frumoase. Harris îşi presă din nou buzele peste ale mele, dar momentul nostru a fost distrus de sunetele produse de stomacul meu.

Chicoti, mângâindu-mi stomacul.

— Se pare că avem un înger flămând aici. Ridică o sprânceană şi am clătinat din cap.

— Un înger sălbatic, flămând. L-am corectat ridicând degetul arătător spre el şi râse, repezindu-se imediat spre degetul meu.

Am mormăit supărată, încercând să îmi scot degetul din gura lui când m-a muşcat.

— Auch, Harris! l-am certat când m-a strâns mai tare.

— Ce? mormăi cu degetul meu în gură. Asta ar fi fost de-a dreptul sexy dacă nu era şi dureros.

— Dă-mi drumul. M-am bosumflat şi înainte să îmi smulg degetul dintre dinţii lui, îi dădu drumul şi îşi folosi doar buzele şi limba de data

asta, începând să îl sugă în acel mod sexy de care spuneam mai devreme.

Erecţia lui era încă dură pe coapsa mea şi nici eu nu eram mai sătulă. Dar Harris se opri înainte să sper mai mult.

— Zi grea azi. Mă muşcă de nas şi ţâşni de pe mine, lăsându-mă singură, goală şi complet (aproape complet) nesatisfăcută pe saltea. Înainte să mă supăr, mă prinse de mână şi mă trase şi pe mine în picioare.

— Huh? m-am încruntat nedumerită şi puţin ameţită de ridicarea bruscă.

— Avem o zi încărcată azi.

— Vreo cursă? am presupus.

Mă privi reţinut câteva secunde apoi aprobă din cap.

— Cam… da. Spuse cu jumătate de gură, dar tot am început să ţopăi, nici eu nu ştiu de ce, dar eram fericită.

— Nici să nu te gândeşti că intri în cursă. Îmi tăie Harris repede elanul, ridicând şi el degetul spre mine şi l-aş fi muşcat dacă eram mai aproape de el.

— Nu mă gândeam la asta, dar vreau să fiu iar în dreapta ta. Am rânjit ca un pisoi nevinovat.

Harris îşi miji ochii la mine, vrând să pară dur, dar vedeam sclipirea aia din ei.

— Chiar vrei să mergi? întrebă, părând totuşi să îşi dorească să spun nu.

Eh, ghinionul lui.

— Da! am răspuns imediat.

— OK. Zâmbi în cele din urmă şi eu i-am sărit în braţe, bucurându-mă ca un căţel scos la plimbare. Am cam multă energie şi ştiu de unde mi se trage. O accept atâta timp cât starea de leşin a dispărut.

— Hmm, cineva e foarte bine dispusă în dimineaţa asta. Harris ridică o sprânceană spre mine, dar eram goală în braţele lui, din nou, şi asta nu îl ajută.

— Şi flămândă. M-am tras de lângă pieptul lui, frecându-mi stomacul zgomotos. Nu am mai mâncat de ieri după-amiază şi am poftă de o porţie din tocăniţa lui. Dacă mi-a mai lăsat Jay.

M-am întors să îmi caut hainele, dar am tresărit imediat când am simţit o palmă plesnită peste fund. M-am întors spre el cu o expresie de divă jignită, dar apoi am realizat că până şi durerea asta era mai mare decât cea pe care mi-o provocase mai devreme. Fără să mă gândesc, am început să îmi frec coapsele între ele, căutând orice urmă de presiune pe care ar fi lăsat-o Harris acolo.

— Katherine, ce faci? întrebă Harris fascinat şi parcă speriat.

— Chestia asta cu – mi-am băgat degetul arătător de la mâna stânga prin pumnul strâns de la cea dreaptă – nu doare aşa tare.

Nu doare deloc. Nu mai simt nimic şi nu îmi place.

Harris mă privi câteva secunde, apoi izbucni în râs.

— Ce? m-am înfoiat supărată.

Îşi plesni o palmă peste frunte, nereuşind să se oprească din râs.

— Harris! l-am certat enervată.

Înghiţi în sec, încercând să îşi înăbuşe râsul. Aproape că avea lacrimi în ochi.

— Nu doare chiar aşa rău, huh?

— Nu! am răspuns prea repede şi nu mi-am dat seama la timp că face mişto de mine.

Îşi strânse buzele ca să nu înceapă iar să râdă. Am început să bat din picior de parcă asta îmi spală din onoare.

— Iubito, ce crezi că am făcut noi acum?

Întrebă şi acum eram în ceaţa complet. E o şmecherie la mijloc de care nu mă prind eu? Trebuie să fie şi iar o să spun o prostie şi el o izbucnească în râs.

— Huh? am strâmbat din nas. Asta era de folos atunci când eşti paralel cu subiectul de discuţie.

— Acum câteva minute pe saltea, cum s-a numit ce am făcut noi? Insistă şi începeam să mă enervez.

— Cum Dumnezeu să se numească? Tu faci mişto de mine?!

Râse iar şi mă trase în braţele lui ca pe un copil mic şi prost care încă mai crede că barza aduce bebeluşii. Aşa mă simţeam eu acum. M-am băgat singură în asta.

Harris îşi lipi fruntea de a mea, încă râzând şi i-am tras un pumn în umăr.

— Iubito, nu te-am penetrat. Nu ai ce durere să simţi acum. Am intrat puţin în tine, dar doar să îţi forţez intrarea. Eşti încă virgină. Degetele mele ajungeau mult mai departe. Deocamdată am deschis uşa camerei, dar am rămas în prag. Îmi explică pe înţelesul meu, străduindu-se să rămână serios.

Mi-am strâns buzele frustrată, căutând ceva de spus care să mă scape de gafa asta.

— Şi când ai de gând să intri în camera aia? O să mă tragă curentul dacă mai ţin mult uşa deschisă pentru tine. Am bolborosit prima prostie care mi-a trecut prin minte şi Harris izbucni iar în râs, de data asta aproape înecându-se.

— Curând, şi o să fac ravagii acolo. Spuse trăgându-mă iar spre buzele lui pentru a-şi stăpâni râsul.

Ravagii. Asta sună bine. Am nevoie de asigurare.

Nu am vrut să mai fac duş cu el, pentru că încă făcea mişto de mine, şi să mai fim goi şi îmbrăţişaţi acolo, nu ne-ar ajuta pe niciunul.

Am intrat bodogănind în cameră, ştergându-mi frenetic părul care lăsase o pată neagră pe prosop. Vopseaua mi se spală de pe păr şi e

chiar mai rea decât cea blondă. Mi-am ridicat privirea spre Harris ai cărui ochi erau blocaţi pe mine şi înainte să îl întreb ce se întâmplă, o zbughi din cameră. Am privit nedumerită în urma lui şi am ridicat din umeri. Poate are nevoie la toaletă.

Am mers spre dulapul lui şi mi-am căutat haine de schimb. Părul meu îmi făcea probleme deja, aşa că am scos un maiou negru, astfel dacă vopsea se imprima pe material, nu o să se vadă. Mă îndoiesc că Harris are un uscător şi nu vreau să o deranjez pe V cerându-i unul. Nici nu ştiu cât e ceasul.

Am îmbrăcat şi o pereche de colanţi negri, pentru că sunt mai confortabili decât blugii, şi

singura pereche scurtă pe care o am aici, am purtat-o ieri şi cred că am vărsat bere pe ea.

Harris nu are oglindă în cameră, înafara celei pe care o ţine în birou şi o foloseşte la tatuaje, dar m-am mulţumit să îmi perii părul pe orbeşte şi să îl mai frec zdravăn cu prosopul ca să scot cât mai multă apă din el. Mă întreb dacă Harris are problema asta cu părul lui. Pun pariu că foloseşte o vopsea mult mai bună ca a mea.

Ca un răspuns la gândurile mele, se întoarse în cameră după câteva minute, ştergându-şi părul cu un prosop, dar care era oricum negru, în timp ce altul era înfăşurat în jurul şoldurilor sale, atât de jos încât am înţeles de ce a zbughit-o el mai devreme din cameră. Abdomenul îi era ud şi picăturile de apă se scurgeau pe pielea fină şi tatuată, ca aburul pe sticlă şi v-ul de pe şoldurile lui era atât de ispititor încât hormonii mei înnebuneau din nou.

— Argh! am exclamat, exprimându-mi frustrarea şi strângând peria în mână. Toată minunăţia asta şi eu nu pot să mă bucur de ea.

Harris zâmbi uşor, apoi clătină din cap şi aruncă prosopul cu care îşi ştergea părul. Şuviţele umede i se lipeau de gât şi era atât de frumos că devenea chinuitor de privit.

Veni spre mine şi îmi prinse şoldurile, întorcându-mă şi lipindu-mi spatele de abdomenul

lui ud. Îmi luă peria din mână şi începu să îmi perie părul umed.

— Ai încredere în mine? şopti la urechea mea. Cealaltă mână îmi cuprinse mijlocul şi mi-am lăsat capul să cadă pe umărul lui.

— Da! am răspuns încet, dar hotărât.

M-am săturat de tot stresul şi secretele astea. Mi-am strâns buzele şi m-am întors spre el.

— Am încredere în tine, Harris. Vreau să înţelegi asta. Oricare ar fi secretul tău, nimic nu se va schimba între noi. Am vorbit serios,

realizând că am dreptate. Mă sperie cealaltă faţă a lui Harris, cea de "negustor de moarte", dar orice ar însemna asta, nu o să mă despartă de el. Nici nu am gustat toată dulceaţa relaţiei cu el şi deja sunt dependentă de el.

Harris oftă şi îmi prinse o şuviţă de păr, ducând-o după urechea mea.

— Ba se va schimba. După ce vei afla cine sunt… o să fugi de mine. Nu o să mă mai laşi niciodată să mă apropii de tine. Glasul lui trist îmi adâncea starea de frică şi mai tare. Eram atât de aproape să îl întreb care era înţelesul cuvintelor lui Carter.

— Încearcă-mă! l-am stârnit în continuare, disperată să aflu care era adevărul îngrozitor pe care mi-l ascunde. Ajunsese să nu mă mai sperie

ce conţine acest adevăr, ci disperarea mea să îl aflu. Simt că aş fi respirat uşurată când îmi va spune în cele din urmă.

Harris îşi strânse buzele, oprind cuvintele să îi iasă şi clătină uşor din cap, trăgându-mă în braţele lui.

— Nu astăzi! şopti în părul meu şi am oftat înfrântă.

Am coborât cu Harris în garaj, unde ceilalţi erau deja trezi şi energici. V şi Jay lucrau la o maşină aproape dezmembrată iar Ty era extrem de concentrat la computerele lui.

— În sfârşit apar şi porumbeii, ne întâmpină V cu un ton obraznic.

— Porumbei?! Fac gălăgie ca un stol de ciori. O corectă Jay, ieşind de sub maşină şi obrajii mei s-au roşit instantaneu, amintindu-mi de ţipetele pe care le-am scos mai devreme. Fir-ar!

Toţi au început să râdă, mai puţin eu şi Harris. Eu jenată, iar el nervos.

— Ţine-ţi gura, Ţeposule! mârâi Harris spre el şi acesta se prefăcu că îşi pune fermoar la gură. Era amuzant, dar eu tot îmi simţeam obrajii arzând. Am observat că şi Harris se străduia să nu râdă, probabil să nu mă jeneze pe mine şi mai

tare. Nu cred că îl deranja cu adevărat faptul că prietenii lui i-au auzit iubita ţipând, ştiind foarte clar din ce motiv ţipă. Dimpotrivă. Deşi mă sâcâia faptul că noi nici măcar nu făcusem ce credeau ei. Dacă aş fi primit plăcerea maximă, ar fi meritat jena acum, dar ce am primit eu a fost o simulare amărâtă.

— Ceilalţi sunt deja pe pistă. Mergem şi noi? întrebă Jay, trăgându-mă din gândurile mele şi am fost fericită că a schimbat subiectul.

Harris privi spre mine, şi m-a derutat câteva secunde. De ce îmi cere mie aprobare? Am dat din cap în cele din urmă când privirea lui încă aştepta.

— Nu! mi-o luă Ty înainte.

Toţi ne-am întors atenţia spre el, era aproape îmbufnat şi atent la unul dintre monitoarele lui.

V începu să bombăne şi merse spre el.

— Mai dă-le dracu' de computere. Într-o zi o să ajungi să te însori cu unul dintre ele. V îl smulse de pe scaun, dar roşcatul se opuse disperat.

— Nuuu! Acum e cel mai interesant.

V ridică dintr-o sprânceană şi se aplecă spre monitoare.

— Te uiţi cumva la filme porno?

Eu, Jay şi Harris ne-am primit imediat cu sprâncenele ridicate şi am mers spre ei, pentru că situaţia devenea interesantă.

— Nu. Se apără Ty arţăgos. Se cumpără participanţii la Cursa Condamnaţilor.

— Iar tâmpenia aia? Harris îşi dădu ochii peste cap şi eu i-am privit derutată.

— Ce?! Mie de ce nu mi-ai spus? La ce sume au ajuns? Jay sări înaintea noastră şi ajunse în faţa monitoarelor.

— O echipă de asiatici e licitată la 2 milioane de dolari, dar de-abia au început.

Jay fluieră încântat şi eu am privit spre fundalul negru al ecranului, cu influenţe metalice şi sinistre. Mai multe chipuri împodobeau imaginea, împărţite în 7 echipe de bărbaţi cu câte 5 membri. Expresiile lor m-au speriat instantaneu.

— Ce e Cursa Condamnaţilor? am întrebat în cele din urmă, analizând numele echipelor şi sumele de bani ce creşteau sub imaginea fiecăruia.

— Sincer, nimeni nu ştie cu exactitate ce e. Îmi răspunse Ty nesigur. Toţi sunt puşcăriaşi, condamnaţi pe viaţă sau pe o perioadă în care viaţa de după eliberare nu ar mai avea sens.

Am analizat figurile dure, aşezate sistematic într-o formulă de grup, cu un singur membru ieşind în evidenţă.

— Şi ce îi pun să facă mai exact? am întrebat derutată.

— Păi, există tot felul de ipoteze. Au mai fost făcute concursuri de genul ăsta, dar aici lucrurile stau diferit, într-un fel ciudat. Adică, în mod normal, sunt aleşi participanţii, cursa e postată online pe

internet şi oricine cu un card de credit o poate vedea. Aşa se strâng de obicei banii din chestiile astea. Dar nu şi aici. Echipele sunt prezentate cu două săptămâni înaintea începerii cursei. De unde pot fi cumpărate de către adevăraţii jucători. După asta dispar complet şi nimeni nu are idee cine câştigă, cine moare şi cum s-a desfăşurat cursa. Doar cumpărătorii au privilegiul ăsta. Şi aici intră partea ciudată: toţi se feresc să de-a detalii, dar am auzit că această cursă e un joc în adevăratul sens al cuvântului. Habar nu am ce înseamnă asta şi cum se joacă cumpărătorii folosindu-se de echipele astea de puşcăriaşi. Dar trebuie să fie destul de distractiv având în vedere sumele pe care le dau să îşi cumpere o echipă.

Ne clarifică Ty fiind cu ochi aţintiţi pe echipa asiaticilor care crescuse la 3 milioane de dolari.

— Cum adică un joc? Arată mai degrabă a show ilegal postat pe internet. Am adăugat şi vedeam în expresia lui Harris că e de acord cu mine. Ochii lui analizau atenţi echipele.

— Păi asta e, râse Ty. Doar că nu e show, altfel l-ar vedea toată lumea. E un joc. Şi ăsta e

misterul Cursei Condamnaţilor. Doar cumpărătorii ştiu ce se întâmplă mai departe după ce sunt alese echipele.

— Şi deţinuţii ăştia de unde sunt luaţi? întrebă V părând chiar revoltată. Aşa eram şi eu, nu credeam că aşa ceva există în realitate. Ăsta e genul de subiect abordat doar în filme.

— Din închisori, din cam toate părţile lumii. Oferă o gamă diversificată. Înainte obişnuiau să îi grupeze pe ţări, dar acum au renunţat. Doar cu asiaticii au mai făcut echipă. Toţi au sentinţe dure, suficient de mari încât să le ofere impulsul să lupte pentru câştig. Nu ştiu dacă există un premiu pentru cumpărători, dar premiul condamnaţilor ţine în eliberare. Învingătorilor li se ridică sentinţele, oricât de mari ar fi.

— Şi totuşi de ce echipe? O singură persoană conduce. Vorbi Harris încruntat şi am observat că se uita la o figură proeminentă pe ecran. Un bărbat masiv şi chel, care nu sunt sigură că s-ar descurca prea bine într-o maşină de curse.

— Din nou, habar nu am. Sunt grupaţi. Unul e şoferul, sau Conducătorul, cel din mijloc. Ceilalţi se numesc Gardieni şi mai departe nu mai ştiu. Se spune că jocul are mai multe nivele. Ty se încruntă, frustrat de lipsa de informaţii.

— M-am rugat de Carter să cumpărăm şi noi o echipă anul ăsta, dar nu a vrut. Bolborosi roşcatul

frustrat şi eu m-am încruntat mânioasă. Vorbea de ei de parcă erau simple avatare într-un joc video. Păreau asta pe ecran, dar sunt oameni. Fiinţe manipulate pentru satisfacerea plăcerilor sadice ale unor miliardari, şi oricâte greşeli ar fi comis să ajungă aici, nimeni nu merită să fie folosit într-un mod atât de barbar.

— Ce se întâmplă cu cei care pierd? am întrebat, temându-mă de răspuns.

Ty îşi strânse buzele.

— Nu oferă asemenea informaţii şi se pare că nici publicul nu e interesat de ele. Dar pierzătorii probabil sunt trimişi înapoi în închisoare.

- Dacă mai rămân în viaţă, adăugă Harris serios, dând glas gândurilor mele.

- Ce condamnări au? întrebă Jay, indicând în special spre echipa de asiatici ce părea favorită. Arătau ca nişte ogari furioşi, nu prea voluminoşi, dar într-o asemenea competiţie, masivitatea e un dezavantaj.

— Furt de maşini, curse ilegale, trafic de droguri, au cam tot dosarul. Tipul ăsta a făcut ravagii într-o grădiniţă din Hong Kong unde a măcelărit 5 copii. Finalizează arătând spre un bărbat scheletic, cu ochii alungiţi, o expresie fantomatică şi dinţii încleştaţi într-o mârâitură.

Mi s-a zbârlit pielea pe mine.

— Premianţii închisorii! presupuse Jay şi Ty aprobă din cap.

— Şi dacă o să câştige sunt lăsaţi în libertate. Am dedus, mila pentru felul în care sunt folosiţi dispărând. Nu erau nici oameni până la urmă, ci monştri.

— Da! Sunt aleşi în special după condamnări. Hoţii de maşini sau cei implicaţi în *infracţiuni pe patru roţi* clar au un avantaj în faţa spărgătorilor de bănci sau a criminalilor.

— Ha! Deci noi am fi favoriţii publicului. Râse Jay şi m-am încruntat spre el. Ty aprobă din cap cu acelaşi amuzament.

- Ăsta pentru ce e condamnat? întrebă Harris, arătând spre bărbatul chel.

Ty atinse ecranul pe echipa uriaşului. Imaginea lor a apărut acum mare pe tot ecranul şi jos erau despărţiţi, fiecare cu un dosar propriu. Arătau ca spiriduşii pe lângă Moş Crăciun.

— Trevor Ray Jackson, american născut în Texas, în vârstă de 41 de ani, a fost condamnat la 35 de ani de închisoare pentru violarea şi uciderea unei minore… Ty se opri brusc, fără să citească mai departe şi arătând de parcă nu voia să citească nici până aici.

Nici eu nu voiam asta, nu neapărat pentru că mă terifia fapta bărbatului, ci pentru cum a

reacţionat Harris la ea. Nările i s-au umflat şi buzele i s-au strâns într-o linie. Mi-am dat seama că are o slăbiciune pentru violatori din motive evidente, dar e mai mare decât am crezut. Mi-am aşezat mâna pe spatele lui încordat, încercând să îl calmez.

Ty îşi drese glasul şi ieşi din fişierul violatorului.

— Cum e organizat rahatul ăsta? Poliţia ce face? am întrebat mânioasă, masând încet spatele lui Harris.

— Având în vedere că participanţii sunt luaţi tocmai din închisori, probabil poliţia e mai implicată ca oricine. Ty ridică din umeri şi mi-am întors atenţia spre Harris care se mai calmase, dar tot serios era.

— Au băgat lista maşinilor. Aproape ţipă Jay şi Harris tresări. Nu înţeleg ce era aşa entuziasmant în asta. Harris îmi prinse mâna de pe spatele lui şi o trase în jos, apoi se aplecă spre monitor unde pozele condamnaţilor au fost înlocuite acum de ale unor maşini.

— SSC Tuatara, Hennessey Venom, Saleen S7… Sinte Sisoe! Exclamă Jay cu gura căscată, până şi Harris părea impresionat acum, şi eu iar nu eram pe aceeaşi lungime de undă cu ei. Nu cunosc selecţia celor mai rapide maşini din lume.

— Şi fiecare îşi alege maşina? am vrut să ştiu.

— Le cumpără. Cu puţin înainte să fie adjudecaţi concurenţii este afişată lista de maşini şi fiecare cumpărător îşi alege o maşină pentru echipa lui.

Am ridicat din sprâncene. Am impresia că ascult scenariul unui film.

— Şi unde e organizată cursa asta? am continuat eu să pun întrebări. Mâna mea era încă în a lui Harris şi mi-o frământa uşor.

— Nimeni nu ştie. Unii zic că au creat un circuit secret pe o insulă pustie, alţii în deşert. Ipoteze scoase din filme, dar nimic sigur. Pierzi orice informaţie şi conexiune cu tot ce ţine de Cursa Condamnaţilor odată ce licitaţia s-a încheiat. Ai nevoie de card de credit şi ca să vezi lista participanţilor. Plăteşti 60 de dolari doar pentru asta şi intră foarte mulţi ca simpli spectatori la licitaţie, exact ca noi. Deci câştigă

mii de dolari şi din nimic. Nu sunt prezentaţi cumpărătorii, doar sumele pe care le oferă.

Explică Ty şi am observat ochii lui Harris fugind iar spre chel. Licitaţia lui nu urca mai sus de 2 milioane de dolari în timp ce asiaticii ajunseseră deja la 10 şi creşteau în continuare. Toată lumea îi voia pe "Coioţi", aşa cum era denumită echipa lor.

Harris clătină din cap şi plecă de lângă monitoare, trăgându-mă după el.

— Harris, unde te duci? întrebă Jay în urma noastră.

— Am nevoie de o gură de aer. Răspunse deschizându-mi portiera Ferrari-ului.

— Venim şi noi!

— Nu mă duc pe pistă. Adăugă ferm şi eu am urcat în maşină imediat, fără să pun alte întrebări.

Intră la volan şi ştiu că încă era stresat pe subiectul de mai devreme, iar eu nu ştiu cum să îl relaxez.

— Unde mergem? am întrebat în cele din urmă când a scos maşina din garaj.

— La locul nostru. Îmi răspunse zâmbind repede şi apoi opri maşina în mijlocul străzii şi îşi întoarse privirea spre mine. Mi-am dat imediat seama ce vrea şi am rânjit, sărindu-i în poală.

Harris începu să râdă şi îmi prinse mijlocul, ajutându-mă să mă aşez în poala lui, în poziţia periculoasă în care el nu vede prea multe în faţă.

— Înveţi repede, zâmbi, prinzându-mi buze de jos între dinţi şi începând să tragă de ea.

— Am un profesor bun. Am râs, încercând să îi prind şi eu buza. Dar ceva încă mă nedumerea.

— Harris, care e locul nostru?

Se ridică spre mine şi se încruntă supărat.

— Nu pot să cred! Acum o să îmi spui că nu mai ştii nici semnalul.

— Ba pe ăla îl ştiu. Am ţopăit în poala lui şi m-am întors spre volan, aproape izbindu-mă cu capul în oglinda retrovizoare. Mama naibii!

Am bâjbâit după claxon şi şi am executat sunetul melodic exact aşa cum mă învăţase el.

— Vezi?! M-am întors zâmbind spre el.

— Aham! Avea o mutră ofticată.

— Oh, haide, nu ai zis nimic de vreun loc al nostru. M-am bosumflat şi eu, punându-mi mâinile în sân şi Harris începu să râdă, strângându-şi braţul în jurul meu şi m-am lipit de pieptul lui când maşina a accelerat nebuneşte.

Am început să râd în timp ce Harris bâjbâia printre şuviţele mele de păr.

— O să facem accident. Am ţipat, dar încă râzând.

Harris scoase un sunet ofensat.

— Iubire, ai uitat cu cine eşti în maşină?

Mi-am ridicat faţa spre el ca să mă vadă cum îmi dau ochii peste cap. Îi miji pe ai lui spre mine, e atât de sexy când face asta.

Cu siguranţă noi suntem o abatere de la orice regulă. Chiar şi de la cea a şofatului.

— Noroc că geamurile astea sunt fumurii. Am spus, privind pe fereastră. De data asta era plină zi, autostrada era împânzită de alte maşini şi zeci

de oameni mă puteau vedea cocoţată în poala şoferului.

Am văzut cu colţul ochiului, rânjetul lui Harris.

— Ahh, ce cald e. Respiră deodată greu şi înainte să îmi dau seama, geamul era deja deschis.

Ochii mei s-au mărit şi m-am repezit spre dispozitivul de pe uşă, începând o adevărată luptă cu mâna lui în care bietul geam cobora şi urca de zeci de ori.

— Nu, lasă-l aşa! Se luptă Harris cu mine, râzând şi trăgându-mi mâna. Dar eu, spre deosebire de el, pot să le folosesc pe amândouă şi l-am plesnit peste palma. Dar cumva, tot deschis rămânea geamul.

— Harriiiiis! m-am agitat mânioasă.

— Ce? râse, punându-şi palma peste buton şi făcând imposibil să mai ajung la el. I-am tras de degete, dar nu reuşeam să îl îndepărtez şi nu trebuie să menţionez că geamul era deschis la maximum. Aerul pătrundea în maşină şi îmi învolbura părul încă umed. M-am străduit să nu privesc spre restul conducătorilor şi să le analizez expresiile când mă vor vedea aşa.

Am renunţat îmbufnată şi m-am ridicat în faţa lui, punându-mi mâinile în sân şi blocându-i privirea complet. L-am văzut îndoindu-şi gâtul ca

să vadă în faţă şi am rânjit. Găsisem o metodă de răzbunare fără să vreau.

— Iubito, eu mai şi conduc aici. Râse Harris, dar nici nu mă gândeam să mă aplec.

— Ştiu, dar nu am uitat cu cine sunt în maşină. I-am întors vorbele rânjind şi se opri, uitându-se fix în ochii mei cu un zâmbet viclean. Ştiu cât de tare riscăm să facem amândoi accident chiar acum, dar adrenalina e prea ridicată.

Creasem un joc al dominaţiei în care nici unul nu părea să aibă de gând să cedeze.

Zâmbetul lui obraznic îl oglindea pe al meu, însă Harris încă mai caută o metodă să vadă pe unde conduce.

Aştepta să renunţ eu, dar nici nu îmi trecea prin cap. În cele din urmă îşi strânse buzele şi prinse volanul pe la spatele meu, întorcând maşina frenetic şi, credeam că a oprit-o, până când mi-am dat seama că era încă în mişcare doar că se deplasa cu spatele. Nu i-am înţeles acţiunea până nu i-am văzut ochii *zburând* în oglinda retrovizoare. Acum putea să vadă în faţă, mergând cu spatele.

Rânji triumfător spre mine şi am cedat înfrântă, începând să râd şi fascinată de felul în care conducea maşina. Acum suntem cu adevărat opuşi celorlalţi oameni.

Noi. Doi nebuni de capul lor.

Harris râse şi mă trase spre buzele lui, nepărând să acorde prea multă atenţie drumului nici acum.

— Harris… am râs peste buzele lui.

— Hm? rânji, nu l-am văzut niciodată mai adolescent ca acum.

— Iubitule, chiar îmi place şmecheria asta a ta, dar am cauzat destulă nebunie. Am privit pe fereastră la restul conducătorilor de pe partea stângă care se holbau la noi şi erau în pericol să facă accident la fel ca Harris.

— Şi ce dacă? râse în continuare.

Mă strânse mai tare în braţe şi am tresărit când l-am auzit ţipând:

— Te iubeeeeesc!

Ochii mei s-au mărit surprinşi, dar nu puteam să îi las doar lui plăcerea să îşi exprime sentimentele aşa.

— Şi eu te iubeeeeesc! am ţipat şi am izbucnit amândoi în râs din cauza unei femei de lângă noi care s-a închinat, privindu-ne. Harris îi făcu cu mâna şi eu i-am trimis un sărut în aer.

Ne privi speriată şi depăşi ca să scape de noi. Am râs şi mai tare, lăsându-mi capul pe umărul lui Harris.

În cele din urmă întoarse maşina pentru că riscam să fim săltaţi şi de un echipaj de poliţie până la urmă, sau să ajungem la ştiri. Deja văd titlul: *"Doi adolescenţi nebuni şi îndrăgostiţi dau peste cap circulaţia în Seattle."* Hmm, nu sună rău.

Harris s-a concentrat pe restul drumului şi eu mi-am găsit ocupaţie pe gâtul lui, lucru care nu părea să îl deranjeze deloc.

Aglomeraţia dispărea pe măsură ce urcam versantul muntos de lângă docuri. Mi-am ridicat capul imediat, analizând împrejurimile şi am recunoscut locul chiar dacă acum era total diferit faţă de data trecută.

— Stai puţin, m-am îmbufnat eu. Ai spus că ăsta e locul tău preferat, nu al nostru. Mi-am pus mâinile în sân. M-a adus aici joi seara şi amintirea acelei nopţi încă îmi pâlpâia în minte.

Harris începu să râdă.

— Da, ăsta e locul meu preferat şi acum a devenit locul nostru. Mă sărută înainte să îmi deschidă portiera.

Am zâmbit şi m-am străduit să mă dau jos din poala lui, dar Harris mi-a luat-o înainte şi am izbucnit amândoi în râs din cauza poziţiei caraghioase, mai ales că nu reuşeam să coborâm şi eram aproape să cădem.

M-am restabilit pe picioare şi am respirat aerul curat.

— De cât timp vii aici? am întrebat.

— De multă vreme, am găsit locul ăsta în prima noapte când Carter mi-a dat maşina mea. O Honda nu tocmai briliantă, dar era extraordinară pentru mine. Mi-a plăcut imediat, e liniştit şi pot să combin natura cu plăcerea mea de a conduce. Nu l-am arătat nimănui până acum.

Zâmbi spre mine şi am făcut la fel. Brusc, un zgomot care nu trebuia să fie aici, se auzi. Mi-am strâns buzele şi mi-am aşezat mâinile peste stomacul zgomotos care îşi cerea drepturile. Harris mă privi serios şi apoi oftă.

— Fir-ar! Hai să ne întoarcem acasă. Mă prinse deja de mână ca să mă bage în maşină, dar l-am oprit.

— De ce?

— Nu ai mâncat! răspunse şi mi-am dat ochii peste cap.

— Tu vorbeşti serios? Vrei să ne întoarcem acum acasă ca să mâncăm? Bine, Harris e exagerat din toate punctele de vedere, dar parcă exagerează şi cu exagerarea.

— Da! Nu ne mai jucăm cu sănătatea ta.

Mi-am dat iar ochii peste cap.

— Nu o să mor. L-am maimuţărit, dar nu se amuză deloc. Am trăit şi mai mult fără mâncare, n-o să mor acum o oră-două până ne întoarcem acasă.

— Nu vreau să mai rabzi de foame. Insistă Harris.

— Nu rabd de foame. Am spus exasperată. Doamne, nici tata nu mă sâcâie atât. Stomacul meu are o voce extrem de impunătoare şi nu ratează nicio şansă să şi-o etaleze. Am încercat eu să glumesc.

— Şi asta înseamnă că ţi-e foame.

Asta e, nu-i fac faţă. E imposibil şi trebuie să apelez la trucuri murdare.

— Şi o să mă hrănesc din tine. M-am agăţat de gâtul lui, înşfăcându-i buzele şi închizând discuţia ridicolă.

Harris cedă, oftând peste buzele mele, dar îmi răspunse la sărut şi asta înseamnă că am câştigat. Îmi prinse şoldurile şi mă ridică pe capotă, apoi se sui în spatele meu şi mă trase spre el.

— Ce faci? am întrebat amuzată.

— Vino aici! mă trase între picioarele lui şi îşi rezemă spatele de parbriz. I-am urmat indicaţiile şi m-am rezemat de abdomenul lui, întinzându-mă între picioarele sale pe capota care încă era prea mică şi tălpile mele aproape atingeau pământul.

M-am bucurat de linişte câteva secunde, încercând să opresc serenadele scoase de stomacul meu.

— Ştii, întotdeauna am avut probleme cu mâncatul. Am vorbit înainte să îmi dau seama şi m-am urât că am deschis subiectul ăsta din nou.

— De ce? întrebă Harris, trecându-şi degetele prin părul meu aproape uscat.

— Niciodată nu am fost mulţumită de cum arăt. Mă rog, înainte. Am recunoscut, Harris îşi coborî privirea spre mine şi ştiu că urma să exagereze iar.

— Ce?!

Doar atât? E bine.

— Nu am arătat mereu… aşa! am continuat aproape ruşinată.

— Katherine, ce-ai făcut? se încruntă. Şi uite exagerarea.

— Nu am făcut nimic intenţionat să slăbesc. Nu am fost grasă, dar aşa mă vedea obsesia mea. Nici slabă nu eram, dar mă simţeam eclipsată în special de mama, pe care dacă o vezi, şi tu te-ai gândi să

mă înşeli cu ea. Am râs, ştiind că ar putea fi adevărat având în vedere cum arată mama mea. Harris mă lovi peste umăr.

Am râs şi mai tare, încercând să nu îmi aduc aminte şi de fosta ocupaţie a mamei pentru care era aşa frumoasă.

— Ce e în capul tău? Sunt conştient că mama ta e frumoasă, doar tu eşti fata ei, dar cum să îţi debiteze mintea la aşa ceva? Aiurito! mă certă Harris şi am izbucnit în râs de data asta.

— Eu nu glumesc aici! insistă serios şi mi-am pus mâna la gură ca să îmi potolesc râsul. Harris mă lovi iar în umăr, dar aşa cum face o prietenă când nu eşti de acord cu ea. Ştiu că putea să mă arunce cât-colo de pe capotă şi cred că voia asta.

— Gata, am înţeles. Încă râdeam şi Harris începu să mormăie în părul meu.

— După plecarea ei am devenit… asta. Nu am fost tocmai un copil cuminte nici înainte. Eram ca orice adolescentă normală. Făceam multe prostii, eram într-o trupă de dans care era ca a doua mea familie, aveam prieteni, dar nu în genul celor pe care mi-i i-am făcut după ce a plecat mama. Nu îmi plăcea să învăţ, cred că nimănui nu îi place, dar totuşi învăţam, voiam să devin avocat. Am râs, amuzată de amintirile mele ridicole.

— Ai fost într-o trupă de dans? întrebă Harris şi am aprobat din cap.

— De asta m-a ales directoarea ca majoretă.

Harris tăcu şi îmi sărută gâtul.

— Nu ştiam asta, dar era evident. Ţi-am văzut mişcările.

Am zâmbit.

— O să foloseşti spagatul ăla şi pentru mine într-o zi?

Am început iar să râd.

— Tu eşti cel care hotărăşte asta. L-am sâcâit şi oftă.

— Ce ziceai de mama ta şi cum te-aş înşela eu cu ea? Am chicotit şi mi-am dat ochii peste cap. Mă aşteptam să schimbe subiectul, dar am devenit serioasă din nou, amintindu-mi tot mai mult de perioada mea *întunecată*.

— După ce a plecat ea totul s-a schimbat. Eu m-am schimbat. Am renunţat la toţi prietenii mei, la tot ce îmi amintea de perioada în care aveam o mamă. Era modelul meu, eram atât de apropiate şi plecarea ei bruscă m-a dărâmat complet. Am început să beau ca să uit şi m-am pierdut într-o depresie îngrozitoare. Până am întâlnit-o

pe Nicky şi ea mi-a arătat altă metodă prin care să îţi verşi amarul. Una sălbatică şi interzisă, dar atât de plăcută.

Harris oftă şi îmi sărută creştetul.

— Nu ştiam cât de tare te-a afectat plecarea mamei tale, îmi pare rău. Ţi-am tot vorbit de

mama mea fără să mă gândesc că asta te afectează.

Mi-am ridicat privirea spre el şi am clătinat din cap.

— Nu, nu m-a afectat în felul ăla. Amândoi avem un trecut dureros în legătură cu asta. Diferit, dar dureros. Harris aprobă din cap şi mă sărută pe tâmplă.

Am oftat uşor şi mi-am întors privirea spre prăpastie. Harris m-a stimulat să continui.

— Am început să mă droghez. Făceam tot felul de prostii şi ajungeam mereu arestată.

Harris tresări în spatele meu. Am zâmbit.

— Jefuitul fast-food-urilor era sportul meu preferat. Să ştii că atunci când ţi-am găsit pistolul la spate, nu a fost pentru prima dată când am ţinut aşa ceva în mână. Am spus aproape mândră deşi era o prostie.

— Ce? aproape că ţipă Harris în spatele meu.

Am început să râd.

— Linişteşte-te, Demonule, nu l-am folosit niciodată. Nu era nici încărcat, dar eşti mai convingător când ai aşa ceva. Am mimat din mâini un pistol şi m-am făcut că trag. Tu trebuie să ştii mai bine. Mi-am întors rânjetul spre el şi faţa lui se albise.

— Ce altceva ai mai făcut? mă certă din ce în ce mai şocat.

— Nimic! Am minţit, rânjind. Îşi miji ochii la mine. Doar dacă se pune la socoteală faptul că pierdeam numărul zilelor în care nu mâncam, leşinam mai mereu şi nu mai eram în stare să mă ţin pe picioare dacă nu mă drogam. Harris şi-a lipit o palmă peste frunte şi a lăsat-o acolo. Am decis să mă opresc pentru că asemenea detalii oferite lui nu mă ajută deloc.

— Aşa am ajuns să arăt în felul ăsta. Când nici nu mă mai interesa. Am finalizat şi simţeam frustrarea din corpul lui Harris. Era în unul din momentele lui în care vrea să mă ia la bătaie. Şi de data asta aş merita-o.

— Nu te-ai mai fi îndrăgostit de mine dacă mă cunoşteai înainte. Am spus înainte să îmi dau seama, dar aveam dreptate.

— Ce? tresări Harris iar în spatele meu şi am zâmbit uşor.

— Aşa simplu.

Harris îmi strânse şoldurile şi mă trase mai bine spre el, într-un fel în care el părea să îl considere pedeapsă, dar mie îmi plăcea.

— Acum chiar ai luat-o pe arătură. Tu crezi că m-am îndrăgostit de tine pentru felul în care arăţi?

şopti la urechea mea şi mi-am întors privirea spre el. Asta e logic, toţi băieţii se îndrăgostesc aşa.

— Iubito, nu îmi pasă de asta. Nu asta m-a atras la tine, nu fizicul tău m-a făcut să mă îndrăgostesc de tine. Nu o să mint acum şi să spun că trupul tău mi-a rămas indiferent când te-am văzut. Am creat mii de fantezii cu el în minutele alea când tu erai întinsă pe iarbă, dar nu partea aia ţine de dragostea mea pentru tine. Acum, sincer, nu mi-ar mai pasă dacă ai avea 100 de kilograme, piele verde şi antene în cap.

— 100 de kilograme? Am sărit în braţele lui, terifiată de ideea asta, dar totuşi topită de restul.

Harris îşi dădu ochii peste cap.

— Da. Mi-ar fi cam greu să te ţin în poală la volan, dar am face nişte modificări la maşină şi ne-am descurca noi. Frumuseţea şi senzualitatea unei femei nu stau în kilogramele pe care le are. Şi când vine vorba de asta la tine, mie chiar nu îmi pasă.

Mă holbam la el, părеau genul de cuvinte luate dintr-un manual pentru cucerirea femeilor cu sută la sută şanse de reuşită.

Harris râse şi îşi lipi fruntea de a mea.

— O să te iubesc oricum ai arăta, orice ai face, orice ai zice. Înţelegi asta? M-am săturat de perfecţiune. Înainte doar asta căutam şi mi-a

ajuns. Faptul că s-a întâmplat ca fata de care m-am îndrăgostit să fie cea mai perfectă dintre toate a fost un bonus, dar eu tot aşa te-aş vedea indiferent de cum ai arăta.

Cuvintele lui mă ameţeau, dar trebuia să rămân lucidă şi să îmi menţin punctul de vedere. Harris ar fi un avocat atât de bun.

— Mai ţii minte când m-ai adus prima dată la tine acasă şi m-ai drogat? Iar eu am început să te plesnesc ca o apucată şi mi-ai zis că am mare noroc că sunt sexy. Ce s-ar fi întâmplat dacă nu eram? I-am reproşat umflată în pene, ştiu şi eu să mă joc cu vorbele.

Harris râse.

— Parcă îţi dăduseşi seama că îmi place să te enervez. Puteai să ai şi 100 de kilograme în momentul ăla, eşti atât de sexy când eşti nervoasă încât nu contează cât cântăreşti. Ai fost prima femeie care

m-a plesnit. Nici măcar mama nu a făcut-o vreodată. Dar în loc să mă enervezi, am realizat că îmi plăcea al dracu' de mult.

Râse şi eu am rămas perplexă.

— Ţi-e ţi-a plăcut când te-am plesnit?

— Da! Făceam pe nervosul, dar doar ca să te întărât. Nu ţi-ai dat seama de asta? M-ai plesnit şi eu te-am urcat pe perete. Mi-ai dat părul pe faţă şi

eu ţi-am băgat mâna în pantaloni. Să continui? Râse Harris şi eu m-am bosumflat, nevenindu-mi să cred. Văzusem o scânteie de perversiune în ochii lui în ziua aia, dar nu credeam că îi place să îl plesnesc.

— Te-aş fi plesnit de mai multe ori dacă ştiam că îţi place. De multe ori m-am abţinut să o fac, am bolborosit eu.

— Oh, s-o faci, iubito! Dacă îţi spun că ai 100 de kilograme, o să mă plesneşti? rânji spre mine şi mi s-au umflat nările.

Mi-am pus mâinile în sân şi m-am întors, izbindu-mi spatele de abdomenul lui.

Harris continuă să râdă. Că îi place sau nu, nu o să-l plesnesc ca apucata fără motiv.

— Să văd cum m-ai mai căra tu peste tot în braţe dacă aş cântări cât un caşalot. M-am îmbufnat eu.

— Îmi sfidezi puterea?

— Îmi sfidezi puterea? l-am maimuţărit strâmbându-mă şi Harris a izbucnit într-un râs isteric. Eu am continuat să bombăn.

— Cântăreşti cât unul, oricum.

M-am întors spre el, dar mi-am dat seama la timp ce face.

— Ştiu ce faci şi încetează. Nu o să te plesnesc, ciudatule. L-am certat, dar râdea prea tare să mă audă.

— Nu fac nimic, eşti atât de grea. Se văietă sub mine, prefăcându-se istovit. L-am lovit, dar nu unde voia el, i-am dat un pumn în coapsă făcându-l să sară în sus.

— Au! Nu acolo! se plânse supărat, masându-şi piciorul.

— Dau unde vreau, şi nu mai vorbesc cu tine. M-am întors iar îmbufnată şi am simţit chicotul lui când mă cuprinse iar în braţe, trăgându-mă spre el.

— Te-aş căra eu cumva, pentru că ador să fac asta. Te-aş ţine tot timpul în braţe dacă aş putea. Dacă închid ochii, te simt la fel. Te iubesc la fel chiar dacă nu te văd. Nu îmi pasă cum arăţi. Nu trebuie să îţi cauţi perfecţiunea în oglindă, iubito, ci în ochii celui care te iubeşte. Şopti tandru de data asta şi normal că reuşea să mă

topească din nou. Era imposibil să stau supărată pe Harris atâta timp cât el îşi dorea să mă împace. E atât de irezistibil. Nu e doar un demon al străzii.

Am tăcut minute bune, eu neştiind ce să mai spun şi nefiind capabilă să mă mai contrazic cu el. Harris mă legăna uşor în braţele lui şi îmi era tot mai cald sub soarele strălucitor, dar era o senzaţie

atât de plăcută. Linişte şi pace. Doar eu, Harris şi nimicul din jurul nostru.

Puteam să văd oraşul mult mai bine acum, apa şi clădirile. Era atât de diferit faţă de joi noaptea. Atunci ploua şi fulgera non-stop, acum era însorit şi senin. Şi totuşi, nu ştiu care atmosferă îmi place mai mult. Nu pot să aleg când vine vorba de Harris. Dar atunci eram nesigură de sentimentele lui, eram încă speriată că vrea doar să mă folosească. Acum nu mai există niciun dubiu.

— Katherine?! şopti după un timp.

— Mmm?! am murmurat, închizându-mi ochii sub razele soarelui. Ador să închid ochii sub soare. Îmi încălzeşte pleoapele şi negrul se transformă într-un roşu închis atât de plăcut.

— Vreau să te duci la nunta mamei tale. Spuse Harris şi ochii mei s-au deschis instantaneu. Nu voiam să stric atmosfera asta paşnică, dar corpul tot mi s-a tensionat. De ce trebuia să aducă aminte de asta?

— Nu! am vorbit răspicat, scrâşnind din dinţi şi sperând să lase subiectul baltă.

— Are nevoie de tine, eşti fiica ei. Nu-mi spune că nu ţi-e dor de ea, Katherine, pentru că nu te cred.

— M-a părăsit!

— A crezut că o să vii cu ea.

Am pufnit în dezgust.

— Las-o baltă, Harris! Nu vreau să stricăm ziua asta. Să mă duc la nunta ei cu nenorocitul ăla e ultimul lucru pe care l-aş face.

— Ultimul lucru?! M-ai degrabă m-ai părăsi pe mine decât să te duci la nunta mamei tale? Tonul lui jucăuş încerca să tragă din nou avantajul de partea sa, dar ăsta e un subiect prea serios ca să aibă şanse să mă tragă în plasă.

— Am spus s-o laşi baltă. Am repetat serioasă, încruntându-mă spre copacii din dreapta mea, fără să mă uit la Harris.

Oftă învins şi mă bucur că nu insistă. Scrisoarea mamei mi-a apărut din nou în minte şi am încercat să o izgonesc cât mai repede.

Liniştea se aşează din nou între noi şi Harris căscă pe umărul meu.

— Ţi-e somn? m-am întors spre el, vorbind blând de data asta.

— Mhm! mormăi şi începea deja să moţăie cu faţa în părul meu. Nu am dormit prea mult noaptea trecută.

— De ce?!

— Am avut o zvăpăiată goală în braţe. Îmi muşcă lobul urechii şi am izbucnit în râs.

— Te-am deranjat? Îmi pare rău, ţi-am spus că nu sunt prea liniştită în timpul somnului. M-am

scuzat jenată, nu vreau să îl determin pe Harris să nu îşi mai dorească să doarmă cu mine din cauza agitaţiei mele. El râse în urechea mea.

— Iubito, nu agitaţia m-a deranjat, chiar mi-ar fi plăcut având în vedere că erai goală şi te-ai tot zvârcolit în braţele mele, dar…

— Dar nu puteai să mă trezeşti şi să mi-o tragi aşa cum voiai pentru că nu am ajuns încă la etapa aia. L-am completat râzând şi Harris mormăi în părul meu.

— Exact! se îmbufnă. Şi te implor să nu mai foloseşti cuvinte ca "mi-o tragi", habar nu ai ce îmi provoacă aşa ceva ieşind din gura ta. Nu părea să mai glumească şi chiar simţeam întăritura din spatele meu. Ştiu deja că Harris nu se abţine pentru că nu mă doreşte, altele sunt motivele lui şi îmi dau seama că, de fapt, mă doreşte mai mult decât conştientizez eu şi abţinerea lui e mai chinuitoare decât dorinţa mea.

Am decis să nu îl mai chinui şi am zâmbit ridicându-mă din braţele lui. Se plânse ca un copil mic, părăsit de braţele mamei.

— Ce faci? se plânse somnoros şi eu m-am mişcat în spatele lui.

— Rândul meu! am zâmbit şi l-am împins în faţă, aşezându-mi picioarele în jurul lui şi l-am tras pe pieptul meu.

Harris gemu de plăcere.

— Aşa mai vii de acasă, mormăi încântat, lăsându-şi capul să cadă pe pieptul meu. Picioarele lui lungi ajungeau acum pe pământ din cauza capotei joase, dar părea atât de relaxat şi închise ochii imediat.

— Somn uşor, Demonul meu, i-am şoptit, începând să îi mângâi părul ce strălucea într-un negru profund şi buzele lui se întinseră în sus fără să deschidă ochii. Ştiu ce voia şi am chicotit, oferindu-i sărutul şi simţindu-l adormind imediat după asta.

Aproape aţipisem şi eu când Harris a devenit agitat în braţele mele. A început să mormăie ceva indescifrabil şi l-am ascultat

speriată că poate avea un coşmar. Dar se linişti şi îşi încruntă fruntea aşa cum face atunci când e furios.

— Nu, nu accepta. Spuse în cele din urmă şi eu am tresărit curioasă. Ce visează?

— Nu. E un cal troian. Se încruntă din nou, agitându-şi capul pe pieptul meu şi apoi se opri. Îşi strânse buzele şi rămase liniştit.

Nu părea să aibă un coşmar. Mai degrabă un vis produs de realitate. O realitate care îl deranjează.

Cal troian? Ce înseamnă asta? Ce mai înseamnă *şi asta*? Mai întâi negustor de moarte şi acum cal troian. M-am săturat de atâtea analogii.

Cu siguranţă au un sens, doar că nu îl ştiu eu.

Cal troian. Singura asemănare pe care o pot găsi aici e numele lui Harris cu cel al lui Paris. Glumele nu mă ajută şi tot ce am reuşit să îmi dau seama e că Harris urmează să primească ceva pe care nu şi-l doreşte. Urmând povestea din Troia, calul troian a fost un cadou care s-a dovedit de fapt o capcană mortală. Era o comparaţie inteligentă şi frustrantă mai ales că Harris o făcuse în vis. Chiar şi în somn reuşeşte să mă deruteze, îmi închipui cât de uşor îi e în realitate.

Oricât m-aş fi chinuit, nu am reuşit să mai adorm şi am format comparaţii între Carter şi Priam şi între mine şi Elena. Ultima nu era deloc în avantajul meu, dar Harris nu m-a furat de la nimeni, aşa că povestea nu se aplică în totalitate. Chiar dacă Harris ar putea semăna cu Paris la înfăţişare, nu reuşeam să îl văd decât ca Ahile. Poate un Ahile brunet. Şi brusc, nu mai eram Elena, ci Briseis, iar lucrurile începeau să se asemene. Dar o asemănare care nu duce la nimic bun.

Mi-am scuturat capul, izgonind gândurile mitologice când am auzit telefonul lui Harris

sunându-i în buzunar. Era lângă piciorul meu şi vibra de zor.

Am privit spre Harris, muşcându-mi buza şi neştiind ce să fac. Încă dormea liniştit pe pieptul meu şi m-am întins spre buzunarul lui, hotărând să îl trezesc dacă era un nume pe care nu îl cunosc. Dar când am văzut "Jay" pe ecran, am început să mormăi.

— Ce? am răspuns în şoaptă, privind atentă spre Harris.

— Kath, unde sunteţi?

— Suntem… undeva. Am răspuns repede, amintindu-mi că ăsta e locul secret al lui Harris şi acum al nostru.

— Harris ce face?

— Doarme şi eu nu îl trezesc. Îl suni mai târziu.

— Cum adică doarme? întrebă Jay mirat.

— Uite aşa, doarme.

Începu să râdă.

— L-ai epuizat aşa de rău?

Mi s-a urcat tensiunea în tâmple şi m-am abţinut să nu ţip.

— Jay, tacă-ţi fleanca sau îţi rup ţepii ăia din cap. L-am ameninţat şoptind în continuare deci nu eram prea înspăimântătoare.

— Ce, n-am dreptate?

— Şi ce? Violet nu te epuizează pe tine?

— Ba da, dar nu am reuşit niciodată să o fac să ţipe ca o cioară. Râse Jay de mine şi mi s-au umflat nările. Singura epuizare a lui Harris era produsă de abţinere.

— Dacă mai pomeneşti odată de ţipetele mele de cioară, o să îţi rup gâtul. El continuă să râdă şi îi auzeam şi pe restul prin preajmă. V cerea detalii.

— Dar ţipi ca una, eu spun adevărul.

— Cioara nu ţipă, idiotule. L-am înjurat nervoasă.

Şi ăstuia îi place al naibii de mult să mă enerveze, dar nu cred că îi vor plăcea şi palmele mele la fel de mult.

— Croncăne atunci? Simţeam rânjetul lui Jay.

— Croncăne mă-ta! I-am întors-o arţăgoasă şi am aproape am ţipat când două izbucniri în râs au pornit în acelaşi timp. Unul al lui Jay în telefon şi altul al lui Harris care s-a ridicat de pe mine, râzând cu gura până la urechi.

El era treaz? Şi a auzit tot?

— Harris! am ţipat de data asta nervoasă şi l-am lovit cu pumnul în umăr. L-aş fi înjurat şi pe Jay, dar îmi înfundase deja urechea.

— S-a trezit cealaltă cioară. I-am transmis idiotului blond şi am întins telefonul spre Harris, începând să mă scarpin în ureche.

Harris luă telefonul, încercând să îşi potolească râsul. De când s-a trezit şi cât a auzit din conversaţia noastră? Fir-ar să fie!

— Ce vrei, papagalule? râse Harris şi ochii mei s-au luminat ca două instalaţii de Crăciun. Asta e!

— Papagal. Eu de ce nu m-am gândit la asta? Seamănă perfect cu unul. Am izbucnit în râs şi Harris începu şi el din nou. Pun pariu că Jay îl înjura acum.

— Ce vrei? repetă Harris, ştergându-şi lacrimile de la ochi din cauza râsului. … Da, venim acum. Aţi fost pe pistă azi?... Cam o oră… OK, ne vedem acasă.

Harris închise telefonul, încă dregându-se după doza zdravănă de râs, apoi ochii i se măriră când privi spre telefon.

— Iubito, cât am dormit?

Mi-am masat gâtul amorţit şi am ridicat din umeri.

— Nu ştiu, la un moment dat am adormit şi eu. I-am răspuns, evitând partea în care el a

început să vorbească în vis despre cai troieni. Cât e ceasul?

— E 7 şi 10.

Ora m-a şocat, dar am tresărit când Harris se ridică de pe capotă şi eu am simţit arsuri în piele.

— Nu pot să îmi apropii picioarele. M-am plâns, masându-mi coapsele amorţite. Mă durea şi spatele şi oricât de plăcută ar fi fost poziţia asta cu Harris în braţele mele, articulaţiilor mele nu părea să le fi plăcut la fel de mult.

— Au! m-am văietat când m-am îndreptat de spate.

— Iubito, eşti bine? Harris devenea speriat şi am aprobat din cap înainte să creadă altceva.

— Da, dar am amorţit. I-am explicat, chinuindu-mă să îmi îndoi spatele şi Harris mă ajută, ridicându-mă în braţe şi punându-mă pe picioare.

Argh, parcă am o mie de furnici pe sub piele. Urăsc amorţeala.

— Iartă-mă, iubito, nu credeam că o să dorm atât. Începu să îmi maseze spatele şi m-am îndreptat când furnicile începeau să fugă.

— Nu-ţi face griji, mi-a plăcut să te ţin aşa în braţe, ai dormit ca un bebeluş. I-am zâmbit când am scăpat de amorţeală.

Îmi prinse faţa în palme şi mă trase să mă sărute.

— Şi mie mi-a plăcut, dar nu am avut tocmai gândurile unui bebeluş. Rânji şi am început să râd, abţinându-mă să îl întreb ce a visat.

— Nici nu mă aşteptam la asta, suntem chit pentru că eu nu te-am lăsat să dormi noaptea trecută, dar tot îmi eşti dator cu un masaj când ajungem acasă.

— S-a făcut! îmi făcu cu ochiul şi am râs din nou în timp ce mă băga în maşină, lăsându-mă în scaunul meu de data asta pentru că încă mă doare spatele.

Caroseria maşinii încă ardea când Harris a parcat în faţa garajului. Soarele o încălzise astăzi toată după-amiaza şi era înăbuşitor în interiorul ei.

L-am observat imediat pe Jay şi sarcasmul meu ardea de nerăbdare să iasă la iveală.

— Hei, papagalule! l-am salutat cu un mic rânjet şiret. I-am observat şi pe Mike şi Keith în jurul maşinii pe care o reparau.

Jay se întoarse spre mine, apoi îl privi încruntat pe Harris.

— Ţi-am spus eu că aşa o să îmi zică de acum încolo. Hei şi ţie, cioaro. Se întoarse zâmbăreţ spre mine şi am început să râd odată cu el.

În comicul ei, situaţia e adevărată. Atât Jay cât şi V sunt ca doi papagali. Coloraţi şi guralivi exact ca specia lor. Eu şi Harris, pe de altă parte, suntem negri în întregime, mai ales când eu îi abordez stilul vestimentar. Deşi pe Harris nu pot să îl compar cu o cioară, mai degrabă un corb. Sau un uliu negru.

I-am observat pe V şi Ty la computere şi am mers spre ei odată ce am terminat cu sâcâirea lui Jay.

— Ce faceţi? Vreau şi eu. Am ţopăit neştiind de unde vine atâta entuziasm, când i-am văzut făcându-şi unghiile. Violet fiind Violet, normal că îşi urma culoarea, iar Ty le colora negre. Nu e de mirare având în vedere că şi acum e mai machiat decât mine. Nu mi-au plăcut niciodată băieţii care se dichisesc mai rău ca o fată, dar Ty nu era genul de fandosit care îşi pensează sprâncenele la fir, se dă cu fond de ten şi cu gel de păr ca să arate ca un manechin de plastic. Stilul lui Ty era întunecat şi înclinat spre emo, dar un emo fără tendinţe sinistre şi care doar îi oferea un plus de atracţie. M-ar tenta să îl văd pe Harris odată cu fard negru de pleoape. Genul de lucru care e cu siguranţă interzis.

— Stai jos, soro! V îmi făcu loc lângă ea şi îmi întinse oja ei mov, dar am strâmbat din nas şi am furat-o pe a lui Ty.

— Ţi-am zis că a mea e mai frumoasă. Roşcatul îi făcu în necaz lui V şi eu am început să râd, trecând deja la prima unghie până când Harris m-a săltat pe sus.

— Nu, nu! Acum mănânci şi îţi pictezi mâinile mai târziu.

Mă ridică pe umărul lui şi eu înhăţat oja lui Ty, continuând să îmi fac unghiile doar ca să îl sâcâi pe Harris în timp ce mai avea puţin şi îmi îndesa un sandviş pe gât.

Mai târziu, Harris a reuşit să mă convingă să facem duşul împreună şi de data asta a părut calm şi stăpân pe sine. Spre frustrarea mea care fierbeam pe interior. Am primit şi masajul pe care mi l-a promis, dar nimic mai mult.

După asta, V m-a răpit de lângă el şi mi-am petrecut următoarea oră pe post de manechin de teste şi sunt absolut sigură că unele haine pe care mă punea să le probez, erau noi şi voia să vadă cum arată pe mine înainte să le îmbrace ea. Urăsc atât de mult să probez haine.

Am sfârşit, în cele din urmă, cu o pereche pe blugi negri şi tăiaţi care erau prea mulaţi din cauza şoldurilor mele mai mari decât ale lui V, un sutien şi o geacă amărâtă, de piele, care îmi lasă tot abdomenul la vedere. Nu avea rost să mă lupt cu ea pentru alte haine, a încuiat dulapul şi m-a dat

afară din cameră, îmbrăcată ca o prostituată asasină.

Îmi place stilul ăsta, dar e încă prea exagerat pentru mine. *De ce* nu pot să port hainele mele?

Am plecat pe hol bodogănind pentru că ţinutei mele i se mai alăturaseră şi o pereche de botine cu un toc ce mă făcea să dau cu capul de pragul de sus al uşii.

Am tras mai jos de marginea gecii scurte, dar nu reuşeam să o lungesc mai mult. Abdomenul meu nu mai pare un lucru de ascuns acum ca altă dată, dar încă nu mă simt bine să îl expun aşa. Şi dacă trăgeam de geacă în jos, îmi descopeream decolteul. Drăcia dracului!

Încă mormăiam când am coborât scările şi l-am observat pe Harris uitându-se la mine. Acum ştiu că V a exagerat, chiar şi pentru Harris. Mi-am ridicat fermoarul gecii până sus.

Veni spre mine, scanându-mă cu o privire atentă pe care eu nu o înţelegeam. Fascinaţie sau repulsie pentru felul în care arăt.

Eram aproape să îi spun că V m-a obligat să mă îmbrac aşa, când mi-a prins şoldurile goale şi m-a tras spre el.

— Eşti atât de frumoasă, şopti, trăgându-mă mai aproape de el şi nu mi-a scăpat felul în care

mă pot uita acum în ochii lui din cauza tocurilor. Îmi place mult asta.

— Nu crezi că e prea… mi-am strâns buzele, neştiind cum să continui ce gândea mintea mea.

— Nu. E perfect. Vorbi tandru şi nu părea să se prefacă doar de dragul meu.

— Mersi! V e de vină, am zâmbit jenată şi Harris îmi prinse bărbia între degetele lui. Mă topesc când face asta.

— Nu! Tu eşti de vină. Ai fi perfectă şi într-un sac de nailon.

M-am oprit la timp din a-mi da ochii peste cap.

— Şi tu arăţi la fel de perfect. Am spus. Normal că nici mie nu îmi scapă felul în care arată el în ţinuta lui obişnuită dar care i se potriveşte atât de bine. Părul era încă ud şi lins pe spate într-un stil ameţitor.

Harris sâsâi într-un mod pervers, parcă sorbindu-mă cu totul şi mă sărută brutal, izbindu-se de buzele mele aşa cum face atunci când îmi opreşte inima.

Nu ştiu care îmi place mai mult: Harris tandru, Harris pervers, Harris romantic, Harris dur, Harris nostalgic, Harris care doarme în braţele mele, Harris care mă satisface pe capota maşinii… la naiba, îmi plac toţi Harrişii.

Acum eram mai machiată decât Ty şi mi-am ocupat timpul sâcâindu-l pe tema asta cât Harris îl certa pe Keith care voia să vină pe pistă, dar fratele mai mare, *Harris*, nu îi dă voie. Era un lucru care îmi place din tot ce mi-a făcut V şi acela e părul drept care arată atât de strălucitor acum cu noua vopsea, dar Jay nu mă lasă în pace şi insistă să mă vopsesc din nou blondă, în ciuda faptului că nu o să mai fiu cioară.

— Urcă în maşină, Keith! repetă Harris, arătându-i spre Ferrari.

— Nu, nu vreau să mă duci acasă. Rămân aici. Se plânse Keith.

— Cum să nu? Şi tu crezi că eu sunt prost, nu? Te las aici cu atâtea maşini la dispoziţie şi peste zece minute mă trezesc cu tine pe pistă. Se încruntă Demonul meu furios la el.

— Nu, nu, nu. Promit că nu iau nici o maşină. Doar lasă-mă să stau aici.

Harris oftă exasperat.

— Nu o să te plictiseşti de unul singur?

— Nu! Aici am jocurile lui Jay, computerele lui Ty, nu mă plictisesc. Mai bine decât acasă cu bunicii să mă uit la "Tânăr şi neliniştit". Se strâmbă Keith şi toţi am început să râdem. Deci avea familie, însă doar bunici. Dar părinţii? Şi cum au ajuns el şi Harris atât de apropiaţi?

— Pe bune, frate, când se mai termină serialul ăla? se plânse Keith în continuare şi până şi Harris râdea. Reuşise să schimbe subiectul.

— Bine, poţi să rămâi aici. Dar dacă te prind pe pistă sau măcar să umbli la vreo maşină, îţi rup picioarele şi singurul lucru pe care o să îl mai conduci vreodată o să fie un scaun cu rotile, ai înţeles? îl ameninţă Harris, ridicând degetul spre el. Puştiul îl privi cruciş şi aprobă speriat din cap, deşi vedeam gluma dintre ei şi zâmbetul din colţul gurii lui Harris.

— Înţeles! Keith înghiţi în sec.

— Bun! râse Harris şi îi ciufuli părul. Şi cred că asta e valabil şi dacă umbli la computerele lui Ty.

— Neah, nu mi-e frică mie de fardatul ăla. Se strâmbă Keith şi am râs din nou.

— Hei, sări Ty supărat. Să nu mai apelezi la *fardatul ăla* data viitoare când vrei un joc nou.

Keith făcu o față de căţeluş.

— Ty, ştii că te iubesc. Veni spre el şi Ty se strâmbă, dar nu îl respinse când sări la gâtul lui.

Poate Keith era mic şi nu prea avea că căuta aici, dar clar îi are pe toţi la degetul mic. Chiar şi pe Harris şi mai nou pe Ken pe care l-a convins imediat să facă puţin drifting cu el.

Am ajuns pe pistă la căderea întunericului şi acum atmosfera era din nou cea de joi seara. Atât de diferită faţă de ieri. Liniştea era acum înlocuită de agitaţie, muzică, lumini şi motoare tunate la maximum.

De data asta am coborât din maşină odată cu Harris şi m-a surprins încrederea pe care o aveam în mine şi de care... nu ştiam. Nu mă mai simţeam ca o intrusă adusă cu forţa.

Privirea lui Harris îmi indica acelaşi lucru şi pot să jur că se uita la mine cu mândrie, deşi eu încă îmi trăgeam subtil de geacă, făcând-o pe V să râdă pe la spatele meu. Nemernica naibii!

— Demonule! am auzit numele aclamat al lui Harris şi persoanele s-au strâns imediat în jurul lui, dornice să dea mâna cu el. Eu am încercat să mă retrag, dar braţul lui Harris mi-a prins mijlocul şi m-a lipit de el.

Eram deja obişnuită cu asta şi mă bucuram să îi văd gâtul descoperit acum. Purta geacă din nou, dar desfăcută şi nu părea să vrea să acopere numele meu pe gâtul lui. Asta m-a făcut să îl sărut fără să mă gândesc.

Am privit în jur şi Harris zâmbi peste buzele mele.

— Lumea ta! am şoptit.

— Lumea *noastră*! mă corectă Harris şi am zâmbit, sărutându-l din nou. Şi odată ce eu am început, el nu părea să aibă de gând să mai termine.

Ne-am pierdut în mulţime, dar după puţin timp a apărut Carter şi toată lumea a făcut linişte iar eu mi-am amintit de Priam, ceea ce m-a dus din nou cu gândul la calul troian.

— Prima tură pleacă în 10 minute spre Burke! ordonă Carter serios şi toată lumea s-a supus.

Harris oftă nervos şi mă trase spre maşina lui.

— Burke?! am întrebat nedumerită. Harris îmi închise portiera înainte să îmi răspundă.

— Ai grijă, frate. L-am auzit pe Ken urându-i serios şi îl bătu pe umăr.

— Şi tu! îi răspunse Harris şi urcă în maşină.

— Ce căutăm în Burke? am întrebat din nou.

— De acolo începe cursa. O să fie diferită faţă de cea de data trecută. Eşti sigură că încă vrei să vii, iubito? Un cuvânt şi te duc acasă. Vorbi Harris, părând să mă implore să îi cer asta.

— Cum adică diferită? am întrebat, evitând ultima parte. Sunt aici şi nu mă duce acum acasă.

Harris oftă.

— O să vezi. Se întoarse spre mine cu o sprânceană ridicată. Nu ţi-ai învăţat încă locul?

Părea chiar supărat şi nu ştiu dacă e din cauza mea sau a ce urmează.

— Acum? am făcut uimită.

— Acum. Vreau să câştig cu faţa scufundată între sânii tăi. Adăugă al naibii de pervers cu o expresie dură care a adus Waţii înapoi în sângele meu, dar ochii mei tot s-au mărit.

Harris râse.

— Cursa începe mai târziu, iubito, treci aici. Îmi făcu semn spre poala lui şi nu e nevoie să fiu rugată din nou.

— Dacă mă lipesc de parbriz, ai încurcat-o. L-am avertizat, dar deja eram în poala lui. Harris mă strânse în braţe, dar îmi trase picioarele pe scaunul meu.

L-am privit cu o sprânceană ridicată.

— Ştiu cât îţi place să fii încolăcită în jurul meu, dar trebuie să câştigăm totuşi. Îmi făcu cu ochiul şi eu am acceptat bosumflată. Era mai dificilă, dar îmi place mult mai mult cealaltă poziţie.

Harris prinse fermoarul gecii mele şi îl trase în jos.

Mi-am muşcat buza şi atâta timp cât geamurile negre sunt ridicate, poate face ce vrea cu mine.

— Mmm, ştiam eu! îşi muşcă buza, lipindu-şi gura de cupa sutienului meu.

— Hm?!

— Că porţi doar un sutien pe sub geaca asta. Adaugă şi am râs înainte să îmi sărute porţiunea dintre sâni şi eu să transpir într-o secundă.

— Tu eşti obsesia mea. Şopti Harris urcând spre urechea mea.

Am înghiţit în sec şi am alungat chinul plăcut produs de cuvintele lui, trăgându-l spre buzele mele.

Aşa-zisa cursă era chiar amuzantă până acum. Fără sărituri peste trenuri, ci doar o întrecere între Harris, Jay, Ken, Ty, Violet, Mike şi alţi doi.

Am renunţat să mai pun întrebări şi m-am bucurat de distracţie, râzând încontinuu mai ales când Harris şi Jay ajungeau unul lângă altul.

Am ajuns totuşi odată cu Ken şi au început amândoi să se claxoneze, parcă certându-se care a ajuns primul.

Am râs din nou odată cu Harris, dar apoi expresia lui s-a schimbat brusc şi mi-am întors privirea după a lui.

În faţa noastră am văzut trei camioane şi fierea mi-a urcat în gât. În micile scăpări pe care le-am prins ieri din discuţia lor, l-am auzit pe Harris spunând ceva de un tir.

— Ce se întâmplă? am întrebat pierzându-mi zâmbetul de pe buze.

— Negociază preţul cursei. Răspunse Harris, dar seriozitatea din ochii lui îmi demonstra că minte. Cele trei camioane erau înconjurate de alte maşini negre, dar care nu se semănau deloc cu ale noastre. Nu erau maşini pentru curse.

L-am observat pe Carter dând mâna cu unul dintre bărbaţi şi alţi trei au urcat fiecare într-un camion.

Ce Dumnezeu se întâmplă aici?

Carter făcu semn spre noi şi maşina lui Harris porni din nou imediat.

Încă nu înţelegeam nimic, au continuat să conducă prin oraş, enervând poliţia şi încercând mai degrabă să facă asta decât să se întreacă. Păreau să meargă special spre ei.

Harris şi Jay discutau la telefon în timp ce atrăgeau o patrulă de poliţie spre calea ferată, şi oricât de ciudat mi se părea, tot râdeam din când în când atunci când au trecut prin faţa trenului şi i-au lăsat pe poliţişti pe partea cealaltă.

Ne îndreptam spre ieşirea din Burke şi nu mi-a scăpat că ne ţineam după acele camioane, dar Harris a tresărit şi a oprit maşina imediat când unul a trecut prin faţa noastră, urmat de câteva

maşini pe care le recunoşteam de pe pista noastră, dar pe un alt traseu faţă de celelalte.

— Ce dracu'...? înjură Harris nedumerit. Îl apelă din nou pe Jay.

— Ce dracu' se întâmplă? vorbi repede şi enervat. ... Cum adică a dispărut?... A trecut chiar acum prin faţa mea şi a luat-o spre Seattle...

Harris luă telefonul de la ureche şi am văzut că acum Carter îl sună. Porni din nou maşina şi se luă după camion.

— Da!... Cum adică ce fac? Spune-mi ce se întâmplă... Nu sunt eu. Harris mârâi nervos. ... Mă iau după el, dar sunt de-ai noştri, recunosc maşinile... Nu îmi dau seama... Tu încă eşti cu ăia?... Scapă de ei. Te sun dacă reuşesc să îi opresc. Avertizează-i şi pe ceilalţi.

Harris închise telefonul şi îmi prinse mijlocul.

— Katherine, aşează-te pe scaunul tău şi pune-ţi centura. Vorbi serios şi l-am ascultat. Bătăile inimii mele începeau să accelereze. Harris mări viteza maşinii, luându-se după tir.

— Harris, ce se întâmplă? am întrebat, nereuşind să mă abţin. Îmi simţeam vocea tremurând.

— Nimic! respinse repede întrebarea, fără să se uite la mine.

Mi-am strâns buzele şi am privit în faţă.

Harris trimitea semnale spre camion, dar nu primea răspuns. Devenea tot mai furios şi în scurt timp ni s-au alăturat şi Jay, Ken şi Mike.

Harris a reuşit să ajungă lângă camion şi amândoi am rămas blocaţi când am văzut cine era la volan.

— Joshua! scuipă Harris cuvântul şi părea să îşi dorească să intre cu maşina în tir.

Începeam să tremur de frică, mai ales că nu înţelegeam ce se întâmplă şi normal că el nu îmi explica.

Am ajuns înapoi la pista noastră şi Harris a coborât din maşină înainte ca motorul să se oprească. A mers ca un glonţ spre camion, urcându-se spre cabină şi l-a prins pe Joshua, aruncându-l pe jos înainte ca acesta să coboare.

— Ce dracu' ai făcut? urlă Harris, sărind asupra lui şi imaginea asta era o reluare pentru ochii mei. Am mai văzut-o odată. Joshua la pământ şi Harris care îl loveşte fără oprire.

Am coborât din maşină şi am mers spre ei, dar V m-a oprit în loc.

— Harris, opreşte-te! interveni Jay, prinzând braţele lui Harris şi ridicându-l de pe Joshua, dar a avut nevoie şi de ajutorul lui Mike ca să reuşească.

Simţeam durere în gât din cauza fricii.

— Daţi-mi drumul, jur că îl omor. Urlă Harris, zbătându-se în strânsorile celor doi.

— Realizezi ce ai făcut, nenorocitule? ţipă Harris şi îmi simţeam lacrimi în colţurile ochilor.

Joshua se ridică de jos, scuipând o gură de sânge şi uitându-se furios la Harris.

— Ce?! Ai uitat când tu ai făcut acelaşi lucru? vorbi Joshua în scârbă şi Harris urlă din nou, scăpând din mâinile celor doi şi se repezi iar spre Joshua.

— Harris! m-am auzit ţipând fără să mă gândesc să fac asta. Harris se opri, respirând nebuneşte şi îşi ridică privirea spre mine.

Era acel moment în care "Demon" nu mai e doar o poreclă. Ochii îi erau sălbatici şi nările umflate din cauza furiei, dar îl eliberă pe Joshua, venind spre mine şi trăgându-mă în braţele lui. Nu m-am mai ferit de data asta, dar eram mai speriată decât data trecută.

— Ce se întâmplă? Ce e cu tirul ăsta? am vorbit repede, pierzând controlul cu propria-mi respiraţie, dar înainte ca Harris să îmi răspundă, l-am văzut pe Carter oprind lângă noi.

Expresia lui zâmbitoare nu mai exista şi acum era înlocuită de una de furie exact ca a lui Harris, care îl schimba complet şi îl transformă în bărbatul pe care mi l-am imaginat la început.

Privi pumnii acoperiţi de sânge ai lui Harris, apoi faţa lui Joshua şi merse spre el, lovindu-l cu pumnul în faţă chiar mai tare decât o făcuse Harris. Am tresărit în braţele lui şi mă strânse mai bine. Joshua a rămas la pământ de data asta.

Carter se întoarse spre noi, trecându-şi mâinile prin păr, închizând ochii şi respirând adânc.

— Trebuie să ascundem tirul. Vorbi Harris lângă mine şi eu încercam să îmi controlez respiraţia. Faptul că nu ştiu ce se întâmplă era cel mai chinuitor.

— Da! răspunse Carter într-un oftat.

— Maşinile lor se apropie. Avertiză V cu telefonul la ureche şi toată lumea s-a speriat, inclusiv eu, chiar dacă nu ştiam încă ce include asta.

— Harris, ia tirul şi du-l la depozit. Ordonă Carter şi Harris se tensionă.

— Ce? De ce eu? ripostă furios, gradul meu de frică creştea.

— Pentru că eşti cel mai bun şofer. Îl duci şi îl ascunzi acolo. Îţi dau o echipă cu tine şi noi încercăm să îi oprim pe ăştia. Vedem mâine ce discutăm cu Reynolds.

Carter începu să grupeze maşinile şi am simţit mâinile lui Harris începând să tremure. Privirea

lui s-a mutat pe mastodontul de lângă noi şi lucrurile au prins sens în mintea mea.

Calul troian.

"E un cal troian." A spus Harris. Şi s-a referit la tirul ăsta. Tirul care era acum pe teritoriul lor şi până şi eu mi-am dat seama că urmează să le aducă probleme.

— Harris! am suspinat speriată de realizare şi m-am uitat în ochii lui îngroziţi.

— Nu o las pe Katherine aici. Vorbi spre Carter şi pulsul meu îmi explodă în vene.

— O să avem noi grijă de ea. Dacă o iei acum cu tine, o pui în şi mai mare pericol. Ei urmăresc tirul. Vorbi Carter serios, dar Harris era blocat. Mâna lui o strângea pe a mea şi se lupta cu el însuşi, neştiind ce alegere să facă. Oricât de speriată sunt, nu vreau să rămân fără el. El e singurul în care am încredere aici, oricât de periculoasă ar fi situaţia în care am intrat.

— Harris! țipă Carter spre noi.

— Vin! Ţipătul lui V m-a făcut să tresar şi l-a readus pe Harris la viaţă. Motoarele au pornit în jurul nostru şi inima mea s-a oprit de spaimă. Ce avea să urmeze mai departe?

— Harris, am şoptit terifiată.

Mi-a strâns mâna într-a lui şi m-a tras spre camionul uriaş. Spre calul troian care în orice poveste nu aduce decât moarte.

5. ÎNTRE ARIPILE DEMONULUI

Mâna puternică a lui Harris o strivea pe a mea. Mă trăgea după el spre camionul uriaş şi ştiu că ar fi trebuit să mă împotrivesc, să îl întreb ce se întâmplă şi de ce toată lumea e aşa speriată şi alertată. Ce urma să se întâmple mai departe şi ce e în camionul ăsta. Dar nu puteam, mă lăsam târâtă de el, simţindu-mă pietrificată. Spaima şi tremuratul lui Harris mă terifiau. Niciodată nu l-am mai văzut aşa.

— Harris, las-o aici. Ţipă Carter spre noi când Harris şi-a pus mâna pe spatele meu, forţându-mă să urc în cabina tirului.

— Nu, mârâi Harris urcând o treaptă metalică şi deschizând portiera. Mi-a prins şoldurile şi m-a ridicat dintr-o smucitură, poziţionându-mă pe bancheta cabinei. Era rece şi dintr-un material ţepos, bancheta părea acoperită cu o pătură şi înăuntru mirosea îngrozitor a tutun şi transpiraţie.

Harris a izbit portiera enormă, făcându-mă să tresar speriată, şi a coborât înapoi la Carter.

Nu mă puteam concentra pe discuţia lor, nu auzeam un cuvânt concret, era un amalgam de ţipete şi înjurături.

Înţepenisem deja pe banchetă. Am înghiţit în sec, realizând pentru prima dată cât de tare tremur. Mi-am ridicat privirea în faţă şi am văzut că geamul parbrizului e spart. Am privit în jurul meu prin întunericul cabinei şi mi-am dat seama că înţepăturile pe care le simţeam în şezut nu erau de la husa banchetei, eram aşezată pe cioburi care erau peste tot în jurul meu.

M-am foit, trăgând aerul printre dinţi, când am simţit o înţepătură puternică şi mi-am tras mâneca peste palmă, încercând să-mi îndepărtez cioburile de sub fund.

Harris a urcat ca un uragan în cabină şi voiam să îl avertizez să aibă grijă la cioburi, dar figura lui m-a oprit. A pornit motorul puternic al tirului, care a vibrat între noi cu un sunet necunoscut pentru mine. Nu se compară cu torsul Ferrari-ului lui Harris sau al Roşcatei mele. E un zgomot puternic şi terifiant, ca al unui monstru.

Luminile bordului s-au aprins între noi, strălucind pe chipul furios al lui Harris şi am realizat cât de sus eram în cabina acestui tir.

— Harris, ce se întâmplă? Am întrebat din nou. M-am speriat auzindu-mi propria voce. Dârdâiam la propriu de teamă.

El se întoarse spre mine chiar înainte să pună mastodontul în mişcare.

— Iubito, îţi aminteşti când ai spus că ai încredere în mine? Acum e timpul să faci asta, şi îţi promit că după ce scăpăm de aici, o să îţi spun totul, dar acum am nevoie să mă asculţi şi să faci tot ce îţi spun fără alte întrebări. Vorbi rapid, uitându-se serios, dar totuşi îndurerat la mine.

Am înghiţit din nou în sec şi am aprobat din cap, gândindu-mă la promisiunea lui de a-mi spune adevărul. Erau deja prea multe întrebări şi disperarea mea să aflu ce se întâmplă nu mai avea limite.

Oftă, strângându-mi din nou mâna într-a lui şi apoi îşi întoarse atenţia spre volan, când mai multe maşini s-au aşezat în jurul nostru precum un scut.

— Pune-ţi centura. Îmi ordonă când monstrul s-a mişcat rapid cu noi şi pentru prima dată am realizat că suntem de fapt într-un tir. Harris ştie să conducă aşa ceva? Dar am păstrat întrebarea asta pentru mine, şi oricum primeam un răspuns privind felul în care el întorcea mastodontul, prinzând rapid viteză cu el şi ieşind din teritoriul pistei.

Cabina începea să se balanseze uşor din cauza vitezei puternice şi cu siguranţă nu era plăcut să mergi cu 150 la ora – sau oricât avea Harris acum

– într-o maşinărie ca asta. Oare ce se află în tirul ăsta? În calul troian. Containerul din spate e enorm. Unde îl duce Harris? De ce trebuie să îl ascundă? Cine îl vrea? De ce îl furase Joshua şi cine erau oamenii cu care a discutat Carter înaintea începerii cursei? Care după mine a fost mai degrabă un joc de-a hoţii şi vardiştii şi tot aceste tiruri erau subiectul. Nu a fost nicio cursă.

Toate întrebările astea mă ameţeau şi am încercat să rămân nemişcată în ciuda cioburilor de sub mine, care îmi înţepau pielea. Nici nu voiam să mă gândesc care fusese metoda lui Joshua de a pune mâna pe acest camion, de ce era parbrizul ţăndări şi ce se întâmplase cu şoferul. Dar îi promisesem lui Harris că o să am încredere în el. Şi într-un fel nebunesc, am. Dar asta nu oprea valul de întrebări care îmi alerga prin cap. Acum că sunt atât de aproape de adevăr, dar şi atât de aproape să fiu sfărâmată *de el*.

— Pune-ţi centura, Katherine. Am tresărit din nou la auzul vocii sale serioase, realizând că nu făcusem asta prima dată când mi-a spus. M-am mişcat uşor pe foaia de cioburi de sub mine, evitând să îi arăt şi lui disconfortul pe care îl aveam şi am bâjbâit după centura cu

mâinile tremurânde şi tresărind când am văzut prin geamul portierei mele, o maşină roşie care

îmi părea cunoscută, ce mergea extrem de aproape de noi, dându-mi senzaţia unui gardian.

Am prins centura în dispozitivul ei. Prin parbrizul spart intra un vânt groaznic de rece ce îmi învolbura părul pe faţă, creând o atmosferă frigorifică în cabină.

Am încercat să opresc orice clănţănit al dinţilor mei şi am privit spre Harris. Era doar în tricou şi nu părea să observe frigul din jurul nostru. Concentrarea lui era maximă asupra condusului. Părea mult mai greu faţă de felul în care îşi conducea Ferrari-ul. Dar pe lângă seriozitatea lui, părea sigur pe ce face, iar eu am realizat că nu m-am mai urcat niciodată într-un tir până acum.

Parcă eram într-un avion care zboară extrem de aproape de sol. Înălţimea la care mă aflam acum era mult prea mare, total diferită faţă de sentimentul cu care m-am obişnuit într-o maşină normală. Prea mare şi greu. Mă gândeam cu frică la tonajul din spate şi consistenţa acestuia.

Telefonul lui Harris sună în buzunar, făcându-mă să tresar din nou. L-a scos, neluându-şi ochii de la drum şi a răspuns rapid:

— Da!... Ce s-a întâmplat?... Ce? am sărit în scaun în urma ţipătului său, afundându-mi cioburile şi mai adânc în fese... La dracu'! urlă din

nou, lovind cu furie în volan şi privind cu spaimă în oglinda retrovizoare... Eşti sigur că e mort?

Am paralizat.

— Bine, lasă-i să vină la mine... Doar lasă-i. Am eu grijă de ei.

Şi cu asta a închis telefonul, aruncându-l pe bord şi mărind considerabil viteza camionului.

— Harris, ce se întâmplă? Cine e mort? am întrebat speriată, nepăsându-mi de promisiunea de a nu pune întrebări.

A strâns volanul în pumni, schimonosindu-şi faţa de durere.

— Jay. Răspunse rece şi puteam vedea sclipirea lacrimilor din ochii lui.

Am suspinat în şoc.

— Ce? Cum e mort? Nu poate fi mort! Cine l-a omorât? M-am agitat peste cioburi, simţindu-mi şi eu lacrimi în ochi.

— S-a ciocnit de o maşină. Spuse, şi nu puteam să îl cred. Jay era un şofer excelent, nu putea să se ciocnească aşa de o maşină. Apoi mi-am amintit restul conversaţiei lui Harris: să vină la el. Cine să vină la el?

Am deschis gura să îl întreb, însă am fost oprită de un zgomot asurzitor provocat de un val de claxoane.

M-am întors speriată, dar nu vedeam nimic în spate, aşa că am încercat pe geamul uşii mele.

Gardianul roşu care era în dreapta noastră, rămăsese acum în spate, alături de alte maşini colorate, blocând calea unor bolizi negri care veneau rapid în urma noastră şi am recunoscut maşinile astea dintre cele care erau în Burke înainte de cursă.

Pe ei voia Harris să îi lase *să vină la el*.

M-am întors speriată spre Harris, conştientizând deja şuvoaiele de lacrimi care îmi curgeau pe faţă din cauza veştii despre Jay, pe care nici nu o conştientizam încă.

— Harris, ce ai de gând să faci? Am întrebat într-o respiraţie alertă, privirea fugindu-mi mereu spre duelul din spatele nostru.

— Să ne ţin în viaţă. Răspunse serios, apăsând acceleraţia şi scoţându-şi pistolul de la spate.

Oh, nu! Nu, nu, nu! M-am panicat în mintea mea şi am tresărit când o bubuitură puternică s-a auzit în spatele nostru.

M-am întors speriată şi am văzut gardianul roşu cuprins de flăcări. M-am lipit speriată de geam, dorindu-mi parcă să ajung acolo şi să îl ajut. Cine conducea maşina aia? Seamănă cu a lui Ty, dacă era el? Tot aşa a sfârşit şi Jay? Acum, moartea lui bruscă avea mai mult sens.

— Era Ty? am întrebat disperată şi m-am întors spre Harris.

Clătină repede din cap.

— Nu! Nu era el. Mă asigură, dar asta nu m-a liniştit. Oricine fusese în maşina aia, era mort acum, şi noi părem să fim următorii. Bolizii negri, trei la număr, se apropiau cu o viteză fulgerătoare de noi. Mai aveam un singur gardian portocaliu cu noi şi sunt sigură că am plecat cu patru de pe pistă.

Prin plafonul unuia dintre monştrii negri a ieşit un bărbat îmbrăcat *tot* în negru şi deja aveam impresia unui cortegiu funerar.

Şi-a îndreptat atenţia spre noi şi l-am auzit pe Harris mârâind şi fulgerându-l cu privirea în oglinda retrovizoare. Abia când am auzit zecile de claxoane din jurul nostru, am realizat că suntem în plină autostradă.

M-am panicat, fixându-mi privirea pe scrâşnitul din dinţi al lui Harris, apoi totul a luat-o razna.

Sute de gloanţe zburau spre noi. Alţi bărbaţi ieşiseră pe jumătate, prin plafonul celorlalte maşini, cu arme mari în mână, îndreptate cu focurile spre noi.

Am ţipat, punându-mi mâinile în cap când un glonţ a spart oglinda mea laterală.

— Katherine, pune-te jos. Ţipă Harris la mine şi eram atât de terifiată încât nici nu am înţeles la ce se referă. Harris a coborât geamul de pe partea lui şi am ţipat din nou când l-am văzut scoţând

capul afară şi începând să tragă spre maşinile negre din spatele nostru. Mi-am pus mâinile la gură când unul dintre bărbaţi a căzut mort, fiind tras în interiorul maşinii de altcineva.

— Harriiiis! am ţipat de spaimă şi am rămas blocată când una dintre maşinile negre a trecut fulgerător în faţa noastră, transformându-ne în ţintă sigură.

Respiraţia mea s-a oprit automat, punându-mă faţă în faţă cu moartea, în adevăratul sens al cuvântului.

Întotdeauna m-am gândit la moarte ca la o salvare, o eliberare. Într-un anumit punct al vieţii, mi-o doream atât de mult. Mi-am imaginat-o ca pe o sinucidere, o faptă de slăbiciune şi inconştienţă provocată de suferinţă. Sau un accident neprevăzut, o maşină care să mă lovească pe trecerea de pietoni într-un moment de neatenţie, sau poate o boală incurabilă… însă niciodată nu m-am gândit la propria moarte aşa.

Nu mi-am imaginat un sfârşit provocat de mâna cuiva care îşi doreşte să îmi ia viaţa.

Am privit spre bărbatul ce ţintea spre mine, vântul îmi învolbura părul prin parbrizul spart şi simţeam gustul morţii pe limbă. Chipul său îmi era necunoscut, dar arma ce o ţinea îndreptată spre mine, era o imagine pe care o văzusem de prea multe ori în ultimul timp.

Şi cum soarta mea mi-a oferit întotdeauna un lucru atunci când nu mi-l mai doream, iată-mă acum aici, în faţa morţii, când îmi doresc mai mult ca oricând să trăiesc. Să trăiesc pentru el, aşa cum şi el trebuie să trăiască acum pentru mine, sau măcar să murim împreună.

De la început am ştiut că, acceptându-l, nu voi avea o iubire normală lângă el. Am acceptat toate riscurile şi nu regret nimic, dar acum sunt pe cale să aflu cât de periculoasă e cu adevărat iubirea lui.

— Katherine, coboară jos. Ţipă Harris din nou la mine, prinzându-mi umărul şi trăgându-mă în jos. Dar eram baricadată în centură, şi atât de înspăimântată încât corpul îmi era paralizat şi ochii erau larg deschişi, aţintiţi spre criminalul care voia să tragă fix spre mine.

Am văzut gloanţele venind spre mine, ca o avalanşă de artificii. O durere surdă mi-a pătruns braţul şi eram sigură că am fost împuşcată, până când o mână puternică m-a împins de pe banchetă, aruncându-mă jos, în faţa bordului, unde totul era întunecat, erau şi mai multe cioburi, iar zgomotul motorului de tir era mult mai amplu şi înfricoşător.

Am respirat de câteva ori, masându-mi braţul disperată, încă nesigură dacă eram împuşcată sau nu. Dar mâna lui Harris fusese cea care îmi

provocase durerea. Nici nu ştiu când mi-a desfăcut centura.

— Katherine, ţine-te bine. Îmi strigă din nou şi m-am învârtit disperată în spaţiul strâmt de pe podeaua tirului. Dar nu aveam de ce să mă ţin.

— Să văd de ce sunteţi în stare, nenorociţilor. Am auzit vocea monstruoasă a lui Harris şi am privit în sus, spre el. Părea înspăimântător. Mai furios decât l-am văzut vreodată, cu o privire criminală şi mai periculos decât am crezut vreodată că poate fi.

Dinţii îi erau încleştaţi iar muşchii braţelor tremurau din cauza puterii şi concentrării pe care investea în conducerea tirului. I-am văzut privirea mânioasă zburând spre oglinda retrovizoare iar corpul său a efectuat rapid o manevră care m-a izbit de marginea canapelei când tirul a frânat brusc şi eram aproape să cad în fund pe stratul imens de cioburi.

Tirul s-a zguduit puternic şi o explozie mi-a spart timpanele, răsunând ca un ecou metalic prin caroseria camionului. Am reuşit să îmi ridic privirea câteva secunde şi tot ce am putut vedea prin geamul meu era o maşină în flăcări care rămăsese în urmă.

M-am băgat înapoi în spaţiul meu sigur, tremurând de spaimă. Mai rămăseseră două.

— Katherine, caută în torpedo, trebuie să fie o armă acolo. Vorbi Harris agitat, verificând în mână pistolul care era probabil gol.

Am clipit buimacă de cerinţa lui, dar m-am conformat cu mâinile tremurânde şi genunchii striviţi de cioburi, gândindu-mă câteva secunde ce e ăla un torpedo. Eram atât de speriată încât nu mai

ştiam nici cum mă cheamă. Noroc că Harris îmi rostea numele constant.

Am desfăcut uşa torpedoului de lângă mine, care era surprinzător de mare şi aşezat într-o poziţie diferită. Norocul meu că dinăuntru s-a aprins o lumină mică care mi-a permis să văd mai bine prin întunericul de pe podeaua tirului.

Auzeam zeci de claxoane în jurul meu, deci încă suntem în oraş.

Am început să cotrobăi prin sutele de hârtii aruncate în torpedo, dând de câteva pachete de ţigări şi gumă de mestecat, până când degetele mele au atins ceva rece şi dur aflat în fund.

Am rămas din nou nemişcată, cu mâinile dârdâindu-mi, fiind parcă speriată că acel obiect mă va muşca. Am tras o gură mare de aer şi am prins în mână obiectul metalic care era extrem de greu. Tremuratul mi s-a dublat când m-am trezit în mână cu o mitralieră.

Mi-am ridicat privirea spre Harris, deşi îmi era teamă să i-o dau, gândindu-mă la ravagiile pe care le-ar face cu ea.

— La dracu'! ţipă Harris aproape înspăimântat şi am căzut de tot pe podeaua de cioburi, când tirul a întors brusc şi o altă ploaie de gloanţe a năvălit peste noi, de data asta lovindu-ne din plin.

Sunetul ascuţit şi puternic de sticlă spartă, mi-a bubuit în urechi. Am scrâşnit din dinţi şi le-am acoperit cu palmele, simţind cum restul de cioburi din parbriz şi ferestre cad peste mine. Mă simţeam ca într-un cutremur datorită mişcării bruşte a mastodontului şi îmi era teamă că ne putem răsturna. Auzeam scârţâitul roţilor şi zgomotul metalic înfricoşător când Harris a pierdut controlul tirului şi containerul din spate s-a întors pe laterală, izbind maşinile de pe autostradă şi maturându-le în calea lui.

Era un haos. Acum nu ne mai omoram doar între noi, urma să omorâm şi oameni nevinovaţi.

Trupul mi-a paralizat când un ţipăt a umplut zgomotul asurzitor din jurul meu. Ţipătul lui Harris. Am privit rapid spre el, realizând că intrasem de tot sub panoul de bord, şi am înlemnit când i-am văzut faţa distorsionată de durere şi braţul drept umplându-se rapid cu o substanţă vişinie ce se scurgea pe pielea lui. Sânge.

— Harris! am ţipat şi m-am ridicat instantaneu spre el, punându-mi mâna pe pieptul lui.

— Katherine, stai jos. Ţipă la mine, scrâşnind din dinţi. Mi-ar fi fost teamă de tonul lui dacă nu eram în situaţia asta.

— Eşti rănit... Nu ştiam dacă să întreb asta sau să afirm pur şi simplu. Cert este că mâna mea se plimba disperată pe braţul său, încercând să găsească sursa rănii.

— Nu. Stai jos. Mârâi din nou, încercând să mă împingă la podea şi să restabilească controlul tirului. Mi-am scrâşnit dinţii până când Harris a reuşit să aducă containerul în poziţia iniţială şi a mărit din nou viteza.

Am devenit conştientă de greutatea care îmi bloca mâna stângă şi am realizat că încă ţineam mitraliera.

Am ridicat-o temătoare spre Harris şi imediat ce a văzut-o, mi-a smuls-o din mână.

— Asta e bună, spuse analizând rapid arma de foc.

Nu îmi mai pasă asta, nici nu mai simţeam stratul de cioburi pe care sunt conştientă că stau. Acum nu mai rămăsese nimic din parbriz şi puteam desluşi găurile făcute de gloanţe în tapiseria banchetei. Fusese un noroc că Harris s-a ales doar cu o împuşcătură în braţ, dar chiar şi aşa, eram disperată. Sângele curgea în şuvoaie negre

în lumina difuză, ajungându-i în palmă, picându-i pe picioare, şi tot ce puteam vedea era gaura făcută în mâneca tricoului său. Poate avea glonţul în braţ. Mi-am simţit transpiraţia pe frunte şi mâna rănită a lui Harris care m-a aşezat mai bine în scaun, întinzându-se şi trăgându-mi centura de siguranţă.

L-am privit înspăimântată cum ridică arma în mâna rănită, scrâşneşte din dinţi şi încetineşte viteza tirului. Ce are de gând?

Am privit panicată cum urmăreşte în oglindă cele două maşini negre care au trecut rapid prin faţa noastră, pregătindu-se să tragă. Dar au fost luaţi prin surprindere de Harris care a îndreptat arma spre ei, şi mi-am strâns ochii când zgomotul infernal ca un tunet a intrat în urechile mele. L-am văzut pe unul dintre bărbaţi căzând din maşină şi ajungând apoi sub roţile camionului nostru.

Iar blondul *s-a întors*. Balta de sânge şi gâtul lui sucit. Imaginile îmi pâlpâiau prin faţa ochilor ca lumina orbitoare de pe tavanul spitalului în care te trezeşti după mai multe zile de convalescenţă. Iar acum ştiu că a fost real. Nu a fost o halucinaţie.

Inima îmi exploda în piept. Încă strângeam din dinţi înspăimântată, privindu-l pe Harris cum trage fără milă spre oamenii care ne voiau nouă aceeaşi soartă. Zgomotul mitralierei nu se mai

oprea, gloanţele zburau rapid, unul după altul, creând un fundal de scântei. Am privit spre muşchii de pe braţul lui Harris, mai încordaţi decât i-am văzut vreodată, plini de sânge şi probabil de durere.

Alt zgomot puternic a răsunat între noi şi înainte să îmi întorc capul, privirea mi-a fost acaparată de flăcările care au cuprins una dintre maşini.

Pierdeam simţul realităţii, abia când flăcările au dispărut în spate şi întunericul era tăiat doar de farurile tirului, am realizat că nu mai suntem în oraş. Deja ajunsesem în altă lume şi auzeam melodia "Bring Me To Life" răsunând în fundal. Nu am realizat că zgomotul mitralierei se oprise până nu a început din nou, trimiţând mii de săgeţi minuscule de foc spre singura maşină neagră rămasă, izbindu-se de aceasta cu scântei metalice şi asurzitoare.

Când muniţia i s-a terminat, Harris a aruncat mitraliera, mărind viteza şi izbindu-se de maşină, zguduindu-mă cu totul în centură.

În cele din urmă, am văzut maşina trecând în dreapta mea şi rămânând devastată în urmă. Abia când Harris a luat telefonul de pe bord, mi-am dat seama de unde auzeam acea melodie.

— Da! răspunse aproape gâfâind de furie... Mai e una, dar nu cred că ne mai urmăreşte...

Suntem la ieşirea din Seattle... Nu veniţi după noi. Asiguraţi-vă că nu mai sunt şi alţii... Sigur i-aţi omorât pe toţi?... Mai verificaţi, noi o să ne ascundem în noaptea asta la depozit.

Şi cu asta a închis telefonul fără să mai aştepte un răspuns.

L-am privit stupefiată, şi chiar dacă acum se aşternuse linişte în jurul nostru, urechile mele încă *urlau*, imitând ecouri ale dezastrelor auzite mai devreme.

Harris oftă adânc şi îşi trecu mâna prin păr, aruncând o privire temătoare spre mine.

— Iubito... eşti bine? Vocea lui părea spartă şi speriată. Iar eu chiar nu ştiam ce să îi răspund.

Am realizat că priveam fix, una dintre luminiţele albastre de pe bord, care nu ştiu ce indică, dar mă ajută să nu încep să ţip şi să plâng de spaimă.

— Ţi-e frig? mă întrebă Harris cu aceeaşi voce când mi-am ridicat picioarele, luându-mi genunchii în braţe. Am dat negativ din cap, nu simţeam frigul, dar cu siguranţă eram îngheţată.

Aerul rece al nopţii pătrundea ca un vârtej prin parbrizul inexistent şi Harris a prins colţul păturii care era aşezată deasupra banchetei, învelindu-mă uşor. Am icnit când alt val de cioburi a căzut peste mine.

— La dracu'! înjură Harris, realizând parcă pentru prima dată existenţa miilor de bucăţele de sticlă din jurul nostru.

Am îndepărtat stângaci pătura de pe mine iar el mă ajută, încercând să o scuture de micile cristale ascuţite. M-am ridicat,

norocul meu că spaţiul cabinei era destul de mare şi am reuşit să mă strecor pe sub pătură şi să mă învelesc cu partea de jos a acesteia unde nu mai era nici un ciob.

Mi-am strâns din nou genunchii la piept şi am revenit la luminiţa albastră care pâlpâia rapid, imitând ritmul inimii mele înspăimântate.

Harris mă privea acum aproape disperat, ştiu că voia să vorbească cu mine şi trebuia să o facă, dar nu îşi găsea cuvintele iar eu eram prea terifiată să mai scot vreun sunet. Am văzut oameni murind, oameni care voiau să mă omoare pe mine, gloanţe zburând în jurul capului… e prea mult ca să fiu încă capabilă să vorbesc.

Şi-a îndreptat atenţia spre condus, şi habar nu am unde suntem. Mergeam deja pe un drum de munte, dar diferit faţă de cel care ducea la locul nostru, acesta era mult mai stâncos şi abrupt.

Frigul nopţii transforma cabina într-un congelator, am privit la şuviţele sălbatice ale lui Harris cum sunt învolburate de vântul rece şi la sângele care încă i se scurgea şiroaie pe braţ. Nu

părea să fie conştient de niciuna dintre aceste dureri, privea pierdut în faţă, trecându-şi de multe ori mâna curată prin păr, iar cea însângerată era încordată pe volan.

Era linişte acum în jurul nostru, cealaltă maşină rămăsese în urmă şi mă gândesc oare ce păţise gardianul portocaliu, sper că nu acelaşi lucru ca cel roşu.

Gândul mi-a zburat din nou spre Jay, punând acum cap la cap tot ce se întâmplase în noaptea asta.

Încă nu realizam şi nu puteam să cred că Jay e mort. Acum câteva ore ne ciondăneam poreclindu-ne cioară şi papagal şi acum... e ireal. Imposibil să facă un accident. Nu aş fi crezut nimic dacă nu trăiam şi nu vedeam cu ochii mei cât de uşor poate fi provocată moartea în jurul lui Harris.

Ştiam că e periculos. Dar acum realizez şi cât de periculos. Crima e un sport practicat regulat de el. Încercam din răsputeri să nu fac inventarul oamenilor pe care i-a omorât în noaptea asta. Şi încă nu ştiu ce se află în tirul ăsta.

Am lăsat lacrimile să îmi curgă şuvoaie pe faţă, simţind deseori mâna lui Harris mângâindu-mi umărul şi spatele, dar eram incapabilă să mă mişc. Fusesem la un pas de moarte. La fel şi Harris şi toţi ceilalţi, dintre care Jay nu fusese atât

de norocos. M-am gândit cu inima frântă la Violet, care acum probabil îl plângea şi nu am putut

să nu îmi imaginez ce s-ar fi întâmplat dacă acel glonţ l-ar fi lovit pe Harris altundeva. Gândul că l-aş fi putut pierde pe el era mult mai îngrozitor decât orice altceva. Oricum, probabil aş fi murit şi eu imediat după asta, nu aveam şanse în mijlocul acelui război. Şi aşa era cel mai bine decât să rămân din nou singură.

Mintea mea devenea din nou funcţională, spălată de aerul rece, şi în capul meu se formaseră deja întrebări la care voiam răspunsuri de data asta. Răspunsuri adevărate.

În luminile bordului, ochii lui Harris păreau înlăcrimaţi, cu siguranţă îşi plângea în tăcere prietenul iar eu mă uram pentru miile de întrebări pe care voiam să le pun acum, dar deja nu mai puteau fi stăpânite.

Am pierdut noţiunea timpului şi habar nu am dacă trecuseră minute de când scăpasem de acele maşini, sau ore. Mai degrabă ore. Ore scufundate într-o linişte chinuitoare, cu amintirea dureroasă a lui Jay şi teama instalată în venele mele.

Mi-am muşcat puternic buza, prinzând curaj şi ridicându-mi privirea spre el. La fel de concentrat, cu acea privire goală şi furioasă care ştiu că ascundea suferinţă. Am deschis gura, chiar

dacă nu ştiam ce să spun, dar înainte ca buzele mele să formeze cuvinte, am simţit o vibraţie pe coapsa piciorului meu, urmată de melodia "Savin' Me".

M-am zvârcolit în pătură, încercând să îmi scot telefonul din buzunar. Şoldurile şi abdomenul îmi erau îngheţate. Cu greu mi-am scos LG-ul vechi din buzunar, păstrându-mi pătura pe umeri şi am înlemnit când am văzut numele lui Violet pe ecran.

Nu ştiam dacă să îi spun lui Harris, mă privea nedumerit şi am îndreptat ecranul spre el. Şi-a muşcat îndurerat buza şi probabil ştia ce are V de spus. Şi eu ştiu. Simţeam cum încep să tremur şi mai tare şi mi-am repetat în minte câteva cuvinte de consolare înainte să îi răspund.

— V!? vocea îmi suna spartă şi groaznic de răguşită.

— Kath! Oh, Doamne, unde sunteţi? De o oră ne străduim să dăm de voi. Am rămas puţin uimită de tonul ei, nu părea nicidecum îndurerată.

— Ahm... habar nu am unde suntem. Am spus, vorbind serios.

— Telefonul lui Harris nu are semnal şi pe tine abia te-am prins acum. Mai aveţi mult până la depozit? Sunteţi în munţi şi probabil de asta nu aveţi semnal.

— Probabil, am şoptit privind întrebătoare spre Harris care mi-a aruncat aceeaşi privire. Mă aşteptam la o Violet plină de lacrimi şi suspine, dar nu e nimic din toate astea.

— V, Jay e... m-am oprit, muşcându-mi puternic buza, observând curiozitatea lui Harris.

— Ah, aţi aflat de accident? Stai liniştită, Kath, Jay e viu, e rănit grav, dar a scăpat cu viaţa. Ne-am speriat îngrozitor când i-am văzut maşina în flăcări şi am crezut că e mort. Dar a reuşit să coboare înainte de explozie. Am auzit răsuflul ei de uşurare şi i-am imitat gestul.

— Slavă Domnului, am expirat zâmbind. Harris mă privea cu o încruntătură curioasă şi i-am mimat pe buze că Jay e în viaţă, lăsându-l şi mai uimit.

— Cat de grav e? am întrebat ignorând mâna lui Harris care s-a întins după telefon.

— A intrat în operaţie şi, din câte am înţeles, are câteva arsuri, o fractură la craniu şi două coaste fracturate. E destul de grav, dar doctorii au spus că e în afara pericolului. Mai tare l-a afectat accidentul decât explozia, a reuşit să se depărteze destul de maşină. Îmi răspunse, prinzând durerea în glas şi mi-am masat fruntea cu degetele, închizând ochii, fractura la craniu speriindu-mă cel mai tare.

— Ce s-a întâmplat, mai exact?

— Urmărea una dintre maşinile lui Reynolds şi, într-o curbă, s-a ciocnit de alta. Atunci au tras în el şi buteliile de azot au explodat, noroc că erau aproape goale.

I-am analizat cuvintele, realizând de ce se aprindeau maşinile astea ca nişte torţe vii. Tot buteliile alea diavoleşti erau de vină.

— Slavă Domnului că a scăpat cu viaţa. Tu eşti la spital?

— Da, răspunse printr-un oftat. Sunt cu ceilalţi. Aşteptăm să iasă din operaţie.

Simţeam neliniştea şi agitaţia ei chiar dacă încerca să o mascheze.

— Voi sunteţi bine, tu eşti bine?

— Da, suntem bine... am răspuns oftând, privind spre Harris care mă implora să îi dau telefonul.

— Stai liniştită, V, Jay e un luptător, va fi bine. Acum Harris vrea să vorbească cu tine.

— OK, şi, Kath, sper să nu te îndepărtezi de noi, şi mai ales de Harris. Bănuiesc că ţi-ai dat deja seama despre ce pericol vorbeam, dar...

— Da, V, deocamdată vreau să aflu adevărul. Tot adevărul. Ai grijă de tine, am întrerupt-o înmânându-i telefonul lui Harris şi am auzit vag un "şi tu" venit din partea ei.

Cuvintele ei mi-au adus din nou starea de spaimă. Nu reuşeam să mă concentrez la

conversaţia lor deşi păreau să discute aceleaşi lucruri pe care mi le spusese mie V, doar că mai detaliate. Harris aflase de la Carter de accidentul lui Jay, dar care nu ştia decât de maşina incendiată a lui Jay, şi a presupus că e mort, dar nu au apucat să discute mai multe pentru că semnalul a pierit din nou şi mă întrebam oare unde avea Harris de gând să ajungă. Unde e acest *depozit*?

Vestea că Jay e în viaţa m-a făcut să mă simt mult mai bine şi cu siguranţă nu mai puteam să tac mult din gură.

— Harris, unde mergem? am întrebat, privindu-l cum analizează GPS-ul de pe bord din cinci în cinci secunde.

— Undeva în siguranţă.

— Ce e în tirul ăsta? am întrebat din nou, simţindu-mi duritate în voce.

Nu trebuia să mai ştiu de ce avem nevoie de siguranţă. Îmi dădusem seama de asta când zeci de gloanţe îmi zburaseră prin jurul capului. Harris şi-a muşcat buza, privindu-mă câteva secunde, dar înainte să îi cer din nou să îmi răspundă, am simţit motorul tirului oprindu-se şi am privit în faţă, când ochii mi-au întâlnit o uşă enormă, metalică, ce părea băgată în structura muntelui.

— Harris, unde suntem? m-am bâlbâit, încruntându-mă.

— În siguranţă, spuse oftând, mă enerva lipsa lui de explicaţii.

Nu aveam de gând să îl las să mă mai ducă cu zăhărelul. Secţiunea secretelor dispare în noaptea asta. Înainte să îi adresez o replică acidă care cerea explicaţii, a deschis portiera şi a coborât din tir, îndreptându-se spre poarta imensă de metal ce era luminată de farurile tirului.

L-am observat pe Harris umblând la ceva ce semăna cu un panou de butoane. Ce fel de depozit e ăsta? Arată mai degrabă a ascunzătoare secretă.

Am tresărit când poarta gigantică a început să se mişte în faţa mea, despărţindu-se de la mijloc în două părţi care se întindeau spre stânga şi spre dreapta, scoţând din spatele lor un tunel imens.

Harris s-a întors înapoi în tir şi a pornit motorul, deplasând uşor mastodontul de pe loc şi intrând în tunelul întunecat. Zeci de neoane s-au aprins în jurul nostru de o parte şi de alta, pe pereţii stâncoşi, şi mă simţeam ca într-un film de groază când fata intră în catacombele întunecate şi sfârşeşte mâncată de minotaur. Singurul minotaur din zonă e chiar iubitul meu care nu avea să mă mănânce, dar sigur urma să mă sperie prin ce îmi va spune.

Tunelul a luat sfârşit şi acum ne aflam într-o hală enormă ce nu era nimic altceva decât o peşteră imensă în mijlocul muntelui.

Am deschis gura larg, simţind vibraţiile porţilor care se închideau în spatele nostru, baricadându-ne în închisoarea stâncoasă.

Harris a oprit motorul, parcând tirul în mijlocul peşterii, iar acesta părea acum o maşinuţă mică de jucărie într-o casă enormă de păpuşi. Alte lumini puternice au împânzit pereţii de piatră, luminând întreaga încăpere, care nu părea deloc o peşteră obişnuită.

Harris a oftat din nou, şi după ce şi-a trecut mâna prin păr, a redeschis portiera şi a coborât. Am decis să îl urmez şi m-am descâlcit din pătura încrustată cu cioburi, realizând în treacăt că scaunul lui Harris nu avea nici un obiect tăios pe el. Ori îl scuturase Joshua, ori şoferul îl protejase de cioburi.

Am deschis portiera, gândul fiindu-mi la omul care murise cu siguranţă în cabina asta, şi am sărit mai repede jos, dar nu eram obişnuită să cobor dintr-o asemenea maşină şi, în graba mea, nu am realizat la ce înălţime sunt. Când piciorul mi-a întâlnit aerul în loc de sol, m-am dezechilibrat şi am alunecat jos, ţipând scurt şi prinzându-mă neajutorată de portieră. Dar salvatorul meu era mereu lângă mine, ca un înger demonic, prinzându-mă întotdeauna înainte să cad.

Am deschis ochii în braţele lui Harris şi i-am întâlnit respiraţia alertă. El era mereu aici, să mă prindă, să îmi salveze viaţa şi gâtul sau picioarele ce urmau să fie sucite dacă luam contact cu solul de piatră.

Numai eu pot să cad când cobor dintr-un tir.

De când am devenit aşa împiedicată? Probabil de când a apărut Harris în viaţa mea să mă prindă de fiecare dată. M-a pus pe

picioarele mele, neluându-şi privirea din ochii mei. Ştia ce urmează şi vedeam frică din ochii lui.

— Deci aici suntem în siguranţă? am întrebat, simţind podeaua surprinzător de netedă sub tălpile mele.

— Da, răspunse într-un oftat.

— Ce e locul ăsta? vocea îmi era mai dură decât intenţionam.

— Asta e secţiunea secretelor. Îmi răspunse simplu şi m-am încruntat, dar înainte să mă revolt pentru mai multe informaţii, continuă să vorbească:

— Katherine… îşi muşcă buza, privind în jur. Am făcut la fel şi tot ce puteam vedea erau cutii. Lăzi imense de metal şi unele din lemn, pe care erau înscrise litere şi numere, cărora nu le găseam înţelesul.

— Harris, ce e în lăzile astea? Vocea îmi tremura. Oftă din nou înfrânt şi îmi prinse mâna,

trăgându-mă după el spre mormanul imens de containere. Tocurile mă dezechilibrau, ele erau probabil una dintre cauzele pentru care căzusem din tir.

Harris prinse o bară de oţel, şi o înfipse pe sub capacul unei lăzi de lemn care se desfăcu cu un pocnet puternic. Toate organele din mine mi s-au urcat în gât când am văzut ce se afla în ladă: Arme.

Mitraliere, dar nu ca cea pe care o găsisem în torpedoul tirului. Mult mai mari şi înspăimântătoare, ca cele pe care le vezi într-un film de acţiune cu Arnold Schwarzenegger. Din cunoştinţele mele limitate, cred că astea se numesc carabine.

Am înghiţit în sec, privind şocată spre Harris.

— Asta e secţiunea secretelor. Ai vrut să ştii cine sunt. Ai aflat. Sunt un traficant de arme, Katherine. Un criminal. Vând moarte şi o produc. Asta sunt eu! Spuse cu durere în glas, ridicându-şi braţele la baza umerilor, expunând întreaga imensitate a acestei peşteri pline *cu moarte*.

— Şi tirul. Vrei să ştii ce se află în el? Din ce cauză era să mori?

Nu îmi aşteptă răspunsul şi mă trase din nou de mână spre maşinăria imensă care era distrusă de gloanţe. M-a târât după el, şi într-o situaţie normală m-aş fi plâns din cauza disconfortului

creat de tocurile zgârie-nori, dar acum mi-am ţinut gura închisă.

Harris mi-a eliberat mâna, ridicându-se spre uşile enorme ale containerului. Le-a deschis cu alt zgomot puternic şi imediat ce am auzit scârţâiala de metal, ştiam deja ce se află acolo. Harris a sărit în container, apoi mi-a întins mâna, ridicându-mă şi pe mine.

— Vrei să faci tu onorurile? Coborî o ladă de pe morman, mai mică decât cealaltă, dar lungă şi din oţel.

Am expirat încercând să prind curaj şi am desfăcut cutia, speriată de ce aş putea găsi în interiorul ei. Obiectul nu era ce mă aşteptam eu să fie. L-am observat şi pe Harris la fel de uimit. Părea o armă, dar nu semăna cu una obişnuită, ca mitralierele din cealaltă ladă, dar totuşi îmi părea cunoscut.

— Ce e ăsta? am întrebat depărtându-mă puţin de cutie.

— E un agheu! răspunse Harris sec şi imediat ce mintea mea i-a analizat cuvintele, mi s-au înmuiat picioarele. Harris era încruntat, privind arma asemănătoare cu o ţeavă neagră, şi s-a întors spre restul lăzilor, desfăcându-le şi scoţând din ele aceleaşi obiecte de foc.

— La dracu'! ţipă lovind lăzile cu furie şi inima mea nu mai suporta.

Mi-am simţit fruntea transpirată şi corpul de gelatină. M-am împleticit, coborând din containerul tirului şi am continuat să merg prin grota enormă fără să am o direcţie. Aerul era greu şi aveam impresia că mă asfixiez, cu siguranţă existau găuri de aerisire aici, dar mie nu îmi erau de ajuns.

Îl auzeam pe Harris lovind în continuare lăzile furios şi vorbind cu cineva la telefon.

Cum am ajuns eu aici? Sunt înconjurată de moarte.

Negustor de moarte. Totul e atât de logic acum. Armele sunt moarte iar Harris le vinde.

Iubitul meu e un criminal şi cu siguranţă acum am ajuns şi eu în pericol.

Am ştiut încă de la început când l-am cunoscut pe Harris că nu e un băiat obişnuit şi o relaţie cu el ar fi orice numai normală nu. Dar nu credeam că graniţele ajung atât de departe. Oamenii mă avertizau, dar nici măcar exagerările lor nu erau atât de rele ca realitatea.

Am văzut oameni ucişi în faţa mea, oameni care la rândul lor voiau să mă ucidă pe mine. Jay a fost la un pas de moarte probabil încercând să ne protejeze pe noi. Şoferul gardianului roşu oare fusese la fel de norocos ca el? Puţin probabil. Și blondul de noaptea trecută... fir-ar să fie!

Îmi amintesc când Harris mi-a prezentat lumea lui. Când m-a adus pe pistă şi m-a întrebat dacă vreau să fac parte din *acea lume*. Dar nu aia este lumea lui Harris, ci asta. Aceea e doar o distracţie pentru puşti milionari îmbogăţiţi de pe urma afacerilor ilegale.

Acum înţeleg în sfârşit cum îşi permite toate acele maşini, şi eu am fost atât de proastă să cred în săriturile peste tren.

Chiar dacă sunt în cea mai mare încăpere în care am fost vreodată, îmi simţeam claustrofobia instalându-se în vene.

Era chiar mai rece decât afară şi simţeam umezeala îngheţându-mi sângele, dar cel mai mult simţeam moartea. Nu e nici un cadavru în jurul meu, dar parcă sunt înconjurată de mii. Doar privind la cutiile pline de armament, vedeam miile de oameni care urmau să moară în faţa lor. În faţa criminalilor care vor cumpăra ilegal aceste arme şi le vor folosi să ucidă.

Am realizat că plâng. Plâng în hohote, suspine îmi ieşeau necontrolat din gât. Ştiam încă de la început că există moarte în jurul lui Harris. Dar nu credeam că atât de multă.

Fiecare moment de când l-am întâlnit mi se derula în faţa ochilor. Fiecare cuvânt al lui şi atenţionare.

— Katherine, am auzit şoapta lui Harris în spatele meu şi m-am întors speriată spre el.

— Iubito... îşi întinse mâna spre mine, dar m-am ferit de el, dându-mă un pas înapoi.

Nu ştiu dacă teama de el m-a determinat să fac asta, dar niciodată nu am mai văzut acest chip superb atât de trist şi contorsionat de durere, cum e acum când braţul îi rămăsese în aer. Mă privea speriat, de parcă în orice secundă m-aş fi putut pulveriza, însă nu aveam să cedez din nou.

— De ce m-ai minţit? Am rostit într-un ton grav, strângându-mi buzele la final. Harris le muscă pe ale lui, ştie foarte bine la ce mă refer.

— Erai terifiată, mă văzuseşi ucigând un om în spatele casei lui Mike, nu ştiai nimic despre mine... ce voiai să fac? Trebuia să găsesc o soluţie să nu îţi pierzi minţile chiar atunci.

— Şi acum crezi că e mai bine? Am ţipat la el, desfăcându-mi braţele şi arătându-i încăperea enormă cu un gest. Crezi că acum am mai puţine şanse să îmi pierd minţile, când aproape am fost ucisă într-un tir şi te-am văzut omorând şi mai mulţi oameni? Ţi-am spus că doar înrăutăţeşti lucrurile păstrând secretul şi urăsc al dracului de mult să fiu minţită!

Am tras o gură mare de aer la final şi încercam din răsputeri să îmi păstrez furia, pentru că alternativa era o criză de isterie şi plâns în

hohote. Harris rămase tăcut, doar privi în jos, apoi oftă epuizat şi îşi trecu mâna prin păr.

— Cine era tipul ăla? Am insistat eu.

— Nimeni care să mai conteze. Un mesager al inamicului nostru, aşa cum s-a şi prezentat.

— Şi tu l-ai omorât pentru că m-a văzut pe mine? Am întrebat, încercând să nu mă gândesc că, logic vorbind, tipul ăla e mort din cauza mea. Harris nu mai răspunse, doar îşi strânse ochii frustrat. Apreciez că nu îmi confirma asta direct, dar e foarte uşor de înţeles. Tăcerea ce s-a instalat apoi între noi şi conştientizarea că sunt motivul morţii unui om m-au făcut să cedez puţin câte puţin. Aveam impresia că plâng, dar când Harris şi-a ridicat în sfârşit privirea spre mine, mi-am dat seama că ochii mei sunt uscaţi, însă după expresia lui părea să fie şi mai rău. Nu sunt doar uscați, ci şi goi. Priveam în gol, pierzându-mă de realitate.

— Iubito... şopti Harris, încercând să mă aducă înapoi la el, dar abia de îl vedeam cu adevărat. Tot ce văd acum e cadavrul cu păr blond.

— Te rog nu mă părăsi! Vocea lui plină de agonie mi-a făcut inima să se oprească instantaneu. Totul s-a reluat în mintea mea de parcă primisem un restart.

Am privit pentru prima dată spre braţul său în lumina puternică de neon. Sângele se închegase

pe pielea lui albă, astupându-i tatuajele şi fiind înlocuite de alte şiroaie stacojii.

— Eşti rănit, am expirat speriată, încercând să îmi scot din minte rugămintea lui. Mintea îmi e atât de răvăşită încât nu o înţeleg. M-am întins spre braţul lui, dar s-a ferit.

— Nu! Nu asta mă răneşte. Durerea mea e să te văd pe tine aici. Să mă rog de tine să nu mă părăseşti, dar ştiu că te-am pierdut deja. Durerea din glasul lui m-a paralizat. Nu reuşeam să îi desluşesc cuvintele. Luciditatea mea e moartă.

— Ce? a fost tot ce am reuşit să spun.

— Acum ştii cine sunt, cu ce mă ocup, spuse amar şi am văzut lacrimi în ochii lui. Sunt un criminal, Katherine. Omor pentru bani. Vând moarte pentru bani. Şi oricât de mult aş urî asta acum, nu mă mai pot schimba. Asta nu e ca un loc de muncă de unde îţi poţi da demisia oricând vrei. Odată ce ai intrat, nu mai poţi ieşi. Îţi faci duşmani, care te vor mort, pe tine şi pe cei pe care îi iubeşti. Sunt cel mai periculos bărbat de care te puteai îndrăgosti vreodată, Katherine.

Rostea fiecare cuvânt ca pe propria lui condamnare la moarte. Lacrimile mele îngheţaseră pe obraji şi nu sunt sigură dacă mai respiram.

— Acum ştii. Acum înţelegi de ce am făcut toate sacrificiile alea în relaţia noastră. Nu am vrut

să îţi iau iubirea până când tu nu mă cunoşteai cu adevărat. Te înţeleg dacă mă urăşti, şi eu mă urăsc. Întotdeauna m-am urât şi nu merit iubirea ta. Sunt prea murdar pentru tine. Dar îţi promit, se apropie de mine, punându-şi uşor mâna curată pe obrazul meu, temându-se că îl voi respinge. Îţi jur că voi face tot ce îmi stă în putinţă ca tu să fii din nou în siguranţă. Nu am vrut să fie aşa. Voiam să îţi spun, dar nu în felul ăsta. Acum nu mai pot face nimic. O să stau departe de tine. O să te păzesc din umbră şi o să mă asigur că ai viaţa frumoasă şi liniştită pe care meriţi să o ai. Îmi pare rău.

Îi priveam lacrimile scurgându-se pe obraji şi, pentru prima dată, am realizat încotro mergea discuţia lui. Voia să ne despărţim.

— Nu! aproape am ţipat, spărgând zidul care mă ţinuse paralizată până acum şi trezindu-mă la viaţă. Nici să nu îndrăzneşti să mă părăseşti! I-am ordonat furioasă şi el m-a privit uimit.

— Nu vreau să te părăsesc, mai bine aş muri înainte să te pierd, dar tu... acum ai aflat cine sunt şi...

— Şi nu îmi pasă. L-am întrerupt serioasă. Da, sunt şocată. Am fost la un pas de moarte. L-am simţit tensionându-se la aceste cuvinte. Tu eşti... ceea ce eşti. Dar nu îmi pasă. O să mă obişnuiesc cu asta. O să accept ce mi-a fost dat cu

bune şi cu rele, dar nu o să te părăsesc. Cum poţi măcar să te gândeşti la aşa ceva? Cum... nu realizezi ce însemni pentru mine?

Am continuat ofensată, realizând că prin câte trecusem în noaptea asta, nimic nu mă speriase mai tare decât vorbele sale despre despărţire.

— Ştiu, iubito, şi tu nu ştii ce însemni pentru mine. Dar nu o să te mai pun în pericol. În seara asta am realizat cât de uşor te pot pierde. Şi mai bine departe de mine şi în siguranţă, decât lângă mine, înconjurată de moarte în jurul meu.

Mi-am pus palmele pe obrajii săi, apropiindu-mi faţa de a sa.

— Harris, nu realizezi că dacă mă goneşti de lângă tine, mă fereşti de pericol şi de duşmanii tăi, dar o să mă omori chiar tu. Pentru că în secunda în care vei pleca de lângă mine, sunt ca şi moartă.

Am rostit încercând să îmi stăpânesc lacrimile şi simţindu-le pe ale lui Harris în palmele mele.

— Iubito, nu spune asta. Suspină strângându-mă în braţele lui. Nu aş face niciodată ceva să te rănesc, ştii asta. Eu aş ajunge din nou distrus fără tine, dar mai bine aşa decât să ştiu că eşti în pericol.

— Nu îmi pasă. Nu îmi pasă de pericol şi nu mi-e frică de nimic. Tu eşti lângă mine şi ştiu că o să mă protejezi. Am încredere în tine, îţi aminteşti? Totul sau nimic. Aleg totul.

Am rostit hotărâtă, privindu-l din nou în ochi şi chipul său îndurerat îmi distrugea inima. Mi-a prins faţa în palmele lui şi m-a lipit de buzele sale, într-un sărut disperat, plin de dragoste şi durere.

— Te iubesc atât de mult, îngerul meu. Şi o să te protejez cu propria mea viaţă. Nimeni nu se va atinge vreodată de tine. Îţi jur.

Sigiliul promisiunii sale îmi făcea inima să bată nebuneşte. Şi îmi reveneam la viaţă realizând că nu vrea să mă părăsească. Oricât de periculos ar fi, oricât de teamă mi-ar fi, nu m-am gândit o secundă la posibilitatea să îl părăsesc pe Harris. Ştiam asta de la început, indiferent de ce ar ascunde secţiunea secretelor. Harris e viaţa mea acum, şi nimic nu poate fi mai rău decât să trăiesc singură fără el. Am simţit mult prea dulce gustul iubirii lui ca să mă întorc la cel amar al singurătăţii.

L-am strâns mai tare în braţe, încurajată şi calmată de acest gând, realizând cât de mult îl iubesc pe acest băiat, sau mai bine zis; bărbat.

— Şi eu te iubesc. Şi n-o să te părăsesc niciodată, orice ar fi. Vreau să înţelegi asta. Ai inima mea. I-am şoptit lipindu-mi fruntea de a sa.

— Eu nu îţi pot da inima mea, Katherine. Spuse îndurerat şi l-am privit în ochi.

— Pentru că nu am una pe care să o ofer. Nu aveam până ai apărut tu şi ai prins viaţă în pieptul meu. Tu eşti inima mea, Katherine.

Îmi simţeam presiunea sângelui crescând în vene. Picioarele mi se transformaseră în jeleu şi uitasem tot. Tot ce se întâmplase în seara asta. Ce e Harris, cu ce se ocupă… nu îmi mai pasă de nimic, aşa a fost să fie, el a fost menit să fie alesul meu şi o să îl accept indiferent de ce ar veni odată cu el. Chiar şi propria mea condamnare la moarte. Harris m-a strâns mai tare în braţe şi m-a sărutat aşa cum doar el ştie să o facă.

— Fă dragoste cu mine. Te rog. Şopti parcă îndurerat, lipindu-şi fruntea de a mea. Picioarele mele nu aveau să mai reziste mult.

Am expirat şocată de cererea lui, dar în acelaşi timp, extrem de fericită. Îmi doresc asta mai mult decât orice. Mi-l doresc pe el şi ştiu că şi el mă doreşte pe mine. Iar acum nu mai există niciun obstacol între noi.

I-am înconjurat gâtul cu braţele, aprobând hotărâtă din cap şi lipindu-mă din nou de buzele sale. Harris a gemut, strivit de mine şi mi-a prins coapsele, ridicându-mă în braţele sale. M-am încolăcit în jurul lui, de parcă el e esenţa vieţii mele. Şi asta este.

Am simţit ceva rece şi ud imprimându-se pe şoldul meu gol şi am realizat că venea de la sângele care încă se scurgea pe braţul lui Harris.

— Harris, eşti rănit. Am expirat despărţindu-mă de buzele sale când a început să meargă cu mine în braţe.

— Nu, nu sunt, respinse neatent, lipindu-se din nou de buzele mele. Îl simţeam mai dornic decât a fost vreodată.

— Harris, sângerezi de câteva ore. Poate fi ceva grav. Am încercat să mă dau jos din braţele lui.

— Nu e nimic grav. Glonţul doar m-a atins. Iubito, te rog, am nevoie de tine. Acum ştii cine sunt, şi prin nu ştiu ce miracol, încă mai eşti aici lângă mine, mă atingi şi te uiţi la mine. Te vreau, tu eşti singura de care am nevoie acum. Te rog.

Ochii lui implorau şi lacrimile din ei mă sfâşiau. Nu îmi place să îl văd pe Harris aşa. Mai bine furios şi criminal decât îndurerat şi chinuit. Buzele sale cerşeau în faţa alor mele şi le-am acceptat.

— Bineînţeles că sunt lângă tine. Te iubesc, idiotule. Când o să înţelegi asta?

L-am certat în lacrimi şi fără să mai aştept un răspuns din partea lui, m-am lipit din nou de buzele sale, de data asta hotărâtă să nu mă mai dezlipesc de acolo. Am simţit căldura sărutului

său încălzindu-mi trupul. Fiinţa mea tânjea deja după un asemenea sărut; pasional, apăsat, electrizant.

Realizam că Harris se deplasează cu mine, dar nu ştiu unde şi nici nu îmi pasă. Speram doar că nu se întoarce înapoi pe bancheta din tir. Am deschis ochii, privind în faţă, când am auzit o uşa metalică deschizându-se cu zgomot. Nu m-am dezlipit de buzele lui Harris, dar am continuat să analizez încăperea mult mai mică în care intrasem.

Atmosfera nu mai era atât de răcoroasă şi umedă, dar era mult mai întunecată, asta până când Harris a aprins o sursă de lumină ce semăna cu o lampă incandescentă slabă, ce răspândea o lumină cărămizie în cameră, asemănătoare celei produse de o lumânare. Pereţii erau negri, dar slavă Domnului, nu din rocă. Peretele estic era acoperit cu monitoare, şi singurelele obiecte distincte din cameră erau scaunul de la birou şi salteaua neagră, aşezată lângă peretele din faţa uşii.

Harris mi-a dat drumul din braţe şi m-am plâns după buzele sale când s-a îndreptat spre sertarele de la birou. A scos un material negru, ce semăna cu un cearşaf şi l-a întins pe suprafaţa saltelei.

— Nu putem ştii cine a mai dormit aici, se strâmbă, apoi se reîntoarse la sertar, scoţând ceva micuţ pe care şi l-a strecurat în buzunar înainte să îmi dau seama ce e. Se întoarse la mine, neluându-şi privirea din ochii mei şi prinzându-mi şoldurile tandru de data asta.

— Eşti sigură? mă întrebă tandru şi chiar dacă eram încă speriată de situaţia braţului său, nici nu trebuia să mă gândesc la întrebarea lui ca să îi ştiu răspunsul. Am aşteptat momentul ăsta de când l-am cunoscut, chiar şi atunci când îmi era frică de el.

— Da! am rostit, bucurându-mă de hotărârea din glasul meu.

Mă trase spre pieptul său, prinzând fermoarul gecii mele şi trăgându-l uşor în jos. Mi-a scos-o pe braţe.

— Te iubesc, îmi şopti, oferindu-mi privirea lui plină de electricitate şi se aplecă uşor cu mine pe saltea.

Salteaua e semnătura noastră, şi chiar dacă aceasta nu e la fel de confortabilă ca a lui Harris şi nici atât de mare, e perfectă. Nu contează unde sunt atâta timp cât el e lângă mine.

Harris s-a aşezat deasupra mea, fără să îi simt greutatea pe trup. M-a întins pe cearşaful rece şi dezordonat iar eu i-am prins marginea de jos a tricoului, încercând stângace să îl scot. I l-am

săltat până la piept, apoi el s-a ridicat deasupra mea, scoţându-şi-l peste cap.

Priveam fără suflare la zeul meu. La bărbatul superb care mă iubeşte şi stă acum deasupra mea. Demonul rănit şi însângerat care realizez acum cât de mult îşi merită renumele.

Harris s-a aplecat uşor peste mine, sărutându-mi tandru abdomenul şi desfăcându-mi fermoarul de la pantaloni. Ştiam că nu era momentul pentru perversităţi. Nu l-am simţit niciodată mai gentil, mai tandru şi romantic. „Genul de băiat care face sex cu muşchii încordaţi şi dinţii încleştaţi." Acum nu e nici pe aproape aşa.

Mi-a scos uşor botinele şi pantalonii, făcând acelaşi lucru şi cu lenjeria mea.

Şi-a presat uşor vârful degetelor pe pielea mea, traversându-mi buricul şi coborând în jos, spre feminitatea mea, care deja nu mai era un loc secret pentru el. Traseul degetelor sale fine a continuat pe coapsa mea, spre genunchi, până la gambă. Lumina slabă din jurul nostru îmi crea o iluzie, dar apoi mi-am dat seama că Harris mă atingea cu mâna însângerată, trasând o linie fină şi roşie pe pielea mea. Un lucru care mi s-ar fi părut cândva de-a dreptul dezgustător şi macabru, devenise acum cel mai excitant act din lume. Mai ales din cauza felului în care degetele lui Harris se mişcau pe mine, marcându-mă cu esenţa vieţii lui.

Îi simţeam atingerea extrem de rece. Chiar dacă susţinea că nu e grav rănit, pierduse atât de mult sânge încât braţul îi îngheţase. Însă, din nou, nu părea deloc conştient de asta, era atât de concentrat asupra trupului meu încât parcă nu realiza că are o fiinţă lângă el, ci un obiect de artă.

— Eşti atât de frumoasă, şopti privindu-mă din nou şi m-am ridicat în şezut spre el, mângâindu-i pieptul şi încercând să îl trezesc din fantezie şi să îl aduc înapoi la mine.

— Şi sunt a ta, i-am şoptit urcându-mi mâna spre obrazul său. M-a privit fascinat, de parcă îi spusesem secretul nemuririi.

— Spune-o din nou, mă imploră şi m-am oprit la timp din instinctul de a-mi da ochii peste cap.

— Sunt. A. Ta. Am rostit clar şi rar fiecare cuvânt, apropiindu-mă de buzele lui care s-au lipit imediat de ale mele, într-un geamăt plin de dorinţă venit din partea lui. Nu ştiu când mi-a desfăcut sutienul, dar sânii mei goi s-au strivit de pieptul său şi s-a aplecat din nou peste mine, de data asta mult mai înfometat asupra trupului meu.

Limba lui se duela nărăvaşă cu a mea iar mâinile sale îmi explorau corpul, simţind umezeala rece a celei însângerate, care însă nu mă deranja deloc, dar eram vag conştientă de o durere surdă în şezut. Mâinile lui Harris mi-au coborât pe fese şi am icnit când mi-a strâns carnea în palme.

— Ce este? se opri speriat, uitându-se la mine. Mi-am adus aminte de stratul de cioburi din camion.

— Erau cioburi pe bancheta din camion. Am tras aerul printre dinţi când mi-am atins pielea sensibilă de pe fesă. Simţisem durerea până acum, dar nu eram conştientă de ea, iar strânsoarea lui Harris stârnise picături mici de sânge să iasă la suprafaţă în zeci de locuri.

— La dracu'! înjură încruntându-se, dar mie nu îmi pasă.

— Acum suntem pe aceeaşi lungime de undă, am zâmbit şi Harris m-a privit nedumerit. Ideea lui cu sângele m-a inspirat şi mi-am lipit palma de fesă, ignorând durerea şi strângând-o uşor pentru a elibera şi mai mult sânge care mi s-a imprimat în palmă.

Mi-am ridicat mâna roşie, fiind fascinată de asta din cauza lui Harris. Am lipit-o pe pieptul lui, mângâindu-l senzual şi marcându-l cu esenţa vieţii mele. Mi-am folosit degetele pentru a inscripţiona un K pe pielea lui. A chicotit rânjind, privind la mâna mea, şi a făcut acelaşi gest pictând şi el un H pe abdomenul meu. M-am bucurat că a folosit litera prenumelui său, şi nu celebrul S care era deja inscripţionat prin prea multe locuri.

— Şi asta numesc eu, iubire periculoasă. Şopti Harris, admirându-ne pe amândoi, marcaţi unul cu sângele celuilalt, răniţi, după ce am fost la un pas de moarte, şi acesta e cu siguranţă doar începutul.

Am aprobat din cap, fiind total de acord cu el: Eu şi Harris trăim într-adevăr o iubire periculoasă. Acum sunt sigură de asta.

Mi-am muşcat buza, apropiindu-mă mai mult de el.

— Mai avem un pas de făcut, am şoptit prinzându-i cureaua de la pantaloni şi desfăcând-o. Harris a zâmbit şi m-a ajutat, ridicându-se şi scăpând rapid de pantaloni, boxeri si bocanci, rămânând în splendoarea goliciunii sale, lângă mine. A scormonit prin buzunarul pantalonilor săi, scoţând un pliculeţ mic dintr-o folie laminată. Un prezervativ. Lucrul pe care îl scosese probabil mai devreme din sertar.

A desfăcut pacheţelul şi l-am privit, muşcându-mi buza, cum îşi acoperă rapid şi priceput masculinitatea dură cu învelişul ce semăna cu un nailon cauciucat. Voiam să îl ajut, dar se descurcă foarte bine şi singur şi clar nu vrea să piardă timpul cu aşa ceva.

Suprafaţa prezervativului s-a murdărit cu sângele lui Harris şi asta însemna că sângele lui va ajunge în mine. Lucrul ăsta mă excită îngrozitor.

Când a terminat, mi-a prins şoldurile, întinzându-mă din nou pe saltea şi aşezându-se deasupra mea. Acum e momentul crucial pe care l-am aşteptat prea mult ca să îmi fie teamă de el.

— Iubito, vreau să îmi spui dacă te doare şi vrei să mă opresc. Îmi spuse serios, poziţionându-se între picioarele mele. Deja îl simţeam la intrarea feminităţii mele şi am aprobat rapid din cap, fără să fiu de acord cu el în mintea mea.

Nu contează cât avea să doară. Mi l-am amintit azi-dimineaţă şi cât de tare mi-l doream mai mult. Acum îl pot avea şi asta e probabil o parte bună în tot ce s-a întâmplat în noaptea asta. Fiecare întâmplare nefericită are şi avantajele ei.

Mi-a prins coapsele, ridicându-le în jurul şoldurilor sale şi deja simţeam plăcerea fierbinte crescând în mine. Mi-a înconjurat spatele cu braţele sale, băgându-le pe sub mine şi lipindu-mă cu totul de el.

— Te iubesc, îngerul meu, îmi şopti din nou, lipindu-şi uşor buzele de ale mele şi, în secunda următoare, am simţit braţele paradisului în jurul meu.

A intrat uşor în mine, creând o plăcere inexplicabilă şi trecând rapid de graniţa la care se oprise azi-dimineaţă. Odată trecută acea graniţă, plăcerea se tripla, alăturându-i-se şi durerea. Am gemut puternic peste buzele lui Harris, când l-am

simţit mai adânc în interiorul meu. Unghiile mele s-au înfipt în spatele său în momentul în care m-a făcut a sa.

— Relaxează-te, iubito. Respiră! îmi şopti Harris uşor şi am înghiţit în sec, încercând să fac ce îmi spune.

A penetrat mai adânc şi s-a oprit. Nu voiam să se oprească, şi nu voiam ca vorbele noastre să ne distrugă magia. Sunt a lui, în sfârşit sunt în totalitate a lui. M-am lipit din nou de buzele lui, simţind durerea şi mai profundă şi revărsând-o în sărut. Harris m-a strâns mai tare în braţe, înţelegându-mi dorinţa, şi s-a mişcat din nou în mine, de data asta în exterior. Era cel mai uimitor sentiment pe care îl poate avea o persoană. Îl simţeam cum mă umple, iar corpurile noastre devin unul. Durerea şi plăcerea combinate creau cel mai uimitor sentiment. Harris a gemut peste buzele mele când m-a penetrat din nou iar durerea devenea din ce în ce mai ascuţită. Acum e chin pentru mine şi plăcere pentru el. Ceea ce e corect. Mai ales că un asemenea chin aş suporta de acum încolo în fiecare zi a existenţei mele.

— Iubito, vrei să mă opresc? mă întrebă Harris temător, observându-mi disconfortul.

— Nu! am răspuns aproape speriată, de parcă aş rămâne fără aer dacă s-ar opri. Îmi canalizasem toată energia în jurul lui şi primeam tot mai mult.

M-a strâns mai tare în braţe şi a început să se mişte din nou în mine. Mai rapid, intrând chiar mai adânc decât prima dată şi aveam sentimentul unui puzzle căruia i-a lipsit o piesă în permanenţă. Eu sunt puzzle-ul. Harris e piesa.

Simţeam "ruptura" din mine şi nu mă puteam gândi decât la sângele virginităţii mele combinat cu sângele lui Harris de pe prezervativ, care i-a oferit şi lubrifiere în acelaşi timp.

Eram contopiţi în toate felurile posibile, şi odată ce durerea a pierdut în faţa plăcerii, voiam mai mult. Mult mai mult. Am aprofundat sărutul nostru, strivindu-mă însetată de buzele sale şi desfăcându-mi mai mult picioarele în jurul lui. Mişcările lui Harris de du-te-vino au devenit mai ample şi rapide, infiltrând o plăcere imposibil de descris.

Am gemut amândoi, striviţi unul de buzele celuilalt, iar Harris şi-a scos mâna dreaptă de sub mine, începând să o plimbe pe şoldul şi coapsa mea, aprofundând mişcările în interiorul meu.

Presiunea era atât de mare acum, înzecit de amplă faţă de azi-dimineaţă. Dureroasă şi atât de plăcută.

Am icnit şi mi-am strâns ochii, înfigându-mi unghiile în spatele lui.

— Uită-te la mine, iubito, îmi şopti Harris tandru şi mi-am deschis ochii, întâlnind paradisul

revărsat în doi irişi verzi. Mi-am tras suflul şi mi-am ridicat pieptul lipit de al lui.

— Te iubesc, rosti privind hipnotic în ochii mei şi asta era tot ce aveam nevoie să uit de durere şi să mă pierd în plăcerea de a fi a lui, de a face dragoste pentru prima dată cu bărbatul pe care îl iubesc. Am zâmbit uşor, şi Harris îmi copie reacţia după ce m-am relaxat în braţele lui şi se aplecă din nou să mă sărute.

Încă se mişca încet, şi chiar dacă euforia mea tânjea după mai mult, el era mai conştient decât mine de durerea pe care o aveam. Acum îl simţeam cu adevărat în interiorul meu şi durerea nu mai conta, eram în braţele demonului meu, între aripile lui. În pericol, dar mai protejată decât am fost vreodată. Ştiu că el voia mai mult şi la fel voiam şi eu.

— Mai repede, i-am cerut simţindu-mi respiraţia accelerând şi pielea transpirată îmbibată cu sângele lui.

— Iubito, eşti sigură? mă întrebă, el fiind nesigur.

— Da! Te vreau. Totul sau nimic, îţi aminteşti? am respirat, lipindu-mi pelvisul de abdomenul său, îl simţeam atât de bine în interiorul meu, atât de cald, tare şi plăcut, senzaţia de plinătate pe care mi-o oferea era de nedescris. E al meu, îmi aparţine mie.

Cuvintele mele au avut efectul dorit şi mi-a ascultat dorinţa, începând să se mişte mai repede în interiorul meu şi ştiu că era fericit că îi cerusem asta. El încă avea reţineri exagerate asupra oricărui lucru care îmi provoacă durere.

Dar după un timp, nu am mai simţit durerea, îl simţeam din ce în ce mai adânc în interiorul meu, corpul umplându-mi-se de convulsii ce aveau să explodeze într-un orgasm în curând. Dar nu i-am dat drumul, am prins gustul mişcărilor lui Harris, simţindu-mă cum plutesc pe un norişor de puf.

Sunt pe o saltea veche, sunt acoperită cu sânge, atingând culmile extazului. Harris a gemut mai tare decât l-am auzit vreodată, strângându-mi coapsa în palma sa şi dezmierdându-mi gâtul cu buzele sale. Mi-am înfipt mâinile în părul său, strângându-l în pumni şi am gemut şi eu când a intrat mai adânc în mine, despicându-mă de plăcere.

— Dă-ţi drumul, iubito. Şi-a ridicat privirea spre mine şi ştiam că trupul meu avea să îi asculte comanda imediat, satisfacția trecea chiar şi peste barierele durerii. Am gemut sonor, îndoindu-mi spatele şi lipindu-mi abdomenul de al său, revărsându-mă într-un orgasm dulce care m-a secat de puteri.

Harris şi-a strâns din nou braţele în jurul meu, strivindu-mă de corpul lui în timp ce stăteam în

continuare arcuită şi lipită de el. Uliul mă îmbrăţişa şi el. Senzaţia asta îmi făcea inima să explodeze. Era adânc îngropat în interiorul meu, iar geamătul său de plăcere a umplut camera ca un ecou şi şi-a dat şi el drumul, strângându-mi pielea spatelui în pumni.

Senzaţia de satisfacţie a explodat în mine şi mi-am înfipt mai adânc unghiile în pielea spatelui său, trasând zgârieturi în jos şi simţindu-i pielea printre unghii. Harris a scrâşnit din dinţi lipit de mine, rămânând nemişcat în interiorul meu.

Era transpirat, amândoi eram. Şuviţele de păr i se lipeau umede de gât şi de frunte, şi am realizat că oricât de frig păruse la început în camera asta, acum parcă eram înconjurată de flăcări. Harris şi-a calmat respiraţia, lipită de gâtul meu şi a ieşit uşor din mine, creând senzaţia unui cuţit scos lent dintr-o rană. Un cuţit al plăcerii provocând cea mai pasională durere.

— Te iubesc, Katherine! şopti pentru a nu ştiu câta oară în noaptea asta, privindu-mă tandru în ochi. Voiam să îi spun că îl iubesc şi eu, dar felul în care mă privea îmi demonstra că tot ce vrea e să îi savurez cuvintele. Ceea ce am şi făcut, lipindu-mi fruntea de a lui, apoi unindu-ne într-un sărut.

Ştiu că aceste buze vor fi condamnarea mea la moarte. Dar accept asta atâta timp cât mai aveam

să trăiesc măcar câteva zile în braţele lui, în felul acesta, accept asta.

Nu pot spune că nu îmi pasă de adevărata ocupaţie a lui Harris, sau că îmi e indiferent numărul de persoane care au murit din mâna lui, dar nu am ce să fac. Sunt neajutorată într-o asemenea alegere pentru că fiecare celulă din corpul şi sufletul meu se ghidează şi îl alege pe el şi ştiu că voi fi eu însămi o victimă a lui dacă l-aş părăsi. Moartă de singurătate şi disperare, tânjind după demonul ei.

Dacă trebuie să aleg între pericol şi siguranţă, odată ce pericolul vine cu Harris şi siguranţa fără el, aştept moartea cu braţele deschise. Singurul meu regret fiind că nu l-aş mai avea pe el dacă aş muri, dar şi aşa e mai bine decât să rămân din nou singură. Am gustat fericirea fără limite alături de Harris şi nu vreau să mă întorc la pustietate. Indiferent de ce vine odată cu această fericire.

— Nimeni nu se va atinge vreodată de tine, iubito, îţi promit. Jurământul lui suna ca un răspuns la gândurile mele.

Doar am aprobat din cap, fiind sigură de promisiunea lui, mai sigură decât am fost vreodată pe vorbele cuiva. Nu cunosc duşmanii lui Harris, cunoscusem în seara asta o parte din ce sunt în stare şi cu siguranţă erau capabili de mai mult.

Dar eu sunt cu Harris, scutul meu permanent împotriva a orice.

S-a ridicat uşor de pe mine când respiraţiile noastre s-au calmat, trăgându-mă şi pe mine în şezut. Picioarele îmi erau încă încolăcite în jurul lui şi durerea din miezul feminităţii mele se adâncea, ca o fâşie de piele întinsă la maximum şi ruptă.

Eram acoperiţi cu sânge, eu chiar mai mult decât el, mâinile sale se plimbaseră pe tot corpul meu, învelindu-l cu o peliculă fină şi umedă ce părea neagră în lumina slabă din încăpere. Poate m-aş fi speriat mai tare dacă aş fi văzut sângele la adevărata lui culoare, dar acum păream mai degrabă acoperită cu cafea.

— Suntem buni de un film de groază? am întrebat ridicând amuzată din sprâncene. Harris chicoti şi îmi mângâie părul transpirat care mi se lipea de gât.

— Prea buni. Asta e cel mai pasional mod în care am făcut vreodată dragoste. De fapt, e prima dată când am făcut dragoste, concluzionă mângâindu-mi spatele şi m-am încruntat, privindu-l cercetător.

Prima dată... Harris? Cum să nu? Şi ideea că extratereştrii trăiesc în peştera asta aş fi crezut-o mai repede. Şi nu voiam deloc să mă gândesc la Harris cu alta în momentul ăsta.

— E o diferenţă între a face dragoste şi a face sex, iubito. Mă lămuri şi mi-am strâns buzele stânjenită realizând la ce se referă. Îmi spusese clar că s-a mai culcat cu zeci (să nu fie sute) de fete. De ce mi-a zburat mintea la asta?

— Şi la mine e tot prima dată. Am glumit încercând să îmi acopăr gafa. Deci nu ai mai făcut niciodată sex acoperit de sânge?

— Nu, răspunse zâmbind. Şi înainte aş fi găsit metoda asta vulgară şi perversă, nicidecum romantică, dar să te văd pe tine acum, acoperită cu sângele meu, îmi dă o senzaţie aproape de nebunie. Nimic nu ar putea marca mai bine faptul că eşti a mea. Ce simt acum nu se compară cu nimic din ce a fost înainte. Cu tine nu a fost satisfacţie carnală, a fost *totul*. Tot ce ţine de mine şi de fiinţa ta care a primit-o pe a mea.

Am zâmbit, strângându-mi braţele în jurul gâtului său şi odată ce durerea începea să se atenueze, voiam mai mult. Nu am mai simţit niciodată aşa ceva şi mi-l doresc din nou. M-am mişcat în poala lui, încolăcindu-mă mai mult în jurul lui şi din poziţia asta îl simţeam mult mai bine, am învăţat de azi-dimineaţă.

— Nu, iubito, o să te doară dacă o facem din nou. Îmi spuse calm, ghicindu-mi intenţiile.

— Doar o dată, e uimitor. L-am implorat încercând să intru singură în erecţia lui care

creştea din nou, surprinzător de repede. Harris zâmbi şi mă opri.

— Iubito, rana e crudă. De-abia ţi-ai pierdut virginitatea şi nu vreau să te rănesc şi mai tare, dar îţi promit că atunci când te vei vindeca, o să încerci tu să scapi de mine.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Asta nu se poate întâmpla, eu sunt aia care se milogeşte de tine, am spus îmbufnată, făcându-l să chicotească.

— O să vezi că, în curând, eu o să mă milogesc de tine. Nu ştii de ce sunt în stare şi cât de tare tânjesc după tine. Mă simţeam extrem de entuziasmată de cuvintele lui şi de-abia aşteptam să cunosc un Harris care cerşeşte sex.

Am privit din nou braţul său, sângele formase o crustă în jurul rănii şi mi-am trecut uşor degetele peste ea.

— Trebuie să curăţăm asta, am spus serioasă, renunţând la dorinţa pentru a doua partidă. Harris a privit rana, parcă aducându-şi aminte de existenţa ei. S-a încruntat şi m-a descolăcit uşor din jurul său, ridicându-se în picioare.

L-am privit în toată splendoarea lui, murdar de "cafea", gol şi superb. Am realizat că nu mai avea prezervativul şi habar nu am când îl scosese, dar s-a aplecat să îl ridice de pe jos.

— Stai aici, îmi spuse îndreptându-se spre altă uşă, diferită faţă de cea pe care intrasem, paralela peretelui cu monitoare căruia încă nu îi înţelegeam rostul. Am auzit zgomotul produs de jetul apei şi acolo era probabil baia. S-a întors ţinând un prosop în mână şi o cutie dreptunghiulară.

Am cunoscut trusa medicală imediat ce Harris a aşezat-o pe saltea.

— Vino aici. Îmi întinse mâna şi m-am apropiat imediat de el, pregătindu-mă spiritual să fac pe doctoriţa.

Harris a luat prosopul şi, depărtându-mi uşor picioarele, îl lipi de feminitatea mea. Am tresărit, simţindu-l rece şi umed.

— Scuze, iubito, dar nu avem un duş aici şi nici apă caldă. Spuse începând să mă şteargă cu materialul moale.

— Ce faci? l-am întrebat stânjenită, încercând să îmi strâng picioarele, deşi se simţea bine ce făcea. El zâmbi tandru spre mine.

— Te curăţ puţin, stai liniştită. Te doare? Am clătinat din cap în semn că nu, dar simţeam usturimea încă persistentă acolo. După ce termină, Harris se duse din nou la baie să clătească prosopul. De data asta a început să îmi şteargă abdomenul, îndepărtând petele de sânge de pe pielea mea.

— Lasă asta, vreau să îţi văd rana. Am spus trăgându-l de braţ, dar el m-a oprit.

— Vreau să mă uit la zgârieturile tale mai întâi. M-am încruntat aducându-mi brusc aminte de fundul meu ciuruit de cioburi. Da, cum să nu?! Juliturile din fesele mele sunt mai importante decât braţul lui împuşcat.

Am decis să îl las în pace să îşi termine mai repede treaba cu mine, pentru că nu avea rost să mă cert cu el. Nu aş câştiga. Spusese clar că fundul meu îi aparţine şi trebuia să aibă grijă de el. Corpul meu devenea mai curat însă prosopul era deja acoperit de sânge.

Harris s-a ridicat din nou, îndreptându-se spre baie şi de data asta l-am urmat, înăbuşindu-mi un icnet când m-am ridicat în picioare. Feminitatea mea plesnea în interior şi simţeam foc arzând în mine. Plus că durerea din fese contribuia şi ea la nimicirea mea.

M-am împleticit până la baie, simţind un şoc electric între picioarele mele după fiecare pas. Harris avusese dreptate; doare rău. Dar nu m-am simţit vreodată mai fericită să am asemenea dureri. Puteam să le accept oricât dacă urma să îl am pe Harris din nou.

Am intrat în încăperea mult mai luminată de un bec alb şi orbitor. Am clipit des, ameţită de schimbarea bruscă şi am analizat câteva detalii ale

băii. Un spaţiu mai mic de doi metri, o toaletă într-un colţ, o chiuvetă care fusese cândva albă, o oglindă pătrată deasupra ei, ciobită şi murdară şi bucăţi de gresie aşezate neuniform, de culoare neagră.

Harris s-a întors spre mine când m-a observat în spatele său, fiind ocupat să spele prosopul în chiuvetă. Am tresărit când am văzut apa scurgându-se sângerie din acesta.

— De ce nu m-ai aşteptat în cameră? mă întrebă Harris blând şi m-am apropiat mai mult de el.

— Ne e mai uşor aici, am spus şi am încercat din răsputeri să nu ţip când m-am văzut în oglinda prăfuită. Umerii, abdomenul, braţele, şoldurile şi coapsele mele erau mânjite cu o culoare roşie şi clară care nu mai semăna deloc a cafea acum. La fel arăta şi Harris, dar doar braţul lui şi K-ul desenat de mine îl murdăreau, eu eram sângerie aproape în totalitate. Harris a stors prosopul, închizând chiuveta şi m-a întors cu spatele la oglindă să nu mă mai văd. Probabil de asta nu voia să vin în baie.

A început din nou să mă cureţe, plimbând prosopul care era acum roşu, pe corpul meu. Nu pot să cred unde a ajuns viaţa mea. Acum o săptămână eram proaspăt mutată în Seattle, îmbufnată şi

revoltată pe noul oraş unde eram sigură că nu mă voi integra. Cu divorţul părinţilor mei marcându-mi existenţa. Şi iată-mă acum: Într-un buncăr dintr-o peşteră secretă în munţi, plină cu moarte. Moarte care face parte din afacerile iubitului meu care acum mă curăţă de propriul lui sânge după ce eu i-am oferit virginitatea mea, şi de parcă toate astea nu ar fi de ajuns, mâine e luni şi noi trebuie să mergem la şcoală. Lumea asta e măcar reală?

Încă aştept să mă trezesc duminica trecută, în urmă cu o săptămână, înainte de prima zi de şcoală şi să realizez că toate astea au fost doar un vis. Dar durerea usturătoare din şezutul meu mă atenţionă că nu e deloc un vis, iar Harris îmi curăţă acum rănile, provocând înţepături exorbitante pe pielea mea. Mi-am tras aerul printre dinţi, strângând din ochi de durere. Blestemat fii, Joshua.

— Aşteaptă-mă aici, iubito, spuse Harris, ieşind din baie şi sprijinind prosopul de chiuvetă. M-am întors rapid spre oglindă şi am expirat uşurată când mi-am văzut reflexia pielii curată. Însă tot am nevoie de un duş zdravăn.

Am luat prosopul, spălându-l din nou şi slavă Domnului că nu aveam niciun fel de fobie sau scârbă de sânge, mai ales dacă era vorba de sângele lui Harris şi *momentul* în care m-a

acoperit cu el. În rest e doar un lichid roşu, cu miros inexistent, gust sărat şi, în principiu, esenţa vieţii omeneşti. Toate stereotipurile despre monştrii băutori de sânge au creat greaţa oamenilor pentru acest lichid.

Din punctul meu de vedere, e mult mai scârbos să fii acoperit de transpiraţie, mai ales dacă nu e a ta. Deşi amintindu-mi cât de tare îmi place Harris atunci când e transpirat, *am tăcut*. Dar asta nu însemnă că vreau să fac o obişnuinţă din a face sex cu el acoperită de sânge. O dată mi-a fost de ajuns şi clar acum nu o să mai uit niciodată noaptea asta.

Am început să mormăi când bucăţica mică de săpun mi s-a sfărâmat în mână, am folosit-o să îmi spăl mâinile şi faţa, iar restul corpului l-am şters din nou cu prosopul ud şi rece, simţind cum încep iar să îngheţ. Igiena lasă de dorit aici şi mă întreb *cine* stă în locul ăsta.

Harris s-a întors cu trusa medicală şi a scos din interiorul ei un tampon de vată pe care l-a înmuiat într-o substanţă transparentă ce era cu siguranţă apă oxigenată. Urăsc apa oxigenată.

— O să te doară puţin, a spus prinzându-mi mana şi aplecându-se în genunchi în spatele meu. M-aş fi simţit stânjenită de poziţia

asta dacă nu înnebuneam de usturime când substanţa acidă mi-a atins pielea rănită.

Am scrâşnit din dinţi, simţind sfârâitul pielii tăiate întinzându-se odată cu mişcările lui Harris.

— Încă puţin, iubito, rosti aproape îndurerat atingându-mă cât mai uşor şi sper din tot sufletul că nu se simte vinovat şi pentru asta. Dar ceva din privirea lui îmi răspundea la întrebare, aşa că am strâns din dinţi, baricadând durerea şi gândindu-mă la momentul când noi doi am fost unul. Cred că asta mă va face de acum încolo să uit de orice durere.

— Gata, iubito, rosti uşurat, ridicându-se în picioare. Ai multe zgârieturi, dar sunt micuţe şi noroc că nu ţi-a rămas vreun ciob în piele.

— Bine, am răspuns repede, prinzându-i braţul de care aveam de gând să mă ocup chiar acum.

— Ar trebui să te îmbraci, e frig aici şi...

— Nu! l-am oprit autoritară, privindu-l serios. Mă ocup de rana asta chiar acum şi, oricum, în stadiul în care se află fundul meu, nu cred că pot îmbrăca ceva imediat.

Mă aşteptam să chicotească la vorbele mele, dar nu a făcut-o. Oh, pentru numele lui Dumnezeu, e împuşcat în mână, Jay e pe patul de spital, iar el îşi face griji pentru fundul meu julit.

Am înmuiat prosopul în apă şi am început să îndepărtez crusta roşie care îi acoperea braţul. Pierduse atât de mult sânge încât mă mir că se mai

ţinea pe picioare. I-am curăţat braţul şi am ajuns la rană. Harris a scrâşnit când am atins pielea sensibilă, fiind încă speriată că voi găsi glonţul în braţul său.

— Doar mi-a tăiat pielea, dacă mă lovea în braţ era mult mai rău. Spuse Harris, analizând rana odată curăţată ce semăna cu un şanţ mic săpat în braţul său, de mărimea degetului meu mare. I-am curăţat mai bine tăietura, scoţând mai multe scâncete de la el atunci când am folosit apă oxigenată să o curăţ. Carnea vie sfârâia, creând o spumă albicioasă în jurul rănii. Eram recunoscătoare că nu sunt atât de fricoasă.

Chiar dacă braţul îi ardea, paralizându-i uşor, ochii lui erau aţintiţi asupra mea. Oare se gândea şi el la momentul nostru de magie ca să uite de durere? Ochii săi îmi analizau chipul şi mi-a cuprins spatele cu celălalt braţ când i-am bandajat rana cu un pansament. Am continuat să îi curăţ trupul de sânge, ştergând K-ul meu şi încercând din răsputeri să nu mă pierd în acţiunile şi privirea lui.

Mi-a prins prosopul din mână când am curăţat ultima pată din lichidul roşu. L-a aruncat în chiuvetă, cuprinzându-mi talia cu ambele braţe. Aşteptam să spună ceva, după felul în care se uita la mine. Dar nu a făcut-o. Doar şi-a lipit buzele de

ale mele, oferindu-mi unul dintre săruturile sale pasionale care îmi înmuiau picioarele.

— Mulţumesc, şopti când s-a despărţit uşor de buzele mele.

— Mă bucur că am luat lecţiile de prim ajutor de la tata, am zâmbit, trecându-mi degetele peste bandaj şi amintindu-mi cât a insistat tata să mă înveţe asta.

Harris zâmbi şi clătină din cap.

— Nu pentru asta. Mi-am ridicat privirea spre el. Pentru că exişti! clarifică, cuvintele lui mi-au adus lacrimile în ochi.

— Oh, nu! Ai plâns destul în seara asta. Spuse serios ştergându-mi mâhnit lacrima nesuferită. Am râs uşor încercând să le opresc.

— De ce nu vrei să mă vezi plângând? Nu m-am putut abţine să nu întreb, deşi probabil făcusem un lucru rău.

— Pentru că toată viaţa mi-am petrecut-o *în lacrimi*. Zi de zi, privind lacrimile mamei pe care le vărsa atunci când credea că nu o văd. Chiar şi atunci când a murit, a plecat cu chipul acoperit de lacrimi. Pur şi simplu nu le mai suport acum să le văd pe chipul altei fiinţe pe care o iubesc.

Era imposibil să nu plâng la o asemenea destăinuire. Dar mi-am muşcat limba, blocându-mi lacrimile şi l-am îmbrăţişat, lipindu-mi obrazul de gâtul său.

— Te iubesc! i-am mărturisit sincer şi m-a strâns mai tare în braţe, lipindu-şi buzele de fruntea mea.

Ne-am întors în cameră, care părea acum mult mai întunecată după ce ochii mei se obişnuiseră cu becul puternic de la baie.

— Înfăşoară-te cu asta. Harris îmi întinse alt cearşaf de aceeaşi culoare închisă, scos din sertar. L-am privit sceptică, dar apoi am înţeles că nu aveam încă şanse să îmi îmbrac pantalonii în situaţia în care se află fundul meu. Şi nu era nici un loc tocmai uşor de bandajat.

L-am înfăşurat în jurul meu, ca pe un prosop de baie cocoloşit şi mare, în care mă împiedicam. Avea un miros ciudat, o combinaţie dintre aerul de peşteră şi detergentul cu care fusese cândva spălat. Harris şi-a tras pe el doar boxerii negri şi mi-am dat seama că în cameră nu mai era atât de frig pe cât îmi aminteam, sursa portocalie de iluminat din tavan era probabil şi de căldură.

Harris merse spre panoul de computere, nici Ty nu avea atât de multe. Erau trei rânduri, şi fiecare rând includea câte patru monitoare mai mici decât cele obişnuite de computer.

Toate s-au aprins pe un fundal albastru, luminând orbitor camera şi făcându-mă să îmi strâng ochii.

— Pentru ce sunt toate astea? l-am întrebat încercând să îmi ţin cearşaful pe mine când am mers lângă el. Pe birou era o singură tastatură pe care Harris a tastat rapid o combinaţie complicată de mai multe cifre şi litere în ceea ce părea o parolă.

Nu părea să se ferească de mine şi mă bucur că în sfârşit nu îmi mai ascunde nimic.

— Ăsta e locul nostru, aici ne ţinem armele şi supraveghem tot. Ca o dovadă la vorbele sale, pe toate monitoarele au apărut imagini ciudate, ale unor locaţii care mi se păreau oarecum cunoscute. Erau imagini din afara muntelui, redate de camere de supraveghere. Uimită, m-am apropiat mai mult de ecranele care imprimau drumul pe care venisem noi, uşile imense ale depozitului şi chiar şi interiorul peşterii.

— Cineva stă aici să supravegheze toate astea?

— Nu, mai rămânem noi din când în când după un transport şi le folosim ca să ne asigurăm că nu se apropie nimeni. Adevăratul sistem de supraveghere e acasă.

— În ce constă transporturile astea, mai exact? am întrebat încă intrigată că nu ştiam cu ce se mănâncă cuvântul ăsta în lumea gangsterilor. Harris îşi muşcă buza, aşezându-se pe scaunul de

birou şi prinzându-mi mâna, trăgându-mă în poala lui.

— OK! Ţi-am promis adevărul şi o să mă ţin de cuvânt. Eşti pregătită să afli secretele traficului de moarte?

Mi-am coborât privirea şi instinctele m-au făcut să înghit automat din sec. Dar mi-am strâns curajul şi am aprobat hotărâtă din cap. Am ales totul. Acum trebuie sa ii fac față.

6. EXPLICAȚII

M-am aşezat în poala lui Harris, înghiţind în sec în urma usturimii provocate în şezutul meu. Parcă stăteam pe o perniţă de ace.

— Scuze, iubito, te doare rău? mă întrebă Harris, încercând să îmi diminueze înţepăturile.

Am clătinat din cap, lăsându-l să îşi înfăşoare braţele în jurul taliei mele. Eram conştientă de încă o durere, care persistă ca un foc al plăcerii în interiorul meu.

— Spune-mi ce vrei să ştii, zise sărutându-mi uşor pielea gâtului şi strângându-mă în braţe.

Am oftat adânc, realizând că momentul pe care îl aşteptam, venise. El îmi va răspunde la orice întrebare. Şi, surpriză: habar nu am ce să îl întreb. Am mii de întrebări în minte şi niciuna bine formulată.

— Spune-mi cum au început toate astea. Cum vă desfăşuraţi afacerile, mai exact. M-am folosit de gesticulatul mâinilor pentru a mă exprima.

— O întrebare care le cuprinde pe toate, chicoti Harris uitându-se la mine. Luă o gură mare de aer înainte să înceapă.

— Afacerile lui Carter nu au început cu mult înainte să intru eu pe pistă. Era începător în treaba asta atunci şi probabil de asta m-a acceptat şi pe mine. Nu îl mai văd luând acum sub aripa lui un alt puşti de 14 ani, oricât de promiţător ar fi. La început, eu nu ştiam despre ce e vorba, doar participam la curse, eram băgat la escorte pentru că mă pricepeam bine la volan, dar Carter m-a luat la prima întâlnire adevărată cu alţi traficanţi abia când am împlinit 17 ani şi i-am câştigat încrederea totală. Am fost norocos, pentru că, datorită fizicului meu puteam uşor să par şi de 20 şi ceva de ani, plus că eram atât serios şi impulsiv atunci, încât uneori eu eram luat drept şef în locul lui Carter. Traficul de arme nu e chiar atât de complicat pe cât s-ar părea. Tot ce îţi trebuie sunt legături, oameni puternici de care să te foloseşti şi o gură bună. Să ştii cum să te bagi pe sub pielea celorlalţi, să negociezi un transport din care să pară că eşti corect, dar să tragi totul în favoarea ta. Cam asta a păţit Reynolds

acum cu noi, deşi nu am plănuit aşa ceva. Şi oricum, trebuie să te asiguri că îţi mai poţi ţine capul pe umerii după ce îţi tragi adversarul în piept.

— Şi de unde vin toate armele astea? Aveţi o fabrică sau... am întrebat din nou nedumerită, lăsând fraza neterminată.

— Oh, nu, iubito, negă râzând. Deşi Carter visează la aşa ceva. Le furăm. Din adevăratele transporturi legale ale industriei de armament. Tiruri care traversează deşertul sau alte zone mai pustii, cu destinaţia spre zonele de război, dar care ajung uneori în mâna noastră. Şi de aici intră în cealaltă parte a baricadei. În loc să fie trimise, să zicem, soldaţilor din Irak, ajung pe mâna rebelilor care plătesc milioane pentru ele. Teroriştii au şi ei nevoie de muniţie şi nu prea au altă metodă să pună mâna pe ea decât prin noi.

Mi-am simţit gura deschizându-se de uimire. Ştiam în oarecare măsură ca asta include traficul ilegal de arme, dar să o aud de la Harris, practic de la sursă, mi-a îngheţat sângele în vene. Îmi analiza atent fiecare reacţie, aşteptându-se să îi spun în orice secundă "e prea mult". Era prea mult, dar trebuia doar să mă uit în ochii lui ca să ştiu că nu am de ales.

— Şi voi le livraţi acolo? am întrebat cu gâtul uscat, deşi nici eu nu înţeleg ce întrebasem.

— În mare parte da, e mai sigur când ai oamenii tăi să îţi protejeze marfa şi nu pe alţii care să te lase pârlit cum a ajuns Reynolds acum.

— El nu are oamenii lui?

— Oh, ba da. Ai cunoscut o parte din ei acum câteva ore. Am înghiţit din nou în sec, amintirea acelor maşini negre aducându-mi o amărăciune în gât.

— Dar Carter e puţin mai diferit când vine vorba de echipă. Bineînţeles că are şi el bodyguarzi şi alţi angajaţi care să îi asigure protecţie, dar noi suntem punctul lui forte, spuse zâmbind şi făcându-mi cu ochiul.

— Raceri, am afirmat, dar totuşi cu un ton de întrebare.

— Da, îmi confirmă Harris zâmbind. Sălbaticii de pe pistă. O adunătură de puştani luaţi de pe străzi, dar care se aprind într-o secundă şi trăiesc pentru pericol.

M-am încruntat, fâţâindu-mă uşor în poala lui. Usturimea din şezut era întrecută de cea din interiorul meu, pe care o simţeam ca pe o rană în flăcări.

— Iubito, ce pot să fac? întrebă Harris afectat de disconfortul meu, deşi eu încă mă gândeam la nebunia acelor adolescenţi de pe pistă şi pofta lor pentru pericol. Îl gustasem şi eu în seara asta şi nu vreau să o fac din nou.

— Toţi sunt implicaţi în afacerea asta? am întrebat, ignorând încercarea lui Harris de a mă mişca în poala sa într-o poziţie mai puţin dureroasă.

— Toţi ştiu despre ce e vorba. Ştiu cu ce se ocupă Carter, dar majoritatea sau mai bine, zis 95 la sută dintre ei, sunt folosiţi doar pentru ce ai văzut în seara asta. Escortă, diversiuni şi, bineînţeles, primul pas al afacerilor noastre: furtul. Însă aici se opreşte treaba lor. Ei nu merg să negocieze afaceri, nu-i cunosc pe partenerii lui Carter, nu ştiu la ce sumă ajung transporturile lui. Şi aşa e cel mai bine, spuse asta într-un oftat. Au tot ce le trebuie, nu au banii pe care îi am eu ca mână dreaptă a lui Carter, se strâmbă pronunţând asta. Dar la ce le trebuie? Mi-am dat seama pe propria piele că banii nu aduc fericirea. Aş da orice să pot da timpul înapoi, să fiu doar un simplu racer pe pistă. Să nu fiu băgat atât de adânc în lumea asta murdară, unde trebuie să iau zeci de vieţi ca să mă asigur că mâine mai deschid ochii. Unde împăcările sunt aproape imposibile şi greşelile se plătesc cu moartea.

— Ieri… am început şi Harris aprobă din cap înainte să termin.

— Ieri am fost să negociem escorta asta pentru Reynolds. Washington e teritoriul nostru şi el ne-a oferit o sumă de bani pentru asigurarea că nu îl vom ataca şi chiar îl vom feri de poliţie. Lucru care pe mine nu m-a încântat de la început, dar Carter e cel care decide. Îmi explică şi

comparaţia lui cu calul troian era din ce în ce mai clară.

Am tremurat, simţindu-mi sângele îngheţând în vene, deşi eram conştientă că încăperea se încălzea din ce în ce mai tare. Harris s-a

ridicat spre tastatura de pe birou, trăgându-mă odată cu el şi am scrâşnit de durere când mi-am îndoit pelvisul.

— Mergem să te vadă un doctor când ne întoarcem în oraş. Se opri îngrijorat. Poate că totuşi ai vreo bucată de sticlă acolo. Harris vru să se ridice de tot, dar l-am oprit, împingându-l pe scaun şi aşezându-mă uşor în poala sa.

— Nu fundul e problema mea acum, am spus zâmbind uşor, simţind fierbinte durerea din interior.

— Arde, am continuat când Harris s-a uitat nedumerit la mine.

— În vagin?

Am luat toată foc când am auzit întrebarea directă a lui Harris. Dar domnul Zeul-Sexului-Le-Ştie-Pe-Toate probabil are mai multe cunoştinţe despre zona intimă a unei femei decât o femeie însăşi.

Am aprobat din cap, simţindu-mă stacojie la faţă şi fierbinţeala din interior dispăruse în faţa celei din obraji.

Harris chicoti, calmându-se instantaneu.

— Asta e normal, iubito, dar o să îţi treacă, nu îţi face griji. Spuse blând, sărutându-mă.

— Poate că putem reduce focul cumva. Zâmbi cu un gram de perversitate şi eu m-am rugat să se gândească la zicala "Cui pe cui se scoate!".

Sunt incredibilă. Am fundul ferfeliţă şi îmi simt interiorul inflamat, dar aş suporta orice să îl simt din nou pe Harris în mine.

Mâna lui mi-a depărtat cearşaful, lăsându-mi doar sânii acoperiţi cu porţiunea pe care o ţineam sub braţe. Ţopăiam în sinea mea şi feminitatea mea era pregătită să primească extinctorul care să îi oprească focul. Sau să îl întețească. Nu contează.

Voiam să mă ridic din poala lui Harris pentru ai da boxerii jos, dar m-a surprins când şi-a pus uşor mâna pe vulva mea, şi am expirat adânc când am simţit parcă un cub de gheaţă aşezându-se acolo.

— Uuuh, chiar arde. Rânji Harris, plimbându-şi degetul pe clitorisul meu şi nu ştiam ce să fac ca să îl simt mai bine. Mâna lui rece era ca o binecuvântare pentru feminitatea mea încinsă.

— E bine? întrebă Harris, continuând masajul rece şi dulce. Am aprobat din cap, îndoindu-mi pelvisul în poala sa.

— O să încerc să intru puţin, dar să îmi spui dacă te doare.

Imediat degetul lui Harris m-a pătruns uşor şi mi-am muşcat buza în urma senzaţiei uimitoare. Degetul său era atât de rece şi plăcut în interiorul meu tumefiat, ca o ploaie de gheaţă peste o casă în flăcări.

Şi-a mişcat uşor degetul în interiorul meu şi nu era genul de extinctor la care mă gândeam eu, dar acum e mult mai bine. Degetul lui se simţea atât de mic acum pe lângă ce simţisem mai devreme în mine.

Mi-am tras complet cearşaful de pe mine, oricum nu acoperea mai nimic, şi m-am relaxat goală în poala lui Harris, lăsându-i palma rece să îmi calmeze durerea. Când celălalt braţ al său s-a strâns mai bine în jurul meu, mi-am dat seama că nu era atât de rece.

Palma care îmi masa acum sânul era surprinzător de caldă pe lângă cea de pe vulva mea şi am realizat că aceea era din braţul rănit, din care Harris pierduse foarte mult sânge.

— Cum te simţi? am şoptit punându-mi mâna peste bucata de pansament care începea să se păteze de sânge.

— Nu mai simt nimic. Am braţul amorţit, spuse privind rapid spre rană.

— Trebuie să te vadă un doctor, ai pierdut foarte mult sânge. Chicoti, ridicându-mi picioarele pentru a le rezema pe birou.

— Sunt bine, iubito, nu îţi face griji. Am trecut eu şi prin mai rele. Îmi sărută buzele şi am tremurat scurt, nedorindu-mi să mă gândesc la acele "şi mai rele".

Mi-am lăsat capul să cadă pe umărul său şi am fost surprinsă să îmi dau seama cât de bine mă simţeam goală în braţele sale. Am fost întotdeauna pudică, dar în jurul lui Harris asta dispare şi ador să îmi las pielea mângâiată de atingerile lui.

— Harris, ai spus că ţi-ai dori să fii şi tu ca ceilalţi acum, mai puţin implicat. Ce însemnă asta, mai exact? În afară de... crime. Am spus ultimul cuvânt de parcă aveam un spin în gât. Harris mi-a sărutat umărul, lăsându-şi în continuare palma rece să îmi calmeze zona intimă.

— Îi cunosc pe toţi partenerii lui care îi sunt şi duşmani în egală măsură. Uneori mă ia cu el la negocieri, cum a fost cazul celei de ieri, dar care sunt prin toată lumea deci să nu te sperii când o să îţi spun că trebuie să dau o fugă până în Rusia sau în altă parte a planetei.

M-am uitat la el cu ochii mari, făcându-l să chicotească.

— Rusia?! am expirat uimită.

— Dacă te sperii la asta, nici nu mai pomenesc de Iran sau Irak. Continuă să râdă de mine.

— Ai fost în Irak? am expirat din nou, simţindu-mi pielea zbârlindu-se.

— Doar o dată, rânji ridicând degetul arător ca un copil mic şi m-a luat ameţeala.

Harris într-o zonă de război. Alt punct pe lista neagră din spatele secţiunii secretelor. O listă mai lungă decât mi-am imaginat.

— Carter are afaceri cu nişte terorişti din Orientul Mijlociu. Un grup de rebeli nenorociţi care cred că onoarea se câştigă prin cât mai mult sânge vărsat. Îşi spun Scorpionii Negri.

De data asta Harris era serios şi l-am strâns în braţe neştiind cum să exprim vârtejul de teamă şi uimire din mine.

— Deci şi ei se numără printre... duşmanii tăi? am întrebat cu respiraţia tăiată, gândindu-mă la şarpele lui tatuat.

— Oh, nu, iubito. Mă calmă masându-mi abdomenul. Ei nu ne sunt parteneri, ci cumpărături.

Din vorbele lui Harris reieşea că trebuia să mă prind şi singura de ce vrea să însemne asta. Mi-am muşcat buza, o întrebare sâcâietoare nevrând să îmi dea pace.

— Harris, cam câţi bani câştigaţi din afacerile astea? Aproape am şoptit, asta fiind amănuntul căruia nu puteam să îi găsesc o ipoteză clară în afară de cea formată din filme. Habar nu am cât câştigă un gangster. Harris mă privi, trecându-şi limba peste buze.

— Ei bine, nu există o piaţă ca cea din industrie. Totul ţine de cum îţi găseşti cumpărătorii. De exemplu, perioadele de război sunt aur curat pentru noi. Am făcut milioane de dolari din răscoala din Egipt de anul trecut şi încă mai facem. Ochii mi s-au mărit din nou, aveam impresia că îmi povesteşte chiar el un film. Părea ireal.

— Egipt, am bâiguit, aducându-mi vag aminte de ştirile pe care le vedeam la televizor despre răscoalele în acea ţară. Săream imediat peste ele, negândindu-mă că unul dintre persoanele care susţinea din spate acel război, avea să fie iubitul meu cândva şi băiatul care îmi va da complet lumea peste cap.

— Da, spuse Harris uitându-se la mine de parcă urma să încep să ţip.

— Contează şi ce conţine transportul. De exemplu, marfa pe care ai văzut-o în tirul ăsta putea să îi aducă lui Reynolds de la 3, până la 5 milioane de dolari. Poate şi mai mult, depinde unde voia să o ducă şi cine sunt cumpărătorii.

Am încercat să îmi calmez respiraţia şi să nu mă comport ca un om care aude pentru prima dată că pământul e rotund. Deşi aşa mă simţeam. Numele traficantului ăla continua să mă sâcâie, aveam vaga impresie că l-am mai auzit undeva. Poate pentru că Harris l-a menţionat înainte, dar totuşi amintirea lui părea mai veche în capul meu.

— Suma pe care am primit-o noi ca să îl ajutăm a fost mai degrabă o geantă cu bani în locul unei strângeri de mână. 100 de mii de dolari reprezintă un nimic pentru un traficant, dar în felul ăsta menţinem focul dintre noi la flacără mică. Pretinzând că ne ajutăm ca să nu ne trezim apoi atacaţi. Cam ce i-am făcut noi lui acum. Realizam că fruntea îmi era încruntată, încercam să analizez şi să mă conformez fiecărei informaţii, deşi nu puteam să înţeleg cum, Dumnezeu, 100 de mii de dolari să fie un nimic.

— Iubito, eşti bine? mă întrebă Harris temător şi probabil informaţiile lui mă albiseră la faţă.

Am aprobat rapid din cap, într-o reacţie exagerată care mi-a zdruncinat creierul plin de noi informaţii criminale.

— Mă bucur că în sfârşit ai încredere în mine. Am şoptit încercând să mă calmez şi m-am uitat în ochii lui ce păreau iar negri sub lumina slabă din jurul nostru, care genera şi o căldură extraordinară.

— Şi eu încă nu pot să cred că, după toate astea, încă mai eşti în braţele mele, spuse din nou cu acea expresie de parcă încerca să îşi dea seama cum funcţionez, trecându-mi o şuviţă de păr după ureche.

— Asta e locul meu preferat din lume. Şi cred că ţi-am spus deja de ce nu o să plec vreodată de lângă tine. Pentru mine, tu eşti demonul blând care mă ţine în viaţă. Aş fi nimic acum fără tine. Am recunoscut cu vocea şoptită, aşezându-mi palmele pe obrajii săi calzi.

— Şi tu eşti îngerul sălbatic care mă menţine la suprafaţă. Am fost scufundat în întuneric până să apari tu. Ca o explozie de lumină în viaţa mea. Cuvintele lui mi-au făcut propria inimă să explodeze în piept, apoi să se oprească brusc când buzele sale dumnezeieşti s-au lipit de ale mele.

Îi simţeam fiecare atingere mult mai amplă şi profundă, îl simţeam pe el diferit acum, când m-a făcut în sfârşit a lui. Şi aveam să rămân a lui pentru totdeauna. Între noi se formase o legătură indestructibilă, ca şi cum uniunea corpurilor noastre ne-ar fi înnodat sufletele. El a fost primul în viaţa mea. Primul pe care l-am iubit, primul căruia m-am dăruit şi mă voi dărui de acum încolo pentru restul zilelor mele, deoarece el va fi şi ultimul.

Brusc, ceva mi-a apărut în minte: discuţia pe care am avut-o cu Kristen despre Harris. Îmi amintesc perfect când aproape mi-a impus să stau departe de el şi a menţionat faptul că e doar o distracţie pentru el să participe la curse de maşini. Kristen ştie toate astea? Dar îmi e teamă să îl întreb pe Harris. Cu siguranţă nu i-ar pica bine să afle că o puştoaică ştie despre afacerile lor secrete. Şi, mai degrabă, toate astea i-ar pica rău lui Kristen.

— Harris, ceilalţi au idee despre toate chestiile astea? Adică, aveţi atâtea maşini şi cum nu am crezut eu că vă câştigaţi banii sărind peste trenuri, poate la fel cred şi ei. Am spus ca cel mai prost mincinos din lume. Dar chiar nu puteam scoate mai multe ocolişuri în situaţia de faţă. Harris m-a surprins începând instantaneu să râdă.

— Te referi la fanii noştri de la liceu? Care ne studiază fiecare mişcare, continuă cu zâmbetul pe buze şi mi-am amintit de cum îi numise Zac la început, staruri. Deci chestia asta cu idoli-fani chiar se practică aici. Am aprobat rapid din cap.

— Ce ţi-au spus? mă întrebă zâmbind şi m-am albit la faţă. De ce trebuie să fie el atât de perceptiv?

— Doar că faceţi şi altceva în afară de curse, m-am bâlbâit de parcă stătea să îmi cadă un bolovan în cap dacă mă dădeam de gol.

Harris râse din nou şi probabil şi-a dat seama de faptul că nu vreau să îi dau mai multe detalii.

— Ei cred că vindem droguri, genul ăla de aurolaci care vând pliculeţe pe sub mânecă în spatele blocurilor. Mă rog, unii dintre cei de pe pistă o mai fac, deci probabil de acolo şi-au făcut impresia asta, dar nu au habar de afacerile cu arme. Sunt persoane pe pistă care abia ştiu asta. Termină încă râzând şi am respirat mai mult decât uşurată, realizând totuşi că acelaşi lucru l-am crezut şi eu despre ei la început.

— Alte întrebări? Îmi mângâie părul şi am clătinat din cap, înăbuşindu-mi un căscat care nu ştiu de unde a ieşit.

— Ţi-e somn, spuse, dar nu ca pe o întrebare şi am clătinat din nou din cap, deşi pieptul său era atât de cald încât mă arunca într-o stare de visare.

—Dormi, iubito, mai durează până o să plecăm de aici.

— Cat e ceasul? Alt căscat trădător mi-a ieşit pe gură.

— 3 dimineaţa. Îşi scoase mâna dintre picioarele mele şi am icnit bosumflată chiar dacă palma lui se încălzise deja, iar eu mă simţeam mult mai bine. Focul se domolea uşor, uşor, şi rămânea doar senzaţia uimitoare a lui Harris în interiorul meu.

— Cu ce o să plecăm de aici? am întrebat deja închizând ochii pe umărul său.

— O să trimită pe cineva după noi, tirul a rămas oricum fără combustibil şi e făcut praf. Deodată am tresărit speriată, aducându-mi aminte de minimele mele cunoştinţe în materie de urmăriri.

— Harris, dacă tirul are vreun dispozitiv de urmărire? Am spus, ştiu sigur că avea GPS, Harris îl folosise mai devreme. Mă privi aproape uimit, cu un zâmbet mândru pe faţă.

— Asta-i fata mea isteaţă. L-am oprit demult, iubito, şi dacă mai are altceva, nu o să reuşească să îl detecteze aici, zona şi peştera asta sunt acoperite.

Am fost uşurată de siguranţa din vorbele lui, totuşi netrecând cu vederea peste comentariul lui despre isteţimea mea. Ceva filme am văzut şi eu şi, până la urmă, *acum eşti iubita unui traficant, Katherine. Obişnuieşte-te cu asta şi conformează-te.* M-am stimulat

singură şi m-am cuibărit mai bine la pieptul lui Harris, privind printre pleoape la monitoarele care reflectau imagini liniştite în noapte şi m-am lăsat purtată de şoaptele dulci ale lui Harris până când am căzut într-un somn adânc.

Am deschis uşor ochii, trezită de un val de zgomote metalice. M-am ridicat rapid în şezut şi am scrâşnit când înţepăturile şi-au făcut din nou apariţia. Eram întinsă pe saltea, acoperită cu cearşaful pe care îl avusesem mai devreme pe mine şi Harris nu mai era aici. Detaliile nopţii trecute îmi reapăreau în minte: Cursa, urmărirea, criminalii, peştera, armele, Harris... Harris.

Toate mi se păreau un vis acum şi încă nu mă puteam convinge că nu e asta. Am auzit un alt val de voci şi zgomote şi m-am îndreptat spre uşă, înfăşurându-mi cât mai bine cearşaful în jurul meu.

— Harris?! am rostit ieşind din camera întunecată şi m-am simţit parcă lovită de un vârtej polar. Era atât de frig în afara acelei camere. Imediat l-am văzut pe Harris lângă camionul distrus, discutând cu doi bărbaţi a căror statura m-a terifiat. Erau îmbrăcaţi în costume negre şi îmi aduceau aminte de criminalii care voiau să ne omoare noaptea trecută. Mi-a îngheţat sângele în vene. Am înghiţit în sec, privindu-i, şi Harris a venit imediat la mine.

— E în regulă, iubito, sunt de-ai noştri, au venit să ne ia. Mă calmă masându-mi braţele şi am clipit de câteva ori, privindu-i mai bine pe cei doi bărbaţi care păreau să aibă peste 35 de ani, dar cu toate astea, îşi fereau stânjeniţi privirea de

mine de parcă ar privi-o fără permisiune pe iubita şefului. Şi mi-am dat seama că aşa părea să fie.

— Aşteaptă-mă înăuntru, bine? spuse Harris blând şi m-am uitat la el, realizând cum sunt îmbrăcată. Adică dezbrăcată şi înfăşurată doar într-un cearşaf cocoloşit. Sunt desculţă şi îmi îngheţau picioarele pe solul rece. Pe tunelul care ducea afară venea o lumină puternică şi probabil uşile imense erau deschise.

— OK, mă duc să mă îmbrac, m-am bâlbâit deja îngheţată, văzând cum îmi iese aburul printre buze. Peştera asta e frigorifică. Harris mi-a masat din nou braţele şi m-a sărutat pe frunte înainte şi să mă întoarcă spre cameră, şoptindu-mi:

— Vin şi eu imediat!

Aproape am fugit înapoi spre cuptorul meu cald, burduşit cu monitoare, şi după ce am închis uşa după mine, am început să ţopăi de pe un picior pe altul, frecându-mi braţele şi încercând să mă încălzesc. E atât de bine şi cald aici acum încât îmi venea să mă cocoţez pe tavan şi să pup minunea de deasupra mea ce îmi dau seama acum că semăna cu o aerotermă.

M-am mai fâţâit puţin prin cameră, ţinându-mi cearşaful pe mine şi am privit spre monitoarele care expuneau acum o imagine mult mai clară din zorii zilei, deşi în cameră era acelaşi întuneric ca noaptea trecută, pentru că nu există ferestre aici.

Mi-am luat hainele care erau acum chitite pe scaunul de la birou, întrebându-mă alene cât e ceasul, şi am avut un atac de panică când am realizat că acum trebuia probabil să fim la şcoală. Am fugit la baie şi m-am spălat rapid pe faţă, tânjind în sinea mea după o periuţă de dinţi şi săpun.

— Iubito, să nu bei din apa aia. Am tresărit la auzul vocii lui Harris din cealaltă cameră şi imediat a intrat în baie după mine. Băiatul ăsta se mişcă ca un ninja.

— De ce? am întrebat golindu-mi palmele în chiuvetă pentru că într-adevăr aveam de gând să beau.

— Nu e curată. Au făcut legătura cu un lac din apropiere pentru toaletă şi chiuvetă, dar nu e filtrată. O să bei în maşină, ne-au adus ei apă. Am aprobat din cap, oprind chiuveta şi dându-mi seama că nu mă gândisem de unde vine apa asta.

Harris s-a învârtit prin baie, făcând doar el ştie ce cu nişte saci de nailon şi m-am fâţâit, frecându-mi coapsele şi aşteptând să iasă odată.

S-a oprit, uitându-se la mine cu o sprânceană ridicată.

— Ce faci? mă întrebă amuzat.

— Am nevoie la toaletă, am spus muşcându-mi buza şi încercând să îmi controlez vezica. Ceva

îmi spune că Harris nu va avea de gând să iasă după ce i-am spus asta.

Începu să râdă.

— Şi ce mai aştepţi? spuse încă râzând. Ştiam eu.

— Să ieşi. Presiunea devenea din ce în ce mai mare. De ce am mereu probleme cu mersul la toaletă în preajma lui Harris?

— Iubito, am făcut şi o să fac atâtea cu trupul tău. Nu trebuie să îţi fie jenă de mine cu nimic. Veni lângă mine, vorbind tandru şi îmi venea să îmi plesnesc una peste faţă.

— Aia e altceva, m-am bosumflat, fâţâindu-mi genunchiul. Clătină din cap ca un părinte care nu reuşea să îşi înveţe copilul la oliţă. Oh, pentru numele Domnului.

— Bine, bine. Dar grăbeşte-te, am treabă. Îmi spuse cu degetul arătător ridicat spre mine şi am aprobat rapid din cap, începând să tremur din cauza presiunii din vezică.

— Şi apropo, 'neaţa, frumoasa mea! zâmbi şi îmi prinse bărbia între degetele lui. M-aş fi topit dacă nu exista posibilitatea să fac rău de tot pe mine.

— 'Neaţa! am rânjit de parcă asta îmi calma vezica. Chicoti, ceea nu mă ajută deloc acum, şi se lipi sălbatic de buzele mele.

— Harriiiis! am ţipat strivită de buzele lui când m-a ridicat, încolăcindu-mă în jurul său.

— Harris, mă doare fundul, m-am bâlbâit peste buzele lui lacome şi habar nu am de unde Dumnezeu ieşise lăcomia asta. A început să râdă şi s-a întors cu mine prin baie, aşezându-mă direct pe toaletă. S-a despărţit de buzele mele şi a fugit înainte să apuc să îl lovesc.

Nesimţit brunet şi sexy şi atrăgător şi fierbinte şi mai bine mă opresc pentru că fac pe mine.

M-am ridicat de pe closet, săltând capacul şi am început să mormăi pentru că nu ştiam cum să ridic faţa de masă ce o purtam. Am pufnit şi l-am aruncat de pe mine, aşezându-mă în sfârşit pe toaletă, a cărei igienă lasă de dorit.

M-am spălat din nou pe mâini şi m-am întors în cameră, unde Harris era concentrat asupra acelor saci. Vreau să ştiu ce face cu ei? Nup!

— Gata? zâmbi în acel fel care îmi cauza tulburări de memorie la prima oră.

— Da, am mormăit bosumflată. Apoi când ochii lui au coborât pe corpul meu, mi-am dat seama că ieşisem goală din baie. Aruncă

nailoanele jos şi veni spre mine, prinzându-mi şoldurile şi apropiindu-mă de el. De data asta citeam dorinţa în ochii lui şi prin minte îmi zburau doar imagini de noaptea trecută.

— Cum te simţi? şopti, plimbându-şi nasul pe obrazul meu.

— Bine! Foarte bine! Mi-am oprit respiraţia când buzele lui au coborât pe gâtul meu.

— Te iubesc! şopti într-un ton pasional, prinzându-mi pielea între buze. Am gemut fără să îmi dau seama, de noaptea trecută corpul meu devenise mult mai perceptiv la atingerile lui.

— Acum eşti a mea, în întregime. Nimeni. Nu. O. Să. Te. Mai. Ia. Vreodată. De. Lângă. Mine. Fiecare cuvânt era presărat cu o pauză de sărut şi deja picioarele mele nu mă mai susţineau, braţele lui o făceau.

Fiecare părticică din corpul meu se transformă în gelatină când îmi spunea că sunt a lui. Şi voiam să o aud din nou.

— Spune-o din nou, l-am implorat respirând greu şi închizându-mi ochii sub săruturile sale afrodiziace.

— Ce, iubito? Şoapta lui senzuală îmi putea provoca un orgasm.

— Că sunt a ta! Vocea îmi tremura şi mi-am amintit de momentele când Harris mă imploră să îi spun acelaşi lucru.

— Eşti a mea! Doar a mea. Săruturile lui au devenit mai apăsate, sugându-mi pielea gâtului. O să te fac să arzi în braţele mele, să transpiri de plăcere, să îmi ţipi numele. O să te înec cu

săruturile mele şi o să îţi fac trupul să tremure de plăcere sub atingerile mele. Eşti a mea, Katherine Wrise. Pentru totdeauna.

Tot ce îmi spusese, se întâmplă deja. Trupul îmi tremură şi transpiraţia se scurge deja pe pielea mea, iar geamătul de plăcere pe care mi l-a produs a ieşit precum un ţipăt. Nu m-am mai putut abţine şi mi-am înfipt mâinile în părul său, trăgându-i buzele peste ale mele şi împletindu-le într-un sărut plin de extaz şi pasiune.

Harris era la fel de excitat ca şi mine, poate mai excitat. Îi simţeam erecţia strivindu-se de pelvisul meu şi l-am tras de păr după mine, trântindu-mă cu el pe saltea. Îl vreau. Acum. În sfârşit pot să îl am oricând îmi doresc fără să fiu oprită de reţinerea şi temerile sale. Acum sunt a lui şi îmi vreau drepturile.

Harris a gemut monstruos în gura mea, mâinile lui plimbându-se sălbatice pe corpul meu deja gol. Până şi usturimea de pe fesele mele se transformase în plăcere, iar durerea din interiorul meu se domolise iar eu voiam să o simt din nou. Să îl simt pe el din nou acolo. Mi-am înfipt mâinile în fermoarul pantalonilor săi, trăgându-l în jos, apoi i-am prins marginea tricoului, trăgându-i-l peste cap ca o sălbatică.

Harris s-a ridicat deasupra mea şi m-am plâns când buzele lui afrodiziace le-au părăsit pe ale

mele. Eu eram deja goală şi fierbeam în suc propriu când Harris s-a întins din nou spre birou, scoţând un alt prezervativ. Nu vreau să mă gândesc de ce aveau prezervative aici. Sau câte s-au mai întâmplat pe salteaua asta. Nu, nu mă gândesc. Acum sunt doar eu şi Harris căruia îi tremurau mâinile şi a scos toată cutia din sertar, răsturnându-le pe toate pe jos.

Am început să râd când a înşfăcat unul mormăind şi l-a rupt cu dinţi.

— Următorul lucru pe care o să îl facem e să alegem o metodă de contracepţie. Urăsc rahaturile astea, bolborosi scoţându-l din pachet şi am chicotit ridicându-mă în şezut lângă el. Am vrut să îl sărut, să îl încurc şi mai tare, dar am fost întrerupţi de o bătaie în uşă, care m-a făcut să tresar.

— Suntem gata de plecare, domnule Stone. Se auzi o voce groasă de bărbat care totuşi părea stânjenită. Domnule Stone? Asta cu siguranţă e ceva nou.

— Aşteptaţi-ne afară! vorbi Harris pe un tor dur şi i-am furat prezervativul din mână.

— Am înţeles, domnule. Spuse bărbatul înainte să îi aud paşii îndepărtându-se.

Harris mă privea fascinat cum încerc să rulez prezervativul în jurul bărbăţiei sale. Nu am mai făcut aşa ceva în viaţa mea, dar slavă Domnului

pentru filmele de după miezul-nopţii pe care le vezi că un hoţoman pe furiş de părinţi. Erecţia lui era tare ca piatra, venele din jurul ei deveniseră proeminente şi pe cât de tare mă speria mărimea lui, îl voiam din nou în mine.

Actorii din filme nu erau aşa de dotaţi ca iubitul meu care are o adevărată Godzilla între picioare. I-am prins perciunii şi l-am tras din nou peste mine, desfăcându-mi picioarele în jurul său.

— Tu mă faci să îmi pierd minţile, gâfâi strecurându-şi mâinile pe sub mine, sprijinindu-se în coate şi lipindu-mă de pieptul lui. Ah, cât ador asta.

— Asta e şi intenţia mea, domnule Stone, am mormăit împletindu-mi limba cu a lui şi făcându-l să chicotească.

— La dracu'! Ar trebui să plecăm, tu probabil încă ai dureri şi ar trebui să mai aşteptăm, dar nu mă pot stăpâni. Sunt obsedat de tine. Vreau să te simt, acum.

Am rânjit mândră de cedarea lui, frecându-mi coapsele pe şoldurile lui şi strângându-l şi mai tare. Corpul meu deja tremura, ameninţând să se reverse în plăcerea orgasmului şi nici măcar nu era în mine.

— Demonstrează-mi că sunt a ta. Am expirat strângându-i părul în pumni şi asta i-a fost de ajuns.

Am simţit imediat pumnalul de plăcere despicându-mă în două şi am mârâit, strângându-mi dinţii şi înfigându-mi mai adânc unghiile în pielea lui Harris şi mi-am strâns degetele de la picioare. Încă durea, dar era un stil diferit de durere. Nu se mai rupea nimic în mine, însă strâmtoarea mea era încă chinuitoare sub presiunea Godzillei, dar senzaţia de plinătate şi extaz când Harris a început să se mişte în mine – m-a făcut să îmi pierd minţile. Mi-am coborât faţa pe gâtul lui, sărutând, sugând şi muşcând pielea dulce şi fierbinte pe care era marcată dovada că Harris e al meu la fel de mult cum sunt eu a lui.

Acţiunile mele scoteau gemete guturale de la Harris şi m-am lipit mai mult de el, dorindu-mi să mă contopesc cu trupul ăsta de zeu care se scufundă în mine, creându-mi plăceri pe care nici cel mai profund scriitor din lume nu le poate descrie.

Eram conştienţi că nu suntem singuri aici, că suntem aşteptaţi, dar nu ne păsa. Nu am mai gustat niciodată o asemenea plăcere şi voiam mai mult şi mai mult.

Mi-am ridicat pelvisul, lipindu-l de abdomenul lui şi simţindu-l mai adânc în mine. Voiam să rămânem aşa pentru totdeauna. Gâtul lui era transpirat şi încordat de extaz, iar venele din jurul lui deveniseră extrem de proeminente.

Nu mă puteam abţine să nu muşc din pielea aia, cum nici el nu se putea abţine să nu îşi plimbe mâinile pe corpul meu şi să îmi strângă carnea în palmele lui mari. Lănţişorul lui se odihnea pe pieptul meu, atârnându-i de gât, scufundat în transpiraţia noastră, şi am ţipat când m-a pătruns mai adânc, astupându-mi imediat gura cu a lui.

Am atins apogeul plăcerii şi nu mă mai puteam stăpâni. Totul în jurul meu ardea. Harris era adânc scufundat în mine, mişcându-se frenetic şi transformându-mi corpul într-un uragan de convulsii.

— Haide, iubito, dă-ţi drumul, gemu Harris în gura mea, oprindu-se în interiorul meu şi am ascultat porunca. Trupul meu explodând în zeama dulce a extazului. Harris a mai aşteptat puţin, gustându-mă în jurul său şi i-am simţit şi lui eliberarea vibrând în interiorul meu. A ieşit din mine gâfâind şi s-a lipit de buzele mele, luându-şi parcă aerul din acest sărut. Odată ce am simţit răceala ieşirii lui, rana mea a început să mocnească furioasă iar focul de noaptea trecută se întorsese iar, mai puternic, dar eu îl degustam fericită simţindu-mă ca un sinucigaş răsfăţat de ghearele durerii.

— La dracu'! Nu trebuia să facem asta din nou atât de repede. O să ai dureri mari acum.

Şopti Harris lipindu-şi fruntea de a mea şi sunând de parcă se ura pentru ce făcuse.

— Nu! I-am prins obrajii, uitându-mă în ochii lui. Doare, încă doare rău, dar e cea mai uimitoare durere pe care am simţit-o în viaţa mea. Nu ştiu cum să descriu asta, dar vreau să o simt din nou şi din nou până nu o să mai rămână nimic din mine. Vreau să te simt pe tine cât mai mult.

Am spus lipindu-mi buzele de ale lui.

— În curând nu va mai exista durere, iubito, sau vreo reţinere din partea mea iar tu vei simţi doar plăcere în braţele mele. O să am grijă să te fac cea mai fericită femeie din lume. Şopti plimbându-şi buzele peste ale mele. Mai multă plăcere? Nu cred că inima mea poate rezista unei asemenea presiuni.

Ţineam strâns mâna lui Harris în timp ce traversam peştera enormă şi îngheţată care îmi congela sângele în vene din mai multe motive. Preferam să nu mă gândesc ce ascundeau sutele de cutii din jurul meu şi am fost surprinsă să realizez că tirul dispăruse. Tunelul care ducea spre exterior era acum luminat de razele soarelui care pătrundeau printre porţile metalice larg deschise. Simţeam aerul curat intrându-mi în plămâni şi am inspirat o gură mare când am păşit afară. Soarele

era cald şi plăcut, dar totuşi simţeam vaga răcoare a dimineţii.

— Cât e ceasul? l-am întrebat pe Harris înainte să se îndrepte spre bărbaţii în negru.

— Trecut de 7. Spuse rapid şi am făcut ochii mari. Trebuia deja să fim la şcoală, dar noi suntem în mijlocul munţilor la zeci de kilometrii depărtare de oraş.

— Aşteaptă-mă aici, iubito. Spuse Harris desfăcându-şi mâna dintr-a mea şi îndreptându-se spre tirul ce aştepta acum la ieşire.

Mi-a rămas un gol de aer în gât când am văzut cât de devastat era. Cabina era făcută ţăndări, avea găuri de la gloanţe, aşezate la milimetri distanţă pe toată suprafaţa şi nu îmi vine să cred că am ieşit vii din chestia asta.

L-am observat pe Harris urcându-se în el, avea în mână acelaşi sac de nailon şi a început să îl umple cu hârtii pe care le scotea din torpedo, şi aparaturi pe care le smulgea direct din bord. Nu înţelegeam de ce face asta aşa că am decis să profit de cele câteva minute şi am respirat aerul curat de munte, uimitor pentru plămânii mei care au stat aproape sufocaţi în peştera aia. Tocurile din picioare mă chinuiau la propriu acum şi am avut o criză mai devreme, când mi-am dat seama cu ce trebuie să mă îmbrac.

Hainele mele de noaptea trecută, pe lângă faptul că mă făceau să arăt ca o paraşută la ora asta, erau şi îngrozitor de inconfortabile. Blugii revoltător de strâmţi îmi sufocau fundul şi aşa rănit care exploda de usturime. Geaca scurtă îmi lasă abdomenul la vedere şi oricât aş fi tras de ea, nu puteam să o lungesc mai mult. Mi-am ridicat fermoarul până în gât, de parcă asta mă ajută.

Era pustiu în jur, doar stânci imense, sculptate de o parte şi de alta a drumului pietruit. Mi-am scos tocul din pietricele micuţe, mormăind în mintea mea şi jurând că nu mă mai încalţ niciodată în tocuri.

Am simţit două mâini aşezându-se pe şoldurile mele goale şi m-am întors spre Harris care mă privea cu un zâmbet dumnezeiesc pe buze.

— Gata? Te-ai răzbunat pe el? am râs, arătând cu capul spre tirul care era acum acoperit în totalitate cu nailoane de bărbaţii care veniseră după noi. Cabina, deoarece containerul rămăsese înăuntru.

Harris râse.

— Nu, am luat aparaturile şi documentele. Poate găsim ceva legat de cumpărătorii armelor sau Ty poate da de destinaţia fixă a transportului prin GPS-ul de pe bord.

Am confirmat din cap, realizând câte am de învăţat despre chestia asta. Harris avea un cuţit în mână şi probabil îl folosise să scoată chestiile alea din bord, dar tot nu îmi plăcea să îl văd ţinând aşa ceva, însă trebuia să mă obişnuiesc. Mai ales că nu era un cuţit de bucătărie. Arată că cele folosite de Rambo.

— Vino după mine, zâmbi trăgându-mă de mână şi am plâns în sinea mea când a trebuit să mă deplasez cu tocurile prin pietriş.

M-a dus lângă peretele de rocă al muntelui, unde se deschideau uşile metalice. M-am încruntat nedumerită privindu-l cum începe scobească cu acel cuţit în stâncă.

— Ce faci? l-am întrebat speriată când a desprins trăgând cu putere, o bucată de stâncă pe care a prins-o în mână.

— Suvenir. Zâmbi scuturând piatra neagră de praf, care arată ca un cărbune şi era cât jumătate din palma lui.

— O rocă?! am ridicat din sprânceană, făcându-l să râdă.

— O rocă de aici. Din locul în care ai aflat cine sunt şi m-ai acceptat. Locul în care ai devenit a mea.

— Întotdeauna am fost a ta, am zâmbit, punându-mi mâinile pe umerii lui. Dacă era ceva care îmi plăcea la tocuri, era că mă puteam uita fix

în ochii lui chiar dacă tot era mai înalt decât mine. Harris nu a spus nimic, pur şi simplu m-a sărutat. Aşa cum doar el ştie să o facă. Însă am fost întrerupţi din lumea noastră când unul dintre bărbaţii în negru şi-a dres glasul în semn că a aşteptat deja destul după noi.

— Domnule, tirul merge odată cu noi sau rămâne în urmă? întrebă acesta cu o alură de angajat model.

— Nu, rămâne aici. O să trimitem mai târziu pe cineva să îl transporte, acoperiţi-l cât mai bine. Containerul cu arme rămâne aici deocamdată, vedem mai târziu ce facem cu el.

Tonul de şef serios al lui Harris era nou pentru mine, dar nu pot să spun că nu îmi plăcea. E un şef extrem de sexy şi atrăgător. Genul se şef care te urcă pe birou şi îţi desface picioarele.

— Am înţeles! confirmă bărbatul rapid şi Harris m-a prins din nou de mână, de data asta trăgându-mă spre o maşină enormă. Semăna cu un Hummer, dar avea alura unui tanc şi puteam să pun pariu pe Roşcata mea că dinozaurul ăsta e blindat.

Harris a deschis uşa din spate şi şi-a pus mâna pe spatele meu, îndemnându-mă să intru prima. Am pus piciorul pe treaptă şi am sărit în animalul metalic care arată ca o limuzină în interior.

Harris a urcat şi el după mine şi a izbit portiera masivă în urma lui. M-a surprins faptul că nu s-a urcat la volan, şi locul i-a fost luat de bărbatul cu care vorbise mai devreme şi altul în dreapta lui. Mă simţeam oarecum stânjenită de bărbaţii ăştia, de dimineaţă mă văzuseră înfăşurată într-un cearşaf şi sunt sigură că şi-au dat seama de ce îi pusese Harris să aştepte afară. Deşi şeful de lângă mine nu părea deloc să fie conştient de asta.

— Ian, ai adus apă? întrebă Harris când motorul a pornit, torcând ca un leu.

— Da, domnule. Răspunse rapid bărbatul din dreapta, deschizând un fel de torpedo dintre scaune. Uitasem complet că îmi era sete, dar normal că Harris nu uitase.

— Domnişoară Wrise?

Mi se adresă bărbatul, întinzându-mi o sticlă de apă şi am rămas perplexă faţă de modul cum o făcuse. De unde îmi ştie omul aşa numele de familie?

— Mulţumesc, m-am bâlbâit stânjenită, luându-i sticla din mână. Şi spuneţi-mi Katherine, vă rog. Am adăugat încercând să zâmbesc prietenos deşi ţinuta mea nu mă ajută.

— Am înţeles! zâmbi stânjenit şi după ce îi întinse sticla lui Harris, se întoarse rapid în scaunul lui. Bun, lucrurile se schimbă deja prea

mult. Mă simt ca iubita unui om de afaceri. De fapt, cam asta sunt.

— Mi-ai adus laptopul? întrebă Harris din nou, luând o gură din apa lui. Am făcut la fel şi am rămas surprinsă când am simţit lichidul rece pe gât. Mă aşteptam să fie caldă din maşină, dar acum realizez că îmi îngheţase mâna pe sticlă.

— Da! răspunse Ian rapid, întorcându-se din nou şi înmânându-i lui Harris un fel de laptop negru, mic şi subţire. Oare cu ăla ce are de

gând să facă? Am mai luat o gură de apă şi m-am fâţâit pe banchetă. Mă înţepa fundul şi mă dureau groaznic de tare picioarele.

— Poţi să pleci, Morgan, spuse Harris adresându-se probabil tipului de la volan.

— Da, domnule! răspunse acesta prompt şi am simţit imediat maşina mişcându-se.

Pentru numele cerului. Demonul meu s-a transformat din racer licean în om de afaceri miliardar. *Tu ai vrut să ştii ce conţine secţiunea secretelor, acum taci din gură şi conformează-te.* Mă certă subconştientul şi mi-am scuturat capul să îl izgonesc.

Nu ştiu cine ce a făcut, dar în faţa noastră s-a ridicat un plafon, din spatele scaunelor, despărţindu-ne complet de persoanele din faţă. Am ridicat o sprânceană spre Harris.

— Să avem mai multă intimitate, zâmbi trăgându-mă mai aproape de el. Intimitate pentru ce?

Am rânjit în sinea mea. Harris şi-a deschis laptopul şi am observat că încă mai avea roca în mână. I-am luat-o, analizând-o cu atenţie şi acum mi se părea chiar fascinantă, acum că Harris îmi spusese care e semnificaţia ei.

Am învârtit-o în mâini, zâmbind, e destul de grea şi are o formă pătrată şi colţuroasă cu multe bavuri, dar totuşi extrem de netedă la atingere.

Mi-am frecat gleznele din ce în ce mai deranjată de încălţările mele. Mi se păreau mai mici acum sau mi se umflaseră mie picioarele. Întotdeauna am urât tocurile şi mereu păţesc asta dacă le port mai mult de două ore, dar acum era şi motivul acestor ghete ale lui V care erau groaznic de incomode.

— Te dor picioarele? mă întrebă Harris, observându-mi disconfortul.

— Mă strâng ghetele astea, am scrâşnit încercând să îmi masez gleznele.

— Atunci da-ţi-le jos, iubito. L-am privit câteva secunde şi el s-a întins pur şi simplu spre picioarele mele, trăgându-le în poala lui. A desfăcut rapid fermoarul şi mi le-a scos din picioare. Am expirat uşurată, simţindu-mi tălpile libere.

— Mai bine? zâmbi Harris începând să le maseze cu mâna stângă şi am zâmbit, aprobând din cap. Am vrut să le trag din poala lui, dar nu mi-a dat drumul, continuând să le maseze în timp ce îşi folosea cealaltă mână să butoneze la laptopul micuţ aşezat pe poala lui, lângă picioarele mele.

M-am întins să îl sărut pe demonul meu exagerat de protectiv şi a zâmbit muşcându-mi buza, apoi s-a întors la treaba lui. Eu m-am întins mai bine pe banchetă, acum având ca problemă doar înţepăturile din şezut, de care nu aveam de gând să îi spun lui Harris, pentru că riscam să rămân şi în fundul gol. Avea intimitatea sa îşi permită asta.

Restul drumului m-am jucat cu roca, analizând din când în când rana de pe braţul lui Harris de care aveam de gând să mă ocup acasă. El şi-a mutat ocupaţia la telefon şi nu avea deloc timp de mine, în afara masajului la picioare, dar seriozitatea discuţiei lui ce părea să fie fidelă cu domnul şef, Carter, m-a convins să îl las în pace. Drumul lung prin munţi şi autostrăzii pustii, prin păduri şi uşor înapoi la civilizaţie m-a făcut să mă ia somnul. Aproape aţipisem pe umărul lui Harris când i-am auzit şoapta în urechea mea şi am deschis rapid ochii.

— Am ajuns? am întrebat repede privind prin fereastra fumurie.

— Da, îmi răspunse Harris chicotind şi am desluşit garajul lor cu ochii împăienjeniţi.

— Cât timp am făcut pe drum? am întrebat somnoroasă, coroborându-mi picioarele din poala lui.

— Aproape două ore. Nu te mai încălţa, te duc eu până în casă.

Spuse închizându-şi laptopul când eu mi-am ridicat ghetele de jos.

— Nu trebuie, nu mă mai dor picioarele. Mersi pentru masaj.

Am zâmbit ridicându-mi piciorul deşi chiar nu îmi făcea plăcere să mă încalţ iar. Voiam să cobor desculţă, dar sigur Harris m-ar fi săltat pe sus imediat.

— Nu te mai dor, aşa că nu o să îţi îndeşi iar chestiile alea în picioare pentru cinci metri. Spuse hotărât luându-mi-le din mână şi a coborât imediat din maşină.

Am oftat înfrântă şi m-am apropiat de uşă unde braţele lui Harris mă aşteptau deja hotărâte, fără alte discuţii.

— Pot să merg... dar domnul Stone nici nu a vrut să mă asculte că imediat m-a înhăţat din maşină şi a intrat cu mine în garaj, ţinându-mi ghetele în mână.

Casa era complet goală. Harris m-a cărat până în camera lui şi muream să scap de hainele de pe mine pe care deja nu le mai suportam. E ultima dată când o mai las pe V să mă îmbrace.

— Ceilalţi sunt la şcoală? am întrebat, dezbrăcându-mi geaca şi, după spusele lui Harris, acum trebuie să fie 9, deci pierdusem deja două cursuri.

— Nu! Sunt la Jay la spital. Îmi răspunse scăpând şi el de haine la fel ca mine. Mi-am adus brusc aminte de bietul meu papagal ţepos.

— Cum se simte Jay?

— E încă în comă. Îmi răspunse Harris serios şi mi-am muşcat buza speriată.

— O să îşi revină?

— Doctorii aşa spun, deşi o să dureze ceva să se recupereze. Slavă Domnului că a supravieţuit.

Am aprobat tăcută din cap, fiind tristă pentru ce păţise Jay, dar o parte din mine răsufla uşurată, uitându-se acum la Harris teafăr şi aproape nevătămat.

— Mergem şi noi acum la ei, adăugă Harris scoţându-şi haine curate din dulap.

— Nu mai mergem la şcoală? am presupus, scoţându-mi cu greu pantalonii.

— Ba da, dar am pierdut deja o parte din al treilea curs, deci o să mergem direct la al patrulea. Mergem să vedem în ce stare e Jay. Am aprobat

din cap deşi nu mai găseam rostul să mergem la şcoală la jumătatea zilei.

— Acum hai să facem un duş, suntem acoperiţi de urme de sânge, transpiraţie şi alte minuni provocate de noaptea trecută.

Continuă zâmbind şi mă trase de mână afară din cameră. Am început să râd, lăsându-mă condusă de el în duşul fierbinte pe care îl aşteptam de noaptea trecută.

Am rămas şocată când am văzut ravagiile pe care i le făcusem pe spate. Pielea lui era brăzdată de zgârieturi, provocate de unghiile mele care i-au săpat în carne.

Răspunsul lui Harris pentru ele a fost un râs şi afirmaţia că vrea să aibă mereu aşa ceva de la mine, deşi sunt sigură că dureau, dar ca şi în cazul meu, era durere provocată de plăcere.

După duş, mă simţeam cu adevărat ca un nou-născut. Deşi fundul mă ustura mai rău, dar focul în interiorul meu se domolise din nou, lăsând senzaţia plăcută şi anafrodiziacă a lui Harris. Propriul meu drog.

Am sfârşit din nou întinsă pe saltea, cu fundul în sus şi cu Harris care îmi masa fesele cu Dumnezeu ştie ce. Dar am stat cuminte când am simţit crema calmându-mi pielea în loc să aprofundeze usturimile. Mă simţeam ca o prinţesă răzgâiată. Când a terminat, i-am luat crema şi am

făcut acelaşi lucru cu spatele lui, apoi m-am ocupat de braţul său.

— Cred că o să îţi rămână semn, am spus tristă curăţând bine rana ce lăsase o gaură în braţul său.

— Un semn din noaptea în care ai devenit a mea. Sper să rămână acolo pentru totdeauna. Spuse uitându-se la chipul meu şi am respirat adânc, pansându-i braţul.

Nu ştiam ce să spun, cum să răspund afirmaţiei, aşa că pur şi simplu l-am sărutat, simţind acea electricitate atât de cunoscută, acum mult mai profundă de când corpurile noastre fuseseră conectate, şi aveam o senzaţie pe care n-o puteam explica. Doar mă simţeam minunat pentru că mă dăruisem lui şi acum legătura noastră era completă.

— Eu sper totuşi să nu îmi rămână semne pe fund. Am spus despărţindu-mă de buzele lui şi a izbucnit în râs.

— Şi eu, îmi vreau funduleţul catifelat înapoi. Zâmbi sărutându-mă pe nas şi am început să râd.

Căutam supărată prin haine ceva mai lejer de îmbrăcat, dar nu aveam prea multe opţiuni în ce îmi adusesem aici.

Până la urmă, am ales tot colanţii negri pe care îi purtasem ieri, încă erau curaţi şi dintr-un

material catifelat, pentru că fundul meu nici nu avea de gând să accepte asprimea blugilor.

Harris m-a ajutat să îmbrac lenjeria şi colanţii fără să îmi ating fundul prea mult şi mă simţeam într-adevăr ca o fetiţă mică. Însă îmi plăcea grija plină de tandreţe care devenea din ce în ce mai persistentă la el şi probabil o să treacă la un alt nivel după noaptea trecută.

Am găsit un maiou alb şi curat, plus geaca mea de piele de lungime normală. În picioare aveam de gând să revin la tenişii mei comozi, dar problema era părul. Îl uscasem şi acum arată ca o căpiţă neagră şi umflată de fân. Am început să mormăi, chinuindu-mă cu el în oglinda pentru tatuaje a lui Harris, dar am rămas paralizată când am văzut ce se afla pe gâtul meu. Mici urme roşi de muşcătură care deveneau violet.

Am privit rapid spre Harris şi am înghiţit în sec realizând că gâtul lui arată la fel ca al meu. Am clătinat din cap, gândindu-mă la sutele de bârfe pe care le vor stârni semnele astea, dar pur şi simplu nu îmi mai pasă. Sunt semnele iubirii noastre.

Frustrată şi din ce în ce mai nervoasă pe părul meu care arată ca naiba şi prins în coadă, am hotărât să îl împletesc plecând direct din creştet într-un stil complicat şi frumos, dar care nu îmi iese întotdeauna. Slavă Domnului că de data asta a

ieşit şi după două aplicări de mascara şi puţin dermatograf, eram gata şi arătam normal, nelăsând la vedere prin ce am trecut noaptea trecută.

Harris a oprit în parcarea spitalului şi am fost fericită să cobor dintr-o maşină normală fără să trebuiască să mai fac vreo săritură mortală.

Mă ţinea de mână şi vorbea din nou la telefon, de data asta cu Ty, iar eu m-am lăsat condusă de el prin locul necunoscut.

Am observat placa de la intrare care mă înştiinţa că mă aflu în centul medical Swedish de care nu auzisem în viaţa mea şi asta mi-a dat de ştire că trebuie să învăţ oraşul ăsta.

În spital era o agitaţie de nedescris, asistente fugeau de colo-colo alături de oameni răniţi, împingând cărucioare şi paturi mobile. Nu cunoşteam eu prea bine mediul ăsta, dar parcă era exagerat de aglomerat. M-am lăsat condusă de Harris pe hol, după ce am folosit un lift îngrozitor de aglomerat şi am ajuns la salonul 27 de la etajul

3. Harris a deschis uşor uşa şi am luat o gură mare de aer înainte să intrăm.

— Hei, îi salută Harris uşor pe toţi, şi am rămas blocată în uşă când l-am văzut pe Jay întins în pat, inconştient şi înfăşurat cu bandaje la cap şi tuburi de oxigen care îi acopereau faţa.

Harris a închis uşa în spatele meu şi am făcut câţiva paşi spre patului lui. Am observat-o pe Violet lângă el, părea extenuată. Aura ei mereu colorată era acum ştearsă şi palidă. Nici părul ei strălucitor şi purpuriu nu mai părea la fel.

— V, am şoptit tristă, mergând lângă ea şi îmbrăţişând-o. Îmi pare atât de rău.

— Nu îţi face griji, Kath, nu a fost vina ta. Şopti îmbrăţişându-mă la rândul ei. Vocea îi sună răguşită şi mi-am dat seama că se chinuia să pară puternică.

— O să se facă bine, sunt sigură. Jay e un luptător.

Am încurajat-o masându-i spatele deşi statura lui Jay mă speria. Era atât de diferit faţă de ieri. Părul lui nu mai avea celebrii ţepi care îl caracterizau, pielea îi era palidă şi uscată şi să îl văd pe Jay zăcând pe un pat era atât de greşit pentru firea lui.

— Arată atât de slăbit. Credeam că nu o să mai scape cu viaţă. Spuse cu vocea spartă şi lacrimi în ochi, iar eu am strâns-o mai tare în braţe.

Harris era şi el lângă mine, privind tăcut şi îndurerat spre prietenul său, alături de ceilalţi care aveau aceleaşi expresii: Ty, Ken, Mike şi Keith.

— Tu cum eşti? îmi şopti V puţin temătoare când băieţii au început o discuţie silenţioasă.

— Sunt bine, i-am răspuns aprobând din cap.

— Ţi-a spus Harris... lăsă fraza neterminată, parcă speriată de ce trebuia să spună.

— Da, mi-a spus tot.

— Şi încă mai eşti aici? rosti surprinsă, dar şi bucuroasă.

Am privit scurt spre Harris care îl asculta atent pe Mike şi mi-am întors privirea spre ea.

— Nu am de ales, îl iubesc. M-am conformat realizând cât de adevărat era ce spusesem. Violet zâmbi fericită, strângându-mă în braţe şi m-a surprins reacţia ei, dar i-am răspuns bucuroasă.

— Mă bucur atât de mult că ai rămas cu noi. Şoapta ei se imprima pe umărul meu.

— Voi sunteţi ca şi familia mea acum. Am spus sinceră, masându-i spatele ce părea foarte încordat. Am rămas tăcuţi în jurul lui Jay şi după ce Harris a avut o discuţie afară cu doctorul lui, mi-a spus că e timpul să plecăm.

— Tu ce cauţi aici? îl întrebă supărat pe Keith, parcă observând pentru prima dată prezenţa lui aici.

— Am venit să îl văd pe Jay. Se apără puştiul repede, scoţând altă încruntătură de la Harris.

— Cine te-a adus aici? Iar ai chiulit de la şcoală? îl certă cu tonul unui frate mai mare. Asta m-a făcut să mă întreb dacă Keith ştie tot adevărul despre prietenii lui.

— Am venit cu Ty, m-a luat de la voi. Nu ştii că am rămas azi-noapte acolo?

— Trebuia să te duci la şcoală, nu să vii aici.

— Dar...

— Niciun dar, îl opri Harris cu degetul arătător ridicat spre el.

— Voiam să îl văd pe Jay, se plânse în continuare Keith.

— L-ai văzut. Acum du-te la şcoală. O să te ducă Mike.

— Dar am pierdut deja aproape toată ziua, nu mai are rost să mă duc acum. Se plânse Keith, bucurându-se mai mult de spital decât de şcoală. Sunt de acord cu el.

— Hai, premiantule, sau o să te certe învăţătoarea că iar ai chiulit. Îl trase Mike de după gât.

— Sunt în clasa a 8-a. Nu mai am învăţătoare. Se bosumflă puştiul făcându-ne să râdem uşor.

— A, scuze, educatoarea atunci. Am mai auzit protestele lui Keith de pe hol şi apoi seriozitatea s-a reinstalat între noi.

— V, tu vi cu noi? o întrebă Harris, prinzându-mă de mână.

— Nu! Rămân aici. Poate se trezeşte. Răspunse tristă, neluându-şi ochii de pe Jay.

— Ar trebui să te odihneşti puţin, V. Vocea mea suna răguşită şi îmi părea extrem de rău

pentru Jay şi V, dar nu voiam să mă gândesc cum ar fi fost dacă eram eu în locul ei.

— Nu, sunt bine. Spuse repede şi ştiam că nu are rost să încercăm să o convingem. Nici eu nu m-aş fi lăsat convinsă să plec de lângă Harris într-o asemenea situaţie. Am strâns-o din nou în braţe, încercând să o încurajez, apoi am prins şi mâna rece a lui Jay, strângând-o uşor într-a mea.

— Fă-te bine, papagalule. Cu toţii avem nevoie de tine. I-am şoptit tristă şi aşteptam răspunsul ironic pe care ar fi trebuit să mi-l dea. Dar nu a venit. Ceilalţi şi-au luat şi ei la revedere de la el deocamdată şi am auzit şoapta tristă a lui Harris:

— Fii puternic, frate.

Am ieşit toţi patru din salon şi urma să mergem la şcoală cu Ty şi Ken. Deşi îi dădeam dreptate lui Keith: nu mai vedeam rostul.

— Harris, ar trebui să îţi vadă un doctor braţul. I-am spus în timp ce ne făceam cu greu loc pe holurile aglomerate.

— Iubito, ţi-am spus, e doar o zgârietură. Şi nu avem timp acum de aşa ceva. Am tăcut din gură, pentru că ştiu că nu avea rost să mă contrazic cu domnul Stone când e aşa serios.

A parcat în locul lor obişnuit şi am simţit brusc presiunea enormă pulsându-mi deasupra capului când am văzut adunătura de adolescenţi răsfiraţi prin curtea liceului. Era probabil pauza de dinaintea celui de-al patrulea curs. "Vedetele vin mai târziu!" Mi-am amintit vorbele prietenilor mei şi se pare că acum devenisem şi eu una dintre vedete. Nu îmi vine să cred că fix acum o săptămână coborâm din maşina tatei, înfruntându-mi soarta ca noua şi ciudata elevă din liceu, şi acum cobor din Ferrari-ul iubitului meu traficant de arme.

Cum s-au întâmplat toate astea? Noaptea trecută încercam să scăpăm cu viaţă din ghearele unor criminali, ne-am petrecut noaptea într-un depozit de arme şi acum ne întoarcem la şcoală. Mă simt ca

într-unul din acele filme în care protagonistul are două vieţi total diferite şi se împarte între ele: noaptea vampir; ziua student.

Harris m-a oprit chiar înainte să deschid portiera. Oh, sper să nu îi treacă prin cap să aştept să mi-o deschidă el. Spectacolul urma să fie şi aşa destul de fastuos. A desfăcut torpedoul şi chestia aia îmi aducea acum fiori pe şira spinării. Dar lucrurile au prins sens când Harris a scos două pliculeţe cu praf alb care ştiu deja ce conţineau.

M-am bucurat să îl văd preparând injecţia, deşi am fost surprinsă să realizez că nu îmi era chiar atât de poftă. Dar asta nu înseamnă că nu voiam, am nevoie de multă energie azi. Harris a tras în seringă lichidul maroniu care se reflecta ca aurul topit în linguriţă, şi i-am întins imediat braţul, ridicându-mi mâneca. A zâmbit şi mi-a sărutat încheietura antebraţului înainte să îmi injecteze drogul cald. Nu ştiu ce era mai afrodiziac, amfetamina care se prelingea prin venele mele, sau Harris injectând-o în ele.

El cu siguranţă, devenisem mult mai dependentă de el decât de orice praf otrăvitor. El e dogul meu diavolesc care mă conduce către moarte pe cărarea pasiunii. Iar eu îl urmez fără să mă uit înapoi. Harris a scos uşor seringa, apoi şi-a ridicat privirea spre mine şi a zâmbit în acel fel ameţitor, apoi s-a lipit de buzele mele. Cât putea să excite băiatul ăsta. Doar dintr-un zâmbet o luam razna.

— Ne aşteaptă. Şopti peste buzele mele, masându-mi acum interiorul coapsei şi privind prin parbriz la zecile de studenţi care aşteptau acum cu sufletul la gură să iasă demonul din maşină.

— Lasă-i să aştepte, am respirat greu presată de buzele lui şi din ce în ce mai întărâtată de mâna lui obraznică care îmi atingea acum feminitatea

peste materialul colanţilor. Voiam să scap de toate hainele de pe mine şi să îi sar în poală. Încep să îmi pierd minţile tot mai mult.

Mi-am pus palmele pe obrajii săi şi l-am tras mai aproape de mine, dar telefonul lui a vibrat în buzunar, întrerupându-ne fantezia. Harris a mormăit şi l-a scos, răspunzând, încă lipit de gura mea.

— *Ce dracu' faceţi acolo?* Am auzit vocea din difuzor, pentru că telefonul lui Harris era aproape şi de urechea mea.

— Nimic, spuse Harris continuând să mă sărute şi am chicotit când mâna lui a urcat pe sub maioul meu.

— *Harris, dacă aveţi chef de sex în maşină, putem să plecăm dracu' de aici? N-am chef să stau ca prostul, singur în parcarea şcolii.* Am descifrat vocea lui Ty şi am început amândoi să râdem.

— Te-am pus eu să vii singur? spuse Harris coborând spre gâtul meu şi am auzit mormăielile nervoase ale roşcatului.

— OK, Ty, ieşim acum. Am răspuns eu râzând, luându-i telefonul lui Harris şi închizându-l. Brunetul meu a mormăit supărat.

— Haide, Demonule, te aşteaptă fanii. Am rânjit indicând spre grupul şi mai mare de

persoane care probabil îşi făceau mii de scenarii cu ce se întâmplă în maşina cu geamuri negre.

A oftat plictisit şi mi-a rearanjat maioul pe şolduri înainte să se întoarcă în scaunul lui.

— Să nu cobori din maşină. Spuse repede înainte ca el să iasă.

Să nu cobor din maşină. Normal, de ce nu îmi aduce şi o bonă să îmi dea să mănânc, pentru că eu nu pot să îmi folosesc mâinile să deschid o uşă? Şi-a trecut mâna prin păr în timp ce traversa ca un zeu prin faţa maşinii, dar n-aveam de gând să aştept după el. Învăţasem în sfârşit cum se deschide uşa asta şi înainte să ajungă lângă portiera mea, eram deja afară. Am închis-o rapid, trăgându-mi geanta pe umăr când Harris a ajuns lângă mine şi m-a privit cu ochii mijiţi în semn de "Tu chiar nu asculţi niciodată?".

Am rânjit uşor şi m-a luat de mână când lângă noi au apărut Ty şi Ken. Mă întreb ei de ce nu ieşiseră până acum.

— Ce dracu' a durat atât? se încruntă Ken la noi şi amândoi am chicotit, iar braţul lui Harris mi-a cuprins spatele. Simţeam zecile de priviri înţepându-mă ca o albină cu 100 de ace.

— Aveam nevoie să îmi iau drogul. Am devenit obsedat de el.

Rânji Harris întorcându-se cu mine şi am început să mergem prin parcare spre intrarea în

liceu. Să îşi ia drogul? El nu se drogase, dar apoi mi-am dat seama că eu eram drogul şi de mine era obsedat. M-am abţinut să nu zâmbesc, dar atmosfera din jurul meu a restabilit asta. Harris mă ţinea strâns lângă el în timp ce mergeam cu Ty şi Ken de o parte şi de alta a noastră. Brusc, mă simţeam ca o piatră preţioasă protejată din toate părţile de privirile curioşilor. Singura privire pe care nu voiam să o întâlnesc era a lui Amber.

În mod normal, oricine ar radia de fericire în locul meu, dar eu nu mă simţeam bine ştiind că aveam acum ce fusese cândva al ei. Şi mă simţeam de parcă îi furasem asta. Dar ce am eu acum cu Harris era diferit. Dovada fiind suspinele de uimire când tatuajul lui a devenit vizibil.

Harris nu părea cu adevărat interesat de privirile lor, însă nu îi trata nici cu indiferenţă. Scana mulţimea dintr-un colţ în altul, căutând parcă pe cineva cu privirea. Paranoia lui s-a întors. Văzusem criminalii cu ochii mei, dar nu mă aştept să dau peste ei şi la şcoală. Problema noastră aici sunt elevii liceului Ballard, care pot fi uneori la fel de periculoşi ca un grup de asasini.

Am intrat în clădire, unde, slavă Domnului, era mai linişte. Harris m-a condus până la vestiarul meu iar Ken şi Ty au rămas cu noi. Am trei băieţi după mine, chestia asta mă face să mă

simt mai în pericol decât dacă aş fi singură, pentru că avându-i lângă mine, ies în evidenţă.

— Ce curs ai acum? Mă întrebă Harris când mi-am desfăcut dulapul. Am cotrobăit imediat după orar şi m-am uitat direct la al patrulea curs: Latină. Cred că faci mişto de mine. Pentru ce, în numele Domnului, trebuie să învăţăm o limbă moartă? Măcar de am avea un curs de comunicare telepatică cu strămoşii.

— Latină, m-am strâmbat uitându-mă pe orele de dinainte. Pierdusem engleza, sociologia şi sportul.

— Tu ce ai? l-am întrebat pe Harris, căutându-mi cartea de latină în dulap.

— Nu ştiu, dar nu cred că am asta.

— Atunci, du-te să vezi. I-am propus închizând uşa. Ken şi Ty plecaseră, dar el era încă lipit de mine ca un gardian.

— După ce te duc la curs, spuse deja prinzându-mă de mână.

— O să fac schimb de vestiare cu Horner.

— Cine-i Horner? m-am încruntat încercând să ţin pasul cu el pe holul aglomerat.

— Chris. Îmi răspunse simplu şi mi-am dat seama la ce se referă. Chris are dulapul lângă al meu. Acum chiar lângă mine de când am fost mutată în altul. De unde Dumnezeu ştie el asta? Am oftat în mintea mea şi am preferat să îl las în

pace. Bietul Chris, trebuie vorbesc eu cu el şi îi propun asta înainte să îl prindă Demonul şi să îi ordone direct.

Harris s-a oprit în faţa uşii deschise, în interior era mare forfotă, dar s-a făcut imediat linişte după ce am apărut noi. Ce n-aş da acum pentru o poţiune de invizibilitate.

— O să îţi dau un mesaj dacă am altă oră. Îmi şopti Harris, apropiindu-se de faţa mea şi prinzându-mi o şuviţă ce îmi ieşise din împletitură.

— OK! am spus uşor încercând să nu mă fac auzită de urechile ciulite din jurul meu. Pe lângă noi a intrat un tip înalt care mi se părea oarecum cunoscut, dar statura lui m-a lipit mai bine de Harris, care nu s-a plâns şi m-a sărutat rapid înainte să îmi dea drumul din braţe şi să se facă dispărut.

Am mai rămas câteva secunde în uşă, numărându-mi respiraţiile şi privindu-mi zeul înalt şi complet negru cum îşi face loc prin mulţimea de copii coloraţi din jurul lui. Am intrat în clasă şi m-a apucat claustrofobia când am realizat că ultimul loc liber era chiar în mijlocul clasei. M-am aşezat nervoasă în bancă, dându-mi seama că Harris nu are cum să aibă ora asta. Clasa e deja plină.

Aşteptam mesajul de confirmare, învârtind telefonul în mână când o privire suspectă mi-a atras atenţia. Mi-am ridicat capul şi l-am văzut lângă mine pe tipul care intrase mai devreme în clasă. Şi-a mutat privirea de pe mine, dar statura lui mă speria.

Era îmbrăcat într-o geacă de piele şi pantaloni de blugi negri şi rupţi. Părul îi era negru şi lung, ajungându-i până la baza gâtului şi astupându-i faţa şi tenul creol. Putea să fie chiar superb, dacă nu mă speria de moarte acum. Felul cum se uită din când în când la mine, analizând parcă dacă fiecare bucăţică din mine e la locul ei, îmi trimitea fiorii pe şira spinării. Gândul îmi fugea doar la criminalii de noaptea trecută. Dacă ne-au găsit? Dacă ăsta e trimis de ei şi motivul pentru care Harris scana mai devreme mulţimea?

Am tresărit aproape aruncând telefonul din mână când a vibrat în palma mea. Mi-am pus mâna pe frunte, calmându-mi bătăile inimii şi am citit mesajul de la Harris:

***Harris**: Am matematică. Aşteaptă-mă la ieşirea din clasă, la sfârşitul orei. Diliges!*

M-am uitat cruciş la ultimul cuvânt şi chiar atunci a intrat profesoara în clasă. O femeie în

miniatură, la vârsta a doua, îmbrăcată toată în alb şi cu un zâmbet imens pe faţă.

— *Mano*, spuse aceasta zâmbind şi iar mă simţeam ca într-un univers paralel, pentru că nu înţelegeam nimic din ce se vorbeşte în jurul meu. Apoi mi-am dat seama că sunt la ora de latină. Am căutat cu telefonul pe sub bancă, accesând jalnicul dar mereu folositorul Google translate, şi nu mică mi-a fost mirarea să văd că "*diliges*" însemna, "te iubesc". Ca să fie clar, nu mi-a plăcut niciodată latina. Am zâmbit, muşcându-mi buza de jos şi încercând să nu atrag şi mai multă atenţie, apoi i-am scris rapid lui Harris, căutând ceva legat de matematică.

***Me**: OK! Eu + Tu = Iubire Periculoasă.*

Am trimis mesajul zâmbind. Ştiu şi eu să mă joc de-a materiile. Nu am apucat să îmi bag telefonul în buzunar ca a vibrat din nou.

***Harris**: Ego + Vos = Sexum!*

Mi-am pus mâna la gură să nu izbucnesc în râs. Asta ştiam ce înseamnă şi fără dicţionar. Eu + tu = sex. Deşi nu cred că latinii vorbeau de sex înainte, tot era amuzant.

***Me**: Abia aştept să rezolv ecuaţia asta!*

I-am trimis pe sub bancă, mustăcind şi răspunsul a venit imediat:

***Harris**: Şi eu, iubito, de 10+.*

***Me**: Să ştii că sunt extrem de exigentă.*

***Harris**: Şi eu sunt foarte silitor.*

— Domnişoară Wrise, sunteţi atentă, vă rog? Am auzit vocea subţire a profesoarei şi mi-am ridicat imediat capul.

— Da, doamnă, îmi cer scuze!

***Me**: Rezolvăm ecuaţia mai târziu. Profesoara mea e interesată să ne ajute şi-mi place să-mi fac temele singură.*

I-am scris repede şi mi-am îndesat telefonul în buzunar înainte să aştept răspuns. A vibrat după câteva secunde, dar nu l-am scos, sunt sigură că era o glumă referitoare la profesoara mea, dar nu am mai riscat să mi-l confişte, să citească mesajele... şi mai departe ar fi clar. Ceea ce mi-a amintit brusc că noi avem şi două săptămâni de detenţie. Eu, Harris, Ken şi Joshua. Pentru bătaia

lor de săptămâna trecută care începuse din cauza mea, mai degrabă a lui Joshua, dar… detenţie acum, asta e tot ce îmi mai lipsea.

Atenţia mi-a fost din nou atrasă de ciudatul de lângă mine care acum butona şi el telefonul pe sub bancă. S-a uitat rapid la mine şi mi-am mutat privirea spre profesoară care citea un text în latină din care nu înţelegeam un singur cuvânt.

E doar un simplu elev, rocker, dur, căruia îi place să se îmbrace în negru. *Nu vrea să te omoare.* Îmi repetam în minte, încercând să îmi revin. Am devenit la fel de paranoică ca şi Harris.

Paranoică sau nu, imediat ce am auzit sunetul clopoţelului, am ţâşnit din bancă, fugind de ciudatul motociclist cu plete de lângă mine şi am fost prima la uşă. Mă speriase atât de tare încât privirile colegilor mei nici nu mă mai interesau.

La uşa aşteptam să dau de Harris, însă era imposibil să ajungă aici atât de repede. În schimb, am paralizat cu cartea în braţe când m-am izbit de alt băiat, care era aproape identic cu cel de care mă speriasem.

Mi-am întors capul stupefiată să verific dacă celălalt mai era în bancă sau avea reflexe de vampir. Dar era încă acolo, adunându-şi cărţile şi privind dezinteresat spre profesară. Mi-am întors capul spre sosia din faţa mea care îi era aproape identică, doar că avea părul tuns scurt.

— Îmi pare rău! spuse cu o voce prietenoasă, dându-se într-o parte pentru a-mi face loc. Am țâșnit de pe loc şi nici nu mă gândeam să îl mai aştept pe Harris. Acum erau doi ciudaţi care

semănau şi chiar dacă îmi era prea teamă să mă uit în spate şi să verific, ştiam sigur că se ţin după mine.

— Kath! am auzit o voce strigându-mă prin mulţime şi recunoşteam oarecum miorlăitul ăsta piţigăiat. M-am întors spre sursa sunetului şi am văzut-o pe una dintre majorete apropiindu-se de mine.

— Kath, ce bine îmi pare că te-am găsit. Te-am căutat toată ziua, dar am auzit că ai venit mai târziu.

Vorbea atât de repede încât trebuia să mai repet eu o dată în minte ca să înţeleg. Mi-am amintit-o ca fiind cea care a spus că Harris face sex cu muşchii încordaţi şi dinţii încleştaţi. Noaptea trecută am experimentat asta, şi sunt mândră să o contrazic. Ei bine, cel puţin nu e aşa când face dragoste.

Ieri nu am analizat-o prea bine; e înaltă, puţin spus scheletică, anorexică cu siguranţă şi singurul lucru care îi ieşea evidenţă era părul cărămiziu lung, des, care era mereu creponat şi arăta ca interiorul unui sandwich maker.

— Da, am avut nişte probleme. Am spus repede, imitându-i stilul deşi tot nu îmi aminteam numele ei. Minnie... Mickey... ceva legat de Mouse.

— E OK, vii mai târziu la antrenamente? mă întrebă zâmbind şi am observat că lângă ea mai erau două fete care făceau acelaşi lucru. Tot din echipa majoretelor.

— Antrenamente? am repetat încruntându-mă.

— Da, după ore. Ştii că avem meci miercuri. Am strâmbat din nas frustrată, numai de scandări şi faţa lui Amber nu am eu chef acum. Am încercat să inventez o scuză plauzibilă, dar i-am văzut din nou pe acei băieţi. Erau rezemaţi de vestiare la câţiva metri de noi şi chiar dacă nu se uitau la mine, ştiu că îmi analizau mişcările.

— Scuze, Minnie, am treabă după ore, dar nu-ţi face griji, o să mă descurc eu la meci. M-am bâlbâit repede, deja întorcându-mă pe călcâie să plec.

— Mă cheamă Miky. Chicoti, corectându-mă.

— Corect, scuze. Am aprobat din cap şi am dispărut. Ştiam eu că e unul din astea două.

Mai aveam puţin şi începeam să alerg pe holul aglomerat, plin de elevi care se holbau la mine de parcă îmi uitasem hainele acasă. Unde e Harris?

Dacă tipii ăia îi făcuseră ceva... cel care a apărut la sfârşitul orei...

De data asta am prins curaj şi m-am uitat în spate şi, da, erau chiar în urma mea. Am mărit pasul cu inima bubuindu-mi şi când m-am întors, m-am izbit din nou de cineva, de data asta zguduindu-mă cu totul.

— Who, iubito, unde alergi aşa? Am recunoscut imediat vocea şi braţele care m-au prins. Mi-am ridicat privirea spre Harris şi îmi venea să îi sar în braţe de bucurie, chiar dacă eram încă ameţită în urma izbiturii. Să te loveşti de Harris e ca şi cum ai fi proiectat într-un zid. Un zid sexy.

— Să îmi iau cartea pentru următoarea oră, am minţit repede, observând că avea telefonul la ureche şi părea să vorbească cu cineva.

— Ţi-am spus să mă aştepţi la ieşirea din clasă. Nu. Ken nu declară nimic, el nu era acolo. Spuse şi cea de-a doua frază era probabil pentru persoana de la telefon.

— Harris, ce se întâmplă? am şoptit încruntându-mă şi a ridicat degetul arătător în semn să aştept o secundă.

Am început să bat stresată din picior şi chiar atunci lângă noi au apărut cei doi gemeni criminali. S-au lipit cu spatele de vestiare şi erau de ajuns de aproape să audă conversaţia lui Harris.

Voiam să îl opresc cumva, dar nu mă băga în seamă. Şi nici să-i spun direct nu voiam. Riscam să facă o scenă demnă de fiica preşedintelui în pericol, în mijlocul mulţimii şi ştiu sigur că are pistolul cu el. L-am văzut mai devreme îndesându-şi-l la spate.

— Bine, vin. Se încruntă Harris şi închise telefonul.

— Harris, ce se întâmplă? am repetat, încercând să îl prind de mână şi să îl trag de lângă cei doi.

— M-a sunat Carter. Trebuie să plec. Spuse continuând să butoneze telefonul şi mi s-a oprit respiraţia.

— Acum? De ce? Am întrebat nervoasă fără să mai bag în seamă zecile de persoane care se prefăceau că nu se uită la noi, dar o

făceau. Oricum, principala lor atenţie era îndreptată spre tatuajul de pe gâtul lui Harris.

— Avem nişte probleme cu poliţia după noaptea trecută. Ravagiile pe care le-am făcut în oraş nu au trecut neobservate şi încercăm să scăpăm fără declaraţii.

— Şi ce cauţi tu acolo? Poliţia nu te-a văzut. Am şoptit apropiindu-mă mai mult de el.

— Nu, dar Carter are nevoie de mine. Nici eu nu ştiu încă de ce, dar trebuie să mă duc.

— Harris... am protestat, dar m-a oprit punându-şi degetul arătător peste buzele mele, apoi sărutându-mă rapid.

— Promit că îţi explic mai târziu, iubito, dar până atunci vreau să nu te depărtezi de Jason şi Austin. Spuse arătând spre cei doi gemeni de lângă noi care s-au apropiat după ce şi-au auzit numele. Mi-a căzut faţa.

— Tu i-ai pus să se ţină după mine? Am mârâit într-o şoaptă nervoasă, aruncându-le priviri criminale celor doi.

— Da, şi ai face bine să nu mai fugi de ei. Chicoti punându-şi palmele pe obrajii mei. Gemenii gardieni 1 şi 2 au zâmbit şi au format un scut în jurul nostru, mă simţeam mai degrabă baricadată decât protejată. Dar pentru Harris e tot aia.

— Harris, nu am nevoie de babysitteri. Am mârâit în continuare, uitându-mă urât la el. Nu trebuie să las ochii ăia să mă vrăjească. Babysitterii mei s-au încruntat la mine.

— Nu babysitteri, iubito, bodyguarzi. Mă corectă zâmbind şi mă sărută pe frunte.

— Ken şi Ty sunt şi ei prin preajmă dacă ai nevoie. Dar o să trimit mai târziu pe cineva care să stea cu tine în permanenţă.

— Ce? Harris, ai înnebunit? De ce Dumnezeu am nevoie de bodyguarzi?

Oftă şi îmi mângâie obrazul cu degetul mare.

— Ai văzut prin ce am trecut noaptea trecută. Dacă unul din bărbaţii ăia a scăpat şi te-a văzut. Îşi închise strâns ochii, apropiindu-mi fruntea de a lui. Genul ăsta de reacţii erau aur pentru

publicul nostru şi jur că i-am văzut făcându-ne poze. Noroc cu gardienii paravan.

— Cred că nu trebuie să îţi mai explic de ce sunt atât de protectiv cu tine.

Am aprobat din cap, hotărând să fiu de acord cu el deşi nu prea eram. Încă mi se părea prea ciudat.

— Vorbim mai târziu, OK? Să fii cuminte. Spuse uitându-se în ochii mei şi am aprobat din nou din cap înainte să mă sărute sau mai bine zis să îşi strivească buzele de ale mele de parcă urma să nu mă mai vadă o săptămână. Să fiu cuminte. Mereu îmi spune să fiu cuminte de parcă aş fi fetiţa lui, nu iubita lui. Sărutul lui apăsat mă lăsa fără aer, palmele lui lungi îmi acopereau faţa şi în cele din urmă mi-am pus braţele după gâtul lui pentru a-l trage mai aproape de mine.

— Te iubesc, şopti când s-a desprins de buzele mele, apoi m-a sărutat din nou pe frunte, a trecut pe lângă mine şi a plecat.

M-am întors şi am rămas nemişcată, privindu-l cum se depărtează, şi am decis să nu fac o dramă de prinţesă părăsită de soldatul ei. Deşi chiar aşa

mă simţeam. M-am întors spre babysitterii mei identici şi i-am privit încruntat.

— Bun, nu ştiu ce v-a băgat Harris în cap, dar nu vreau să vă ţineţi după mine, clar? S-au privit amândoi şi au zâmbit în acelaşi timp.

— Convinge-l pe Harris să nu ne mai ţinem după mine. Spuse zâmbind cel cu părul scurt. El era mai vesel, celălalt cu părul lung părea mult mai serios.

— Dar ce e el? Şeful vostru. M-am enervat strângându-mi pumnii.

— Ne-a rugat să avem grijă de tine. Ne e prieten şi am acceptat. De data asta, Plete fu cel care vorbi şi aproape am îngheţat la tonul vocii lui. Vorbea atât de gros de parcă era una din acele voci din filme, în care Poseidon vorbeşte chiar înainte să despice marea în două. Am mormăit nervoasă.

— Şi eu vă rog să mă lăsaţi în pace. O să îi spunem lui Harris că v-aţi ţinut peste tot după mine.

— Nu merge aşa, râse cel cu părul scurt şi vocea lui mi se părea acum de copil faţă de celălalt. Mi-am masat tâmplele.

— OK! Care dintre voi e Jason şi care Austin?

— Eu sunt Austin. El e Jason. Îmi răspunse cel cu părul scurt. Şi cam asta era singura diferenţă dintre ei.

Amândoi aveau ochii căprui şi un ten fin şi ciocolatiu după care orice fată ar fi geloasă. Acelaşi stil de îmbrăcăminte şi aceeaşi poziţie a corpului.

Jason – păr lung. Austin – păr scurt. Mi-am repetat în cap, sperând să reţin. Dar mai bine le spun direct Păr Lung şi Păr Scurt.

— Bun, ştiţi ceva?! Faceţi ce vreţi. Am finalizat arţăgoasă şi am plecat de lângă ei, trecând prin mulţimea de studenţi. Ştiu că Harris avea dreptate şi îmi era teamă de consecinţele ce ar putea veni după noaptea trecută, dar să mă gândesc la ele nu face decât să mă sperie şi mai tare.

Restul pauzei mi l-am petrecut în clasă, unde am ajuns prima doar ca să scap de vârcolacii ăia doi care acum probabil erau la uşă. Am încercat să îl sun pe Harris de câteva ori, dar avea telefonul închis şi mă întreb dacă se va mai întoarce la şcoală după ce a stat doar o oră. Probabil nu.

Am dat câteva răspunsuri la ora de matematică doar ca să treacă timpul mai repede şi, pe lângă asta, muream de foame. Nu mai mâncasem o masă bună de sâmbătă după-amiaza. Trebuia să mănânc ieri când m-a obligat Harris în

loc să îmi fac unghiile şi să ciugulesc dintr-un sandviş. Acum nu am decât să îmi rod oja de pe ele, ceea ce am şi făcut, dar mai mult de stres decât de foame.

Păr Lung şi Păr Scurt nu mai erau cu mine în clasă, deci probabil aveau alte cursuri. Asta mă face să mă gândesc la vorbele lui Harris: "O să mai trimit pe cineva!" Pe cine să mai trimită? Erau deja patru. Încă unul şi aveam un grup de *Power Rangers*.

Când s-a sunat, am ieşit temătoare din clasă, gândindu-mă la celălalt bodyguard surpriză, dar probabil era tripletul lui Jason şi Austin.

— Hei, tigroaico. Am ţâşnit, aproape scăpându-mi cărţile pe jos când am dat de Mike rezemat pe peretele de lângă uşă.

— Mike?! Ce Dumnezeu cauţi aici? M-am uitat la el mirată.

— Am fost trimis într-o misiune de protecţie şi apărare a fundului tău. Rânji şi mai aveam puţin şi explodam. Harris chiar sărise calul de data asta. Una era să îi pună pe elevii din liceu să aibă grijă de mine, alta să aducă unii care au absolvit deja. Păi, iată-l şi pe Power Ranger-ul meu numărul 5.

— Aţi înnebunit de tot. Am pufnit furioasă şi m-am întors pe călcâie pentru că iar atrăgeam atenţie şi chiar dacă nu mai era elev aici, asta nu înseamnă că Mike nu era cunoscut. Şi să fie văzut

cu mine, îmi transforma viaţa într-un film de Oscar.

— Nu te mai ţine după mine. Aproape am ţipat la el în timp ce mergeam pe hol. Îi voiam pe ceilalţi doi înapoi, nu erau atât de nesimţiţi ca Mike care mai avea puţin şi mă arunca pe umărul lui.

— Eu doar îmi îndeplinesc misiunea. Râse şi voiam atât de mult să îmi folosesc pumnii pe rânjetul lui. Dar nu am de gând să îl mai bag în seamă. Am nevoie la toaletă şi, după asta, trebuie neapărat să îmi cumpăr ceva de mâncare.

— Ce Dumnezeu crezi că faci? m-am încruntat la el când a vrut să intre cu mine în baie.

— De unde ştiu eu ca hârtia igienică nu e programată să te strângă de gât? zâmbi şi mai aveam o scânteie până la explozie.

— Dacă îndrăzneşti să intri după mine, o să te programez eu pe tine direct cu capul în closet. L-am ameninţat şi a început să râdă. De ajuns pentru mine să îi dau un pumn în stomac şi să intru în baie, lăsându-l afară.

— Arghh, când pun mâna pe tine o să îţi tăbăcesc fundul ăla ciuruit. L-am auzit de afară, tuşind după aer. Ochii mei s-au mărit. De unde ştie Mike de fundul meu? Harris...

— Ţine-ţi gura, Mike. Am ţipat la el, încercând să îmi fac nevoile cât mai repede şi să evit restul fetelor din baie. L-am auzit râzând.

M-am spălat pe mâini şi am ieşit afară cu gândul să caut un tonomat de mâncare. Mike era deja asaltat de fete la uşa băii, toate păreau extaziate şi nu ştiau cum să se apropie mai mult de el. Deci Mike a fost mare Casanova pe aici. Prilej numai bun pentru mine să scap de el. M-am strecurat pe hol, dar imediat l-am auzit:

— Scuze, fetelor, mă cheamă datoria, şi imediat a fost lângă mine.

— Nu e bine să îţi laşi iubitele nesatisfăcute. Am spus serioasă privind în faţă şi renunţând să mai protestez ca un copil de cinci ani. Mai ales că sunt tratată exact ca unul. Mike râse.

— Am altă iubită de protejat. Care nu e a mea, dar ajung cu fundul în flăcări dacă păţeşte ceva. Mi-am dat ochii peste cap.

— Cred că ai păţi-o mai rău de atât. Am zâmbit către el în timp ce coboram scările către parter.

— Mult mai rău, fu de acord cu mine, mărindu-şi ochii dramatic. Am început să râd.

— Ai măcar voie să mai intri în liceul ăsta? l-am întrebat punându-mi mâinile în sân şi rugându-mă pentru a nu ştiu câta oară să devin invizibilă. Prea multă atenţie în jurul meu.

— Păi, după ce i-am adus atâtea trofee aş zice că merit atâta lucru.

—Ce? m-am încruntat nedumerită. Mike, trofee. E geniu la matematică în timpul liber, sau?

— O să vedem imediat. Zâmbi şi strigă în faţa noastră.

— Doamnă Johnson. M-am uitat mai atent şi am văzut-o pe directoare întorcându-se spre noi. Mi-a căzut tavanul în cap. Mike, idiotule, acum sigur o să îmi amintească de detenţie şi nu mai pot fugi.

— Michael, zâmbi aceasta uimită şi Mike m-a tras de mână spre ea. Michael trebuia să fie numele lui întreg.

— Ce cauţi aici? îl întrebă aceasta luându-l într-o îmbrăţişare de mamă fandosită cu unghiile proaspăt făcute pe care încearcă să le ţină departe de tine când te atinge.

— Am venit să îmi vizitez vechiul liceu. Zâmbi Mike cu un farmec studiat, făcând-o să chicotească. Am răsuflat uşurată că nu i-a spus că e aici să îmi păzească mie fundul.

— Ei bine, eşti întotdeauna bine venit, scumpule. Poate îi dai o lecţie şi noul căpitan. E cam aerian. Şopti aceasta cu o sprânceană

bine pensată ridicată şi acum o observasem pe fata de lângă ea, o chinezoaică micuţă, gata să fie

dărâmată de teancul de dosare pe care îl ţinea în braţe.

— Aşa o să fac, doamnă. Zâmbi Mike, făcându-i cu ochiul şi ameţindu-le pe amândouă. Mi-am dat ochii peste cap, privindu-l pe Mike cu colţurile gurii ridicate. Dar trebuie să recunosc, măgarul arată foarte bine şi se pare că fusese căpitanul echipei de rugby. La asta nu mă aşteptam.

— Văd că deja ai cunoscut-o pe domnişoara Wrise. Spuse aceasta uitându-se spre mine.

— Da, suntem buni prieteni. Rânji Mike, punându-şi braţul după gâtul meu.

— Atunci se pare că i-ai transmis şi ei hobby-ul tău de a chiuli. Unde aţi fost vineri, domnişoară Wrise?

Am înghiţit în sec. Acum aveam nevoie de farmecul lui Mike.

— Îmi pare rău, doamnă director. Am avut nişte probleme de familie. Am spus, muşcându-mi buza şi chiar dacă aveam impresia că mint, de fapt spuneam adevărul.

— Haideţi, doamnă Johnson, ştiţi cum e când te muţi în alt oraş, altă casă, alte probleme... spuse Mike folosind exact farmecul de care aveam nevoie. Directoarea mă privi cu o sprânceană ridicată.

— Bine, fie. Renunţă în cele din urmă. Şi, Katherine, dacă te descurci bine miercuri la meci, sunt dispusă să îţi tai pedeapsa aia. Adăugă privindu-mă cu un rânjet profesional. Am deschis gura de uimire.

— Serios? Adică, da. Mulţumesc, doamnă. Promit că mă voi descurca foarte bine. M-am bâlbâit eu, fericită că scap de un stres în plus. Şi lui Harris? Nu m-am putut abţine, dar se pare că mergea foarte bine treaba cu sportivii pe aici. Directoarea râse.

— Harris e fiul meu. Problematic şi derbedeu pe care mă chinui de 4 ani să îl bag în echipa de fotbal, dar dacă va face o galerie frumoasă miercuri, la meci, s-ar putea să mă mai gândesc şi la pedeapsa lui.

Îmi făcu cu ochiul apoi se întoarse pe tocurile cui, văzându-şi de drum. Eu rămăsesem nedumerită. Cum adică fiul ei? Mike îşi flutură

mâna prin faţa mea, fluierând şi probabil încă mă uitam în gol după directoare.

— Ce a vrut să spună prin faptul că Harris e fiul ei? L-am întrebat întorcându-mi privirea spre el. Mike deveni serios.

— A fost prietenă cu mama lui. Spuse aceasta şi mi-am închis uşor ochii, punând lucrurile cap la cap. Mama lui Harris fusese profesoară şi, se pare,

prietena directoarei care i-a luat locul şi îl ocroteşte acum pe Harris.

Acum înţeleg cum îşi permite să chiulească atât şi să facă atâtea probleme în şcoală, ca desfigurarea elevilor, şi să scape cu o pedeapsă minoră. Prima dată când l-a bătut pe Joshua a fost doar el implicat, şi a scăpat fără nici o pedeapsă. A doua oară a intrat şi Ken în ecuaţie alături de ţapul ispăşitor a.k.a. eu, deci de asta a primit şi Demonul pedeapsă. Extrem de mică având în vedere că aproape l-a omorât pe Joshua în mijlocul holului. În mod normal ar fi fost exmatriculat. Relaţii peste tot. Harris îmi devenea din ce în ce mai mult mafiotul care e de fapt.

— Vrei să mănânci ceva? mă întrebă Mike, probabil auzindu-mi ghiorăielile stomacului.

— Da, am aprobat din cap şi am căutat tonomatul cu mâncare înainte să îi îndepărtez braţul de după gâtul meu. Ceea ce l-a făcut să râdă.

Am cumpărat două batoane de Lion (preferatele mele) şi o doză de Cola. Doza injectată de Harris îmi oferea foarte multă energie, dar am nevoie şi de mâncare. Altfel aveam să îmi consum energia zvârcolindu-mă pe jos. Mă simţeam surprinzător de normal pentru un corp care primise o doză de droguri. Harris încerca

probabil să îmi diminueze nevoia, oferindu-mi cantităţi cât mai mici care mă menţineau lucidă.

Am ieşit în curte, unde erau câteva băncuţe amenajate special pentru prânz. De obicei, erau mai mereu ocupate şi voiam să merg în clasă la ultimul meu curs, dar Mike m-a tras după el.

Mi-am desfăcut un baton de ciocolată şi am hotărât să îl sun din nou pe Harris în timp ce eroul fotbalist de lângă mine a fost strigat de un grup de băieţi. Echipa actuală de fotbalişti.

Am aruncat o privire prin jur şi nu mică mi-a fost mirarea să dau peste privirile răspândite peste tot ale lui Ty, Ken, Austin şi Jason.

Echipa mea de Power Rangers e întreagă şi cu ochii pe mine. Am oftat frustrată, nepunând la socoteală şi restul de priviri care mă fixau. Telefonul lui Harris era tot închis şi asta mă speria din ce în ce mai tare. De ce să îşi închidă telefonul într-o secţie de poliţie? Dacă şi-au dat seama cine e? Dacă l-au prins? Spaima mea creştea şi am tresărit auzind o voce cunoscută strigându-mă. Mi-am ridicat capul şi am văzut o avalanşă de păr roşu alergând spre mine.

— Oh, Doamne, Kath, unde ai fost? Toată şcoala vorbeşte de tine şi noi nu te găsim nicăieri. Candice îmi sări în braţe, luându-mă de gât şi am îmbrăţişat-o stângaci încercând să nu îmi scap mâncarea pe jos.

— Am fost prin zonă, am spus aproape sugrumată de ea. De fapt, am încercat să mă ascund. Am adăugat în mintea mea.

M-a tras spre ceilalţi şi m-a aşezat la masa dreptunghiulară din lemn ca pe un copil mic.

— Spune-mi că ce am auzit nu e adevărat şi Stone nu umblă acum cu un tatuaj cu numele tău pe gât. Vorbi Kristen prinzându-mă de mâini şi uitându-se la mine ca o vrăjitoare care citeşte viitorul.

— Nu pot să fac asta, şi îmi dai mâinile înapoi, te rog? Mi-e foame. M-am plâns încercând să îmi eliberez încheieturile din strânsoarea ei. Tatuajul lui Harris există chiar de vineri seara, dar am scăpat de scena asta în bar datorită gulerului lui Harris, şi acum eram recunoscătoare pentru el. Să am un tatuaj cu numele meu pe gâtul Demonului e chiar mai periculos decât să îi port eu S-ul.

— Deci e adevărat? Aproape ţipă strângându-mă şi mai tare. Dacă ei nu văzuseră, asta e bine. Înseamnă că nu toată şcoala participase la spectacol azi.

— Da! Auch!

— Nu pot să cred. Respiră şi arăta de parcă intrase într-un infarct miocardic. Încheieturile mele îşi pierdeau circulaţia sângelui.

— Kath, ce caută Wagner aici? spuse Zac privind pe deasupra capului meu.

— Cine? am întrebat întorcându-mă după privirea lui.

— Tipul cu care ai venit. A absolvit anul trecut. Îmi clarifică şi mi-am dat seama la cine se referea.

— Adică Mike? E... un prieten de-al lui Harris şi a venit întâmplător să viziteze liceul. Am minţit ca o profesionistă, ţinând deoparte detaliile despre protejarea fundul meu ciuruit, a cărui usturime se întorcea odată ce trecea efectul cremei lui Harris. Devenea un chin să stau în şezut.

— Hmm, mormăi Zac şi îmi dau seama că nu îl prea agrea nici pe Mike. Ciudat, având în vedere că fuseseră în aceeaşi echipă. Dar era unul dintre cei mai buni prieteni ai lui Harris, ceea ce dă logică lucrurilor.

— Când a făcut asta? De ce? Kristen ieşise din şoc şi continuă să mă bombardeze cu întrebări, strângându-mi încheieturile.

— Vineri. Pentru că aşa a vrut şi îmi dai, te rog, drumul?

— Ce ai pe gât? îşi miji ochii, aplecându-se spre mine. Muşcăturile. Oh, nu!

— Nimic, mi-am prins gâtul în frigider, dă-mi drumul odată. M-am enervat dorindu-mi să îi dau o palmă. Avea puterea unui urs.

— Who, who, uşor, doamnelor. Nu îmi răni protejata, Danice, trebuie să o predau intactă. Apăru Mike lângă noi, desfăcându-mă din menghina de Kristen. Mi-am masat încheieturile, privind-o încruntat.

— Oh, salut, Wagner. Te-ai gândit să ne onorezi cu prezenţa ta de superstar? I se adresă Kristen ţâfnoasă. Ce au oamenii ăştia cu numele de familie?

— Am venit să mai luminez puţin liceul ăsta. Rânji Mike, aşezându-se lângă mine.

— Şi frumoasa asta, cine e? zâmbi analizând-o ispititor pe Candice şi eu mi-am văzut de batonul meu pentru că scăpasem de interogatoriu. Deocamdată.

— Eu sunt Candice. Spuse roşcata timidă şi se roşise în obraji mai rău decât părul din cap.

— Îmi pare bine să te cunosc, Candice, eu sunt Mike. Spuse Power-Ranger-Nesimţitul de lângă mine, întinzându-i mâna şi sărutând-o pe ai. Nu îmi plăcea felul în care se uită la ea, prevestea belele.

— Deci, Zac, cum te descurci ca şi căpitan? întrebă Mike zâmbind şi Zac făcu o grimasă. Acum înţeleg: Zac a luat locul lui Mike ca şi căpitan în echipă, dar se pare că nu se descurcă prea grozav după spusele directoarei.

— Încerc să mă acomodez. Răspunse Zac, zâmbind sec.

— Eşti în ultimul an, frate, încearcă să te acomodezi mai repede, râse Mike şi eu mi-am terminat batonul, luând o gură din doza de suc şi desfăcându-l pe celălalt. Conversaţia lor a continuat, deşi Mike era mai degrabă atent la Candice. Chris, care nu spusese nimic până acum, asculta tăcut conversaţiile din jurul lui, iar Kristen avea atenţia îndreptată spre altcineva.

M-am întors puţin şi am observat că se uită la Ken. Am rânjit pe sub mustaţă şi mi-am savurat în continuare deliciul de ciocolată când lângă noi au apărut aceeaşi tipi care îl chemaseră pe Mike mai devreme. Fusesem la film cu o parte din ei şi nu îmi plăcea niciunul. Mai ales arogantul de Max.

— Mike, frate, super Mustangul ăla roşu. Spuse unul dintre ei dând palma cu Mike şi am încremenit.

— Oh, ăla nu e al meu, râse Mike şi voiam să îi pun mâna la gură. Ce caută maşina mea aici?

Te rog nu o spune, te rog nu o spune, te rog nu o spune…

— E a lui Kath, spuse rânjind şi eu am oftat înfrântă. Privirile s-au întors spre mine sub forma unor măşti de groază.

— A lui Kath?! Nu ştiam că îţi permiţi aşa ceva. Spuse Max sceptic şi voiam să mă fac mică

cât o furnică chiar acum. Nu-mi permit. Am răspuns în mintea mea.

Sper doar ca Mike să nu mai spună şi altceva.

— Şi la cum îi cunosc eu situaţia de acum încolo, o să-şi permită multe. Rânji Mike şi voiam să îi desfigurez faţa. Ţine-ţi gura, fotbalist idiot.

— Ai o maşină? Vreau să o văd. Ţâşni Candice în sus şi cât ai clipi, eram în parcarea liceului. Eu târâtă cu forţa de Mike.

Mă rugam să nu fie ea. Imploram în sinea mea să nu fie ea. Dar acolo era, Roşcata mea strălucitoare, parcată impecabil între câteva maşini vechi care păreau gunoaie de metal pe lângă ea.

— Oh, Dumnezeule! inspiră Kristen alături de ceilalţi. Cum am ajuns iar aici? Toţi au început să se plimbe pe lângă ea şi am tresărit când Mike le-a strigat să nu o atingă. Kristen m-a prins de mână şi m-a tras la spatele ei.

— Harris ţi-a dat asta, nu-i aşa? şopti de data asta serios şi mi-am muşcat buza în faţa domnişoarei Ghiceşte-gânduri. E la fel de bună ca Nicky la asta. Am încercat să evit să răspund.

— Katherine Avril Wrise, răspunde-mi. M-am uitat uimită la ea. De unde Dumnezeu îmi ştie cel de-al doilea prenume? Nu îl folosisem niciodată aici. Am aprobat oftând, din cap, nu mai avea rost

să mint. Ochii i se măriră şi se pare că spera să neg asta.

— Tu... tu realizezi ce înseamnă asta? Vă ştiţi de o săptămână şi deja îţi dă o maşină. Îşi face un tatuaj pe gât cu numele tău. Asta e atât de... opus faţă de tot ce e el. Gesticulă Kristen găsindu-şi cu greu cuvintele şi eu am chicotit.

— Poate că pur şi simplu mă iubeşte. Am zâmbit. Kristen era cea care mă informase cel mai mult în legătură cu CV-ul Demonului şi acum toate astea se întorceau împotriva ei.

— Asta e şi mai ciudat. Spuse cu ochii mari şi am început să râd.

După ce toată lumea s-a săturat să îmi admire maşina şi să mă felicite pentru ea, Mike a reuşit să îi gonească pe toţi şi am rămas singuri în parcare.

— De ce a făcut asta? l-am întrebat punându-mi mâinile în sân. Ştiam foarte bine că asta e opera lui Harris.

— Puteau să mă ducă Ty sau Ken acasă. De ce te-a trimis pe tine să îmi aduci maşina?

— A zis că nu îi place să fii tratată ca o prinţesă cu şofer personal, aşa că poţi să îţi conduci propria maşină. Spuse scoţând din buzunar un set de chei şi ridicându-le atârnate de un deget.

Am oftat şi i le-am luat din mână. Apoi am observat un obiect diferit agăţat de ele. L-am prins

în mână şi am rămas fără aer văzând brelocul argintiu în formă de fluture. Mi-am muşcat buza, stăpânindu-mi lacrimile şi am observat că avea ceva scris pe el:

Nu uita că tu eşti inima mea.
Ai grijă de tine dacă vrei ca eu să mă trăiesc.

Era scrijelit pe o parte a fluturelui şi mi-am simţit lacrimile căzând pe obraji.

— Chiar te iubeşte, Katherine. Îl cunosc pe Harris de mult timp şi nu credeam vreodată că o să îl văd aşa. Nu ca un băiat îndrăgostit, ci mai degrabă protectiv. Asta înseamnă iubirea pentru el. A avut o viaţă dură, aşa că nu îl judeca dacă mai sare calul când vine vorba de siguranţa ta. Îmi spuse Mike serios şi am aprobat din cap, muşcându-mi buza. M-a strâns într-o îmbrăţişare frăţească.

— Trebuie să plec, te aşteptă cineva în maşină de care se pare că ai uitat.

— Ce? Stai, tu cu ce pleci? L-am oprit când s-a întors.

— Nu îţi face griji pentru mine, tigroaico, mă descurc eu. Ne vedem mai târziu. Zâmbi făcându-mi cu ochiul şi se întoarse spre ieşirea din parcare.

Probabil cineva îl aşteptă la intrarea liceului. M-am uitat din nou la fluturaşul pe care îl ţineam în mână, argintiu, şi mi-a amintit de confesiunea lui Harris despre o floare şi un fluture. Eu sunt fluturele lui. Textul inscripţionat pe el îmi făcea inima să bată nebuneşte. Îmi spusese şi noaptea trecută că eu sunt inima lui şi se pare că voia din ce în ce mai tare să mă convingă de asta.

Mi-am reamintit de vorbele lui Mike că cineva mă aşteaptă în maşină. Deşi ştiam că nu e el, m-am gândit la Harris, însă am început să râd când am văzut cine se afla pe scaunul şoferului. Nimeni altcineva decât Harris Junior. Am scos râzând, bebeluşul din maşină şi am observat că avea un bileţel prins de mânuţă.

"Încă îl vreau pe al meu
Te iubesc!"

Scria cu o caligrafie frumoasă din pix negru ce cu siguranţă era a lui. Am zâmbit sărutând bileţelul şi l-am împachetat, băgându-l în buzunar. Am privit păpuşa din braţele mele, era complet diferită. Acum era îmbrăcată într-o pereche de pantalonaşi negri şi o bluză de

aceeaşi culoare. Am început să râd ca proasta de una singură în parcare. Poate că ăsta nu era a lui, dar îşi lăsase amprenta pe el. I-am privit ochii

verzi şi am zâmbit realizând că sunt ca ai lui, pot să jur că părea mândru când am primit păpuşile şi a început discuţia despre ochii lor, dar atunci privirea lui era încă neagră şi nu aveam de unde să ştiu ce smarald se ascundea în spatele acelor lentile întunecate.

Oare când a cumpărat hăinuţele astea? Sau îşi pusese angajaţii la costum să o facă?

Într-adevăr, uitasem complet de proiectul nostru. Însă Harris şi-a adus aminte la timp. Totuşi, de ce nu venise el la şcoală să îl aducă? Trebuia să îl prezint singură într-o oră care probabil deja începuse.

Am închis uşa maşinii şi am tresărit când telefonul mi-a vibrat în buzunar. L-am scos repede şi inima mi-a tresăltat când am văzut numele lui pe ecran.

— Harris, am răspuns zâmbind şi oftând, parcă eliberându-mă de un stres supărător.

— Bună, iubito. Ţi-a venit maşina? Tonul lui de înger era splendid chiar şi în telefon.

— Da, şi încă nu cred că ai făcut asta. Am mormăit făcându-l să chicotească uşor. Însă părea reţinut.

— Harris, unde eşti? l-am întrebat puţin speriată. A oftat adânc. Asta nu putea fi de bine.

— Iubito, îţi aminteşti noaptea trecută când ţi-am spus să nu te sperii dacă o să îţi zic că plec în altă ţară?

— Da!

— Acum e unul din acele momente.

— Ce? Harris ce tot spui acolo? Unde eşti? am expirat stupefiată.

— Acum sunt la aeroport.

— Aeroport?! Ai spus că te duci să îl ajuţi pe Carter cu poliţia.

— Ştiu, iubito. Am făcut şi asta. Dar Carter a reuşit să ia legătura cu Reynolds şi vrea să îi explice ce s-a întâmplat. Poate reuşim să evităm un război. Bineînţeles, trebuie să îi plătim triplu faţă de cât i-am furat.

— Ce? Şi nu poate să vorbească cu el la telefon să rezolve asta? Deveneam din ce în ce mai agitată şi ceva îmi spunea că nu aflasem încă partea rea a problemei.

— Lucrurile astea nu merg aşa uşor, iubito. Trebuie să ne întâlnim cu el şi să discutăm faţă în faţă.

— Dar asta nu e periculos? Harris, ai spus chiar tu că în lumea asta nu există greşeli şi împăcări. Începusem să tremur. L-am auzit oftând în telefon.

— Ştiu, iubito, dar nu e tocmai o împăcare când îţi plăteşti greşeala cu opt milioane de dolari.

Reynolds e un tip avar. Poate se va mulţumi cu muntele ăsta de bani şi va renunţa la răzbunare.

— Şi unde vă întâlniţi?

— În locul unde trebuia să ajungă transportul lui de arme.

— Şi unde e asta, Harris? am întrebat din nou cu vocea tremurându-mi şi tăcerea lui Harris îmi îngheţă sângele în vene.

— Harris, răspunde-mi. Unde pleci?

A oftat din nou mult mai adânc şi mi-am simţit lacrimile înţepându-mă în ochi de spaimă.

— În Columbia.

7. PROTECȚIE

— CE?!

Am ţipat înspăimântată în parcarea goală. Aerul din jurul meu devenise brusc, mult mai rece şi tot corpul mi-a paralizat.

— Îmi pare rău, iubito, îţi promit că mă întorc repede, întâlnirea are loc diseară şi mâine sunt înapoi. Vocea lui îmi trimitea fiori pe şira spinării, aveam impresia că asta e ultima dată când o aud.

— Harris, cum adică în Columbia? De ce acolo? M-am bâlbâit cu vocea spartă şi lacrimi în ochi, nimic bun nevenindu-mi în minte când mă gândeam la acea ţară

— Nu am de ales, iubito. Acolo trebuia să ajungă transportul şi suntem norocoşi că Reynolds e de acord să discute cu noi. Nu suntem pregătiţi pentru un război.

— Şi dacă e o capcană?

Vorbele ieşite din gura mea îmi îngheţau sângele în vene. Am auzit oftatul lui Harris în difuzorul telefonului şi mi-am oprit respiraţia, aşteptându-i răspunsul.

— Să sperăm că nu va fi. A fost tot ce mi-a spus şi ochii mi s-au mărit. Îmi doream să urlu de spaimă.

— Harris, te rog nu te duce, te implor. Lacrimile începuseră să îmi curgă şiroaie pe faţă şi calculam dacă aş mai putea ajunge la timp la aeroport şi să îl opresc. Am maşina lângă mine.

— Iubito… vocea lui sună îndurerată. Ţi-am spus care sunt sacrificiile pe care trebuie să le fac în viaţa asta. Nu pot da înapoi acum. O să fiu bine, îţi promit.

— Şi eu cum pot să ştiu asta? Şi de ce tocmai în Columbia?

— Asta a fost condiţia lui Reynolds, iar noi nu suntem tocmai în postura de a negocia acum.

— Harris, te rog... nu pleca. Glasul meu era deja stins şi mă înecam în propriile lacrimi. Poate reacţionam exagerat, dar aveam un sentiment îngrozitor din cauza plecării lui.

Pauza pe care a luat-o să îmi răspundă îmi confirma că nici el nu se simte mai bine în legătură cu asta.

— Trebuie, dar îţi promit că mâine mă întorc. Nici nu o să apuci să îmi simţi lipsa.

— Harris, tu te auzi?! am răbufnit. Pleci într-o ţară plină de criminali să negociezi o împăcare cu cel mai mare dintre ei şi te aştepţi să nu îţi simt

lipsa? Da, nu o să apuc să îţi simt lipsa, pentru că o să mor de frică cât o să fii plecat.

— Iubito, nu trebuie să îţi fie frică de nimic. Am aranjat să fii protejată în permanenţă de cineva şi...

— Harris, nu mă refer la siguranţa mea. Aproape am ţipat, dorindu-mi să îl am lângă mine şi să îi dau una.

— Siguranţa ta e singurul lucru care contează. Eu pot să îmi port de grijă, iubito, stai liniştită. Am supravieţuit până acum. Dar încearcă să asculţi ce ţi se spune şi să nu mai fugi de cei care vor să te protejeze. Pentru liniştea mea, te rog.

Vorbele lui îmi zgâriau inima. Mi-am strâns buzele furioasă, pentru că şi într-o situaţie în care el e în pericol, tot despre siguranţa mea vorbeşte.

— OK! am şoptit resemnată, realizând că nu avea rost să mă mai rog de el. Nu avea să renunţe la afacerile lui din cauza milogelii mele.

— Îmi promiţi?

— Îţi promit, dacă îmi promiţi şi tu că nu vei face ceva nesăbuit.

— Îţi promit, iubito. Vorbele lui erau serioase şi sincere şi m-au liniştit puţin.

— Bine! am oftat.

— O să te sun când cobor din avion, OK? Şi nu uita ce ai promis, deci să nu mă obligi să folosesc mobilul în timpul zborului ca să te

conving să stai lângă Jason şi Austin, da? Oricum am telefon şi în avion. Mi-am dat ochii peste cap, mormăind.

— Da, domnule Stone! am spus cu un aer de subaltern. Zbor plăcut la clasa întâi. Am continuat eu să mormăi, eu nu zburasem niciodată la clasa întâi. Sunetul râsului său în telefon era calmant acum pentru spaima ce se instalase în mine.

— Bine! Trebuie să închid, iubito, îmi pleacă avionul. Să fii cuminte.

Mi-am închis ochii, auzind pentru a nu ştiu câta oară din gura lui să fiu cuminte.

— Mereu sunt cuminte.

— Nu eşti niciodată cuminte. Chicoti din nou şi am auzit pe cineva strigându-i numele.

— Te iubesc, Katherine! Spuse şi înainte să apuc măcar să respir după cuvintele lui, apelul s-a întrerup.

— Şi eu te iubesc. Am şoptit cu vocea tremurândă chiar dacă ştiu că el nu mă mai aude.

Telefonul îmi era încă la ureche şi nu mă puteam mişca, până când am ţipat la propriu, sărind în sus, când acesta mi-a vibrat la ureche. M-am uitat la ecran, încercând să îmi calmez bătăile inimii şi înşirând nişte înjurături mintale pentru cel care îmi trimisese mesaj. Era Ty.

"Unde eşti?"

Mi-am masat fruntea cu vârful degetelor şi am oftat adânc, băgându-mi telefonul în buzunarul gecii. Mi-am tras gluga peste cap, ceva ce fac atunci când mă simt vulnerabilă şi, după ce m-am asigurat că maşina e încuiată, m-am îndreptat spre intrarea în şcoală. Paşii parcă mă ardeau pe tălpi şi îmi era greu să găsesc controlul propriei respiraţii, încă luam în calcul posibilitatea să merg la aeroport.

Am ţipat scurt când am dat peste Jason lângă uşă, normal că mă urmărise. Să rămân singură în parcarea liceului e un pericol pentru mine de acum înainte.

I-am aruncat o privire nu tocmai prietenoasă, dar mi-am văzut de drum fără alte comentarii, aducându-mi aminte de promisiunea făcută lui Harris. Ştiu că nu avea niciun sens, dar simţeam că îl ajut pe el acolo într-un fel, dacă îl ascult aici.

Mi-am scuturat capul, încruntându-mă tot drumul spre ora de psihologie, cu Jason în urma mea.

— O să intri cu mine? l-am întrebat înainte să deschid uşa clasei.

— Nu, o să te aştept aici. Vocea lui incredibil de groasă îmi zbârlea pielea, dar nu puteam să nu recunosc că un tip cu statura lui nu era incredibil de sexy cu glasul ăsta.

— Nu ai oră?

— Chiulesc, spuse de parcă asta trebuia să fie evident.

Nu am lungit discuţia, poate să facă ce vrea, sunt prea speriată în momentul ăsta să îmi pese de el. Am ciocănit de două ori în uşă şi am intrat în clasă, lăsându-mi bodyguardul cu vocea lui Poseidon afară.

— Domnişoară Wrise! exclamă profesoara de parcă era o minune să mă vadă.

— Îmi pare rău pentru întârziere, doamnă, bebeluşului meu i-a fost foame. Am mimat un zâmbet şiret, folosindu-mă de păpuşa din braţe pentru scăpare. Ştiu că profesoara acesta agrea glumele şi poate reuşesc să scap de o altă problemă dacă mă chinui să îmi folosesc sarcasmul câteva secunde.

— Dacă ai fi prezentat-o la timp, acum nu mai aveai problema asta. Spuse profa uitându-se pe sub ochi la mine.

— Îmi pare rău, doamnă Ghelager, am avut nişte probleme în familie, plus că eu şi Harris ne-am ataşat foarte mult de copil. Am rânjit ca o vulpe hoaţă, apropiindu-mă de catedra profei.

— Mmm, nu mai spune. Şi unde e domnul tătic model acum?

— Păi... trebuie să muncească. O familie nu se întreţine aşa uşor.

Habar nu am ce fac, şi de unde ies toate astea, risc ori să ies din probleme, ori să o încurc mai rău. Dar râsul profesoarei mi-a demonstrat că sunt pe drumul cel bun. Şi în mare parte, chiar spuneam adevărul, Harris e plecat să... muncească.

— OK! Dă-mi bebeluşul, să vedem câtă grijă aţi avut voi de el.

Am aruncat o ultimă privire şireată spre bucata de plastic, prefăcându-mă tristă de despărţire şi l-am sărutat pe obraz. Apoi am realizat că într-adevăr sunt tristă. Păpuşa semăna acum atât de mult cu Harris, îmbrăcată aşa. I-am dat-o repede profei până nu îmi dădeau iar lacrimile, şi cu siguranţă nu erau din cauza despărţirii de păpuşă.

— Uau! Ochii profei se măriră uitându-se mai atent la păpuşă.

— Aşa era îmbrăcată? mă întrebă confuză.

— Nu, am schimbat-o noi. Am râs. Un bebeluş nu poate sta 5 zile cu aceleaşi haine, nu? Profa mă privea uimită şi mândră.

— Ei, asta e ceva. Râse arătând păpuşa celorlalţi.

Pentru prima dată, am văzut care erau restul persoanelor din clasă. Aproape toţi prietenii mei, care nu lipseau. Şi o privire care mi-a distrus starea şi aşa destul de avariată. Amber. Ora asta

era cea în care ne întâlnim toţi, trebuia să îmi amintesc asta. Mi-am întors capul din ochii ei veninoşi, fiind fericită că am gluga pe cap. Chiar dacă probabil trebuia să o dau jos, profesoara nu părea deranjată de ea şi camuflajul a fost întotdeauna o tehnică pe care am abordat-o în situaţiile de disperare.

— I-aţi spus şi un nume? mă întrebă profesoara în timp ce probabil verifica acumulatorul bebeluşului la computer.

— Harris Junior. Am spus repede fără să stau pe gânduri, făcând-o pe profesoară să zâmbească.

— 93 la sută! Uau! Exclamă din nou surprinsă. Eram hotărâtă să nu vă dau o notă prea bună având în vedere că aţi întârziat cu

proiectul, dar după cum mi l-ai prezentat acum… dacă era şi Harris prezent, cu siguranţă aţi fi primit un 10. Nimeni nu a mai schimbat hainele bebeluşului. Aruncă o privire acuzatoare spre ceilalţi elevi.

— Doamnă, Harris este învoit astăzi de doamna director. Vorbi Ty din fundul clasei şi m-am uitat speriată la el. Ultimul lucru de care aveam nevoie era ca profesoara să ceară detalii.

Îmi căutam în minte explicaţiile pe care urma să le dau în urma afirmaţiei lui Ty, dar reacţia profesoarei m-a surprins.

— A, nu ştiam. Ei, atunci... profa mai medită puţin, analizând hăinuţele păpuşii. Asta cu siguranţă e mâna lui Harris, râse indicând spre hainele negre ale bebeluşului. Am aprobat zâmbind din cap, ruşinată de faptul că eu nici măcar nu îmi amintisem să aduc bebeluşul la şcoală.

— 10. Amândoi. Treci la locul tău, mămico.

Mi se adresă profesoara cu un zâmbet şmecher. Ochii mei s-au mărit din nou surprinşi. Eram sigură că o să pic proiectul acesta, şi am luat 10. Am bâiguit un mulţumesc, forţând un zâmbet şi m-am îndreptat ameţită spre banca mea. Lipseau multe persoane azi şi am fost mai mult decât fericită să văd că banca în care a stat Harris data trecută, ultima de la fereastră, era liberă. Aşa că m-am aşezat acolo.

L-am observat pe Ty făcându-mi cu ochiul şi am mimat alt mulţumesc, obţinând un zâmbet ca răspuns. În mare parte, nota noastră i se datora lui. Şi lui Harris care a avut grijă ca totul să se rezolve în cel mai perfect mod cu putinţă. Ca de fiecare dată.

Mi-am tras mai bine gluga pe cap, scufundându-mă în banca lui Harris şi încercând să îl simt câtuşi de puţin în scaunul rece. Mi-am strâns braţele în jurul meu, încercând să nu aud

reproşurile şi bombănelile lui Amber referitoare la nota mea, şi în mare parte, la persoana mea.

Am privit pe fereastră, încercând să nu văd diamantul roşu şi strălucitor care mă aştepta în parcare. Încercam să nu fac o groază de lucruri, dar nu îmi ieşea nimic. Stau aici, în banca iubitului meu care lipsea pentru că a plecat în Columbia (ţara traficanţilor) să negocieze o greşeală care îi poate aduce moartea. Felul în care profesoara nu a comentat nimic în faţa lui Ty îmi dovedea încă odată cât de "mânjit" e iubitul meu.

Oare care fusese explicaţia lui către directoare privind plecarea asta? Cu siguranţă nu cea adevărată. Sau da? Mi-am scuturat capul,

încercând să izgonesc gândurile despre directoare fiind asociata unor traficanţi de arme.

Restul orei am învârtit în palma brelocul în formă de fluture, citind mesajul de sute de ori şi simţindu-mă de fiecare dată ca şi cum l-aş citi prima dată.

Eu, inima lui Harris Stone. *Prea mult, fii serioasă*, râdea subconştientul de mine, criticându-mă să mă trezesc odată din vis. Pentru că exact asta era viaţa pe care o trăiam eu acum. Un vis. Un vis uimitor, care bineînţeles că îşi are şi părţile urâte, extrem de urâte având în vedere că noaptea trecută am trecut printr-o ploaie de gloanţe şi acum iubitul meu e plecat la capătul

lumii într-un loc din care în orice clipă poate să nu mai aibă nevoie de bilet de întoarcere. Un coşmar frumos. Asta e viaţa mea acum.

Am scrâşnit din dinţi din cauza acestor gânduri negre şi am încercat să fiu atentă la oră, dar când am vrut să îmi iau notiţe, am realizat că nu mi-am luat caietul din vestiar. M-am mulţumit să ascult, evitând discuţiile care mă aveau pe mine subiect principal. Din cauza bolidului din parcare, popularitatea mea crescuse şi mai mult, de parcă asta mai era posibil.

Mi-am strâns ochii când soneria a anunţat sfârşitul orei. Nu aveam dispoziţia necesară să mă întorc la colegii mei curioşi, la bodyguardul de la uşă şi la diamantul pe patru roţi din parcare.

— Kath, vrei să ieşi la un suc cu noi? mă strigă Kristen când eram aproape de uşă.

—Nu, scuze. Am ceva de rezolvat acasă.

Am minţit rapid, realizând pentru a nu ştiu câta oară că,de fapt, spun adevărul. Chiar am o groază de probleme de rezolvat acasă, dar o ieşire la suc cu oricare dintre persoanele din acest liceu presupune o listă nesfârşită de întrebări şi situaţii stânjenitoare şi enervante pentru mine. Mai degrabă dau ochii cu tata, oricum trebuie să fac asta mai devreme sau mai târziu. Deci mai bine o şterg acum cât mai repede pentru că mă aşteaptă

un antrenament la majorete şi o oră de detenţie – în niciun caz nu mai stau prin preajmă pentru asta.

— Haide, Kath, te rog. Ochii de căţeluş ai lui Kristen nu prevesteau lucruri bune.

— Chiar nu am chef, scuze.

— Bine!

Am râs din cauza bosumflării ei.

— O să te sun mai târziu, îmi spuse cu degetul arătător ridicat spre fata mea. Asta însemna mai degrabă că interogatoriul va avea loc mai târziu.

— OK! am zâmbit, neavând nici cea mai mică intenţie să îi răspund la telefon. Îşi miji ochii la mine, dar eu am continuat să râd fals, dorindu-mi atât de mult să prind viteză vampirească şi să fug din liceul ăsta într-o fracţiune de secundă, fără să mă mai vadă vreo pereche de ochi, dar brusc mi-am dat seama cum pot scăpa cel puţin de Kristen.

— Poate facem o conferinţă cu Ken, am spus extrem de degajată, încercând să nu izbucnesc în râs când s-a albit la faţă.

— Ken? Care Ken? Ce tot spui acolo? vorbea repede şi bâlbâit, acum ne jucăm. Rânjeam diabolic în mintea mea.

— Oh, haide, Danice, eşti moartă după el, recunoaşte. Am râs în timp ce ieşeam împreună din clasă şi Kristen s-a repezit ca o viperă să îmi astupe gura cu palma.

— Ţine-ţi gura, Wrise, sau te arunc în aer cu tot cu Ferrari-ul ăla din parcare. De data asta era rândul meu să râd de ea, i-am îndepărtat mâna când ne-am întâlnit cu Jason, care nu i-a aruncat deloc o privire prietenoasă.

Ai grijă, şateno, nu am un bodyguard prea prietenos.

— E Mustang şi o să îmi ţin gura dacă recunoşti că îl placi. Am tras-o de lângă Jason, care oricum s-a luat după noi. Kristen a scrâşnit nervoasă din dinţi, nu îi plăcea când era ea cea interogată. Cui îi place?

— Argh, bine. Îmi place, dar nici nu cred că a realizat că exist. Spuse cu un ton posomorât şi era o premieră să o văd pe Kristen aşa.

— Sunt sigură că nu e aşa. Ken e un tip mai... distant şi serios. Varianta asiatică a lui Harris.

— Nu mă faci să mă simt mai bine. Harris te-a observat pe tine încă din prima secundă. Zise bosumflată şi am oftat, dându-mi ochii peste cap. Să consolezi lumea e mai greu decât pare.

— Şi am observat cât de distant e având în vedere că a intrat în echipa vedetelor din şcoală, unde se pare că tu eşti şefa, mai nou. Ridică o sprânceană spre mine, făcându-mă să râd.

— Crede-mă, nu mi-am dorit postul ăsta. Şi Ken s-a împrietenit cu Harris atunci când m-a scăpat de Joshua.

Am încercat să nu intru în detalii şi să nu mă gândesc la consecinţele pe care le va suporta Joshua pentru ce a făcut noaptea trecută.

— Unde a plecat Harris, apropo? mă întrebă Kristen, dar înainte să mă panichez şi să caut o minciună bună, mi-am auzit numele strigat de un glas cunoscut. Ne-am întors amândouă şi l-am văzut pe Ken îndreptându-se spre noi alături de Jason şi Austin.

— Jumătate din echipa mea de Power Rangers, am bolborosit către Kristen, dar era deja stană de piatră. Că tot vorbeam de lupul asiatic.

— Unde te duci? mă întrebă Ken când au ajuns toţi lângă noi.

— Acasă! am răspuns, neînţelegându-i întrebarea. De ce?

— La tatăl tău, sau...

— Normal că la tatăl meu, Ken, nu am altă casă. I-am închis repede gura. Îmi era de ajuns explozia deja creată de tatuajul lui Harris şi "Ferrari-ul" din parcare, nu am nevoie ca lumea să afle că am stat la el weekendul ăsta.

— A, OK! Iei maşina ta sau vrei să te duc eu? mă întrebă uitându-se serios la mine şi nu părea că o observă pe Kristen, care avea nevoie de o hiperventilaţie serioasă.

— O iau pe a mea, dacă tot a adus-o până aici, nu vreau să o las în parcarea şcolii.

— Bine, mă gândeam că dacă tot te duci la tatăl tău, mai ai nevoie de timp să inventezi o explicaţie cum de ai un Mustang parcat în faţa casei. Rânji şi am strâns din ochi.

— La naiba! La asta nu m-am gândit, am spus încruntându-mă. De parcă nu aveam deja destule pe cap.

— Stai puţin, tatăl tău nu ştie că Harris ţi-a luat o maşină? De fapt, tatăl tău ştie de Harris? mă întrebă Kristen cu o privire acuzatoare care nu a făcut decât să îl streseze pe Ken, care în sfârşit a observat-o, aruncându-i o încruntătură.

— Niciuna din două, i-am răspuns şatenei care s-a făcut mică în fata japonezului frustrat.

— Mă descurc eu cumva, odată tot trebuie să afle. I-am răspuns enervată pe atitudinea lui.

— OK! Mai rămâi la repetaţii? Ken continua să mă interogheze, scoţându-mă din minţi, iar Kristen era din ce în ce mai stânjenită.

— Tu ce crezi? m-am încruntat la el. Doar aprobă din cap, zâmbind. Tu rămâi la detenţie? Continuă să râdă şi am înţeles răspunsul.

— OK! Sună-mă dacă ai nevoie de ceva. Îmi spuse de data asta serios şi ştiu că în ocolişul ăsta intervenea paranoia lui Harris care se molipsise şi la ei.

— Bine, o să te sun dacă rămân fără detergent de vase, am spus sarcastică făcându-l pe el şi pe

Austin să râdă. Doar Jason era stană de piatră şi cred că îmi place cel mai mult de el. Am prins-o pe Kristen de mână şi am plecat de lângă ei, până nu ajungeam la alte discuţii.

— Oh, Doamne! Asta a fost cel mai stânjenitor moment din viaţa mea. Spuse Kristen, respirând rapid de parcă nu o făcuse deloc până acum.

— Scuze! am oftat jenată, neştiind ce altceva aş putea spune.

— Nici nu m-a observat. De fapt, m-a observat, când s-a încruntat la mine. Se resemnă încercând să folosească un ton amuzant şi eu aveam de gând să îl pedepsesc pe Power Rangerul meu nesimţit pentru asta.

— Sunt o groază de băieţi drăguţi în şcoala asta şi Ken nu e chiar aşa drăguţ, am încercat să o consolez deşi e clar că nu mă pricepeam deloc la asta. Dovada: încruntătură urâtă pe care mi-a aruncat-o Kristen.

— Da, şi Harris seamănă cu Cocoşatul de la *Notre Dame*. Râse de mine, strâmbând din nas.

Am râs şi eu odată cu ea, realizând că trebuie să mai lucrez la consolarea oamenilor. Ken e un nemernic al naibii de arătos, dar chiar dacă e în oraş de câteva zile, stă destul prin preajma lui Harris ca să îmi dau seama şi singură că lucrează cu el. Oare cum a reuşit să intre aşa repede pe sub

pielea lor? Se cunoşteau dinainte să vină aici? Varianta asta e probabilă, dar îmi aduc aminte că le era necunoscut prima dată când a venit aici.

Şi chiar dacă nu ar exista partea în care e clar că nu e interesat de Kristen, nu ştiu dacă aş fi mai fericită dacă ar fi. După toate prin câte am trecut şi urmează să trec eu, mai bine o las pe Kristen să se consoleze singură cu o caserolă de îngheţată acum, decât în peştera aia cu arme mai târziu. Eu nu regret asta, nu regret că Harris s-a îndrăgostit de mine, dar asta nu înseamnă că orice fată ar fi capabilă

să accepte aşa de uşor tot ce am acceptat eu, sau ce încă mă străduiesc să accept.

— Păi, vorbim mai târziu, îmi zâmbi şi nici nu am realizat că ajunsesem în parcare.

— OK! Cu cine te duci la suc? am întrebat-o realizând că nu mai e nimeni cu ea.

— Voiam să ieşim ca fetele, eu, tu şi Candice. Dar tu nu vii şi roşcata cred că îşi face hiperventilaţie după Mike. I-a cam picat greu la stomac. Spuse râzând, deja depărtându-se de mine şi mergând cu spatele.

— Tipul ăla pică oricui greu la stomac, am râs eu. Ai cu ce să ajungi acasă? am întrebat-o băgându-mi mâinile în buzunar, însă fiindu-mi teamă de posibilitatea să urce în maşina mea. Nu cred că pot stăpâni încă bestia asta roşcată atât de

bine şi prefer să fiu singura care ajunge la spital în cazul unui accident.

— Zac e la antrenament, dar nu-i nimic. Îmi prinde bine puţină mişcare.

— Pot să te duc eu, dacă vrei, am propus cu jumătate de gură.

— Nu mersi, nu sunt încă sigură că ştii să conduci chestia aia. Râse arătând spre Mustang. Şi vreau să rămân în viaţă să o protejez pe Candice de Wagner. S-ar putea să avem probleme cu roşia noastră vorbăreaţă.

Am început să râd.

— OK, atunci. Ne vedem mâine. Am spus făcându-i cu mâna. Dacă Kristen şi Ken însemna o nouă iubire periculoasă, Candice şi Mike... deja ajungem în stadiul unei iubiri ilegale.

Am mers până la maşina mea cu mâinile îndesate în buzunare şi faţa bine ascunsă în glugă. De asta adoram să port glugă, dacă eu nu îi văd pe ei, nici ei nu mă văd pe mine. M-am consolat de una singură ca un copil fricos. Am deschis repede portiera maşinii şi m-am azvârlit înăuntru.

De ce nu sunt geamurile astea fumurii? Plângeam în sinea mea. Dar îmi ajunsese spectacolul pe ziua de azi şi înainte să fiu prinsă că fug de la antrenamente şi detenţie, m-am prefăcut că nu o observ privirile curioşilor şi am

pornit maşina, rugându-mă la Dumnezeu să nu se oprească ca data trecută.

Torsul motorului parcă îi hipnotiza pe curioşii care îmi analizau fiecare mişcare, aşa că, frustrată, am apăsat acceleraţia, derapând de pe loc şi trecând printre ei ca un fulger. Un fulger cu stomacul lipit de şira spinării. Dar am menţinut viteza şi am respirat uşurată când m-am văzut scăpată din parcarea liceului, reducând apoi viteza şi bucurându-mă de noua şi uimitoarea mea maşină. Conduceam cu o viteză mică de 60 la ora din cauza căreia Harris probabil ar face o criză. Era chiar greu să conduci cu o asemenea viteză maşina asta, era proiectată să fulgere pe stradă. Dar am nevoie de timp de gândire. Îmi e teamă de întâlnirea cu tata, dar trebuie să îl înfrunt.

Mai devreme sau mai târziu, tot trebuie să dau ochii cu el. Puteam să mă întorc la garaj, dar nu vedeam rostul. Jay şi V erau la spital, Ty probabil a mers la ei şi nici nu vreau să mă gândesc unde e Harris. Îmi verificam telefonul din minut în minut, aşteptând să mă sune, habar nu am cât ar face din Seattle până în Columbia si nici nu ştiu unde mai exact, in Columbia, dar cu avionul probabil în jur de 5 ore. Deci mai am să fierb în suc propriu.

În momentul în care mi-am văzut casa, am intrat în panică. Am redus viteza până când

maşina aproape s-a oprit. Mi-am amintit de şmecheria lui Harris de a parca mai departe de casa noastră pentru a nu-i da tatei de bănuit, deci la fel urma să fac şi eu.

Eram prea laşă şi oricum aveam destule de explicat, deci pe moment mă pot lipsi de "tată, maşina aia din faţa casei noastre nu e parcată ilegal, e a mea".

Am parcat-o în faţa casei paralelă cu a noastră, rugându-mă ca vecina mea să nu îşi pună întrebări în legătură cu ea. Ştiu că era acea femeie bătrână care observă tot. Am coborât puţin ameţită, simţindu-mă din nou ca o femeie întreţinută şi mincinoasă, ceea ce era o prostie. Până la urmă, iubitul meu îmi dăruise maşina asta, nu e ca şi cum aş fi prestat vreun serviciu pentru ea.

Am râs de prostia mea, dându-mi gluga jos înainte să descui uşa. Încă nu îmi făcusem scenariul pentru întâlnirea cu tata, la ora asta probabil încă e la serviciu, deci am timp să îmi pregătesc discursul şi pastilele lui de calmare. Nu am petrecut prea mult timp în casa asta, dar întoarcerea aici îmi oferea cât de cât sentimentul de "bun venit acasă, eşti în siguranţă", asta până când am rămas cu mâna blocată pe şireturile de la tenişi, văzându-mi tatăl ieşind din bucătărie cu o pungă de gheaţă la tâmplă şi o cană în mână.

Şi cam atât mi-a fost cu siguranţa.

— Katherine! aproape ţipă tata cu ochii măriţi, alergând spre mine.

— Oh, Doamne, scumpo, unde ai fost? Mi-am făcut o mie de griji din cauza ta. Se agită încercând să mă îmbrăţişeze cu obiectele pe care le avea în mâini.

— Îmi pare rău, tată, ţi-am spus că am nevoie de puţin timp singură. Am spus neştiind cum să abordez situaţia. Nu părea pus pe ceartă.

— Şi? oftă, analizându-mă cu atenţie.

— Şi... nu ştiu. Tu să îmi spui. Am oftat la rândul meu.

— Ei bine, pe lângă faptul că am înnebunit astea trei zile neştiind unde şi cu cine eşti, am albit în jumătate de cap şi sunt pregătit să fac lucrurile aşa cum vrei tu. Îmi zâmbi, lăsându-mă cu gura căscată.

— Ce? Ce vrei să spui prin cum vreau eu? am întrebat nesigură. Tata îşi muşcă buza, evitând răspunsul.

— Ai rupt-o cu Roberta? am presupus uimită.

— Nu tocmai, dar am decis să rămânem la gradul de prieteni care ies la întâlniri, spuse mimând nişte ghilimele în aer. Am realizat că nu putem convieţui în acelaşi loc. Tu o urăşti pe ea, Amber mă urăşte pe mine, tu şi Amber va urâţi.

Deci până reuşim să rezolvăm asta, fiecare rămâne în casa lui. Spuse tata, oftând.

— Nu o urăsc pe Roberta, tată, chiar dacă tu ai fii rămas cu ea şi din cauza ei eu nu aş mai fi existat, asta nu e un motiv să o urăsc. A trecut prin destule, problema mea e meduza de fiică-sa. Am spus, strâmbându-mă şi intrând în living.

— Of, scumpo, înţeleg că e greu pentru voi să aflaţi una de cealaltă după atâta timp şi într-un asemenea fel, dar nu crezi că exageraţi cu ura asta? Am început să râd, dezbrăcându-mi geaca.

— Tată, tu crezi că de asta ne urâm noi? Am continuat să râd din ce în ce mai tare punând cap la cap presupunerile tatei. Normal că el nu are habar de Harris.

— Ce alt motiv aţi avea?

Am oftat.

— E din cauza iubitului meu, tata. Imediat ce a auzit asta, s-a încruntat.

— Ce legătură are asta?

— Harris este fostul iubit al lui Amber. Ochii i s-au mărit de parcă îi spusesem că în mansarda casei noastre locuiesc extratereştrii. Tata şi discuţiile despre iubiţi nu erau un subiect practicat în casa noastră.

— Ce?! De asta te urăşte ea? Katherine, cum ai putut să îi furi iubitul? Mă acuză uitându-se încruntat la mine. Poate situaţia nu ar fi

fost atât de amuzantă dacă nu eram tată şi fiică, dar acum arătam ca două puştoaice care se critică una pe cealaltă.

— Nu i-am furat iubitul, tată. Între ea şi Harris nu mai era nimic, de mult. Dar acum îşi varsă furia pe mine folosind scuza asta. Şi cum nu e de ajuns, îmi face viaţa un calvar şi la majorete, unde e şefă. L-am acuzat, uitându-mă urât la el.

— Amber e şefa majoretelor?

— Aham.

— Auch! tânji şi am luat o pernă de pe canapea şi am aruncat-o în el.

— Nu e amuzant. Plus că sunt sigură că ea ştia că eu sunt sora ei vitregă cu mult înainte să ne spuneţi voi. Tu i-ai spus cine eşti şi că ai o fiică înainte să îmi spui mie. Deci tot scandalul ăla de vineri dimineaţa a fost teatru. Un motiv să ne batjocorească. E imposibil să nu îţi dai seama că nou-venita în oraş, care are îţi poartă numele, e fiica tatălui tău de mult pierdut. Am spus mândră de mintea mea de avocat, realizând totuşi că nu m-am gândit până acum la asta.

Tata rămase blocat, uitându-se fix la mine, de data asta serios.

— Eşti sigură de asta?

— Bineînţeles că sunt sigură, tată. Am avut de multe ori incidente în care am răspuns amândouă în acelaşi timp la numele Wrise.

— Amber chiar mă urăşte. Deduse trist venind lângă mine şi aşezându-se pe canapea cu punga de gheaţă la cap.

— Şi ce o să faci în legătură cu asta? am întrebat nesigură, aşezându-mă lângă el.

Mă privi cu acei ochi de tată iubitor, de care îmi era dor, şi îşi puse braţul pe după umerii mei, trăgându-mă la pieptul lui.

— O să încerc să mă apropii de ea, dar nu vreau să insist prea mult. E la fel de greu pentru mine ca şi pentru ea. Nu aveam idee de existenţa ei până acum câteva săptămâni şi îmi pare rău pentru asta, dar orice ar fi, nu mă pot simţi vinovat. Nu a fost vina mea că părinţii Robertei au luat-o de lângă mine, că nu mi-a dat niciun semn de viaţă după asta, că nu mi-a spus măcar că a rămas însărcinată cu mine.

Mi-am muşcat buza, strângând tricoul tatei în pumni.

— Şi am luat întâlnirea cu Amanda ca pe a doua şansă, spuse zâmbind uşor şi mângâindu-mi părul. Katy, am iubit-o pe mama ta încă din prima secundă când am văzut-o. Am iubit-o şi pe Roberta, dar iubirea dintre noi a crescut în timp, de la prieteni de joacă, la

colegi de şcoală şi liceu, până la iubiţi, înţelegi? Toate etapele. Dar cu mama ta, toate etapele astea s-au petrecut într-o singură secundă.

Nu o să regret niciodată că m-am căsătorit cu ea, pentru că mi-a oferit cel mai frumos cadou din lume: Tu.

Am zâmbit în timp ce tata îmi sărută fruntea. Acum, când furia mea se mai domolise, puteam analiza lucrurile altfel. Indiferent de ocupaţia mamei mele şi de trecutul tatălui meu, el nu avea nici o vină în toate astea. Şi-a urmat întotdeauna inima şi a fost de fiecare dată dezamăgit.

— Tu eşti fetiţa mea, şi o să fac orice ca tu să fii fericită.

— Tu şi cu mine! am zâmbit, întinzându-i mâna.

— Tu şi cu mine! râse, pătând palma.

— Eşti cel mai tare tată din lume. Am râs, ciufulindu-i părul.

— Ştiu! Am o cană pe care scrie chestia asta. Zise serios făcându-mă să râd şi aducându-mi aminte de cadourile mele de când abia reuşeam să citesc ce scrie pe cană.

— Şi oricât ţi-ai ţine punga aia cu gheaţă pe cap, nu o să îţi dispară firele albe.

— Ăăă, asta e un medicament pentru noaptea trecută. A fost multă agitaţie prin oraş. Spuse aruncând punga cu gheaţă pe masă şi m-am albit la faţă.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat înghiţind în sec. Bineînţeles că tata ştia ce se întâmplase. Urmăriri, explozii, maşini în flăcări – pompieri.

— Nişte urmăriri, curse… nici eu nu ştiu sigur ce a fost, dar s-a lăsat cu multe flăcări.

— Eşti bine? am întrebat speriată de prezenţa tatălui meu acolo, între toţi acei criminali.

— Da, nu-ţi face griji. Am avut parte de acţiune, cel puţin aşa nu mi-am mai ros unghiile gândindu-mă unde eşti tu.

Mi-am forţat un zâmbet fals. Am fost chiar în centrul acţiunii, tată. Ţinta. Am spus în mintea mea nevrând să mă gândesc cum ar reacţiona dacă ar afla asta. De asta era probabil atât de multă agitaţie azi, în spital.

Tata îşi frecă fruntea cu vârful degetelor, apoi privi în jurul lui şi pe canapea. Am ridicat o sprânceană spre el, părea să caute ceva.

— Katherine… îşi muşcă buza şi eu am aşteptat.

— Ce? Începeam să mă sperii crezând că tata şi-ar putea da totuşi seama că am fost acolo.

— Tu îţi doreşti cumva copii?

Ochii mei s-au mărit spre el şi eram aproape să izbucnesc în râs.

— Ce?

— Nu găsesc alt motiv pentru care ai avea, la 18 ani, o păpuşă care plânge în camera ta.

Am pus cap la cap vorbele tatei şi am izbucnit în râs.

— Tată, a fost un proiect şcolar. O prostie despre întemeierea familiilor. Nu îmi doresc copii. M-am strâmbat încă râzând şi tata răsuflă uşurat. Nu credeam că va exista atâta râs în discuţia noastră.

— Că tot veni vorba, vreau să ştiu mai multe despre Harris ăsta. Se uită la mine serios şi ştiam că avea să vină momentul ăsta.

Mi-am dat ochii peste cap şi am realizat că nu aveam habar ce să îi spun tatei despre Harris. Că e racer, locuieşte într-un garaj cu prietenii lui, chiar şi partea bună din viaţa lui e un un dezastru de povestit unui tată.

— Este… puţin diferit, am bălmăjit cu jumătate de gură. Nu pot să cred că adevăratele mele probleme acum apar.

— Îmi dau seama de asta. Întotdeauna au roit băieţii în jurul tău, dar nu i-ai băgat în seamă şi îmi închipui că ăsta trebuie să fie cu adevărat ceva de ţi-a intrat pe sub piele atât de repede.

Şi ce mi-a mai intrat pe sub piele, am oftat în mintea mea. E mult spus că au roit băieţii în jurul meu, asta s-a întâmplat mai degrabă după divorţul lor, dar comportamentul meu atrăgea roiul.

Am luat o gură mare de aer, căutând rapid cuvinte prin care să îl descriu pe Harris fără să îl bag pe tata în spital după asta.

— Ai dreptate, niciodată nu am fost genul care să ţină relaţii, dar Harris… cum ai spus tu, a reuşit să îmi intre pe sub piele. E genul de băiat cu maturitatea unui bărbat.

Tata se încruntă nedumerit.

— Ai fost la el acasă weekendul ăsta. I-ai cunoscut părinţii?

Am strâns din ochii, neavând nici cea mai mică idee ce să răspund. Puteam să îi spun simplu că Harris nu are părinţi, dar trebuia să maschez cumva banii lui şi cadourile ridicol de scumpe pe care mi le oferă fără să îi spun tatei că e traficant de arme. Ştiam eu că Roşcata aia îmi va veni de hac.

— Nu, sunt divorţaţi. Are aceeaşi situaţie ca şi mine, doar că el nu locuieşte cu niciunul dintre ei.

Nu am idee de unde a venit asta, dar tot ce puteam spera era să nu îl supere pe Harris.

— Deci de asta te-ai apropiat tu atât de el, presupuse tata, crezând că eu şi Harris împărţim aceeaşi soartă. Am aprobat din cap.

— Atunci, el unde locuieşte?

— Dacă nu mai locuieşte cu ei, asta nu înseamnă că nu au grijă de el. Sunt oameni de afaceri, are o casă unde stă singur.

Acum ştiu de unde scot toate balivernele astea. Folosesc situaţia lui Mike. Ar putea să meargă, dar trebuie să discut cu Harris despre asta şi clar trebuia să mă gândesc mai devreme la discuţia asta cu tata.

— Nu e genul ăla de puşti bogat şi răzgâiat, nu?

— Mă vezi pe mine îndrăgostindu-mă de un asemenea băiat? Şi deja ţi-am spus că e mult prea serios pentru vârsta lui. Părinţii lui nu sunt ca voi. Nu s-au luptat pentru el, chiar dacă nu ar fi divorţat, tot ar fi fost plecaţi cu afacerile şi asta l-a depărtat de ei.

Viitoare autoare de bestseller scrie pe mine.

Aprobă din cap, analizând totul în capul său isteţ de cel mai tare tată din lume.

— Şi când pot să îl cunosc şi eu?

Mi-am muşcat buza, puţin speriată.

— Curând. Am spus cu jumătate de gură, făcându-l să zâmbească.

— Bine, nu o să îţi interzic nimic. Eşti majoră şi nu vreau să mai fugi de acasă ca să te fereşti de mine. Dar până atunci, o să îmi iau cana de tată bestial şi noi doi o să avem o discuţie de care am fost ferit până acum. Rânji şi mi-am mărit ochii, realizând la ce se referă.

— Oh, nu! Am spus repede, ridicându-mă de pe canapea. Te rog spune-mi că nu te referi la ce cred eu.

Rânji ca un drăcuşor.

— Tată, încetează, nu o să discut despre asta cu tine. Mi-am clătinat capul.

— Orice tată trebuie să poarte discuţia asta cu fiica lui. Şi dacă Harris ăsta e aşa matur, bănuiesc că…

— Oh, Doamne, tată, vorbeşti serios?! m-am crizat ieşind din living şi lăsându-l râzând pe canapea.

— Ei, haide. Nu eu plec un weekend întreg la iubitul meu. Acum suporţi consecinţele şi să îţi fie clar: nu vreau nepoţi până nu schimbi prefixul de trei ori.

— Tată! am ţipat din bucătărie, dar am fost întreruptă de soneria de la uşă.

— Îmi caut cana de tată bestial şi continuăm discuţia după. Rânji trecând pe lângă mine când am mers să deschid uşa.

Am bodogănit câteva cuvinte pe limba mea şi am fost surprinsă să dau de Ty în faţa uşii mele.

— Ty! Ce cauţi aici? l-am privit nedumerită.

— Ţi-am promis că îţi repar computerul, îţi aminteşti? zâmbi ridicând o geantă neagră. El ştie ce se află în ea.

— Ce? mi-a luat câteva secunde până mi-am adus aminte de computerul meu defect căruia Harris îi aranjase o consultaţie cu doctorul în circuite.

— Ty, fii serios, doar nu o să îţi pierzi timpul acum reparându-mi computerul.

— Nu am altceva mai bun de făcut, oricum şi, îmi face plăcere să fac asta. Zâmbi încercând să intre în casă.

— Asta e o scuză ca să stai în preajma mea, nu? Harris te-a pus să faci asta? M-am încruntat la el, vorbind în şoaptă. Tatăl bestial era prin bucătărie, cotrobăind după cana lui.

— Oh, nu! râse. Ai pe altcineva care se ocupă de asta. Eu doar am venit să îţi repar computerul. Zâmbi făcându-mi semn spre o maşină neagră parcată în spatele Roşcatei mele. Mi-am mijit ochii privind prin parbriz şi mi-a crescut gradul de furie când i-am observat pe Jason şi Austin. Când apăruseră ăştia doi aici?

— Băiatul ăsta chiar nu are de gând să se oprească cu chestia asta? am mârâit în şoaptă, aruncând priviri urâcioase spre maşina celor doi. Chiar nu au altceva mai bun de făcut?

— Nu! îmi răspunse Ty zâmbind şi făcându-şi loc pe lângă mine, pentru a intra.

— Frumoasă casă.

— Mersi. Serios, Ty, ar trebui să fii la Jay, computerul meu e...

- Kath, cine e? ţipă tata din bucătărie şi imediat a ieşit ţinând în mână cana pe care i-o făcusem cadou acum mai bine de 10 ani, de culoare roz şi cu o inimioară albastră pe care scria "Cel mai bun tătic din lume!"

Mi-am masat fruntea cu vârful degetelor, apoi am realizat că tata se holba la Ty, analizându-l din cap până în picioare.

— Tată, el e Ty. Un prieten de la şcoală. A venit să îmi repare computerul. Am clarificat repede înainte ca tata să facă o criză din cauza unui *Harris* cu creastă roşie, unghii negre şi machiaj mai strident ca al meu.

— A, expiră tata uşurat. Îmi pare bine să te cunosc, Ty, spuse prietenos, întinzându-i mâna.

— Şi mie, domnule Wrise, zâmbi Ty, dând mâna cu el.

— Te rog, spune-mi Christopher, şi nu ştiam că ai computerul defect, vorbi la sfârşit cu mine.

— Da, are câteva probleme. Noi mergem sus, tată. L-am tras pe Ty după mine, mai degrabă fericită de faptul că scăpam de discuţia despre sex cu tata. Asta chiar ar fi un coşmar trăit în realitate.

— Bine. Până atunci, eu mă duc la cumpărături. Avem frigiderul gol. Vrei ceva?

— Nu, mersi, tată, am strigat deja ajunsă sus şi am intrat în camera mea alături de Ty.

— Uau, taică-tu te-a făcut la pubertate? întrebă Ty cu o sprânceană ridicată când am închis uşa în urma mea.

— Ce vrei să spui?

— Arată atât de tânăr şi bine făcut, se miră, scoţându-şi CD-urile din geantă şi am început să râd.

— E pompier. Am explicat şi Ty ridică şiret din sprâncene.

— Asta explică. Aprobă din cap şi am început să râd.

Am aşteptat să aud uşa de la intrare închizându-se şi l-am oprit pe Ty înainte să îmi aprindă computerul.

— Ty, serios, te-am adus aici ca să scap de o discuţie stânjenitoare cu tata şi, sincer, ai picat la ţanc. Dar cred că şi tu şi eu avem destule pe cap şi fără computerul meu defect. Ai aflat ceva de la Harris? am vorbit de data asta serioasă.

— Nu, oftă Ty, aşezându-se pe pat şi mi-am dat seama imediat că nu avea chef deloc de computerul meu, dar sigur Harris îl trimisese aici să îmi ocupe timpul şi să stea cu ochii pe mine. Nu a aterizat încă şi sunt sigur cu tu eşti prima pe care o va suna.

Am oftat, aşezându-mă lângă el.

— Ty, vreau să fii sincer cu mine. Cât de mare e pericolul în care se află Harris acum? l-am privit serioasă, interzicându-i din privire să mă mintă.

Ty îşi muşcă buza, privind în jos.

— Nu ştiu, Kath. Nu îi cunosc pe oamenii ăia, am o idee de ce sunt capabili, dar nu i-am privit niciodată în ochi ca să îţi dau un răspuns sigur. Dar Carter nu e prost, nu ar intra în asta dacă nu ar fi sigur că poate manevra lucrurile. El şi Harris se vor descurca, nu îţi face griji.

Dar nu puteam să nu îmi fac griji, trecusem prin prea multe noaptea trecută ca să nu mă îngrijoreze întâlnirea lui Harris cu acei oameni.

— Acum, lasă-mă să arunc o privire la computerul tău.

— Nu, nu are niciun rost, Ty. E antic, şi pe lângă faptul că nu îl mai folosesc deloc, zgomotul produs de unitate mă scoate din sărite, pe ăla nu ai cum să îl repari deci nu îţi pierde timpul cu asta.

— Aş putea arunca o privire şi în unitate, poate s-a uzat ceva. Încercă Ty să mă convingă.

— E tot uzat şi bătrân, deci lasă-l să se bucure de bătrâneţe până o să ajungă la groapa de gunoi, am râs molipsindu-l şi pe el.

— E un model destul de vechi, recunoscu uitându-se nesigur la monitorul negru pe care se aşezase deja un strat de praf în timpul weekend-ului.

— Cred că bunicii mei îl foloseau să vorbească pe Facebook. Am glumit învârtind în mână telefonul care nu mai sună.

Ty izbucni în râs.

— Bunicii tăi au prins Facebook-ul. Ce familie tânără, glumi uimit, făcându-mă să râd.

— Poate ai mei nu m-au făcut la pubertate, dar adolescenţi erau sigur. Am continuat să râd alături de el.

Am coborât în living şi i-am oferit un pahar de suc înainte să plece, sperând că mai pot scoate vreo informaţie de la el.

Nu primeam însă ce îmi doream şi Ty nu părea să îmi ascundă ceva, dar nu cunoştea prea multe. Şi-a petrecut timpul lăudându-se cu dispozitivele electronice de la depozit pe care el le-a instalat, din câte se pare.

După o vreme în care eu mi-aş fi dorit să îl las să îmi repare computerul, am auzit un ciocănit în uşă şi era probabil tata care îşi uitase cheile, dar am avut o surpriză specifică celor din ultimul timp când am dat nas în nas cu Ken şi Mike.

— Voi ce mai căutaţi aici? i-am întrebat deja exasperată. Sunt bine, respir, pot să vorbesc, şi nu mă strânge nimic de gât. Valea!

— Cine are treabă cu gâtul tău? Din câte am înţeles, cu fundul ai probleme. Se aplecă Mike

spre mine, şoptind obraznic şi au trecut amândoi pe lângă mine râzând şi intrând în casă.

Am numărat până la zece, calmându-mi respiraţia înainte să închid uşa. Oficial, Jason şi Austin sunt preferaţii mei. Stăteau

cuminţi în maşina lor. fără să intre peste mine cu forţa şi să deschidă discuţii referitoare la fundul meu.

În living, toţi erau deja comozi aşezaţi pe canapea şi îmi butonau telecomanda.

Mi-am pus mâinile în sân şi am început să bat din picior.

— Dacă încerci să ne prăjeşti cu puterea minţii, nu-ţi iese. Râse Mike de mine, ridicându-şi picioarele pe măsuţa de cafea.

Am mers furioasă spre el, aruncându-i picioarele jos.

— Ce căutaţi aici? Tata se poate întoarce în orice secundă şi am inventat deja destule explicaţii pe ziua de azi. Am bodogănit, întrebându-mă de ce lipsea tata atât. Trecuseră cred că două ore de când a plecat. Sunt ferm convinsă că e cu Roberta.

— Trei băieţi în casa unei fete. Uhh, asta trebuie să fie o explicaţie dată dracu'! râse Mike şi am luat o pernă şi l-am lovit cu ea în cap.

— Răspunde-mi la întrebare. L-am mustrat furioasă.

— Nu aveam nimic altceva mai bun de făcut. Din spusele doctorilor, Jay e ca şi adormit. Am dus-o pe V acasă să se odihnească, iar Harris ne-a spus să fim cu ochii pe tine. Deci aici suntem, îmi clarifică Ken, răsfoind volumul din "La răscruce de vânturi".

— Of, săracii de voi, sunteţi atât de ocupaţi încât nu aveţi timp să realizaţi ce se întâmplă în jurul vostru. Am acuzat, uitându-mă direct spre Ken care m-a privit nedumerit.

— Ce vrei să spui?

— Serios, omule? Eşti mai orb decât o oaie fără ochi!

— Asta îi spun şi eu mereu, mă susţinu Mike, ridicând telecomanda în semn de "are dreptate". Cred că de la ochii ăia alungiţi i se trage. Nu cred că vede ca noi. Se strâmbă Mike, uitându-se la Ken ca la un experiment şi eu m-am abţinut să nu izbucnesc în râs.

— Stai puţin. Ce tot spui tu acolo? mă întrebă Ken complet nedumerit, punând cartea la loc pe raft şi venind lângă noi.

— Kristen. Îţi spune ceva? Am rostit uşor fiecare cuvânt, făcându-l pe prost să înţeleagă.

Se uită la mine, apoi la Mike, apoi în tavan, strâmbând din nas în semn că habar nu are despre cine vorbesc.

— Fata care a fost astăzi cu mine înainte de încheierea orelor. I-am clarificat sperând că de data asta să se prindă.

— Ăăăă, da, am văzut-o de câteva ori. Ce-i cu ea?

Am făcut ochii mari şi Mike a izbucnit în râs.

— Stai puţin, Danice îl place pe Ken? sări Mike imediat lângă mine.

— Poate, dacă idiotul ăsta ar observa-o măcar. Am bodogănit nervoasă, uitându-mă urât la Ken.

Mike continuă să râdă, iar Ty era atent la laptopul său, nu-l mai interesa discuţia ce nu cuprindea circuite, în timp ce Ken privea în gol de parcă cineva îi spusese secretul Universului.

— Ce zici, omule? îl întrebă Mike, trezindu-l din transă.

— E drăguţă, dar nu cred că e genul meu. Spuse în cele din urmă serios.

— Prea guralivă, îl susţinu Mike, iar eu eram prinsă într-un război unde trebuia să îmi apar rasa.

— Uite cine vorbea: Gură Spartă! M-am încruntat la Mike, făcându-l să scoată limba la mine.

— Nu e vorba de asta. Dar nu cred că eu aş avea tăria lui Harris să trec prin toate astea. Continuă Ken, băgându-mă pe mine în ceaţă, de data asta.

— Ce vrei să spui?

— Haide, Kath, toate chestiile astea pe care le face Harris pentru tine nu sunt de distracţie. Pentru el e un stres continuu să te lase singură acum, mai ales după noaptea trecută când nu trebuie să îţi mai explic ce s-a întâmplat şi cu siguranţă îngrijorarea lui nu e ce ar putea păţi el în Columbia dacă Reynolds plănuieşte altceva, ci mai degrabă ce ai putea păţi tu. Şi nu sunt sigur că şi Kristen ar accepta toate astea cum ai făcut tu şi cu siguranţă nu o să am o relaţie în care trebuie să inventez o minciună la fiecare trei cuvinte. Îmi clarifică Ken, lăsându-mă cu gura căscată.

— Nici o fată normală la cap nu ar accepta atâtea, îl completă Mike râzând, dar eram prea răvăşită ca să iau atitudine şi să îi dau una în cap.

— Deci, vrei să spui că eu sunt o povară? am întrebat, uitându-mă serioasă la Ken.

— Ce? Nu! răspunse aproape speriat. Doamne, Kath, încearcă să înţelegi ce vreau să spun. Harris o să mă omoare că îţi bag chestiile astea în cap. Nu eşti o povară. Harris te iubeşte şi ar face orice pentru tine, iar o relaţie ca asta e greu de ţinut. El şi-a asumat responsabilitatea asta, dar eu nu cred că sunt pregătit să o fac. Sau mai bine zis, nu a apărut fata pentru care să o fac. Sunt absolut sigur că Harris gândea la fel ca mine înainte să apari tu.

Mike îi făcu un semn drept dovadă că are perfectă dreptate şi mi-am muşcat buza fără să mai pun alte întrebări.

— Şi dacă mă întrebi pe mine, nu eşti o povară, ci mai degrabă o durere în fund. Râse Mike de mine, întinzându-se pe canapea şi aşezându-şi capul în poala mea. L-am împins nervoasă, trântindu-l jos.

— O să vezi tu ce e aia durere în fund dacă mă mai enervezi mult. L-am ameninţat furioasă, făcându-i pe toţi să râdă.

— Bine, dacă îmi spui cine e tipa aia roşcată! se ridică imediat ca un titirez, aşezându-se din nou lângă mine ca un căţel care îşi aşteaptă osul. Mă simţeam deja sufocată aici.

— Las-o în pace pe Candice! i-am ordonat strict, uitându-mă urât la el.

— Dar nu i-am făcut nimic. Încă.

I-am dat un pumn în stomac, făcându-l să râdă.

— Hai, măi, nu o cunosc, zi-mi mai multe despre ea. Se milogi de mine şi am oftat epuizată, întinzându-mă mai bine pe canapea.

— S-a mutat anul ăsta odată cu mine. Din Texas, parcă, şi revin: las-o în pace.

— De ce? Să ştii că nu mănânc fete, doar într-un anume fel pe care sunt sigur că ar vrea să îl cunoască. Mârâi şi mi-am dat ochii peste cap,

furându-i telecomanda când s-a oprit pe Animal Planet la un documentar despre animalele de fermă. Am boii mei chiar lângă mine, nu am nevoie de alţii. Mike mi-a furat iar telecomanda şi mi-am petrecut următoarea oră vizionând un maraton de [3]*Ridiculousness* care m-a făcut să mai uit de probleme pentru moment. Mike ne certa pe mine şi pe Ken de fiecare dată când maimuţăream râsul lui Chanel şi chiar am primit o pernă în cap să nu îi mai jignesc viitoarea soţie.

— Pe asta o duc acasă la mama. Strânse Mike din dinţi şi până şi Ty renunţase la activitatea lui ca să râdă cu noi.

— Faci o cascadorie periculoasă, îţi rupi gâtul şi a ta e. Râse Ken şi eu mi-am lipit palma de faţă ca să îmi potolesc râsul, când telefonul mi-a vibrat şi am tresărit aproape ţipând un "Şhht" când am văzut numele de pe ecran.

— Harris! am ţipat sărind în sus de pe canapea şi am oprit imediat televizorul. Am răspuns cu mâna tremurândă.

— Harris, eşti bine? l-am întrebat respirând greu de parcă alergasem până acum şi sigur râsul era de vină. Mike mă certă să îi dau telecomanda şi am ascuns-o sub fund de unde ştiu că nu are curaj să o ia.

[3]*Ridiculousness* – Show de televiziune.

Că tot veni vorba de asta, doare rău partea aia.

Râsul dulce din difuzor parcă mi-a ridicat o piatră de pe inimă.

— Sunt bine, iubito, abia am aterizat. Nu îmi pasă ce îmi spune, vocea lui era ca mierea caldă care se scurge în interiorul meu, voiam să îl aud mai mult.

Am plecat din living, lăsându-i pe cei trei băgăcioşi şi am intrat în bucătărie.

— Când o să vă întâlniţi cu oamenii ăia? l-am întrebat, aşezându-mă pe un scaun.

— Într-o oră. Ne cazăm la un hotel până atunci şi cel mai probabil vom pleca imediat după ce terminăm. Nu vreau să pierdem prea mult timp pe aici.

O oră. Am înghiţit un nod mare din gât, dar am încercat să nu îi arăt şi lui spaima care s-a întors în venele mele.

— Mi-e dor de tine. Am şoptit simţind cum îmi dau lacrimile. Dacă nu sunt panicată, sunt tristă. Nu pot mai mult de atât.

— Şi mie mi-e dor de tine, iubito, foarte mult. Dar nu îţi face griji, o să mă întorc cât de repede pot.

Îl simţeam agitându-se şi am auzit zgomotul unei portiere închise.

— Ai grijă de tine.

I-am simţit zâmbetul.

— O să am. Şi tu la fel.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Eu nu trebuie să am grijă de mine, te ocupi tu de asta. Mă simt ca în programul pentru protecţie al martorilor.

Am bolborosit, făcându-l să râdă şi voiam să aud sunetul ăla la infinit.

— Nu-ţi plac babysitteri?

— Doi dintre ei sunt acceptabili, restul îmi mănâncă sufletul. Serios, Harris, chiar trebuia să pui o echipă de Power Rangers după mine?

A râs şi mai tare, aproape spărgându-mi timpanul.

— Power Rangers? Doamne, numai tu puteai să îi numeşti aşa. Şi, presupun că Jason şi Austin sunt preferaţii tăi şi să ştii că şi ai mei, aşa că o să ţi las doar pe ei, ce zici?

— Da! am răspuns repede, menţinându-i râsul. Acum îi dai pe restul afară din casa mea? am adăugat, mă bucurasem totuşi de după-amiaza de cascadorii mortale alături de ei. Uitasem oarecum de stresul plecării lui Harris.

— Ce? făcu Harris, părând nedumerit.

— Power Rangerii: Ken, Mike şi Ty sunt la mine în casă, pe canapeaua mea şi cred că Mike sărută ecranul televizorului meu acum. Am spus, lungindu-mi gâtul spre living unde îl auzeam pe Mike criticându-se cu Ty pe mărimea de la sutien

a lui Chanel. Ei nu păreau îngrijoraţi de Harris aşa cum sunt eu, erau probabil obişnuiţi cu asemenea lucruri.

— Ce caută ăia acolo? Doar pe Ty l-am trimis să îţi repare calculatorul.

— Aha, deci tu l-ai trimis. Am sărit arţăgoasă, schimbând subiectul.

— Da, am stabilit deja că o să vină să îl repare.

— Harris, nu crezi că are lucruri mai importante de făcut decât să îmi repare mie computerul? Şi vechitura aia nu mai are leac. Plus că urăsc zgomotul pe care îl face, îmi aduce aminte de motorul tirului de noaptea trecută… mi-am închis gura realizând ce am spus. Mi-am plesnit o palmă peste faţă când Harris a devenit extrem de tăcut.

— Iubitule, nu m-am referit la asta ca la un apropo. Am urât întotdeauna zgomotul ăla. Am încercat să o dreg deşi nu aveam şanse.

— Bine, iubito, cum vrei tu. Spuse blând, dar simţeam tristeţea din vocea lui. Sunt atât de idioată. Eu şi gura mea mare.

— Apropo, i-am spus tatei despre tine şi vrea să te cunoască. Am încercat să schimb subiectul deşi nu nimerisem deloc mai bine. De fapt, era mai rău.

— Bine, mâine când vin, asta va fi primul lucru pe care îl facem. Am rămas surprinsă de aprobarea lui imediată. Şi eu vreau să îl cunosc, dar dăi pe ăia afară din casa până nu crede că eu sunt unul dintre ei.

Am început să râd.

— Dar înainte de asta, m-a întrebat de… familia ta! am spus cu jumătate de gură, dorindu-mi să schimb iar subiectul, dar nu ştiu cu ce.

— Şi ce i-ai spus?

Părea calm.

— Ei bine, trebuie să maschez cumva cadourile tale scumpe pe care te ambiţionezi să mi le faci şi nu ştiam ce altceva să inventez, aşa că am folosit oarecum povestea lui Mike. Îmi rodeam unghiile, aşteptând să explodeze, în schimb m-a surprins, începând să râdă.

— Deci sunt un prinţ râzgâiat, de bani gata, cu părinţii afacerişti?

— Fără partea cu "prinţ râzgâiat".

Continuă să râdă şi am răsuflat uşurată că nu e supărat.

— E bine, iubito, nu e nevoie să afle adevărul despre mine, deocamdată şi, mă bucur atât de mult că acum nu o să mai ai o scuză să îmi refuzi cadourile. Parcă îi vedeam rânjetul drăcesc şi îi simţeam planul formându-se. Ce vrei să îţi aduc de aici?

Mi-am dat ochii peste cap, mârâind.

— Oi fii tu băiat de bani gata, dar le luăm pe rând. Nici nu i-am spus tatei de maşină, aşa că să nu îndrăzneşti să mai îmi pui altceva în cârcă pentru că adevăratul pericolul o să te aştepte când te întorci acasă. L-am ameninţat hotărâtă, făcându-l să râdă.

— Vorbesc serios. Am adăugat.

— Bine, am înţeles! Cum e fundul *meu*? O să am treabă cu el când mă întorc. Am chicotit, sesizându-i perversitatea din voce.

— Doare, dar te aşteaptă. Am spus deja creându-mi fantezii privind "treaba" lui cu fundul meu, dar am fost întrerupă din fanteziile mele de maşina tatei care a parcat în faţa casei.

— Oh, nu! Tata s-a întors acasă, iar eu am trei băieţi pe canapea din sufragerie şi asta numai din vina ta, am mormăit sărind de pe scaun şi Harris a continuat să râdă.

— OK, iubito, baftă! Te iubesc!

— Şi eu tu iubesc, ai grijă ce faci şi să mă suni!

— OK, continuă să râdă şi mi-a părut rău că nu mai puteam vorbi cu el, dar a trebuit să închid când tata a intrat pe uşă cu sacosele în braţe, iar în living s-a făcut o linişte bruscă. Doamne, ajută-mă să iasă pe fereastră.

Dar erau toţi aşezaţi ca nişte copii mici la grădiniţă, cuminţi, pe canapea. Am observat că afară se apropia deja apusul, dar m-am abţinut să îl întreb pe tata de ce a întârziat atât.

— OK! Care dintre voi e Harris? Îi întrebă tata, lăsându-şi cumpărăturile lângă uşă şi analizându-i cu atenţie pe Mike şi Ken. Cu Ty se lămurise deja.

— Oh, eu cu siguranţă nu sunt. Spuse Mike rapid, ridicându-şi mâinile în poziţie defensivă.

— Nici eu! spuse şi Ken zâmbind.

— Bine, atunci, trei băieţi sunt în casa mea şi niciunul dintre ei nu e iubitul fiicei mele. E un moment bun să îmi aduc puşca de vânătoare. Spuse tata serios, săgetându-i cu privirea şi toţi am paralizat. Aş fi râs pentru că asta era o experienţă nouă pentru tata, dar m-am abţinut pentru că nici eu nu sunt mai scutită de belele.

— Nu, domnule, noi de fapt suntem prietenii iubitului lui Kath şi am venit să îi cerem sfaturi despre fete.

Modulul de îmbârligător al lui Mike era activat.

— Despre fete. Repetă tata, mijindu-şi ochii la ei.

— Da! Mie îmi place o fată care e prietena lui Kath, la fel şi japonezului ăstuia, zii mă – mârâi dându-i un cot lui Ken şi acesta a aprobat repede

din cap – la fel şi scufiţa asta roşie. Spuse arătând spre Ty care calcula în minte pe unde să scape mai repede. Ştiu cum arată tatăl meu şi muşchii lui cu siguranţă nu treceau neobservaţi de pisicile speriate din faţa mea. Situaţia devenea chiar comică.

— Credeam că el e aici să repare computerul, spuse tata nelăsându-se convins de explicaţiile de avocat prost plătit ale lui Mike.

— Da, vrea să repare computerul acelei fete şi îi cere lui Kath sfaturi cum să se apropie de ea.

Mi-am plesnit o palmă peste faţă.

— Computerul lui Katherine e defect. Îi clarifică tata serios şi Mike avea deja o figură disperată care implora ajutor.

— Exersează pe computerul lui Katherine ca să îl repare bine pe al acelei fete. Îşi dădu ultima suflare uitându-se la Ken în semn să mai zică şi el ceva.

Nu m-am mai putut abţine şi am început să râd.

— Tată, ei sunt prietenii mei şi prieteni apropiaţi ai lui Harris. El e plecat din oraş şi au trecut pe la mine să vadă dacă Ty mi-a reparat computerul, deci lasă-i să plece până nu face vreunul dintre ei un atac de cord.

Am spus râzând şi tata s-a uitat la ei cu o sprânceană ridicată.

— Mike, îmi pare bine să vă cunosc, domnule. Mergeţi la sală? Întotdeauna mi-am dorit să am abdomenul dumneavoastră. Bolborosi Mike, zâmbind cu gura până la urechi şi agitându-i mana tatei.

Amândoi am râs.

— Car butoaie cu apă. Vrei să încerci şi tu? îl întrebă tata şi ştiu că deja făcea mişto de el, deci trecuse pericolul.

— Sigur! Spuse Mike cu jumătate de gură şi cu nelipsitul zâmbet de "în ce dracu' m-am băgat?"

Tata a făcut cunoştinţă şi cu Ken, apoi a mai glumit puţin pe seama lor până i-a expulzat din casa lui, unde nu aveau să se întoarcă prea curând, cu siguranţă.

Restul serii l-am petrecut alături de tata în bucătărie, încercând cu disperare să evit discuţiile care aveau ca temă prezervative şi copii, gândindu-mă cu spaimă la cum ar reacţiona tata dacă ar cunoaşte circumstanţele sângeroase în care şi-a pierdut fiica lui virginitatea.

Am spălat rufele, mi-am făcut un duş şi m-am îmbrăcat într-o pereche largă de pantaloni de trening, pentru că fundul meu – adică fundul lui

Harris –, devenea tot mai usturător. Am căutat un tricou negru şi larg care îmi aducea aminte de el.

Am avut parte de o discuţie de câteva minute înainte ca întâlnirea cu Reynolds să înceapă. Din acel moment, uraganul meu interior a pornit şi, la toate insistenţele tatei, nu am reuşit să mănânc nimic. Gândul îmi era la Harris şi la ce s-ar putea întâmpla la acea întâlnire.

Am rămas alături tata în living, fără să mă uit de fapt la filmul de comedie care rula la televizor, dar ştiind că dacă aş urca singură în camera mea, spaima ar năvăli peste mine, inundată în lacrimi. Dar în felul ăsta aveam un motiv să mă abţin: să mă ascund de tata, tăcând din gură, aşteptându-i telefonul şi înghiţind în sec teroarea pentru viaţa iubitului meu.

8. TOTUL

— Harriiiiiis! Ţipătul puternic mi-a provocat înţepături în gât. M-am oprit în loc, întorcându-mă spre orice ar putea reprezenta un răspuns din partea lui.

Nimic!

Ritmul respiraţiei mele a accelerat, aerul îmi ieşea sub formă de abur printre buzele îngheţate şi dârdâinde. Mi-am frecat braţele, lăsând lacrimile să îmi curgă pe obraji şi am căzut pe mormanul de frunze umede şi reci, fără să mai acord vreo şansă supravieţuirii mele. Copacii din jurul meu creau sunete înspăimântătoare în întunericul nopţii, brăzdat de lumina puternică a lunii.

Eram pierdută, dar nu pentru mult timp. Aveau să mă găsească şi să pună capăt coşmarului ăsta.

— Harris! am ţipat din nou, plângând şi speriind câteva animale ale nopţii din jurul meu. Unde eşti? Am şoptit la sfârşit, strângându-mi genunchii în braţe şi astupându-mă în propriile suspine.

Am auzit un zgomot în jurul meu şi am ridicat capul automat, ascultând cu atenţie foşnetul care se apropia de mine.

Aburul nu mai ieşea printre buzele mele pentru că respiraţia mi se oprise.

Auzeam frunzele foşnind şi era un sunet mult prea lin pentru a fi provocat de paşii unui om.

M-am târât pe pământ, trăgându-mă speriată în spate, dar incapabilă să mă ridic. Zgomotul era din ce în ce mai aproape de mine şi lumina lunii pline nu era de ajuns să pot vedea ce se apropie de mine.

Un sâsâit macabru a spart liniştea nopţii şi inima mi s-a oprit în loc când am desluşit ochii sclipitori şi diavoleşti ai reptilei ce se târa spre mine.

Am ţipat, paralizând în loc şi încercând disperată să mă ridic, când şarpele s-a ridicat el deasupra mea, cu un sâsâit diavolesc şi o privire sclipitoare care îmi paraliza sângele în vene.

— Harris! am şoptit din nou, deşi ştiam că nu mă poate auzi.

Gura mi s-a deschis larg când şarpele s-a apropiat de mine. Pielea îi strălucea în întunericul nopţii. Inima mea bubuia şi am scrâşnit terifiată din dinţi când şarpele imens s-a apropiat uşor de

gâtul meu şi, în secunda următoare, i-am simţit colţi ascuţiţi pătrunzându-mi pielea.

Am ţipat din nou, zbătându-mă şi începând să mă târăsc pe pământ, dar nu îl puteam da jos de pe mine. Era atât de mare, încât mă strivea.

Colţii lui îmi săpau în gât, transformând muşcătura în ceva ce semăna cu un sărut. Am suspinat în faţa durerii ce devenea din ce în ce mai mult, plăcere.

— Katherine! şopti târâtoarea şi am paralizat, recunoscând vocea combinată într-un glas diavolesc.

Simţeam sângele cald scurgându-mi-se pe pieptul îngheţat, iar greutatea şarpelui a dispărut brusc, înălţându-se ca o umbră deasupra mea.

Am ţipat fără oprire, zbătându-mă pe frunzele ude când un bărbat s-a aplecat deasupra mea, lipindu-şi buzele reci de gâtul meu şi cuprinzându-mă în braţele sale. Nu îi puteam vedea chipul brăzdat de întuneric şi sărutul sau devenea deja afrodiziac.

— La fel de dulce ca ea… şopti târâtoarea din nou şi inima mea a făcut o implozie în piept.

Am scrâşnit din dinţi, împingând diavolul de pe mine şi m-am ridicat în picioare, încercând disperată să fug de el…

— Katherine, vocea s-a întors de data asta într-un ton normal şi m-am cutremurat în patul meu. Respiraţia îmi era nebunească şi am încercat să o calmez, deosebind lucrurile din jurul meu.

— Iubito, ce ai visat iar? Vocea îmi vorbea din nou, pe un ton blând, şi m-am întors speriată spre el. Mi-a luat câteva secunde să desluşesc chipul lui Harris în întunericul difuz, privindu-mă speriat, aşezat lângă mine, pe patul meu, în camera mea.

— Harris, am suspinat aducându-mi brusc aminte cine este şi de faptul că e lângă mine. M-am repezit la gâtul său, înconjurându-l cu braţele şi strângându-l cu putere.

— Te-ai întors, am suspinat printre lacrimi, scufundându-mi faţa în scobitura caldă a gâtului său.

— Bineînţeles că m-am întors, iubito, ţi-am promis că o să mă întorc. Îi simţeam zâmbetul din cauza reacţiei mele disperate şi m-a cuprins în braţe, trăgându-mă în poala lui.

— Ce ai visat din nou? mă întrebă, privindu-mi chipul răvăşit şi trecându-mi părul de pe faţă.

— Nimic, o prostie. M-am încruntat, clătinând din cap. Tatuajele lui şi aluziile la şerpi şi duşmani îmi fac de petrecanie.

— Când te-ai întors? l-am întrebat, mângâindu-i obrajii şi încercând să uit de coşmarul ăla tâmpit.

— Acum vreo trei ore, dar nu am vrut să te trezesc. Zâmbi, uitându-se la chipul meu pe care îl simţeam transpirat şi cu fire de păr lipite de obraji.

— De ce? Mi-am făcut o mie de griji, nici nu ştiu cum am ajuns aici, aseară eram cu tata în living. Ţi-am spus să mă suni, am avut coşmaruri cu şerpi ucigaşi din cauza ta. L-am acuzat bosumflată, lovindu-l în umăr.

— Dormeai şi nu avea rost să te trezesc, nu s-a întâmplat nimic. Spuse chicotind. Probabil tatăl tău te-a adus aici, a plecat acum vreo 20 de minute. Şerpi ucigaşi?

— Şi te-a văzut? l-am întrebat speriată, încă trebuie să mai pregătesc terenul pentru întâlnirea lor.

Râse.

— Nu. Am intrat pe furiş. Apropo, trebuie să îţi cumpăr o încuietoare mai bună la uşa de la balcon, pentru că am descuiat-o ridicol de uşor şi acum mă săruţi şi pe mine? spuse privindu-mă acuzator. Am zâmbit şi mi-am dat seama că are dreptate. Pe lângă faptul că mi-a descuiat uşa fără să aibă cheie – e aici, în siguranţă şi lângă mine.

— Da, da, da. Am zâmbit cu gura până la urechi şi m-am aruncat peste el, trântindu-l pe pat şi lipindu-mi buzele de ale lui, într-un sărut sufocant de care mi-a fost atât de dor.

Râse, strângându-mă în braţe, asfixiat de sărutul meu înfometat.

— Plec mai des dacă aşa sunt întâmpinat când mă întorc. Rânji peste buzele mele.

— Atât îţi trebuie! am mârâit, trăgându-i de marginea tricoului negru.

Râse, prinzându-mi şoldurile şi azvârlindu-mă de pe el şi ridicându-se imediat deasupra mea. Fundul meu a protestat la mişcarea asta, dar nu l-am băgat în seamă.

Am mârâit apreciativ iar el a zâmbit obraznic, cuprinzându-mi şoldul pe sub tricou.

— Mi-a fost al dracu' de dor de tine. Răsuflă şi îşi strivi buzele de ale mele, mult mai lacom decât mine, cuprinzându-mi spatele pe sub tricou şi lipindu-mă de el. I-am simţit limba caldă şi dominantă

intrând printre buzele mele şi am lăsat-o să se împletească cu a mea. Mi-am înfipt mâinile în părul lui, luându-mi oxigenul pe care nu l-am mai respirat de ieri, din fiinţa lui. Toată teama şi spaima mea s-au spulberat şi mi-am lăsat trupul şi sufletul să se relaxeze în braţele lui.

— Îmi place tricoul ăsta, mârâi peste buzele mele. Dă-l jos! Comandă, trăgându-mi sălbatic de tricoul care era aproape identic cu cele pe care le poartă el.

Am râs, ajutându-l să mi-l scoată şi ridicându-mă puţin, dar când i-am auzit telefonul vibrând în buzunar, am urlat mintal.

— O să distrug chestia aia într-o zi, am ameninţat, dezlipindu-mă de buzele lui şi lăsându-

l să răspundă, deşi nu părea că are de gând să o facă.

— Îmi place melodia, lasă-l să cânte, respiră, coborându-şi buzele pe gâtul meu şi strecurându-şi mana în pantalonii mei. "Bring Me To Life" îmi aduce aminte de tine. Continuă şi am zâmbit. Făcuse acelaşi lucru ca mine cu tonul de apel.

— Hmm, ce ziceam eu de pantalonii de trening? îmi muşcă pielea, coborându-şi mâna pe sub ei, pe coapsă, şi am tresărit când mâna lui mi-a atins feminitatea peste chilot.

— Că îţi plac, am rânjit, muşcându-i urechea.

— Mult!

Am râs, scoţând sunete de plăcere când a început să îmi mângâie punctul sensibil, dar oricine era persoana care îl apela, nu avea de gând să renunţe şi am expirat nervoasă, scormonindu-i prin buzunar, după telefon.

— E Carter! am spus puţin speriată, văzând numele de pe ecran.

Harris s-a ridicat de pe gâtul meu, uitându-se la telefon, şi a mârâit înainte să mi-l ia din mână.

— Ce?... Nu l-am auzit. Minţi şi chiar dacă era şeful la telefon, mie nu-mi pasă, mi l-a ţinut destul ocupat şi am început să îi sărut gâtul. Pielea era atât de fină şi fierbinte, îmi venea să muşc din ea, ceea ce am şi făcut. … Nu, nu sunt acasă, adăugă înghiţind în sec, asta cu siguranţă din cauza a ceea

ce îi făceam eu. Am zâmbit, continuând să îl chinui şi muşcându-i maxilarul. … Nu vin… Te descurci tu şi fără mine, până la urmă nu e mare lucru de făcut, oricum Stefan nu mă prea suportă… Stai puţin. Spuse lipind telefonul de umăr.

— Iubito, am stat fără tine o jumătate de zi şi o noapte întreagă, vrei, te rog, să nu mă mai chinui trei secunde până nu ţi-o trag cu

şeful meu la telefon? şopti uitându-se la mine aproape disperat şi am început să râd, lăsându-mi capul pe pernă.

— Gata, vorbi din nou în telefon şi eu nici nu mă gândeam să îl las în pace. Mi-am coborât mâna pe bustul său, desfăcându-i cureaua şi fermoarul de la pantaloni. A tresărit deasupra mea, făcând ochii mari … Dă-le dracu' de negocieri, îi prezinţi marfa şi gata, drace… suspină când mâna mea i-a pătruns în pantaloni. … Nu fac nimic. Mâna mea i-a intrat în boxeri şi deja tremura strângând din ochi. … Mmm… aha… ah, drace. Strânse din dinţi şi cu siguranţă nu ascultă ce spune Carter. I-am prins Godzilla erectă în mână şi a gemut, muşcându-şi buza. Am rânjit ca o vulpe, sărutându-i bărbia puţin ţepoasă, l-am privit mai cu atenţie şi era clar că nu se bărbierise în dimineaţa asta şi nici ieri, din câte îmi amintesc. Ceea ce îl făcea al dracului de sexy.

— La dracu'!... Da, Carter, du-te în Brazilia fără mine, vorbim mai târziu, acum am puţină treabă. Suspină deja transpirat şi fără să mai aştepte răspunsul lui Carter, închise telefonul, aruncându-l în pat şi se năpusti asupra mea.

— Oh, ce o să mai plăteşti pentru asta. Mârâi peste buzele mele, băgându-şi din nou mâna în pantalonii mei, mult mai hotărât şi brutal decât eram eu şi frecându-mi puţin vulva înainte să mă penetreze rapid cu unul din degetele sale.

Am gemut surprinsă, începând să râd, dar nici mâna mea nu stătea degeaba. Am început să îi masez sexul şi deja intrasem într-un alt joc al dominaţiei.

— Joci dur, huh? mârâi supărat peste buzele, penetrându-mă rapid şi cu celălalt deget şi plăcerea a crescut, spre surprinderea mea, fără pic de durere. Aşa mai merge.

— De-abia mă încălzesc, iubire! am mârâit, strângându-i părul în pumn, la fel şi masculinitatea dură şi excitată.

Râse, scoţându-şi degetele din interiorul meu şi sărutându-mă de data asta blând.

— O să am de furcă cu tine, zâmbi privindu-mă tandru şi eu m-am încruntat îmbufnată. Doar nu avea de gând să se oprească?

— Păstrează-te pentru diseară, iubito, nu am prezervativ cu mine şi mai mult ca sigur nici tu nu

ai aici. Deci, te rog, scoate-ţi mâna din pantalonii mei până nu rişti să îl faci pe Harris Junior mai devreme decât ţi-ai dori. Zâmbi, dar totuşi arată ca o persoană strangulată. Am râs şi l-am ascultat, eliberându-i membrul erect, convinsă mai mult de discuţia pe care am avut-o seara trecută cu tata. Mi se zbârleşte pielea când îmi aduc aminte.

Respiră parcă eliberat din şţreang, dar asta nu înseamnă că se simţea mai bine, şi nici eu. Eram nesatisfăcută şi îmbufnată. Fir-ar ele de prezervative, o să îmi ţin unul în permanenţă la chiloţi de acum încolo.

— Mi-a fost dor de tine. Şopti din nou, blând de data asta, sărutându-mi fruntea.

— Şi mie, i-am răspuns, mângâindu-i obrajii.

S-a ridicat uşor de pe mine, aşezându-mi pantalonii şi nu pot să cred că acum, când în sfârşit pot să îl am când vreau, intervine altă problemă care mă opreşte. Iar el părea chiar mai frustrat decât mine de chestia asta. Data viitoare să se aprovizioneze.

— Cum a mers? l-am întrebat, realizând că puteam să uit de dorinţa care fierbea în mine doar dacă abordam un subiect serios.

Harris ridică degajat din umeri.

— Bine, şi-a luat banii şi a plecat. A spus că ne lasă în pace şi că nu are timp de războaie. Se

chinuia să zâmbească şi vedeam vaga minciună în spatele cuvintelor lui.

— Harris, poţi să îmi spui dacă ceva nu a mers bine. Am spus serioasă, privindu-l cu atenţie, încercând să detectez orice urmă de minciună.

— Totul a mers bine, iubito, Reynolds şi-a dat seama că nu a fost planul nostru să îi furăm marfa. Are şi el oameni care nu îl ascultă, aşa că după ce a primit triplu din banii pe care i-ar fi câştigat pe acel tir, ne-a garantat că apele sunt curate şi toţi am plecat fericiţi acasă.

Părea să spună adevărul, simţul meu de detector de minciuni îmi spunea asta, sau era el un mincinos prea avansat pentru funcţiile mele.

— "Apele sunt curate"? am repetat nedumerită de expresie.

— Adică ne-am împăcat. Îmi clarifică chicotind, aşa spunem noi când suntem în relaţii bune cu anumite persoane.

— Şi aveţi ape murdare cu cineva? am întrebat, neînţelegând nici eu ce spun.

Harris izbucni în râs.

— Reynolds nu e singurul nostru duşman, dar murdare nu le avem cu nimeni, poate doar puţin tulburi, ceea ce nu reprezintă o problemă. Îmi explică, făcându-mi cu ochiul.

Am aprobat din cap, analizând informaţiile în mintea mea de non-traficant.

— Asta înseamnă că am scăpat de babysitteri? am tresărit, aducându-mi aminte de asta.

— Ai scăpat, îşi dădu ochii peste cap.

— Iei! am ţopăit fericită în poala lui, sărutându-l apăsat.

— Iubito, te rog nu mai sări aşa în poala mea, mă rugă ca un căţeluş chinuit şi am expirat nervoasă.

— Cică o să îmi cerşeşti sex. Da, cum să nu?! i-am repetat vorbele îmbufnată, ridicându-mă din braţele lui. Mă prinse înainte să cobor din pat, trăgându-mă la loc.

— Să cerşesc? Plesnesc în momentul ăsta, dar nu avem protecţie şi dacă mă superi, nu mă mai abţin deloc. Mă ameninţă îmbufnat, trăgându-mi deja betelia pantalonilor.

Am început să râd de rezistenţa lui dărâmată şi de hotărârea să îmi dea pantalonii jos de pe mine.

— Gata, gata. Îmi pare rău, am râs oprindu-l din a mă dezbrăca. Mă apucau fiorii aducându-mi aminte de discuţia cu tata.

Mârâi, îngustându-şi ochii la mine supărat.

— Şi, ce mi-ai adus? l-am întrebat zâmbind, încercând să schimb subiectul.

Expresia lui s-a schimbat brusc într-un zâmbet larg. Oh, nu! Eu am glumit cu întrebarea aia.

— Credeam că nu mai întrebi, spuse muşcându-mi vârful nasului şi dându-mă jos din braţele lui înainte să sară din pat.

— Ce?! Harris eu am glumit. Parcă am fost de acord că termini cu cadourile.

— Am fost? Eu nu îmi aduc aminte. Strâmbă dezinteresat din nas şi am făcut ochii mari, căutând deja ceva pe care să îl arunc în el.

— Te omor! L-am ameninţat nervoasă, ridicându-mă din pat.

— Să nu uiţi. Până atunci, aşteaptă-mă aici, rânji, întorcându-se spre uşă.

— Unde te duci? Harris! am ţipat în urma lui când a ieşit pe hol.

M-am luat după el şi l-am auzit fugind pe scări.

— Argh, sper că îţi e dor de ochii tăi negri, pentru că o să îi învineţesc când pun mâna pe tine. Am ţipat nervoasă după el, coborând scările în urma lui când a ieşit afară din casă.

— Unde te duci? Am ieşit nedumerită pe verandă şi speram să nu mă vadă vreun vecin pentru că sigur nu arăt prea bine. Ciufulită, cu

hainele dezordonate pe mine şi cu o expresie de femeie frustrată şi nesatisfăcută. Oh, fir-ar să fie, uite-o pe bătrâna aia băgăcioasă.

Harris a traversat strada, ajungând la maşina lui, care era parcată acum în spatele Roşcatei mele

şi a scos imediat o pungă mare şi neagră din interiorul ei. Oh, Doamne!

S-a întors la mine şi mi-am pus mâinile în sân, începând să bat din picior şi privindu-l criminal în ochi.

— Treci în casă, bosumflato, râse, prinzându-mă de mână şi trăgându-mă după el. Eram terifiată de dimensiunea pungii cartonate pe care o avea în mână.

— Harris, am spus de data asta serioasă, întorcându-mă spre el când a închis uşa.

— Ce? zâmbi, trăgându-mă spre canapea.

— De ce te ambiţionezi să faci asta? Ţi-am spus că nu îmi place să primesc cadouri.

— Pentru că îmi place mie să ţi le fac. Îmi explică simplu şi în mintea lui situaţia e deja clarificată.

Am bolborosit câteva cuvinte deloc drăguţe şi m-a întors spre el.

— Sărută-mă, i-aţi cadoul şi nu mai comenta. Îmi ordonă şi m-am încruntat, sâsâind printre dinţi.

— Te sărut dacă îmi place, i-am spus arţăgoasă, luând cu teamă punga pe care mi-o ţinea întinsă. Avea o greutate medie, punând la socoteală mărimea ei. Ce Dumnezeu poate fi aici? Intră şi un televizor în ea.

Am înghiţit în sec, privindu-l cu reţinere pe Harris care zâmbea ca un părinte care îşi minte pentru prima dată copilul cu cadouri de la Moş Crăciun.

— Când ai avut timp de cumpărături? Sau ţi-ai trimis angajaţii?

— Am avut o oră la dispoziţie până la întâlnirea cu Reynolds. Nu mai trage de timp şi deschide-le odată.

— Deschide-le?! Sunt mai multe? am expirat terifiată.

Îşi puse mâinile în sân, rânjind.

— Din cauza ta sunt mai multe. Eu voiam doar unul.

M-am încruntat fără să înţeleg, dar gândul că erau mai multe cadouri aici deja îmi provoacă ameţeală.

Am tras o gură mare de aer, deschizând punga. În interiorul ei erau doar două cutii. Am respirat uşurată. Dar dimensiunea lor mă sperie, mă simt ca un copil mic în dimineaţa de Crăciun. Doar că un copil căruia îi e teamă de Moş Crăciun.

Am tras o gură mare de aer şi am băgat mâna în pungă, l-am privit pe Harris câteva secunde înainte să scot prima cutie, cea care era mai mică.

— Asta e din cauza ta. Spuse înainte să o deschid.

— Ce vrei să spui? Am întrebat nedumerită şi a rânjit rozându-şi unghia.

— O să vezi!

Mi-a stat inima în loc când am văzut simbolul de pe cutia neagră. Un măr muşcat, plus alte cuvinte pe care îmi era teamă să le citesc. Doamne, să nu fie ce cred eu! Mă rugam când am deschis capacul şi aproape mi-a scăpat cutia din braţe când am dat peste un laptop.

Am făcut ochii mari, privind bucata de tehnologie; neagră, lucioasă şi incredibil de subţire.

— Nu ai făcut asta! am suspinat ca în transă, uitându-mă la el.

— Nu ai vrut să îţi repari computerul şi ai spus că face zgomot ca un tir. Aşa că ţi-am luat ceva care nu scoate niciun sunet. Zâmbi mândru, scoţându-l din cutie. Arată ca cele din documentarele despre ultimele gadgeturi apărute.

— E un Apple – MacBook Air, o să îţi placă, iubito, îţi promit! Zâmbi aruncând cutia goală şi punându-mi-l în mână. Era incredibil de uşor şi îmi puteam vedea reflexia în materialul negru şi lucios. O maşină şi acum un laptop. Ce mai urmează? O casă?

— Poate să fie şi un MacBook Fire, Harris, ţi-am spus că eu nu prea folosesc chestiile astea. Nu pot să cred că mi-ai cumpărat aşa ceva. Am

mormăit când el l-a deschis şi ecranul chiar semăna cu o oglindă, iar tastatura era atât de fină încât îmi era teamă să o ating. Cum să ţin eu chestia asta? O să ajungă bucăţi în trei zile în mâinile mele.

— O să îl foloseşti pe ăsta, îţi garantez. Râse sigur pe vorbele lui şi am expirat exasperată, lăsându-l pe canapea.

— Nu am scos limba la el, fără să am vreo intenţie să deschid cea de-a doua cutie care era şi mai mare.

— Ţi-am zis: e din vina ta. Dacă îl lăsai pe Ty să îţi repare computerul, nu ţi-l luam. Dar nu am cum să rămân indiferent când te plângi că unitatea ta îţi aduce aminte de tirul în care era să murim. Spuse serios şi am tremurat scurt. Mi-am trecut limba peste buze, luând cadoul ca o pedeapsă pentru gura mea mare care spune numai tâmpenii, şi m-am conformat cu el.

— Bine! Dar nu am de gând să deschid a doua cutie. Am spus cât se poate de serioasă, depărtându-mă de pungă.

Harris râse, ridicând-o de jos şi scoţând o cutie mare, pătrată şi îmbrăcată în mătase, cu o fundă deasupra. Ce Dumnezeu putea fi acolo?

— Asta nu e pentru tine, zâmbi drăceşte. E pentru mine.

— Ce? l-am întrebat nedumerită, dar încântată de ce spusese.

— E cadoul pe care ţi-l ofer ţie, dar pentru mine, şi să îţi fie clar: o să îţi iau aşa ceva de fiecare dată când plec undeva. Îmi spuse serios, întinzându-mi cutia şi băgându-mă în sperieţi.

I-am luat-o din mână, fiind totuşi puţin curioasă de ce conţine şi am desfăcut funda, iar de data asta chiar m-au trecut căldurile la ce am găsit în cutie. Un costum de lenjerie intimă, din dantelă neagră, care conţinea o pereche de boxeri, sutien şi o pereche de jartiere.

— Oh, Doamne! am expirat, înghiţind în sec.

Harris rânji, strângându-mă în braţe odată cu cutia.

— Diseară vreau să te văd îmbrăcată în asta. Şi să nu te aud comentând când o să îţi mai iau şi altele. Aproape îmi ordonă.

— Nu pot să cred că ai cumpărat aşa ceva. Am spus încă devastată, imaginându-mi-l pe Harris într-un magazin de lenjerie intimă pentru femei. Ce poate fi mai sexy? Cred că vânzătoarelor le-au explodat ovarele.

— E pentru prima dată, dar recunosc că m-au trecut apele văzând toate lenjeriile alea şi imaginându-mi-le pe tine. Voiam să îţi cumpăr mai multe, dar deocamdată m-am limitat la unul,

vedem unde plec data viitoare. Spuse râzând şi mi-am dat ochii peste cap.

— Nu mai pleci nicăieri. L-am avertizat serioasă. Eu mor de grijă că pleci să te lupţi cu un criminal nebun şi tu umbli prin magazine după laptopuri şi lenjerie intimă.

— Am avut o oră la dispoziţie înainte de întâlnire. Dacă găseam magazine deschise, mergeam şi după, pentru că enervantul de Carter a amânat zborul de întoarcere până la 1 noaptea. I se pare mai sigur să zboare noaptea. Bolborosi şi eu am oftat.

— Tu când vorbeai cu mine la telefon, cotrobăiai prin chiloţi?

— Cam aşa ceva. Zâmbi şiret. Combinam vocea ta sexy cu costumele şi imaginea corpului tău în mintea mea şi… ahhh, clar mai fac asta. Păcat că nu plec cu Carter în Brazilia, sunt curios ce găseam pe acolo.

M-am holbat la el, nevenindu-mi să cred ce îi iese pe gură. Pur şi simplu am expirat învinsă, clătinând din cap şi masându-mi fruntea cu vârful degetelor.

— Oh, haide. Nu e ăsta e visul oricărei femei? Ca iubitul ei să îi cumpere lenjerie intimă?

M-am încruntat la el, molfăindu-mi limba în gură.

— Tu şi visele femeilor, am bodogănit, făcându-l să râdă.

— Eu sunt visul oricărei femei, iubito. Se împănă tot şi eu am continuat să bombăn, pentru că nu aveam cum să îl contrazic.

— Te las pe tine să alegi culoarea la următoarea.

— Ca ochii tăi, după ce îi învineţesc. Am spus hotărâtă, aruncând cutia pe canapea şi zâmbind şmecher înainte să îl sărut.

— Mersi pentru cadouri!

— Cu cea mai mare plăcere, mai ales al doilea!

Mi-am dat ochii peste cap şi amândoi am râs când el m-a ridicat în braţe, încolăcindu-mi picioarele în jurul său şi sărutându-mă apăsat.

Am făcut un duş rapid în timp ce el era în camera mea, jucându-se cu cadoul numărul doi.

— Vrei să îţi faci un duş? l-am întrebat când m-am întors în cameră, înfăşurată într-un prosop. Oh, am uitat că asta aduce probleme.

Mă privi perplex, înghiţind în sec, apoi răspunse scuturându-şi capul:

— Aş avea nevoie de unul, dar nu am haine de schimb, plus un bărbierit. Spuse, scărpinându-şi barba micuţă care îi dădea o alură mult mai masculină şi sexy.

— Nu, îmi place aia, am zâmbit, îndreptându-mă spre el şi mângâindu-i bărbia ţepoasă.

— Hmm, nu mai spune. Mârâi, trăgându-mă deasupra lui pe pat. Am râs, încercând să îmi ţin prosopul pe mine.

— Cat ai de gând să mă mai stârneşti? îşi miji ochii la mine, prinzându-mi fundul peste prosop. Durerea de acolo era acum plăcere. Picăturile din părul meu se scurgeau pe pieptul lui şi a luat o gură mare de aer, înainte să mă arunce de pe el şi să se ridice deasupra mea.

Am ţipat râzând din cauza impactului cu corpul lui masiv. După duş, mă ustura fundul şi mai tare.

— Dă-o dracu' de protecţie. Eşti udă, goală şi nu am de gând să ajung la nebuni. Spuse extrem de hotărât, desfăcându-şi fermoarul de la pantaloni.

— Nu sunt goală, m-am apărat satisfăcută de direcţia în care o luaseră lucrurile.

— Acum eşti! mârâi, trăgându-mi într-o secundă prosopul de pe mine şi următorul lucru pe care l-am simţit, a fost el intrând puternic în mine.

Am expirat ca electrocutată, dar durerea care trebuia să vină după asta era aproape inexistentă.

— Harris, am bâiguit puţin speriată că nu folosea un prezervativ şi în momentul ăsta pulsa puternic în interiorul meu. Dar plăcerea era prea

mare, contactul dintre noi fără bucata aia de nailon era uimitoare şi frenetică.

— Taci şi sărută-mă, îmi ordonă, lipindu-se de buzele mele ca un sălbatic şi frământându-mi tot corpul în mâinile sale mari şi dure, care aproape îmi vătămau pielea.

M-am lăsat pradă lui şi mi-am înfipt mâinile în părul său deja ciufulit, încolăcindu-mi picioarele în jurul său şi lăsându-mă cu totul lui. Senzaţia era din ce în ce mai uimitoare şi plăcerea mai puternică, dacă inima mea nu a murit din cauza drogurilor, cu siguranţă va da colţul din cauza sexului cu Harris.

— Hai, iubito, dă-ţi drumul, nu mai rezist mult. Scrâşni din dinţi, sărutându-mi şi muşcându-mi maxilarul şi chiar dacă voiam să rezist mai mult, corpul meu a cedat când atingerea bărbiei sale ţepoase s-a strivit de obrazul meu, transformându-mă într-o convulsie şi un orgasm puternic.

Am gemut amândoi în acelaşi timp şi Harris mi-a muşcat buza de jos înainte să se ridice fulgerător de pe mine şi să dispară din cameră mai repede decât era cu putinţă.

Am auzit uşa băii deschizându-se, urmată de un mârâit gutural combinat într-un geamăt din partea lui. Am zâmbit, întinzându-mă mai bine pe pat şi muşcându-mi buza, în sfârşit satisfăcută. Se

pare că puterea lui de rezistenţă nu e atât de mare cum credeam eu. Am rânjit.

Am sărit din pat, ştergându-mi restul de apă de pe corp şi am zărit pe pat cutia cu lenjeria intimă.

Un plan diabolic mi-a venit în minte şi înainte ca Harris să se întoarcă, am scos costumul din cutie, îmbrăcându-mă cu el, apoi azvârlind cutia sub pat.

Materialul era atât de mătăsos şi uşor, încât îmi era teamă că se poate agăţa de unghia mea.

Boxerii din dantelă erau atât de uşori încât nici nu aveam impresia că îi port. Sutienul îmi cuprindea sânii perfect, transformându-mi pieptul într-un pictorial sexy. Bineînțeles că Harris ştie ce mărime port eu la sutien.

Am făcut ochii mari când am dat de eticheta de pe spate. Victoria's Secret. Acum se explică fineţea lenjeriei ăsteia. Nu am mai purtat niciodată ceva de la brand-ul ăsta, dar nici nu eram interesată. Nu mi-a păsat cum arată lenjeria mea înainte. Până acum. Până la Harris.

Pentru prima dată în viaţa mea am îmbrăcat jartiere şi cu siguranţă nimic nu e mai sexy decât asta. Materialul negru şi fin se mula perfect pe piciorul meu, având sus o croială superbă de dantelă, care îmi cuprindea coapsa.

L-am auzit pe Harris ieşind din baie, şi cu viteza luminii, mi-am tras pe mine o pereche de blugi mai largi şi cu o formă cocoloşită, de un albastru spălăcit, nu tocmai preferaţii mei, dar ăştia mi-au căzut în mână şi eram fericită că usturimile de pe posterior băteau în retragere. Un maiou negru şi incredibil de mulat care mă lăsa fără aer, transformându-mi pieptul într-o capcană mortală din cauza sutienul cu secretul Victoriei.

Am expirat, astupându-mi bretelele sutienului când Harris a intrat în cameră cu o figură aproape mahmură şi cu faţa udă. Probabil se stropise pe ochi ca să îşi revină.

Se opri, trecându-şi mâna prin buclele răvăşite şi se uită la mine cu o figură mai mult decât uimită sau, mai bine zis, se uită la decolteul meu.

— Oh, nu! Nu, nu, nu! Te aştept în maşină până nu mă înnebuneşti de tot. Spuse serios şi ieşi iar pe uşă, ca un fulger. Am început să râd în urma lui, rămânând singură în cameră, şi mi-am împletit părul la fel ca ieri. Începea să îmi placă coafura asta. M-am machiat mult mai strident cu fard şi tuş negru, lăsându-l pe Domnul Stone să fiarbă în maşină, deşi auzeam zgomote de jos, deci probabil cotrobăia prin frigider. Mi-am luat bocancii şi geaca scurtă care era perechea blugilor, m-am privit mândră în oglindă, mi-am luat geanta

şi am fugit jos unde Harris sigur îmi mânca lasagna pe care eu nu am putut să o mănânc seara trecută.

— Eşti interzis de sexy, nu ştiu dacă ar trebui să te las să cobori în faţa masculilor ăstora în călduri. Spuse Harris când a parcat în faţa liceului şi privi urât spre adunătura de băieţi din jur.

Am început să râd.

— Ei pot să poftească cât vor, dar doar tu ai dreptul să guşti din mine. Am şoptit, întinzându-mă spre el şi muşcându-i maxilarul.

Zâmbi, continuând să se uite prin parbriz.

— Te transformi într-o adevărată amazoană, vorbi, întorcându-şi privirea spre mine şi l-am privit nedumerită.

— Amazoană?! am repetat amuzată.

— Da. O femeie al dracului de sexy, perversă, sălbatică şi ce-i mai important: a mea! vorbi printre dinţi, prinzându-mi ceafa şi strivindu-mă de buzele lui.

— De la înger sălbatic la amazoană, nu-i rău! am bâiguit peste buzele lui şi a râs înainte să îşi coboare capul şi să îmi sărute decolteul care era mai generos decât eram eu obişnuită, dar, fiind iubita lui Harris, ceva îmi spune că pot să umblu şi goală, tot nu ar încerca cineva să se atingă de

mine. Nici Joshua, pe care nu l-am mai văzut de duminică seara şi nici nu vreau să îl mai văd.

— Mişcă-te, Katherine! ţipă Amber la mine pentru a mia oară pe ziua de azi şi eram la un pas să îi rup capul... pentru a mia oară.

— Şi, ce dracu', ţi se pare că fac? Dansul ăsta e o tâmpenie! am ţipat înapoi, agitând pompoanele în mână şi dorindu-mi să i le bag pe gât.

Restul fetelor se uitau la mine fără să mimeze vreo expresie, iar Amber era un pachet de nervi.

— Atunci fă tu altul mai bun! Oh, stai, nu ai cum. Pentru că eu sunt şefa. Scuipă, accentuând ultimul cuvânt şi puteam să jur că îmi ieşea abur pe urechi de furie.

— Oh, tu eşti şefa, am repetat dramatizând. Şi ce dacă? Ţi s-a modificat creierul odată cu postul ăsta? Şi un babuin ar putea face o coregrafie mai bună. Am spus în silă, făcându-le pe restul majoretelor să râdă.

— Tăceţi! ţipă către ele nervoasă.

— Da, tăceţi. Şefa e nervoasă şi poate să cadă de pe piramidă dacă o mai supărăm. M-am prefăcut că le cert, folosind sarcasmul la greu şi majoritatea au râs pe sub mustaţă.

— Oh, ăla e locul tău, imigranto, îmi spuse Amber, arcuindu-şi colţurile buzelor şi nici că voiam să spună altceva.

— Bineînţeles, eu ajung întotdeauna în vârf, deasupra ta şi abia aştept să te calc pe cap. I-am replicat drăcesc, simţindu-mă atât de bine că o pot strivi. Trebuia să mă răzbun cumva pentru 2-ul primit la matematică, pentru că nu mi-am făcut tema.

Acum eram la al cincilea curs, care bineînţeles că pentru noi reprezenta fâţâială pe terenul de sport, unde ne pregăteam dansul şi scandările pentru faimosul meci de mâine.

— Haideţi, fetelor, să ascultăm ordinul şefei. Le-am spus, trecându-le la piramidă şi mi se părea că mă ascultă pe mine mai mult decât pe Amber. Nu aveam de gând să mai fug de popularitatea mea, dar nici să mă bucur de ea, o tratam cu indiferenţă, exact aşa cum făcea Harris, deşi mă scoteau din minţi zecile de persoane care îşi întorceau privirea spre mine când aveau ocazia, aşteptând să fac ceva care să le ofere o bârfă bună. Poate să o părui pe Amber, sau să fac sex cu Harris în vestiarul şcolii. Nu ştiu care dintre astea mă încântă mai tare. O urăsc pe Amber, dar tot a doua îmi face cu ochiul.

Spre deosebire de dăţile trecute, când am ajuns în vârful piramidei, acum eram în stare să

deosebesc stânga de dreapta şi mai mult decât atât, mă simţeam fenomenal. Harris avea grijă să îmi dea doza la timp, ca un părinte care îşi îngrijeşte copilul bolnav, partida rapidă, dar uimitoare de azi-dimineaţă m-a umplut de energie şi bună dispoziţie, plus că purtam lenjeria oferită de Harris şi mă simţeam al naibii de sexy în ea. Renunţasem totuşi la jartiere din cauza pantalonilor scurţi, însă sutienul ăsta ar putea scoate sânii în evidenţă şi în cel mai larg tricou.

— E destul de dreaptă, şefa? am ţipat către Amber care se uita furioasă la mine, rugându-se probabil să cad din nou şi să îmi intre coastele în esofag. Ghinionul ei. Chiar dacă ajunsesem la vreo trei metri deasupra pământului, mă simţeam minunat şi aveam un echilibru uimitor.

— Ahh, ce proaspăt e aerul aici? am expirat, dându-mi capul pe spate şi demonstrându-i că nu am nicio problemă cu poziţia în care sunt. Se învăţase să mă urce mereu aici şi să cad. Ha, până aici ţi-a mers, netrebnico.

Eram aşezată pe umerii a două fete, care stăteau la rândul lor în picioare pe spatele altor două rânduri de tipul poziţiei "în patru labe". Şase fete erau la bază, trei peste ele, cele două propte ale mele şi eu. Eram al naibii de sus şi îmi plăcea la nebunie.

— Kath, mă calci pe păr, se plânse fată de sub mine şi mi-am mişcat piciorul, încercând să eliberez bucla de sub el.

— Scuze, prindeţi-l şi tu data viitoare, am râs, încercând să nu îmi pierd echilibrul. Râse şi ea, deşi cu siguranţă îi dislocam umărul.

— Şefa, mai stau mult aici? Mă bate soarele în cap. Am ţipat către Amber, făcând piramida să râdă şi totodată să se mişte. Who, uşor. Am expirat cu ochii mari, aducându-mi mâinile în faţă.

— Kath, habar nu am cum te-ai urcat acolo, dar doar printr-o săritură mai poţi coborî. Spuse una din fetele de la bază şi cred că era Minnie… adică Miky.

— O săritură? Eşti nebună?! Am nevoie de cel puţin doi băieţi pentru asta. Am ţipat către ea, realizând la ce se referă. Făceam asta înainte, când mă lăsam să cad pe spate din vârful grupului şi eram prinsă jos de doi băieţi. Dar spre deosebire de grupul ăsta, înainte aveau ce băieţi să mă prindă.

— Ce zici de unul? Am auzit o voce în spatele meu şi mi-am întors capul în razele soarelui, zărindu-l pe Zac cu un zâmbet pe buze. Oh, Doamne, asta nu e bine.

— Nu sunt sigură că alergatul cu mingea aia în braţe sau aruncatul la ţintă îţi oferă destulă

putere să mă prinzi, am spus râzând, deja căutând o metodă să mă dau jos pe cont propriu. Pe lângă faptul că îmi era teamă să mă las să cad pur şi simplu, mai era şi Demonul care cu siguranţă o să explodeze dacă află de chestia asta. Ameninţarea lui despre transformarea capului lui Zac în ţintă pentru darts mi-a zbârlit pielea.

— Încearcă-mă, râse, întinzându-şi braţele, şi fetele au început să mă îndemne să o fac. Nu mai puteau rezista mult şi nici eu.

— Coboară odată. Îmi ordonă Amber plină de ură şi scârbă şi poate gâtul meu avea să sufere pentru asta, dar trebuie să îi dau o lecţie nenorocitei ăsteia.

— Eşti pregătit? mi-am întors capul spre Zac care era în spatele nostru şi a afirmat din cap, aşteptându-mă cu mâinile deschise.

Am tras o gură mare de aer, gândindu-mă la Harris care avea geografie acum. Voiam să mă prindă el, aş sări de 1000 de ori în braţele lui, fără nicio teamă.

Mi-am pus mâinile pe lângă corp, încercând să stau cât mai dreaptă şi m-am lăsat pe spate, alunecând pe umerii celor două fete şi mi-a îngheţat inima când am simţit aerul trecând în gol pe lângă mine până când aproape o lovitură m-a prins şi braţele lui Zac s-au încolăcit în jurul meu.

Am respirat uşurată, încercând să mă dau jos, dar eram puternic strânsă la pieptul lui.

— Poţi să mă laşi jos acum, am râs, fiind puţin tensionată din cauza braţelor sale care îmi susţineau prea puternic coapsele şi spatele, lipindu-mă de el.

A zâmbit, uitându-se la mine cu ochii lui albaştri şi sclipitori şi i-am simţit respiraţia izbindu-mi-se de faţă. În jurul nostru era o linişte deplină şi inima lui Zac începea să pompeze mai tare lângă pieptul meu.

— Ţi-am spus că o să te prind, îmi şopti, zâmbind senzual, şi atmosfera devenea deja tensionată.

— Da, am aprobat pierdută din cap şi m-am eliberat singură din braţele lui, unde stătusem deja prea mult. E puternic şi musculos, dar nu e Harris şi îmbrăţişarea lui nu îmi oferă nicio senzaţie. Mi-am amintit de momentul în care Harris m-a prins prima dată când am căzut şi chiar dacă eram jumătate leşinată din cauza lipsei de droguri, tot am simţit puternic electricitatea atingerii lui, şi euforia pe care mi-a oferit-o privirea lui, pe atunci întunecată.

— Mersi, am murmurat zâmbind către Zac şi mă rugam să se întoarcă la antrenamentul lui unde era aşteptat de ceilalţi băieţi.

— Oricând, îmi zâmbi înapoi mult mai larg şi îmi făcu cu ochiul înainte să fugă spre echipa lui.

Am expirat, dorindu-mi să îmi frec tâmplele cu vârful degetelor, dar nu voiam să dau ceva de bănuit echipei de fete care se uita acum la mine de parcă coborâsem dintre nori.

— Oh, Doamne, Kath! Ai văzut asta? sări către mine una dintre ele şi m-am dat înapoi să mă feresc de ea.

— Ce să văd? m-am prefăcut că nu ştiu despre ce vorbeşte, deşi ştiam foarte bine.

— Felul în care Zac s-a uitat la tine. Oh, Doamne, căpitanul echipei de rugby. Norocoaso, exclamă ţopăind alături de celelalte şi m-am prefăcut amuzată.

— Ce tot spui acolo? Eu şi Zac suntem doar prieteni, plus că am un iubit. Am spus autoritară fraza de la sfârşit ca să fie clară pentru toată lumea.

Habar nu am unde dispăruse Amber, dar mă bucuram că plecase. Replicile ei acide erau singurul lucru care îmi mai lipsea acum.

— Da! spuseră toate în cor, parcă salivând la legătura între Harris şi iubit.

— Kath, sper că participi weekendul ăsta la spălarea de maşini. Spuse una dintre ele pe care am impresia că o cheamă Candy.

— Ce?! am întrebat surprinsă.

— În fiecare an organizăm o spălătorie de maşini în liceul nostru. Anul trecut am strâns aproape 6 mii de dolari. Îmi explică Miky entuziasmată.

— Uau! am exclamat uimită.

— Da. Plus că vremea ţine cu noi şi putem să ne îmbrăcăm în costume de baie. Ţopăiră fericite.

— Aaa, deci asta e mai degrabă o reprezentaţie de tricouri ude decât spălare de maşini. Am ridicat din sprânceană.

— Poţi să spui şi aşa, dar cine crezi că o să poarte tricou? râse una dintre ele şi trebuie neapărat să fac o listă cu numele lor.

— Şi tot liceul o să spele maşini?

— Doar cine vrea, dar de obicei nu vin prea mulţi. Majoretele şi fotbaliştii fac senzaţie, spuse o roşcată, fâţâindu-şi fundul şi am început să râd alături de celelalte.

— De-abia aştept să mă urc pe BMW-ul profului de sport acoperită de spumă. Visă Miky cu ochii deschişi şi toate am izbucnit în râs. Poate fetele astea nu sunt chiar atât de rele. Excepţie făcând, bineînţeles, Amber şi cele două mini-servitoare ale ei, care dispăruseră odată cu ea.

— Vii, nu-i aşa? O să fie foarte distractiv, promit. Se rugă Miky de mine alături de celelalte şi am oftat învinsă, aprobând din cap.

— Ce am de pierdut?! am spus ridicând din umeri şi în secunda următoare toate au ţipat, aruncându-se fericite pe mine.

Am făcut un duş, deşi nu mă încântau deloc duşurile comune ale liceului. M-am îmbrăcat în hainele mele, încercând cu greutate să mă feresc de privirile fetelor când mi-am luat jartierele pe mine. Nu e uşor să fi sexy.

Mă plimbam pe hol cu cârdul de mici dansatoare după mine, pe care nici nu ştiam cum le cheamă. Îmi e dor de Harris şi habar nu am

unde e. Mai avem o singură oră şi, spre bucuria mea, era tot psihologie, pe care ştiu sigur că o avem împreună. Îmi aduc aminte clar de săptămâna trecută când el m-a prins din aceeaşi săritură, care atunci era căzătură, şi apoi m-a dus acasă să îmi ofere ce aveam nevoie.

Înotam în amintirile plăcute, amintindu-mi amuzată de palmele pe care i le-am dat, când mi-am simţit brusc şoldurile înşfăcate de cineva pe la spatele meu şi nu aveam timp să mă panichez, îmi cunosc bine mâinile preferate.

M-am întors către Harris zâmbind şi şi-a strivit buzele de ale mele, sărutându-mă chiar în mijlocul holului. Adoram să mă sărute, dar momentele astea cu public stricau toată magia.

— Trebuie să vorbim, şopti Harris serios şi aproape supărat la câţiva milimetri de faţa mea.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat speriată, gândindu-mă la ziua de ieri când m-a oprit aşa în mijlocul holului şi nu l-am mai văzut restul zilei şi al nopţii.

Mă prinse de mână, intrând în clasa de alături, care cu siguranţă nu era a noastră, dar o alesese pentru intimitate.

— Afară! le ordonă aproape furios celor doi băieţi şi o fată care probabil veniseră mai devreme la curs.

L-au privit uimiţi, dar după încruntătura lui sfidătoare, s-au ridicat şi au dispărut pe uşă.

— Harris, ce naiba se întâmplă? am întrebat când a închis uşa după cei trei.

— Harris… am spus din nou mai speriată de expresia lui nervoasă.

— Îmi explici şi mie ce dracu' e asta? spuse scoţând din buzunar un telefon roz pe care mi l-a arătat, şi pe lângă şocul să văd aşa ceva în mâna lui, am înlemnit când am văzut imaginea de pe ecran: eram eu... în braţele lui Zac.

Am expirat adânc pe gură, închizându-mi ochii de furie şi puteam să jur pe orice că telefonul ăsta e al lui Amber. Deci la Harris a fugit nenorocita.

— Harris, nu e ceea ce pare… am început să mă bâlbâi deşi nu trebuia să o fac. Nu greşisem cu nimic.

— Atunci ce e? Îşi menţinea volumul vocii jos şi mârâind deşi sunt sigură că voia să urle.

— Amber ţi-a arătat asta? l-am întrebat, încruntându-mă.

— Nu contează cine mi l-a arătat. Răspunde-mi la întrebare, Katherine. Ce cauţi în braţele viermelui ăsta, până nu îl întreb pe el şi îţi garantez că de data asta nu mai scapă viu. Vocea lui suna cu adevărat demonică şi îmi îngheţă sângele în vene, iar asta mă enerva la culme. Nu eram vinovată, dar şi eu aş fi crezut acelaşi lucru dacă vedeam poza asta fără să fiu în cunoştinţă de cauză. Nenorocita a surprins perfect momentul în care Zac se uita ispititor în ochii mei, iar eu îl priveam ameţită, deşi mă gândeam la Harris. Dar nu m-ar fi crezut în 1000 de ani dacă îi spuneam asta.

— M-a prins… ştiu că arată de parcă… m-am bâlbâit din nou, gesticulând ca o idioată.

— Şi nu e ceea ce arată? La dracu', Katherine, spune-mi odată ce căutai în braţele jegosului ăla. De data asta ţipă, aruncând telefonul din mână şi am tresărit când s-a făcut bucăţi pe parchet.

— Eram în vârful piramidei. Amber m-a pus din nou să mă urc acolo şi nu aveam cum să cobor decât prin săritură, şi Zac s-a oferit să mă prindă. Nu a fost nimic. Amber a surprins momentul când am căzut în braţele lui, dar nu aveam de ales. Nu

puteam să mai cobor de acolo fără să îmi rup gâtul. Mi-ar fi plăcut să fii tu prin preajmă să mă prinzi, dar nu erai. Data viitoare îţi scriu un mesaj să vii să mă dai jos de pe piramidă. I-am răspuns arţăgoasă, prinzând curaj şi spunându-mi punctul de vedere. Sunt nevinovată şi punct.

— Şi nimeni altcineva nu s-a mai oferit, decât eroul Zac. Vorbi în scârbă.

— El e singurul pe care îl cunosc mai bine în echipa aia, Harris. Doamne, vrei să încetezi odată cu gelozia asta? l-am întrebat exasperată.

De data asta eu sunt cea supărată şi rănită.

O linişte chinuitoare s-a aşternut între noi. Nu mai spunea nimic. Doar mă privea. Fix şi serios, fără să lase vreo expresie la iveală.

Mă simţeam deja arsă de ochii lui şi nu ştiam dacă în secunda următoare avea să explodeze în altă avalanşă de reproşuri sau o să plece pur şi simplu pe uşă.

— Harris, îmi pare rău dacă...

Am început îngrijorată, dar nu am apucat să îmi termin fraza, pentru că m-a prins de încheietura mâinii şi m-a izbit de el, lipindu-şi buzele de ale mele într-un sărut care m-a asfixiat câteva secunde.

I-am simţit uimită buzele cum se strivesc de ale mele iar mâinile lui mi-au înconjurat obrajii,

făcându-mă să mă uit fix în ochii lui când s-a depărtat de buzele mele.

— Data viitoare nu îmi scrii mesaj, pentru că nu o să te mai las singură la niciun antrenament, sau oriunde altundeva. Să profite toţi viermii de ocaziile de a te atinge. Spuse uitându-se poruncitor în ochii mei şi am râs, eliberându-mă de presiune.

— Aşa să faci, i-am răspuns, punându-mi mâinile pe şoldurile lui.

Expiră adânc, de parcă tocmai scăpase de la moarte şi îşi lipi fruntea de a mea.

— Iartă-mă că am reacţionat aşa, dar mi-am pierdut minţile când am văzut poza aia. Cu toate că nu pot să trec peste faptul că jigodia aia te-a ţinut în braţe, sub orice circumstanţe.

Am clătinat din cap. Demonul meu exagerat de gelos.

— Ăla era telefonul lui Amber? am schimbat subiectul, arătând spre rămăşiţele care mai rămăseseră din el.

— Da! M-a aşteptat la ieşirea din clasă ca să îmi arate poza. Ştiu că voia să îmi spună mult mai multe, nu vreau să îmi imaginez ce poveste inventase la poza aia, dar eu voiam să o aud pe a ta. Nici nu ştiu când i-am smuls telefonul din mână şi am venit după tine.

Am scrâşnit din dinţi nervoasă din cauza acelei jigodii care ar face orice să mă distrugă.

— Mă bucur că ai venit să auzi adevărul de la mine.

Zâmbi dulce şi era o binecuvântare să văd asta în locul măştii de furie pe care o avea mai devreme.

— Sunt un infractor, iubito. Nu mă las păcălit aşa de uşor. Spuse făcându-mi cu ochiul şi mi-am dat ochii peste cap.

— Slavă Domnului pentru asta, m-am prefăcut că expir uşurată şi a râs înainte să mă sărute din nou pasional, ca de o aşa zisă împăcare, sau mai bine zis uşurare pentru el. Când o să înţeleagă băiatul ăsta ce înseamnă pentru mine?

Sărutul nostru nu a durat mai mult de câteva secunde până când am fost întrerupţi de o dispută care se ţinea pe hol, apoi uşa s-a deschis fulgerător, izbindu-se de perete.

— Las-o în pace, Stone! Am paralizat la auzul vocii nervoase a lui Zac şi îmi doream atât de tare ca liceul să se prăbuşească în secunda asta.

Harris s-a întors spre el cu o expresie mai mult decât demonică care nici nu se compară cu cea cu care mă privise pe mine înainte.

— Ce dracu' cauţi aici? mârâi Harris printre dinţi, îndreptându-se deja spre el, şi am încercat să îl ţin pe loc, dar nu aveam şanse.

— Nu ştiu ce ai auzit, dar nu a fost ceea ce crezi tu. Spuse Zac fără să se dea înapoi din cauza apropierii lui Harris.

— Atunci ce a fost, Zac? Spune-mi că nu ai aşteptat ca o lipitoare momentul să îmi atingi iubita? Îi reproşă Harris, repezindu-se la gulerul lui Zac şi înşfăcându-l spre el.

— Nu ştiam că doar tu ai dreptul să o atingi. E cumva posesia ta? Mârâi la rândul lui Zac, prinzându-i gulerul lui Harris. Chiar dacă era mai scund, nu părea să îi mai fie teamă de el.

— Zac, încetează. Harris a înţeles deja că nu a fost nimic. Am spus eu, încercând să îi îndepărtez pe cei doi, dar Harris încă analiza cuvintele lui Zac, muşcându-şi buza într-un zâmbet plin de furie şi în următoarea secundă l-a împins, lovindu-l puternic cu pumnul în faţă şi azvârlindu-l la pământ.

— Harris! am expirat punându-mi mâinile la gura când l-am văzut pe Zac jos, cu bărbia deja plină de sângele care îi se scurgea din nas.

— Vrei să o atingi din nou? Hai, atinge-o. Tună Harris, năpustindu-se spre el, dar mi-am revenit în simţiri şi l-am prins de mână înainte să ajungă la Zac, care încerca cu greu să se ridice.

— Harris, nu! i-am impus sever, prinzându-i braţul înfricoşător de încordat. Avea o lovitură dementă, dovadă că aproape l-a adus pe Zac la

leşin dintr-un singur pumn. Voiam să îl ajut pe Zac, nici el nu avea nicio vină pentru ce făcuse, dar ştiu că asta l-ar înfuria pe Harris şi mai tare, aşa că am încercat să îl calmez pe el.

Harris îşi întoarse privirea spre mine, respirând greu şi îi simţeam corpul tremurând de furie. L-am implorat din priviri să se oprească, deşi ştiu că îşi dorea să îl sfărâme pe Zac.

Îşi muşcă din nou buza, nervos, întorcându-şi faţa spre Zac.

— O singură dată să te mai apropii de ea, Ortega, şi jur că o să te fac bucăţi. E ultima dată când mai scapi. Mai atinge-o o dată şi o să ajungi îngropat la doi metri sub terenul tău de fotbal. Îl ameninţă Harris şi eu am tremurat, pentru că îl credeam în stare să facă asta.

M-a prins de mână, trăgându-mă pe lângă corpul încă aşezat la pământ al lui Zac. Primise doar o lovitură, dar în care Harris investise atâta putere şi furie, încât l-a convins să nu se mai ridice.

Am trecut prin mulţimea care se adunase în faţa clasei să urmărească spectacolul şi deja mă săturasem să iau parte la genul ăsta de reprezentaţii.

Spre norocul nostru, nimeni nu ne-a urmărit şi ne-am făcut rapid dispăruţi pe holul aproape gol.

Am tresărit când am auzit soneria, trebuia să mergem la curs.

Harris se opri, rezemându-se de un vestiar şi închizându-şi ochii furios.

— Nu trebuia să faci asta! i-am reproşat supărată.

Îşi deschise ochii, privindu-mă ca pe un copil prost.

— Credeam că ai înţeles că nu a fost nimic şi doar m-a ajutat. De ce a trebuit să îl loveşti în halul ăla? am continuat cu volumul vocii mai ridicat.

Îşi muşcă buza şi asta însemna clar că e nervos.

— Iubito, când a intrat în clasă, crezi că nu m-a văzut sărutându-te? Asta trebuia să îi dea clar de înţeles că nu se întâmplă nimic între noi şi nu era nevoie să facă pe eroul ca să te protejeze. Dacă tu nu vezi, lasă-mă pe mine s-o fac. Nenorocitul ăla încearcă să îţi intre în pantaloni, iar tu îi iei apărarea. Poate că îţi e prieten, dar tu crezi că s-ar abţine dacă ar avea ocazia să sară pe tine? Aproape mă acuză şi l-am privit perplexă.

— OK! Poate că mă place, dar nu în sensul în care înfloreşti tu totul. L-am cunoscut pe Zac înainte să te cunosc pe tine şi încă de atunci mi-a spus să stau departe de tine. Poate că încearcă doar să mă protejeze, cum ai spus tu, ei au

propriile lor suspiciuni referitoare la ocupaţia voastră şi încearcă să mă ţină departe de asta.

Harris mă surprinse, începând să râdă.

— Ţi-a spus să stai departe de mine pentru că a văzut cum mă uit la tine şi clar te voia pentru el. Iubito, tu nu vezi, dar eu văd. Ştiu foarte bine ce gândeşte orice mascul în jurul tău, am fost şi eu unul dintre ei. Dar eu sunt norocosul pe care l-ai ales şi sunt în stare să mă ţin de promisiunea făcută lui Zac dacă o să se mai apropie vreodată de tine. Îmi spuse cât se poate de serios, uitându-se analizator la faţa mea.

— Harris, e prietenul meu, vrei să îl gonesc dacă vine să vorbească cu mine?

Doamne, băiatul ăsta clar nu a împărţit nimic când era mic.

— Da! răspunse hotărât. Sau îţi primeşti babysitterii înapoi şi o să aibă ei grijă să îl gonească. Încearcă să îţi intre pe sub piele şi să îmi creeze mie o imagine negativă.

Mi-am muşcat limba, nervoasă, pentru că îmi venea să urlu de furie.

— Şi Amber? Ea nu face acelaşi lucru cu tine? Chiar mai multe, de fapt, ca să mă despartă de tine. I-am replicat arţăgoasă.

Zâmbi, trăgându-mă în braţele lui.

— OK, iubito, comportă-te şi tu cu Zac cum mă comport eu cu Amber, atunci. Spuse rânjind şi

voiam să îmi dau o palmă. De ce trebuie să câştige el fiecare bătălie cu mintea lui ascuţită de traficant enervant? De ce?

— Bine, mă duc să îi cer telefonul să îl fac praf. Am bodogănit realizând că discuţia e încheiată deja şi orice aş face, nu am cum să îl determin pe Harris să îşi schimbe părerea despre aşa-zişii mei pretendenţi.

Râse cu poftă.

— Du-te, îmi făcu cu ochiul şi cum mă aşteptam după fiecare ceartă, se strivi de buzele mele, parcă pedepsindu-mă pentru ce îi fac prin acest sărut asfixiant. Dar ador să fiu pedepsită aşa.

Am intrat în clasă ţinându-ne de mână şi, spre norocul nostru, profesoara nu venise încă.

Am simţit o senzaţie stranie când am întâlnit toate privirile prietenilor mei. Psihologia era singurul curs în care ne întâlneam toţi şi bine că aveam doar trei ore pe săptămână.

— Harris, unde e telefonul meu? sări Amber din banca ei, privindu-ne pe amândoi cu atâta ură încât îmi era teamă că în orice secundă ne putem trezi în flăcări.

— Nici să nu îndrăzneşti să mă provoci, Amber. O ameninţă Harris, vorbind printre dinţi, vizibil furios.

— Eşti atât de fraier. Nici când ai dovada în faţa ta nu îţi dai seama că nenorocita asta îşi bate joc de tine. Îi răspunse plină de îngâmfare şi am strâns mâna lui Harris de furie.

Acesta s-a apropiat de ea, privind-o de sus, şi îl vedeam scrâşnind din dinţi.

— Ce? O să mă loveşti şi pe mine cum ai făcut cu Zac, pentru că ţi-am jignit târâtura? îl înfruntă plină de tupeu şi am văzut mâna lui Harris strângându-se în pumn. Ştiu că nu avea să o lovească, dar îşi dorea asta. Însă acum e rândul meu să mă joc de-a "sparge moaca cui te enervează".

— El nu, asta e treaba mea. Am mârâit nervoasă şi am păşit spre ea, aplicându-i o palmă care i-a întors faţa la spate.

Harris a rămas uimit, începând apoi să râdă alături de restul clasei în timp ce Amber s-a întors şocată, ţinându-şi mâna pe obrazul roşu. M-am apropiat de ea, înfigându-mi mâna în părul ei şi trăgând-o spre mine. Acum e rândul meu să fiu Harris furiosul.

— Te-am suportat destul. Dacă mai încerci o singură dată să îmi distrugi relaţia cu Harris, te fac bucăţi, surioară. Tu îi porţi semnul, am spus atingându-i S-ul de pe gât. Dar el îl poartă pe al meu. Stai departe de el sau o să-ţi smulg tot părul şi fac pompoane din el. Am mârâit printre dinţi,

înfigându-mi unghiile în scalpul ei şi făcând-o să scrâşnească de furie.

I-am eliberat părul, împingând-o, şi ştiu că voia să riposteze, dar era destul de isteaţă să îşi dea seama că Harris nu i-ar permite asta, chiar dacă mă descurcam şi de una singură şi îmi doream atât de mult să mătur cu ea pe jos.

M-am întors la Harris care mă privea mai mult decât mândru şi l-am tras spre băncile noastre, deoarece afirmaţia mea despre surioară către Amber stârnise deja şuşoteli. În ruptul capului nu voiam să se afle că nemernica asta e sora mea vitregă.

— Bună treabă, amazoano, îmi şopti Harris înainte să mă aşez în banca mea. I-ai făcut lui Amber ce i-am făcut eu lui Zac, să te şi comporţi cu el cum mă comport eu cu ea. Spuse rânjind şi mi-am dat ochii peste cap.

— Trebuie să îţi iasă ţie toate ca la carte, am bolborosit ţâfnoasă, făcându-l să râdă.

L-am observat pentru prima dată pe Zac aşezat în banca sa şi chiar dacă nu se uită către noi, îi puteam zări buza umflată. Ochiul de data trecută nu se vindecase nici acum, dar asta nu l-a dus la directoare. Probabil ştie deja cât de bine se are Harris cu ea şi o să scape. Zac nu se compară cu Amber şi nu îmi pasă ce zice domnul Gelozie-

Fără-Limite, îi datorez măcar o scuză pentru ce s-a întâmplat.

Înainte să îmi întorc privirea spre Harris, mi-am simţit scaunul zdruncinându-se şi am tresărit când am fost trasă odată cu el. Harris m-a târât în banca lui, aşezându-mă lângă el şi cuprinzându-mi mijlocul în braţe

— Ce faci? am râs amuzată.

— Vreau să stau cu tine în bancă. Îmi răspunse degajat, muşcându-mi urechea jucăuş.

— Avem voie să stăm aşa?

— Noi avem, îmi făcu cu ochiul şi mă lipi cu totul de el, deşi nu prea aveam loc în banca de o singură persoană.

Am râs, rezemându-mă de pieptul lui şi mă bucuram că în felul ăsta încetau bârfele despre faptul că eu şi Harris ne-am certat.

Profesoara nu a comentat nimic despre mutarea mea, dimpotrivă. Ne-a lăudat ca părinţii perfecţi, tachinându-l pe Harris toată ora cu privire la responsabilităţile de tătic, făcându-mă să râd cu lacrimi şi aducându-mi buna dispoziţie înapoi.

— Harris, care a fost discuţia despre Brazilia? l-am întrebat când am ieşit din liceu, amintindu-mi de convorbirea lui telefonică de azi-dimineaţă.

Ieşisem de la ora la detenţie şi cu siguranţă trebuie să îmi dau silinţa la meciul ăla, pentru că nu vreau să mai pierd o oră acolo timp de două săptămâni. Profesoara nemernică ce ne-a supravegheat nu ne-a dat voie să stăm în aceeaşi bancă, nici să şuşotim măcar, şi dacă nu l-aş fi avut pe Harris la care să mă uit, leşinam de plictiseală acolo. Deşi Joshua nu a fost prezent, mă bucură asta, dar mă şi stresează pentru că el merită toată pedeapsa.

— Carter pleacă mâine acolo şi m-a întrebat dacă vin cu el. Răspunse Harris.

— Ce caută acolo?

— O să livrăm un transport. Îmi răspunse încet, ţinându-şi mâna pe după spatele meu în timp ce mergeam spre maşină. Am simţit fiori pe şira spinării. Alte arme, alte victime.

— Reynolds are vreun amestec în asta?

— Nu. Asta ţine de afacerile noastre.

— Şi de ce nu ai plecat cu el? l-am întrebat deşi nu îmi pasă. Sunt doar fericită că rămâne cu mine.

— Se duc se negocieze contractul. Nu-mi prea plac genul ăsta de întâlniri unde e o adevărată luptă de dominaţie. Dar o dominaţie a minţii, iar eu de obicei îmi pierd controlul şi domin cu pumnii. Râse şi am rămas perplexă, înainte să mă bage în maşină.

Mi-am masat fruntea cu vârful degetelor. Nu o să pot niciodată să mă obişnuiesc cu genul ăsta de informaţii despre viaţa lui fără să îmi stea inima în loc.

L-am observat pe Harris scoţându-şi telefonul din buzunar în timp ce traversa prin faţa maşinii şi răspunse la apel.

— Da, V! spuse intrând în maşină, am tresărit curioasă. … Ce?... Slavă Domnului!... Şi cum se simte?... OK! Venim şi noi acum.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat agitată când a pornit motorul.

— Jay s-a trezit din comă! zâmbi spre mine.

— Ce?! Oh, Slavă Doamne! am răsuflat uşurată în scaun şi Harris a zâmbit din nou, apăsând acceleraţia cu direcţia spre spital.

— Gata! I-a chestia aia de lângă mine! O să leşin iar din cauza ei, se plânse Jay cu o voce răguşită, împingând lingura cu mâncare pe care i-o întindea V.

— Mănânc-o! îi ordonă autoritară, apoi se repezi să îl sărute când bosumflatul acceptă supa.

Eram toţi în salonul lui şi se simţea piatra luată de pe inimile noastre, văzându-ne Ţeposul readus la viaţă.

— Vreau o ţigară, se plânse, molfăindu-şi limba în gură.

— Nici să nu te gândeşti, îi impuse Harris şi toţi am început să râdem.

— Mă bucur că te-ai întors înapoi, papagalule, i-am zâmbit şi mi-a oferit un rânjet de om slăbit, proaspăt scos din convalescenţă, care încearcă să glumească, dar nu prea îi iese.

— Şi mie, tigroaico.

— Tigroaică?! Ce s-a întâmplat cu cioara? am râs alături de ceilalţi.

— Eşti prea nebună ca să fi o zburătoare amărâtă. Râse şi el, dar se pare că asta îi provoca durere în coaste.

— Cât o să mai stau aici? Vreau la şcoală.

Toţi am afişat o figură şocată, apoi am izbucnit în râs.

— Dacă vrei la şcoală, e clar că trebuie să mai stai pe aici, râse Mike, şi Jay scoase limba la el, masându-şi capul bandajat.

— Argh, vreau să conduc, vreau nişte băutură pentru că îmi rugineşte corpul de la atâtea perfuzii şi vreau un joint. Nu aveţi ceva la voi? se milogi cu ochii de căţeluş şi chiar dacă el era cel rănit, tot nebunul grupului rămâne.

— Sigur, frate, ce zici să îţi dau eu o tură cu căruciorul cu rotile pe hol? Poate găsim şi nişte asistente sexy pe drum. Îi făcu Mike cu ochiul, menţinând starea de râs în salon.

— Mă simt rău pentru că mă încântă ideea asta. Se strâmbă Ţeposul care acum avea părul lins şi nearanjat.

V îi aruncă o încruntătură acidă, făcându-l să râdă şi o trase spre el, sărutând-o cu foc.

— Awww! făcu Mike, prefăcându-se că îşi şterge o lacrimă de pe obraz şi am continuat să râdem minute bune, mai ales când Jay şi-a văzut frizura într-o lingură şi dacă putea să reziste fără maşină, droguri şi băutură, a trebuit să ne luptăm cu el ca să îl ţinem în pat şi să nu fugă după gel de păr.

— Nu mă lăsaţi singur, iar vine vraciul ăla cu stetoscop şi mă adoarme dacă plecaţi. Se plânse Jay când ne-am luat la revedere de la el.

— Mai venim şi mâine, Ţeposule, îi spuse Harris râzând.

— Nu mai sunt ţepos. Arăt de parcă m-a lins o vacă în cap. Se strâmbă Jay. Şi de ce tocmai mâine? Până diseară ce faceţi? Ce ocupaţie aveţi la noapte? Toţi am râs iar eu şi Harris am ieşit primii, lăsându-i pe ceilalţi să îl consoleze pe supărăcios.

— Nici nu ai zice că a trecut printr-o explozie de maşină, am spus ieşind pe hol. Harris zâmbi, aprobând din cap.

— Da! Asta e Ja...

— Katherine?! mi-am auzit numele strigat de o voce cunoscută şi mi-am întors capul spre sursa sunetului, paralizând când l-am văzut pe tata îndreptându-se spre mine.

— Ce cauţi aici? mă întrebă nedumerit când ajunse lângă noi.

Am avut nevoie de câteva secunde de respiraţie adâncă.

— Ăăă, am venit să văd un prieten internat. Dar tu ce cauţi aici? l-am întrebat, încercând să mă calmez, realizând că nu va mai dura mult până va observa prezenţa lui Harris – care îl analiza cu atenţie.

— La fel, unul dintre colegii mei a fost rănit acum două nopţi într-o explozie şi am venit să îl văd. De ce nu mi-ai spus? Te aduceam eu. Cu ce ai venit aici? Dar în următoarea secundă, tata a observat prezenta băiatului de lângă mine, deci presupun că nu trebuia să mai răspund.

— Şi el e tot alt prieten de-al lui Harris? întrebă tată, deja scanându-mi iubitul din cap până în picioare.

Harris zâmbi prietenos.

— Nu, domnule, eu sunt Harris. Harris Stone. Continuă să zâmbească, întinzându-i mâna tatălui meu.

Tata îl mai scană două secunde şi mi se pare mie sau e prea cald în spitalul ăsta?

— Ei, atunci, îmi pare bine să te cunosc, Harris. Dădu mâna cu el, întorcându-i zâmbetul şi am expirat atât de adânc încât l-am făcut pe Harris să chicotească.

— Şi mie îmi pare bine să vă cunosc, domnule Wrise. Spuse domnul Ameţeşte-Pe-Oricine.

Tata râse, eliberându-şi mâna.

— Spune-mi Christopher. Nu sunt aşa de bătrân, deşi faptul că fata mea are un iubit, mă face să mă simt aşa. Glumi tata şi deja vedeam că îl place pe Harris. I-am privit mai cu atenţie şi era aproape amuzant faptul că aveau aceeaşi înălţime, şi chipul tineresc al tatălui meu îl putea transforma oricând în fratele mai mare al lui Harris.

I-am observat pe ceilalţi ieşind din salonul lui Jay, dar Harris le-a făcut semn să intre înapoi şi chiar dacă nu le-ar fi făcut, reacţia lui Mike când l-a revăzut pe tata aproape m-a făcut să râd. Şi-a mărit ochii şi s-a întors pe călcâie, închizând uşa în urma lui mai repede decât era cu putinţă.

— Asta înseamnă că eu sunt primul? Harris ridică din sprâncene, zâmbind şi aruncându-mi o privire şmecheră. Fir-ar să fie, ştie deja că e primul, de ce începe discuţia asta cu tata? Deja nu îmi place frăţia asta.

— Am o fată extrem de pretenţioasă, deci nu ştiu ce i-ai făcut, dar ai face bine să nu o răneşti.

Glumi tata, dar vedeam şi ameninţarea din vorbele lui.

— Da, domnule, ştiu: "Îi rupi inima, îţi rup capul!" Şi sunt de acord cu asta. Spuse Harris vorbele pe care tata nu avusese curaj să le spună şi deja ştiam că l-a cucerit cu asta.

Tata mă privi uimit câteva secunde, apoi zâmbi spre Harris.

— M-ai câştigat cu târgul ăsta. Zise tata şi amândoi au început să râdă.

— Gata, destule glume pe seama lui Katherine. M-am enervat şi ei au continuat să râdă. Harris şi-a pus mâna pe după spatele meu şi mă sărută pe tâmplă.

— Ce e asta? Dacă îmi spui că aşa ai cucerit-o, îmi schimb impresia despre tine. Se strâmbă tata şi l-am privit uimită.

— Tată! l-am certat, încruntându-mă la el.

Harris râse, continuând să mă strângă în braţe.

— Domnule, dacă vă spun cum am cucerit-o, s-ar putea chiar să mă aleg cu capul rupt. Râse Harris şi am afişat o mască de groază.

Dar spre norocul meu, tata râse odată cu el. Ştia de glumă şi ştiu că era călit din cauza comportamentului meu de acum câteva luni,

deci să mă vadă îndrăgostită nu era probabil o alertă atât de mare pentru el cum era normal să fie pentru un tată.

Atenţia tatei era acum îndreptată spre tatuajele lui Harris şi am strâns din ochi speriată de ce ar putea crede în legătură cu ele. Până l-a observat pe cel de pe gât, şi-a mărit ochii, m-a privit uimit şi nu a mai zis nimic.

— Mă bucur că te-am cunoscut în sfârşit, Harris. Acum câteva zile te-aş fi omorât cu mâna mea pentru că mi-ai răpit fata un weekend întreg, dar cred că eşti o influenţă bună pentru ea, până la urmă.

Am înghiţit în sec. Dacă ai ştii tu, tată…

— Şi eu mă bucur că v-am cunoscut, domnule. Katherine şi cu mine împărţim, în mare, aceeaşi poveste. Deci avem ce învăţa unul de la altul.

Tata aprobă serios din cap şi mă durea minciuna pe care trebuia să o spună Harris din cauza mea. Ştiu cât şi-ar fi dorit o familie adevărată şi, probabil, dacă ar fi avut părinţii pe care crede tata că îi are, ar fi luptat să îi aducă împreună.

— Bine, Harris, dar te rog, nu îmi mai spune domnule.

— Am înţeles, Christopher. Râse Harris şi uite cum avansează frăţia care nu cred că o să îi prindă prea bine lui Katherine. Nu mă aşteptam să se placă atât de repede, dar mă şi bucură asta.

— Bine, copii, eu trebuie să plec. Katherine, vii cu mine? ,ă întrebă tata şi am privit pierdută spre Harris.

— Christopher, te superi dacă o răpesc pe fiica ta noaptea asta?

Oh, Doamne!

Tata îl privi surprins şi puţin derutat. Bietul de el, era pierdut în aşa ceva şi nu avea pic de experienţă. Ştiu că voia să mă târască cu el acasă în secunda asta, dar am o vârstă la care nu mai poate face asta aşa uşor. Deşi îl văd imaginându-şi cum mă aruncă pe umăr şi mă depărtează de Harris.

— Toată noaptea? întrebă tata şi nu m-am putut abţine să nu râd la tonul lui. Discuţia despre sex mi-a revenit în minte şi am tăcut, înghiţind în sec.

Harris ridică din sprânceană ca să nu îi răspundă direct, şi tata îşi clătină capul.

— Bine, dar să fiţi cuminţi. Spuse ridicând degetul arătător spre noi şi am râs alături de Harris, simţindu-mi lenjeria înfierbântându-mi pielea.

— Am înţeles! se conformă Harris, făcându-l pe tata să clatine din cap, râzând.

— Cuminţi ca doi copii înainte să fie pedepsiţi. Îmi şopti Harris senzual la ureche după ne-am luat la revedere de la tata, şi am rânjit,

creându-mi deja fantezii referitoare la noaptea asta.

— Eşti eroul meu! scandă Mike, privindu-l pe Harris ca pe un zeu în timp ce ieşeam din spital.

— Ce dracu' tot spui acolo?!

— Cum i-ai supravieţuit omului ăla? Eu nici măcar nu sunt iubitul lui Kath şi mi-a făcut chiloţii să transpire pe mine.

Am izbucnit într-un râs isteric.

— Păi, spre deosebire de tine, eu îmi folosesc gura şi pentru altceva decât tâmpenii. Şi e mai de treabă decât am sperat. Şi tânăr, prima dată voiam să mă iau de el crezând că e alt pretendent de-al lui Katherine. Recunoscu Harris, clătinând din cap, şi l-am privit uimită, apoi am continuat să râd. A fost la mine acasă de câteva ori – în timp ce era şi tata în casă – dar nu a apucat să îl vadă.

— Bine, pentru că eu am antrenament cu butoaie de apă din cauza ta. Se strâmbă Mike, privindu-l pe Harris ofticat.

— Că veni vorba de asta, ce căutaţi voi ieri în casa iubitei mele? îi privi pe Ken şi Mike cu ochii mijiţi.

— E rândul tău să bagi explicaţii, japonică, eu m-am învăţat minte de ieri. Spuse Mike ridicând mâinile în poziţie defensivă şi era să dau cu capul

în plafonul maşinii când am intrat, din cauza râsului.

— Făceam combinaţii, Mike a pus ochii pe fundul lui Candice. Râse Ken înainte să intre în maşină.

— Eu mi-aş face griji că Danice a pus ochii pe al tău. O să ţi-l tăbăcească nebuna aia de o să iasă sămânţa asiatică din tine. I-o întoarse Mike râzând, făcându-l pe Ken să îi arate un semn nu tocmai drăguţ cu degetul mijlociu.

— Despre ce dracu' vorbesc ăştia? mă întrebă Harris nedumerit, pornind motorul.

— Poveste lungă, iubire, ce să îţi fac dacă pleci în Columbia şi pierzi acţiunea?! am continuat să râd făcându-l să îşi dea ochii peste cap.

— Deci, să înţeleg că am câştigat? am ridicat o sprânceană spre el.

Harris se întoarse spre mine, aşteptând cu aceeaşi sprânceană ridicată.

— Ai spus că o să stau la tine doar în weekend, şi uite cum îl rogi pe tata să mă lase la tine marţi noaptea. Am rânjit drăceşte.

Harris începu să râdă.

— Acum nu mai am nicio reţinere şi o să te ţin lângă mine cât de mult pot.

— Spune-o. L-am stârnit încă rânjind ca o aiurită.

Îşi dădu ochii peste cap şi râse.

— Ai câştigat. Recunoscu şi eu am aplaudat şi am ţopăit pe scaun ca un copil mic.

Harris continuă să râdă şi mă prinse de mână, trăgându-mă în poala lui.

— Ea devine inima mea şi tot ce contează pentru mine, dar se bucură atunci când câştigă un pariu aiurit. Bolborosi Harris în timp ce accelera spre casă cu "How We Roll" a lui Loick Essien, la maximum.

— Asta e melodia noastră, am ţipat spre Harris, ascultând versurile care ni se potriveau perfect.

Harris aprobă din cap, zâmbind, punând melodia să se repete până acasă.

— Tu şi cu mine, iubito, îmi şopti Harris după melodie, uitându-se pasional în ochii mei, în timp ce mărea viteza maşinii pe autostradă.

— Tu şi cu mine. I-am răspuns, strivindu-mă de buzele lui şi uitând de frică şi pericolul ce se instalase în viaţa mea.

Ne-am întors la garaj împreună cu V şi Ty, care imediat s-a instalat la computerele lui şi nu ne-a mai băgat în seamă. V era epuizată şi a urcat în camera ei pentru a se odihni.

Eu eram mânioasă pe nota de 2 de la matematică, aşa că, spre disperarea lui Harris, mi-am petrecut restul după-amiezii făcându-mi temele şi recapitulând noţiuni pe care le uitasem. Şi ca să mă enerveze şi mai tare, Harris îmi răspundea la toate întrebările pe care nu le ştiam şi îmi rezolva anumite exerciţii, asta în timp ce lucra la Puma Ghemuită, lăudându-se că el nu trebuie să înveţe, s-a născut deştept. Dar mai degrabă era mintea lui ascuţită de infractor isteţ care prindea totul din clasă.

Am bombănit nervoasă când el şi Ty au început să se contrazică pe modul de rezolvare al unui polinom şi am preferat să urc în sufragerie şi să îmi rezolv tema greşit, decât să îi mai ascult pe ei doi.

Am mâncat ce am găsit prin frigider, adică nişte sandvişuri amărâte, plus ciocolată şi popcorn, în timp ce ne uitam la *Insane racing*, pentru că niciunul dintre noi nu avea chef de gătit.

— Băga-mi-aş! înjură Harris când am intrat în camera lui. M-am întors confuză spre el.

— Ce?!

— Lenjeria e la tine acasă. O spuse ca pe o tragedie îngrozitoare.

Am început să râd. E timpul să înceapă joaca!

— Atunci, nu mai facem nimic. Am spus plictisită, întinzându-mă pe salteaua lui.

— Ce?! Se uită şocat la mine. Ha, s-o crezi tu că îmi mai scapi la cât m-ai fiert azi. Am timp destul să te văd îmbrăcată în ea. Spuse hotărât, venind spre mine şi trăgându-mă de picioare.

— Cum adică te-am fiert?

— Cum mă fierbi mereu. Îmbrăcându-te mai sexy decât pot eu să rezist, lăsând toţi idioţii să te atingă etc.

Mi-am dat ochii peste cap, nelăsându-l să îmi tragă maioul de pe mine.

— Cum zici tu, dar oricum sunt obosită şi mâine am un meci la care trebuie să dansez şi să scandez, în timp ce o suport pe fosta ta şi scumpa mea soră vitregă. Am nevoie de odihnă. Am spus serioasă, ridicându-mă şi căutându-mi un halat în dulapul lui.

— Ce? Faci mişto de mine? respiră şocat, uitându-se stupefiat la mine. Râdeam malefic în mintea mea. E timpul să mai cerşeşti şi tu, Demonule.

— Nu! Doar că sunt obosită, iubitule, şi mâine o să fie o zi grea, aşa că am nevoie de mult somn.

— Katherine… îmi expiră numele. Te iubesc şi îţi respect toate dorinţele, dar pe asta nu. Jur că o să îţi dau tot ce o să îţi doreşti vreodată, dar acum vreau să fac sex cu tine şi nu îmi pasă dacă trebuie să te leg de pat pentru asta. Am aşteptat

destul toată ziua, şi ieri noapte, şi ieri după-amiază, deci nu te pune cu mine şi vino încoace.

Mi-am muşcat buza să nu încep să râd.

— Mai rezişti şi noaptea asta. Plus că…

— Că ce?

— N-am chef şi mă doare fundul!

Făcu ochii atât de mari, de parcă îi spusesem că nu îl iubesc. Şi probabil pentru el era la fel de grav.

— N-ai chef… medită cuvintele, parcă neştiind ce înseamnă. Dar eu am, şi te vreau, te rog, iubito, promit să îţi tratez fundul ca pe un fluturaş sensibil. Se milogi şi simţeam cum îmi cresc corniţe de drăcuşor, în loc de antene de fluturaş.

— Te rog! se ridică cu o faţă de căţeluş pervers spre mine, prinzându-mi şoldurile şi trăgându-mă în braţele lui.

— Ce mă rogi? am expirat când a început să mă sărute pe gât.

— Să faci dragoste cu mine, îmi respiră pasional pe gât şi mi s-au înmuiat picioarele. *Ţine-te tare, Katherine,* mă încurajam în mintea mea, deşi săruturile lui îmi înceţoşau raţiunea şi eram la un pas să cedez.

— Ţi-am spus eu că o să ajung să cerşesc la tine, mă acuză supărat pentru că nu îi răspundeam la acţiuni.

— Asta e prima şi ultima dată, îţi promit. Trebuie să mă duc la baie. Am minţit, sărutându-l rapid, înşfăcându-i halatul şi dispărând pe uşă.

Am început să râd în timp ce mă dezbrăcam în baie. Să te înveţi minte altă dată. Ştiu cât de agasant e asta, pentru că am trecut şi eu prin aşa ceva şi chiar dacă mă chinui şi pe mine, pentru că îl vreau în egală măsură cum mă vrea el pe mine, tot e revigorant să am un Harris care cerşeşte şi chiar ordonă să îi se ofere sex, în locul unuia care refuză.

L-am lăsat să mai fiarbă şi am încuiat uşa băii. Îmi venea să râd întruna.

Am intrat în duş, protejându-mi părul de apă, apoi m-am spălat pe dinţi şi pot să jur că am auzit clanţa băii mişcându-se.

Durerea din fesele mele se mai diminuase şi pot să supravieţuiesc noaptea asta cu ea odată ce cad în euforia lui Harris. Am îmbrăcat din nou doar lenjeria sexy de la el. Am înnodat dinadins cordonul halatului şi, cu un zâmbet malefic pe buze, mi-am înfoiat părul în oglindă, simţindu-mă ca o adevărată amazoana sălbatică şi pusă pe rele, şi apoi m-am întors în camera lui.

Se juca cu brelocul de la cheile mele, aşezat pe scaun, şi pornise computerul unde cânta uşor KiD CuDi "I Do My Thing". I-am zâmbit în timp

ce încă îmi treceam mâna prin păr, în semn că "imediat mă bag la somn".

Îmi aruncă o privire pierdută, de căţel dezamăgit, şi am hotărât că tortura s-a terminat.

Am încercat să îmi desfac nodul de la halat şi m-am prefăcut supărată. De fapt, chiar îl înnodasem atât de tare încât nu puteam să îl mai desfac.

— Argh, chestia asta s-a înnodat. Poţi să mă ajuţi? m-am îmbufnat în timp ce trăgeam de cordonul halatului negru ce îmi era foarte mare.

Se ridică de pe scaunul de la birou şi veni spre mine fără nici o expresie şi prinse nodul în mână.

— Mi-ai folosit gelul din nou, zâmbi uşor în timp ce încerca să îl desfacă. În mintea lui părea deja clar că nu se va întâmpla nimic în noaptea asta şi mi-am muşcat buza, aprobând din cap.

Mă trase mai aproape de el, reuşind să deznoade cordonul şi desfăcându-mi halatul. În următoarea secundă expresia lui a devenit atât de uimită, încât voiam să îl fotografiez şi să înrămez poza, cadou pentru Crăciun.

Am început să râd când a început să bolborosească nişte cuvinte pe care nu le înţelegeam, dezbrăcându-mă de tot de halat şi uitându-se la corpul meu de parcă nu mai văzuse o femeie în viaţa lui.

— Porţi lenjeria, se bâlbâi, trăgându-şi limba peste buze.

— Am purtat-o toată ziua, iubire, am vorbit senzual punându-mi mâinile după gâtul lui. Şi acum ai văzut şi tu cum e să fi chinuit. Am rânjit la urechea lui.

Clipi uimit, şocul lui era al naibii de amuzant şi excitant în acelaşi timp.

— Ohhh, ce o s-o mai păţeşti pentru asta! mă ameninţă mârâind şi în următoarea secundă am fost ridicată de la sol şi încolăcită în jurul lui.

Am râs în timp mă urcă pe birou şi îşi înfipse abdomenul între picioarele mele.

— Eu îmi fac griji că poate ai dureri şi de asta mă respingi, iar tu te joci cu mine? mârâi al naibii de furios şi am simţit şi eu excitarea pe care o are el când mă vede nervoasă. Nu am spus nimic, doar am rânjit ca un drac împielițat ce sunt. Se repezi în monitorul computerului şi înainte să îmi dau seama, camera a fost umplută cu "High For This" a lui The Weeknd. Asta m-a nenorocit complet.

Harris îmi prinse iar şoldurile şi se azvârli cu mine pe saltea, strivindu-se de buzele mele.

— Ai pierdut romantismul. O să ţi-o trag atât de tare pentru ce mi-ai făcut, încât o să ţipi până o să te audă şi tatăl tău şi n-o să mai stai jos următoarele săptămâni. Mă ameninţă al dracului

de serios, strivindu-se de şoldurile mele şi am început să râd.

— Sper! Ştii ce vorbesc fetele despre tine? Că faci sex cu muşchii încordaţi şi dinţii încleştaţi. Am ridicat o sprânceană, iar el mă privi uimit.

— Cine a spus asta?

— E adevărat? am continuat eu, ignorându-i întrebarea şi rânjind drăceşte. Rânjetul lui era mai diabolic ca al meu.

— Vrei să afli pe pielea ta? rosti răguşit, aproape de buzele mele. Am înghiţit în sec, înecată de extaz.

— Să văd cât de dur eşti, Demonule. L-am provocat, privindu-l ispititor şi am primit în schimb cel mai periculos zâmbet al lui.

— Iubito, chiar nu trebuia să spui asta.

Îmi înşfăcă şoldurile, ridicându-mă în jurul lui.

— O să ţi-o trag îmbrăcată aşa, apoi dezbrăcată, apoi transpirată, apoi leşinată, şi îţi garantez că mâine nu o să fii în stare să mai ţii nici pomponul în mână. Mă ameninţă, înfigându-şi degetele în spatele meu şi am rânjit, trăgându-i rapid tricoul peste cap.

— Fapte, nu vorbe, iubire. Un Harris nervos care ameninţă cu tortura sexuală e un alt nivel pentru inima mea, la care nu sunt sigură că pot rezista.

M-am împins deasupra lui şi a rânjit într-un extaz maxim cum nu l-am mai văzut până acum, şi îşi desfăcu fermoarul la pantaloni sub mine.

S-a lipit de buzele mele şi mi-a prins partea de jos a boxerilor, trăgând-o într-o parte, şi am ţipat când m-am trezit penetrată cu atâta forţă, încât mi s-a despicat corpul în două.

— Îţi arăt eu fapte, tupeisto ce eşti. Dădu muzica mai tare, întinzându-şi mâna spre sistemul de jos şi se ridică cu mine încolăcită şi stupefiată în jurul lui.

Îmi prinse şoldurile, ridicându-mă, apoi scufundându-se din nou în mine. Am ţipat iar şi am privit speriată spre sexul lui, care, surpriză: era acoperit de prezervativ.

— Când ţi l-ai pus? l-am întrebat încă speriată că ar fi urmat versurile melodiei şi nu avem nevoie de protecţie, dar probabil nu m-a înţeles. The Weeknd era peste vocea mea şi tocmai spunea să nu îmi fie frică. Chiar aş avea nevoie de nişte droguri acum ca să fac

faţă la ce urmează, dar nu cred că Harris îmi va da şi probabil o să mă înnebunească destul şi fără vreo substanţă etnobotanică.

— Mi l-am pus înainte să venim în cameră şi înainte să mă refuzi. Îmi răspunse la ureche şi am râs, dar imediat râsul a fost înlocuit de gemete când a început să mă mişte din ce în ce mai rapid

deasupra lui, scufundându-se în mine, şi senzaţia asta era mult, mult mai amplă decât ce am experimentat până acum.

Am scrâşnit din dinţi, înfigându-mi unghiile în umerii lui şi genunchii în saltea şi în scurt timp, am început să mă mişc de una singură. Era uimitor.

— Eşti a dracului de sexy cu lenjeria asta pe tine! îmi şopti pervers la ureche iar eu eram deranjată de boxerii care erau presaţi între picioarele mele din cauza Godzillei.

Am scrâşnit din dinţi când m-a pătruns mai adânc şi l-am zgâriat din nou pe spate.

— Ţine-te bine, iubire, de-abia am început cu tine. Vorbi la urechea mea, trântindu-mă pe saltea şi ridicându-se deasupra mea pentru a-şi da pantalonii jos de tot. M-am bucurat să văd că nu mai avea pistolul. Mi-a prins boxerii, trăgându-i aproape cu furie de pe mine.

Am ţipat peste muzică când m-a pătruns din nou, rapid şi puternic, mişcându-se frenetic în mine. Asta era deja alt nivel, şi Demonul adevărat.

M-am înfipt unghiile în spatele lui, încolăcindu-mi picioarele în jurul său şi respirând din ce în ce mai repede din cauza mişcărilor lui nebuneşti în interiorul meu.

Corpul deja îmi tremura din cauza convulsiilor, iar Harris îmi devora gâtul cu gura

sa, trăgându-mi de beteliile sutienului şi dându-le drumul, provocând altă durere usturătoare şi afrodiziacă. Mi-a prins capsele, desfăcându-l şi aruncându-l de pe mine. Şi-a strivit pieptul de sânii mei într-o lipire aproape dureroasă, continuând să pulseze adânc în mine, simţindu-l cum mă umple cu totul.

Poate n-o s-o recunoască, dar ştiu că aşteaptă momentul ăsta de când m-a văzut prima dată. Acum nu mai are reţinere nici pentru durerea provocată de virginitatea mea şi poate în sfârşit să verse toată presiunea care s-a adunat în el până acum. Din momentele de apropiere în care el se oprea de fiecare dată, şi lupta împotriva propriilor instincte şi nevoi disperate. Acum sunt în sfârşit cu totul a lui şi am de gând să îi ofer tot ce are nevoie.

Mi-am înfipt unghiile în pielea spatelui său şi am trasat şanţuri sângeroase, făcându-l să geamă monstruos în gura mea. Mi-am ridicat pelvisul şi l-am lipit de abdomenul lui, dovedindu-i că nu o să dau înapoi cu nimic şi aştept tot ce are mai bun.

Se pierdea deja în euforia actului sălbatic şi în acceptarea mea absolută pentru orice, mişcându-se tot mai frenetic în mine, dar în acţiuni perfecte şi înnebunitoare care îmi furau mie minţile la fel ca lui. O mică durere era încă prezentă în mine, trezită de sălbăticia lui Harris care nu se mai oprea

acum la jumătatea *drumului* cum făcuse prima dată şi îl simţeam cu totul în mine, dar plăcerea era atât de brutală încât nu o mai deosebeam de durere. Totul era o avalanşă care îmi înnebunea mintea şi corpul.

Mai avem doar jartierele pe mine, pe care Harris nu părea să aibă de gând să le dea jos, dar nu va mai rămâne mare lucru din ele în scurt timp datorită unghiilor sale care sapă în pielea mea. Muşchii îi sunt titan în jurul meu, încordaţi la maximum. Se ridică pe braţe, cu palmele de o parte şi de alta a capului meu. Dinţii i-au scrâşnit ca două bucăţi de sticlă frecate între ele, când şi-a ridicat capul să mă privească, parcă abţinându-se să nu mă sfâşie, să muşte din mine ca dintr-o pradă. Pupilele îi sunt atât de dilatate, încât irisul verde era din nou negru. Ochii lui sunt sălbatici şi plini de extaz, trage tot din mine şi îmi oferă tot din el în acelaşi timp. Asta e! Ăsta e Demonul.

Nu îmi mai cerea să îmi dau drumul de data asta, voia să se bucure de mine cât mai mult şi eu îmi doream acelaşi lucru, dar nu mai puteam rezista mult. Convulsiile îmi cutremurau deja corpul într-un mod aproape schizofrenic şi am cedat când Harris m-a muşcat de buză, ridicându-mi bazinul mai sus şi încolăcindu-mă cu totul în jurul său. Îl simţeam atât de adânc în mine, senzaţia era de nedescris. Corpul îmi transpirase

deja îngrozitor şi satisfacţia a explodat în mine, revărsându-mă într-un orgasm plin de extaz, care m-a retezat în două.

Am gemut puternic, alături de Harris care şi-a dat şi el drumul imediat, scrâşnind din dinţi şi strângându-mi carnea şoldurilor în pumni.

Am început să respir secată de puteri, iar el a ieşit din mine, zâmbind cu fruntea strălucindu-i de transpiraţie.

— Asta… asta a fost uimitor. Respiră în guri mari de aer în timp ce vorbea. Am aprobat din cap, pentru că eu nu mai sunt în stare să scot nicio silabă.

Piepturile noastre transpirate urcau şi coborau nebuneşte, lipite unul de altul, şi chiar dacă amândoi căutăm restabilirea cu propriile respiraţii, nu a durat mai mult de două secunde înainte ca buzele să ni se lipească unele de altele.

— Gata cu abţinerile? am respirat încă obosită.

— Gata cu abţinerile, iubito. O să îţi ofer tot ce vrei de acum înainte şi eu, de asemenea, o să iau tot din trupul tău, pentru că… drace, tânjesc să fac asta de când te-am văzut prima dată. Încă se chinuia cu propriile cuvinte, dând glas gândurilor mele. Şi până şi felul în care urca şi cobora pieptul lui pe mine mă înnebunea. Uliul parcă bătea din aripi deasupra mea, ador tatuajul ăsta. Medalionul

era singurul lucru încă rece ce ne mai atingea, amândoi fierbeam. Am zâmbit şi l-am sărutat, temându-mă să nu îi fi cauzat răni prea mari pe spate.

— Aştept momentul ăsta de când te-ai uitat prima dată la mine. Chiar şi atunci când ştiam că sunt îndrăgostit de tine şi voiam ceva diferit, tot speram cu disperare la momentul ăsta, să fii a mea fără vreo altă reţinere. Să faci sex cu o femeie e plăcut, dar să faci sex cu femeia pe care o iubeşti, e al dracului de uimitor. Respiră peste buzele mele şi îmi simţeam mintea mai drogată decât după o dublă doză de cocaină.

Harris îşi reveni înainte să îmi dau eu seama şi îşi scoase prezervativul, aruncându-l jos.

— Doar nu crezi că am terminat? Încă sunt supărat pentru ce mi-ai făcut mai devreme. Rânji spre mine şi am făcut ochii mari, speriată şi încă epuizată, dar el clar are alt grad de rezistenţă.

M-a înşfăcat, ridicându-mă din nou în jurul său şi penetrându-mă brutal, fără prezervativ. Am ţipat la propriu, ramând cu gura căscată şi începeam să regret că l-am provocat aşa.

Gura mea era încă deschisă într-un O enorm când el a început să îmi strângă din nou şoldurile, scufundându-se în mine, era uimitoare senzaţia fără prezervativ. Feminitatea mea clocotea deja

sub presiunea plină de plăcere pe care mi-o oferea iubitul meu nesătul.

— Iubito, închide gura aia sau nu ştiu ce sunt în stare să îţi fac. Vorbi Harris disperat de extaz şi mă înnebunea doar să îl văd aşa. Ce am făcut acum două nopţi e complet diferit faţă de ce facem acum. Atunci am făcut contactul dintre noi, am format legătura şi contopirea dintre noi. Eu m-am oferit lui şi el m-a luat. Dar acum ne

bucurăm în sfârşit, într-o plăcere fără limite şi la nivelul maxim, de tot ce ne poate oferi relaţia asta.

Voiam mai mult, tot mai mult, la fel ca el, aşa că mi-am dat capul pe spate, mi-am deschis gura mai mult şi am scos cel mai pasional şi sonor geamăt al meu de până acum. Sper doar că restul casei să nu îl audă.

Dar am uitat repede de acest gând când Harris a înnebunit sub mine, corpul i-a vibrat ca un curent electric în mine şi m-a trântit din nou pe saltea, ridicându-se deasupra mea şi eram atât de aproape să facem o prostie şi el să îşi dea drumul în mine fără prezervativ, dar eram prea drogaţi de plăcere ca să gândim raţional.

— O să îţi fac un blowjob cu cea mai mare plăcere dacă asta îţi doreşti. Am şoptit la urechea lui, căutând încă să nu facem greşeala şi sperând

că vorbele mele să nu afecteze rezistenţa lui Harris şi mai tare.

Gemu în gura mea şi ieşi când părea ultima secundă până la inevitabil. Ştiu că acum venea durerea pentru el, dar nu ştiu şi ce urmează mai departe. Alt prezervativ sau eliberarea pe cearşaf. Încă mă gândeam la blowjob când Harris se ridică iar cu mine în şezut şi erecţia lui era atât de întărită, încât parcă îi vedeam pielea plesnind.

Respiră sacadat, căutându-şi controlul şi se apropie de mine. Ştiu că plănuieşte ceva. Sunt ferm convinsă. Altfel nu şi-ar opri orgasmul.

— Ţi-ai făcut tema la matematică, iubito? şopti, respirând greu la urechea mea.

Am aprobat din cap, derutată de întrebarea lui bruscă.

— Îţi place matematica? continuă, băgându-mă şi mai tare în ceaţă. De parcă nu eram destul de ameţită deja.

— Mm-hmm! am răspuns deşi habar nu am ce spun. Urăsc matematica şi încă încerc să îmi dau seama ce are de gând.

— Bun, rânji privindu-mă senzual şi sălbatic în ochi. Pentru că mai ai un exerciţiu. Mârâi, muşcându-mi buza de jos.

M-am încruntat deja nervoasă pe jocul lui de cuvinte.

— Ştii să rezolvi un 69, iubito? îmi şopti la ureche şi am rămas perplexă, căscând gura şi paralizându-i în braţe.

Îşi întoarse privirea spre ochii mei şi am închis gură imediat, pentru că ştiu ce îi face asta şi eu sunt încă perplexă aici. Mi se tăiase respiraţia doar imaginându-mi poziţia aia. *Aşa îţi trebuie dacă întăraţi un demon,* mă certa subconştientul, băgat în sperieţi.

Am realizat că melodia aia se repetă la infinit şi era un stimulent atât de uimitor, încât notele ei păreau să îmi vibreze pe sub piele.

— O să te mănânc cu totul, iubire. Şopti Harris lipit de buzele mele, trântindu-mă din nou pe saltea şi ridicându-mă deasupra lui.

— Întoarce-te deasupra mea, mă instrui, prinzându-mi o coapsă şi trăgând-o spre el.

M-am ridicat deasupra lui, întorcându-mă cu spatele şi am întâlnit imediat imaginea Godzillei enorme şi întărite, gata să explodeze în orice secundă. Am înghiţit în sec. Nici eu nu stau mai bine la capitolul abţinere a orgasmului în momentul ăsta, dar pare durere curată la el.

Am respirat adânc şi am încercat să îmi revin, prinzând uşor curaj din cauza extazului său şi amintindu-mi cât îmi place poziţia asta. Mi-am întors capul spre el.

— Vreau să facem chestia asta pe bune în poziţia asta. Am spus, iar el ridică o sprânceană, nedumerit.

— Ce chestie pe bune?! întrebă amuzat, iar eu mi-am strâns buzele. La naiba, de ce încă îmi e jenă să vorbesc aşa în jurul lui?

— Katherine, spune cuvintele alea nenorocite! Sunt iubitul tău şi am făcut deja atâtea, încât e aiurea să îţi fie ruşine să rosteşti nişte cuvinte. Nu o să îţi refuz niciodată nimic, şi mai mult de atât, îmi place să te aud vorbind vulgar. Spune ce vrei! zâmbi, muşcându-şi buza. Am oftat. La dracu'! Fie! Are dreptate.

— Vreau să mă penetrezi pe la spate. În poziţia pe care am avut-o atunci, în camera mea, dar te vreau în mine de data asta.

Nu e aşa de rău după ce o spui, ba chiar începe să îmi placă şi mie să vorbesc vulgar în jurul lui, să îi cer asemenea lucruri ştiind sigur că o să mi le îndeplinească. Abia acum însă am observat reacţia lui Harris. Pupilele lui se dilataseră, respiraţia devenise mai puternică şi buza de jos era strânsă cu forţă între dinţi.

— Lua-m-ar dracu'! expiră, iar eu am început să râd din senin.

— A sunat atât de rău? Fii blând, nu am încă experienţă în limbajul ăsta, deci va tre...

— Taci din gură! mă întrerupse Harris, prinzându-mi şoldurile în pumni. Respiră adânc, apoi îşi muşcă buza iar. Am observat cu coada ochiului că erecţia lui devenea tot mai monstruoasă.

— Ţi-aş îndeplini dorinţa cu plăcere acum, iubito, ştii asta. Dar deja am făcut-o de două ori, eu sunt iar foarte tare şi dacă o să ajung în tine în poziţia aia şi o să te văd îndoindu-te aşa cum îmi

amintesc că o faci, cred că o să îmi pierd minţile şi o să fiu mai sălbatic decât poţi tu să înduri. Eşti încă strâmtă, nu vreau să te rănesc. Hai să rămânem doar la gura mea în poziţia asta, deocamdată. O să te şi penetrez în curând, stai liniştită, dar hai să nu exagerăm în seara asta. Eşti de acord? Combinaţia lui de vorbe dulci şi vulgare mă ameţea cu totul, dar mi-am dat seama că are dreptate. După ce făcusem mai devreme, între picioarele mele se simţea o usturime supărătoare. Nu mai e durerea de la început, dar feminitatea mea nu e încă suficient de dilatată ca să îndure presiunea sălbatică a lui Harris de mai multe ori.

Mi-am muşcat buza şi am aprobat din cap. Harris zâmbi şi îşi ridică capul să îmi sărute baza spatelui, apoi îmi prinse şoldurile, târându-mă pe abdomenul sau până mi-am simţit fundul aşezat pe gâtul lui. Transpirăm tot mai rău şi inima mea

bătea atât de tare încât avea să îmi facă o gaură în piept.

— Şi apropo, de acum încolo, să îmi spui exact ce îţi doreşti, folosind cuvinte cât mai murdare, ai înţeles? Cred că pot să îmi dau drumul doar ascultându-te spunându-mi lucrurile perverse pe care vrei să ţi le fac. Rosti în spatele meu, iar eu mi-am muşcat buza, tot mai tupeistă în chestia asta. Mi-am întors capul spre el.

— Bine! Atunci, îţi vreau gura între picioarele mele în momentul ăsta. Lingând şi sugând. Am rostit, simţindu-mă mai perversă decât am fost vreodată în viaţa mea. Harris gemu atât de tare, încât am crezut că şi-a dat drumul.

— A sunat destul de murdar? am cerut eu verdictul.

El nu răspunse, doar îşi strânse ochii, lipindu-şi buzele de baza spatelui meu, apoi mâinile lui au urcat pe sânii mei, strângând cu putere. Cred că asta înseamnă "da". Aproape că îi simţeam pulsul gâtului presat de feminitatea mea şi asta e cu siguranţă cea mai fierbinte poziţie pe care am experimentat-o până acum.

Eram în genunchi în jurul lui, picioarele mele îi înconjurau capul şi corpul meu şi-a revenit la viaţă, începând să tremure din nou în convulsii.

— Apleacă-te, iubito, spuse Harris şi am inspirat adânc, lăsând aerul în mine şi trăgându-mi pieptul în sus în mâinile lui.

M-am aplecat uşor peste abdomenul lui şi am ajuns în faţa erecţiei mai mult decât pregătite.

Harris mi-a prins şoldurile, ridicându-mi fundul şi băgându-se sub mine, astfel încât îi simţeam respiraţia intrând direct în interiorul meu.

— Acum ştii ce să faci, iubito, spuse depărtându-şi uşor picioarele, cuprinzându-mi coapsele în mâinile lui. Ştiu ce trebuie să fac şi el părea să mă implore să încep mai repede, pentru că nu mai rezista mult, dar sunt într-o poziţie pe care nu am crezut că o s-o practic vreodată în viaţă, şi extazul devenea paralizant.

Buzele lui Harris s-au lipit de feminitatea mea şi am gemut imediat într-un impuls electric. Acum era cu totul diferit faţă de celelalte dăţi. Acum faţa lui era scufundată cu totul între picioarele mele şi îl simţeam acolo ca pe un mănunchi de curent electric. Barba lui era înţepătoare şi oferea un dublu de plăcere pentru mine. A format un sărut în miezul meu şi am gemut iar, îndoindu-mi spatele şi uitând complet că am şi eu partea mea în ecuaţia asta. M-am sprijinit iar în coate şi am scrâşnit din dinţi.

Harris şi-a plimbat limba pe fesa mea şi simţeam puternic al doilea orgasm care pulsa în

mine. Orice dureri ar fi trebuit să fie acolo din cauza zgârieturilor, eu eram prea drogată de plăcere să fiu conştientă de ele.

M-am apropiat de sexul lui, entuziasmată să îi provoc şi eu aceeaşi plăcere şi să îi iau şi durerea în acelaşi timp.

Părea mai mare decât data trecută din cauza erecţiei şi am înghiţit în sec înainte să îl cuprind în mână. Cel puţin o parte din el. Mi-am plimbat limba pe membrul lui şi Harris a gemut în interiorul meu cu puterea unui tunet.

Limba lui s-a întors pe clitorisul meu, lingând lasciv cea mai sensibilă parte din mine şi am tremurat, gemând puternic când am simţind-o intrând în interiorul meu.

Părea să ne duelăm din nou. Cine produce cea mai mare plăcere celuilalt, şi ăsta e cel mai uimitor duel al nostru.

Mi-a strâns coapsele în palme, trăgându-mă mai aproape de el şi îmi simţeam fundul lipit de fruntea lui. Era o nebunie.

Plăcerea intensă pe care o provoca Harris în mine m-a întărâtat şi mai tare şi l-am cuprins cu totul în gură, ajungând până la limitele mele şi înnebunindu-l aşa cum mă înnebuneşte şi el pe mine.

Nu i-am auzit geamătul peste muzică, dar l-am simţit. Adânc şi puternic amprentat în mine, transmiţându-mi fulgere de curent pe şira spinării.

Am coborât pe masculinitatea lui, simţindu-l până în gât şi încercând din răsputeri să nu îl muşc din cauza plăcerii pe care mi-o provoca el.

Era dublu extaz. Dublă plăcere. Cea de a-l satisface pe el şi, mai ales, cea de a mă satisface el pe mine.

Gura lui Harris mă înghiţea cu totul şi la fel făceam şi eu cu el, încă simţeam gustul dulce-sărat al orgasmului său de mai devreme pe toată suprafaţa lui.

Mi-a strâns puternic coapsele, înfigându-şi unghiile în materialul jartierelor pe care le simţeam umede de la transpiraţie şi cu siguranţă grav avariate din cauza lui. Şi-a urcat mâna dreaptă pe spatele meu, mângâindu-mi pielea şi făcându-mă să mă îndoi deasupra lui şi să mă lipesc mai mult de faţa lui, încât îmi era teamă că îl voi asfixia. Dar asta părea să fie ultima lui problemă şi eu mi-am continuat treaba căreia nu prea îi acordam atenţie, masând mai lasciv bărbăţia excitată şi coordonându-mi mişcările mâini cu cele ale gurii, care începea să se bucure de el din ce în ce mai mult.

Gemetele lui Harris se imprimau în interiorul meu, la fel şi ale mele, şi acum eram cu adevărat

uniţi. Uniţi în mai multă plăcere decât am simţit vreodată în viaţa mea.

Eram mai mult decât încolăcită în jurul lui şi el îşi plimba acum limba pe părul meu pubian care începuse să crească, şi din câte îmi amintesc, îi place chestia aia. Un lucru care obişnuia să mă scârbească, mă excită acum îngrozitor. Mi-am înnodat şi eu degetele într-al lui, care era mult mai des si negru, făcându-l să geamă şi deja tremuram, transpiram şi gemeam amândoi de parcă ne-am da duhul imediat după asta.

— Dă-ţi drumul, iubito, i-am auzit vocea scufundată în mine şi am explodat odată cu el într-un orgasm năucitor, făcându-mă să pierd controlul cu propriile reflexe. Am înghiţit plăcerea ieşită din Harris cum a făcut şi el cu a mea, şi corpul îmi tremură acum din cauza extenuării.

Nu mai eram capabilă de nimic, am căzut la propriu peste el, respirând mai greu decât după un maraton şi l-am simţit pe Harris împingându-mă uşor pe abdomenul lui şi ridicându-se în spatele meu.

Eram în poala lui şi spatele îmi era lipit într-o baltă de transpiraţie de pieptul lui. Îmi simţeam ochii închizându-se şi corpul de gelatină

când Harris mi-a sărutat gâtul şi umărul, strângându-şi braţele în jurul meu.

— Te iubesc! îmi şopti la ureche, îndepărtând părul lipit de transpiraţia de pe mine.

Cuvintele lui mi-au luat şi ultimul gram de luciditate. Mi-am lăsat capul să cadă pe umărul lui şi m-am întors spre buzele sale. Mi-a oferit un sărut plin de tandreţe şi iubire, întorcându-mă în braţele lui ca pe o păpuşă şi întinzându-mă pe aşternutul ud şi fierbinte.

A tras altul mult mai rece peste mine, care era ca o binecuvântare pentru trupul meu disecat şi m-a cuprins în braţele lui, şoptindu-mi încă ceva la ureche, dar nu am reuşit să aud ce, pentru că trupul mi-a cedat şi am adormit epuizată de plăcere.

9. CONSECINȚE

Am deschis ochii aproape sufocată. Îmi simţeam corpul transpirat, părul îmi era lipit de frunte şi de gât. Am respirat adânc, încercând să scap de căldura care îmi înăbuşă corpul, dar mă simţeam înlănţuită într-o menghină din care nu aveam scăpare orice aş fi făcut.

Unul dintre braţele lui Harris era încolăcit în jurul mijlocului meu, în timp ce pe celălalt se odihnea capul meu. Piciorul lui mi le înconjura pe ale mele şi mă simţeam ca un pui de pasăre între aripile mamei.

Eram aşa de mică în braţele lui încât aveam impresia că sunt îmbrăţişată de un [4]*Na'vi*. Am chicotit, imaginându-mi-l pe Harris cu piele albastră şi coadă, probabil ar rămâne la fel de sexy. Dar orice aş face, am nevoie de aer.

L-am privit pe umărul meu.

---

[4]Na'vi – Înalt de aproape trei metri, este o creatură extraterestră din filmul științifico-fantastic american „Avatar", scris și regizat de regizorul canadian James Cameron.

Dormea atât de liniştit încât ar fi fost o cruzime să îl trezesc.

Chipul lui era atât de calm şi blând, în momentele de genul ăsta îşi arată adevărata vârstă. Un adolescent rebel care doarme dus după o noapte sălbatică şi urmează să se trezească ameţit şi să plece la şcoală. Atât! Fără curse, fără afaceri ilegale, fără arme, fără crime. Un demon adolescent, nu un demon criminal.

I-am mângâiat obrazul. Barba lui era şi mai mare acum şi mă gândesc să îl conving să păstreze asta. Îi simţeam respiraţia fină şi caldă lipindu-mi-se de piele şi şi-a mişcat palma pe abdomenul meu, lipindu-mă mai mult de el. De parcă asta mai era posibil. Mă întreb dacă mă imobilizase aşa pentru că abordasem stilul meu normal de dormit şi îi dădusem vreun cot în gură fără să ştiu.

Dar oricât de înţepenită şi transpirată aş fi, nu am mai dormit atât de bine de mult timp. De fapt, nu am mai dormit niciodată atât de bine.

Corpul meu era plin de energie şi plăcere după noaptea trecută şi, în ciuda ameninţărilor lui Harris despre şezutul meu pe scaun, eram mai mult decât pregătită să arăt de ce sunt în stare azi.

Durerea de pe fesele mele devenise suportabilă şi era mai degrabă o senzaţie de mâncărime, ceea ce înseamnă că rănile se vindecă.

Am luat o altă gură de aer, simţindu-mi o picătură de transpiraţie scurgându-se pe vârful nasului, şi mi-am folosit mâna liberă pentru a îndepărta cearşaful de pe noi, care mă fierbea la propriu. Am expirat uşurată, simţind atingerea fină a aerului rece şi am fost uimită să văd că nu mai am jartierele pe mine, probabil Harris mi le-a dat jos după ce jumătate am adormit, jumătate leşinat. Şi calculatoarele erau stinse, deci el nu a fost atât de epuizat ca mine. Fir-ar! Am de furcă cu rezistenţa băiatului ăsta. Deşi de un lucru sunt sigură; după noaptea trecută, nu o să mai văd niciodată matematica la fel.

M-am întins după telefonul meu aruncat pe lângă saltea, alături de al lui Harris şi un pachet de ţigări, şi am avut un atac de panică când am văzut cât era ceasul: 8:14.

— Oh, la dracu'! am tresărit în braţele lui Harris. A mormăit, trăgându-mă lângă el în semn să tac şi să mă culc. Demonule, oricât de dulce ai fi, am un meci şi o majoreta-soră vitregă de exterminat.

— Harris, iubitule, trezeşte-te. Am întârziat! l-am mişcat uşor.

— Mmm?! Unde am întârziat? mormăi 99 la sută adormit.

— La şcoală, e opt şi un sfert. Am spus, încercând să mă ridic din braţele lui.

— Mmm-nu! se opuse mofturos, fără să îşi deschidă ochii sau să îmi dea drumul din braţe.

— Demonule, nu îmi spune că eşti mai epuizat decât mine, am glumit sperând că asta o să îl determine să se trezească.

Nimic. Nicio expresie sau mişcare. Probabil adormise la loc. Am expirat frustrată.

— Să înţeleg că da, am continuat uitându-mă în tavan, dar în următoarea secundă, un mârâit diabolic mi-a gâdilat urechea şi am ţipat când Harris m-a zgâlţâit puternic, ridicându-se deasupra mea şi repezindu-se la gâtul meu.

— Cine e epuizat, huh? mârâi muşcându-mă de gât şi părea că e o jucărie proaspăt scoasă din priză. Într-o secundă tace, şi în următoarea zbârnâie de energie.

Am râs asfixiată din cauza gâdilatului său.

— Harris! am ţipat, deja preferând varianta lui somnoroasă şi morocănoasă.

— Ce?! ţâşni deasupra mea, privindu-mă cu nişte ochi de pisoi şiret şi un zâmbet de 1000 de Waţi.

— Am întârziat la şcoală! am spus preluând atitudine şi muşcându-l de nas înainte să îl împing de pe mine şi să mă ridic ca fulgerul. Un fulger nu destul de rapid, pentru că Harris m-a prins de încheietură şi m-a tras peste el.

— Argh! am protestat supărată.

— Unde crezi că te duci?

— La baie. Harris, nici nu ştiu la cât e meciul ăla şi unde se ţine. Dacă a început deja? m-am milogit, sperând că îmi va da drumul. Deşi eram goală şi încolăcită în jurul taliei lui, iar corpul meu trădător deja mă certa să îmi ţin gura şi mă bucur de Godzilla excitată din spatele meu.

— Mare pierdere. Bolborosi Harris neinteresat. M-ai trezit şi pe lângă faptul că nu sunt epuizat, nu sunt nici sătul. Mârâi ca un drăcuşor pervers, azvârlindu-mă din nou pe saltea şi ridicându-se deasupra mea. Şi ţi-e clar că nu o să mă satur niciodată de tine, nu? Înainte să apuc măcar să respir după întrebarea lui, s-a strivit de buzele mele.

M-am întors în baie, sperând disperată ca voi găsi o perie de păr, deoarece a mea părea înghiţită de pământ şi nu m-am putut abţine să nu salivez când am dat peste Harris bărbierindu-se. Oficial, nimic nu era mai sexy decât asta. Ce adolescent?! E cel mai sexy bărbat pe care l-am văzut în viaţa mea. Cu prosopul încă înfăşurat în jurul taliei, cu pielea încă umedă după duşul pe care l-am făcut împreună şi, datorită lui, acum era deja nouă fără un sfert. Începeam să simt din ce în ce mai bine prezenta demonului nesătul care nu avea limită de epuizare. Am uitat să îl rog să nu se bărbierească, dar e atât de sexy cu spuma aia de ras pe faţă că

părea să nu fi avut parte de el acum 5 minute şi îl voiam iar.

S-a întors spre mine cu faţa acoperită de spumă şi a zâmbit.

— Ce?!

— Ă… ai vreun pieptene? Nu îmi mai găsesc peria. M-am bâlbâit năucită de imaginea lui.

Râse, şi spuma de ras arată uimitor cu contrastul dinţilor lui albi, încât am avut o replică de cutremur între picioare.

— Asta e peria ta? o scoase din sertarul de sub chiuvetă.

— Da! Ce caută aici? am întrebat, apropiindu-mă de el şi luându-i-o din mână.

— Am adus-o eu. Şi restul lucrurilor tale, le găseşti aici, pe primul raft, lângă ale mele. Îmi explică, arătându-mi dulapul plin cu cosmetice care aparţineau, pe rând, fiecărei persoane din casă. Al doilea era cu siguranţă al lui Jay şi V, supraîncărcat. Şi cel de jos, al lui Ty, la fel de plin ca al meu şi al lui Harris la un loc.

— OK! Am aprobat din cap, memorând informaţia. Deşi nu ştiam ce să fac. Luasem decizia să mă mut la Harris când eram foc şi pară pe tatăl meu şi nu voiam să îl mai văd vreodată. Dar acum, că ne-am împăcat, îmi pare rău să îl las singur. Deşi cu siguranţă îmi place mai mult să stau cu iubitul meu, tata renunţase la Roberta

pentru mine; a doua lui şansă de a-şi reface viaţa, şi acum eu îl părăsesc din nou. Situaţia asta era mai complicată decât am crezut, dar prefer să las pe mai târziu discuţia pe tema ei, acum mă concentrez asupra bărbatului sexy de lângă mine, dar mai ales asupra părului meu încâlcit.

— Hei, eu am fost primul, protestă Harris când l-am împins din faţa oglinzii pentru a mă pieptăna.

— Şi ţi-a trecut timpul, am scos limba la el, chinuindu-mă să scot peria din părul încâlcit.

— A da?! mârâi, luându-mă în braţe şi întorcându-mă spre el.

— Da! i-am luat puţină spumă de pe barbă şi l-am mânjit cu ea pe nas.

— Hei! se încruntă şi am început să râd.

— Crezi că e amuzant?

— Aha! am rânjit, încercând să îl mâzgălesc din nou.

— Nu! Asta e amuzant! rânji înainte să mă sărute şi să îmi umple jumătate de faţă cu spumă de ras.

— Harris! am ţipat astupată de buzele lui şi am făcut teribila greşeală să îmi pun palmele pe faţa lui.

S-a depărtat de buzele mele într-un hohot de râs şi am scuipat nervoasă spuma care îmi intrase

şi în gură. Yuck! Poate arată ca frişca, dar sigur nu are acelaşi gust.

— Şti ce ar fi şi mai amuzant? Să îmi înfig mâinile în părul ăla negru şi proaspăt spălat al tău. L-am ameninţat ridicându-mi palmele pline de spumă.

— Nu ai face asta! spuse cu ochii mari.

Am rânjit, deşi nişte spumă îmi intrase în nas.

— Oh, cred că amândoi ştim că o s-o fac. Am mârâit şi m-am repezit în părul lui, dar până să ajung acolo, m-a înşfăcat, prinzându-mi încheieturile şi imobilizându-mi-le la spate când m-a întors cu spatele spre el. Mi-am zărit reflexia în oglindă şi am căscat gura terifiată.

— Nu-ţi subestima puterea, iubito, şopti Harris, lipindu-şi obrazul de al meu.

— Uite ce mi-ai făcut, m-am plâns, agitându-mă în strânsoarea lui şi strâmbându-mă la imaginea din oglindă. Arăt ca Moş Crăciun.

— Eşti sexy, spuse, dar nici el nu se putea abţine să nu râdă.

Am mârâit nervoasă, profitând de faptul că am mâinile la spate şi i-am prins bărbăţia prin prosop, strângând-o.

Harris începu să râdă.

— Asta trebuie să fie o pedeapsă? Sau felul în care încerci să scapi? Pentru că, atunci, iubito,

trebuie să înveţi să faci diferenţa între satisfacerea şi torturatul unui bărbat.

— Îţi arăt eu satisfacţie, am mormăit strângând mult mai tare membrul întărit.

Harris paralizã, înghiţind în sec şi strâmbă din nas pentru a rezista.

— Încă mai e satisfacţie? am rânjit, privindu-l cum se strâmbă în oglindă. Drace, se întărea în mâna mea.

— N-ai idee! Iubesc chestiile dure. Şi dacă mă mai strângi mult, următorul loc în care o să îmi calmez durerea va fi interiorul tău.

— Dă-mi drumul la mâini. I-am ordonat, nelăsându-mă impresionată de ameninţarea lui.

— Tu prima!

— Fii un gentleman!

— Nu pot cu o lady care îmi sugrumă penisul.

Am izbucnit în râs ca o idioată, slăbind strânsoarea, şi s-a eliberat, întorcându-mă spre el şi trăgându-mi prosopul de pe mine.

Am icnit nervoasă.

— Chiar ar trebui să înveţi să fii mai cuminte! îşi mijii ochii la mine, ridicându-mă pe chiuvetă şi intrând între picioarele mele. S-a lipit din nou de buzele mele, plin de spumă şi, spre frustrarea mea, nu puteam să îmi primesc pedeapsa cum trebuie datorită lipsei prezervativului.

— Astăzi, când mergem la spital, o să vorbesc cu un doctor pentru o metodă de contracepţie. Vreau să fiu pedepsită ca lumea. Am mormăit frustrată, simţindu-l strivit între picioarele mele, dar cu prosopul încă pe el.

— Total de acord. Spuse la fel de frustrat ca mine, dar totuşi mulţumindu-se să îmi pedepsească fiecare părticică din corp cu mâinile lui. Am zâmbit, nu aveam de ales, aşa că mi-am urcat mâinile pe faţa lui, jucându-mă cu spuma de ras.

— Te iubesc! am spus, frecându-mi nasul de al lui. Zâmbi, închizându-şi ochii şi calmându-se, sărutându-mă blând de data asta. Îmi place tot mai mult ideea lui de ne spune "te iubesc", să văd efectul declaraţiei mele asupra lui, e mult mai bine decât rapidul "şi eu te iubesc".

— Mişcă-te, Wrise, nu am toată ziua de pierdut după tine! ţipă Amber, pudrându-şi în oglindă, nasul pistruiat.

— Eu nu mă îmbrac în chestia asta. Am spus hotărâtă, aruncând jos fusta ridicolă cu materialul cutat de culoare roşie, cu adaosuri de alb pe margine – care îmi aducea aminte de fotografiile vechi ale bunicii.

— Ba o s-o îmbraci, e uniforma majoretelor şi toate o purtăm, m-am săturat de mofturile tale. Îmbrac-o! îmi ordonă Amber, ridicând-o de jos şi întinzând-o spre mine. După ziua de ieri, sigur ura ei pentru mine nu mai are limite. Am privit spre celelalte fete care erau îmbrăcate în aceeaşi costumaţie stupidă. Am oftat nervoasă şi i-am smuls fusta din mână, dezbrăcându-mi hainele şi îmbrăcându-mă în grabă în uniforma de zână dansatoare. Sunt fericită că am purtat jartierele alea noaptea trecută, altfel ravagiile care au ajuns pe materialul lor, ar fi acum pe pielea mea. Chiar şi aşa, am câteva dungi roşii ale unghiilor lui Harris şi, orice aş face, nu o să mai pot purta jartierele alea vreodată.

Fusta era scurtă şi i-am mulţumit Domnului că îmi luasem o pereche de boxeri roşi astăzi, care aveau să se vadă destul din cauza mişcărilor pe care urma să le fac, dar aşa, păreau aproape parte din uniforma. Deşi sunt sigură că lui Harris nu îi va plăcea chestia asta. Maioul roşu cu margini albe, la fel ca fusta, era scurt şi strâmt, lăsându-mi o mare parte din abdomen la vedere. Am tras de el frustrată, dar nu avea să se lungească mai mult. Îmi aminteşte de geaca lui V.

— Uau! Kath, ce tatuaj super! exclamară fetele şi m-am întors spre ele nedumerită în timp ce încercam să îmi trag fusta mai jos.

M-am încruntat puţin, dar apoi mi-am dat seama că e vorba de aripile de pe spate, care sigur se vedeau acum în toată splendoarea lor.

— Mersi, am bâiguit când toate au fugit în spatele meu pentru al vedea mai bine.

— Înger Sălbatic, eu am mai văzut asta undeva, medită Miky, frecându-şi bărbia într-un mod caraghios.

— Maşina ta! tresări ca electrocutată, arătând cu degetul arătător spre mine de parcă tocmai săvârşisem o crimă si ea se prinsese.

— Pe maşina aia roşie e acelaşi desen. Adăugă uimită şi am aprobat din cap, puţin jenată. Când va înceta Harris să mă tot pună în situaţii de genul ăsta?

— Şi pe tatuajul lui Harris. Sunt aceleaşi aripi. Se trezi la viaţa altă fată pe care mai mult ca sigur o chema Brigitte. Am expirat înfrântă. Şi răspunsul la întrebarea mea e: probabil niciodată.

— Uau, ce tare! ţopăi Miky extaziată şi am început să râd. Dintre toate fetele din echipă, de ea sunt absolut sigură că nu mă invidiază pentru relaţia cu Harris. Ba chiar pare că se bucură, având în vedere că nu o prea agreează pe Amber.

— Cum îţi faci părul? mă întrebă una dintre ele şi am privit-o confuză.

— Îl las aşa! am răspuns hotărâtă, reuşisem în sfârşit să îl îndrept şi să pot să îl port desfăcut fără să arate ca o căpiţă de fân.

— Ce? Oh, fată, crede-mă că nu vrei asta. Râse una dintre ele. O să te încurce îngrozitor, mai ales la cât e de lung.

M-am încruntat, muşcându-mi buza şi am observat că toate îl aveau prins. În cozi în vârful capului, cocuri sau împletituri complicate. Doar o singură fată îl avea liber, dar lungimea lui o împiedica să îl prindă în orice fel de coadă.

— Nu mi-l prind. Îmi place aşa. M-am îmbufnat.

S-au uitat la mine sceptice şi Miky îşi rodea unghia gânditoare, deci sigur născocea ceva. Cascada ei cărămizie era creponată şi prinsă într-o coadă care îi făcea capul mai mare decât e în realitate.

— Am o idee! sări cum făcea de obicei şi mă prinse de umeri, trăgându-mă spre banca din mijlocul vestiarului. Banca asta are amintiri nepreţuite pentru mine.

— Miky, nu vreau să îmi prind părul, o să îl stric şi mi-a luat o oră să îl îndrept azi-dimineaţă! am protestat, aducându-mi aminte în acelaşi timp de exasperarea lui Harris privind deceniul de care am

nevoie să mă pregătesc de şcoală. Mai ales că am trecut şi pe la mine să mă schimb în alte haine, pentru că nu îmi mai plăcea nimic din ce aveam la el.

— O să îl strici mai rău dacă îl laşi aşa. O să se ciufulească şi o să îţi acopere mereu faţa. Dar nu ţi-l prind, stai liniştită. Am altă idee. Chiţăi extaziată, băgându-şi mâinile în părul meu.

Am oftat înfrântă şi m-am lăsat pe mâinile ei şi restul ce s-au strâns în jurul meu, dându-i indicaţii lui Miky şi ignorând complet cerinţa mea exasperată după o oglindă.

— Au! Mă doare. Ce dracu' faci acolo? am ţipat, punându-mi mâinile în cap când mi-am simţit câteva fire de păr smulse.

— Scuze!

— Mai ai mult? am întrebat frustrată, pentru că coafura ei dura deja prea mult şi lucra doar în creştet, făcând ceva care îmi semăna cu o împletitură care durea al naibii de rău.

— Nu! Încă una şi gata, vorbi sâsâit din cauza agrafei pe care o ţinea între dinţi. Acum împletea în partea dreaptă a capului meu şi sunt curioasă ce îmi făcuse pentru că îmi simţeam restul părului încă liber pe spate.

— Gata! răsuflă uşurată după aproape un sfert de oră în care eu înnebunisem deja şi am primit în sfârşit o oglindă.

— Uau! am exclamat uimită şi surprinsă.

— Îţi place? zâmbi Miky nerăbdătoare.

— Da, am spus uimită, atingând împletiturile pe care le aveam în creştetul capului, întinzându-se pe spate şi dând impresia unei bentiţe acolo unde împletitura se termină. E uimitor, hairstylist scrie pe tine. Am lăudat-o, făcând-o să chicotească veselă. Mersi.

— Cu plăcere. Oricând. Ai un păr superb, m-aş juca în el toată ziua. Rânji făcându-mă să râd.

— Depinde câte spectacole din astea de circ avem. Am spus făcându-le pe toate să râdă.

— Fetelor, intrăm în 10 minute, stadionul e deja plin de spectatori. Au venit o groază şi de la celălalt liceu. Ne dădu de ştire una dintre majorete care era subordonata lui Amber, care, din nou, nu ştiu unde dispăruse.

— Bun, ultimele retuşuri. Bătu Miky din palme şi toate şi-au înhăţat oglinzile.

Eu m-am privit din nou, admirându-mi coafura şi machiajul meu ce era destul de intact. Optasem doar pentru tuş negru şi mascara

astăzi, pentru că Harris m-a luat la propriu pe sus din faţa oglinzii şi nu am reuşit să fac şi altceva, dar e bine şi aşa. M-am holbat la maioul pe care acum observ că erau desenate nişte urme de gheruţe negre de pisică şi în mijloc scria "Tigrii". Am ridicat din sprâncene şi probabil aşa

se numea echipa noastră. Habar nu aveam de chestia asta. Deci de asta mi-a zis Mike "tigroaică".

— Kath, ai uitat ăştia! strigă o fată după mine, întinzându-mi o pereche de adidaşi albi.

— Ce?! Cred că glumeşti. Nu pot să rămân în tenişii mei?

— Toate purtăm din ăştia, îmi explică, rugându-mă din privire să îi încalţ, şi am oftat, lăsându-mă din nou păgubaşă şi am încălţat adidaşii care mi se potriveau perfect şi aveau aceleaşi urme de gheruţe pe partea dreaptă şi două dungi roşii pe marginile de jos. Directoarea asta chiar ţine la imaginea liceului ei. Am decis să îmi dau aglomeraţia de brăţări negre jos, pentru că acum nu se prea potriveau cu ţinuta mea. Mi-am îndesat lucrurile în vestiar şi am aruncat o ultimă privire în oglinda de pe uşă, tăvălindu-mă pe jos de râs în mintea mea, pentru că nici în cele mai colorate vise ale mele nu credeam că o să ajung aşa. Adică, din nou, aşa. Chestiile astea îmi aduc aminte de fostele mele competiţii de dans şi nu pot să spun că nu e un sentiment plăcut să simt asta din nou, mai ales când Amber nu e prin preajmă.

— Kath, eşti gata?

— Da! am răspuns, încuind uşa vestiarului şi am ţipat lipindu-mă de el când m-am întors şi am dat peste o jucărie enormă lângă mine.

— Ce dracu'?! am expirat, punându-mi mâna la inimă şi papiţoiul enorm, care semăna cu un tigru pe două picioare, îmbrăcat în acelaşi maiou ca al meu, a început să râdă, la fel şi celelalte fete.

— El e mascota noastră, Kath! îmi explică Miky râzând şi m-am încruntat la pisica imensă care începuse să mârâie, uitându-se la mine.

— Mascota?! am repetat, ridicând o sprânceană. Avem şi aşa ceva?

Tigrul a mârâit jucăuş în semn că da, avem. Mă întreb cine e în interiorul capului enorm.

— Şi rolul lui care e? am întrebat, analizând costumul cu pete.

— El întreţine atmosfera, amuză lumea. Se învârte în jurul terenului şi impulsionează spectatorii.

— Credeam că noi facem asta.

— Noi susţinem echipa. Scandam şi încurajăm jucătorii.

— Aha! m-am holbat la mâţa mult mai mare decât mine, care îşi aranjă capul pe umeri. După mârâit sigur e băiat, şi pentru o secundă mi-a trecut prin cap imaginea lui Harris îmbrăcat în aşa ceva. Mi-am muşcat buza să nu izbucnesc în râs, amintindu-mi că demonul meu mă aşteaptă pe

stadion, printre spectatori, după ce mi-a promis că îl va huidui pe Zac şi se va ruga să dea eseu pentru adversari, pentru că nu îl consideră capabil să marcheze în buturi, sau mai bine să îi rupă vreun adversar gâtul.

— Mişcaţi-vă! Băieţii trebuie să intre. Apăru Amber pe uşă, era atât de bine când ea nu era prin preajmă. Se holbă la mine şi i-am observat dinţii frecându-se între ei de furie. Părul ei era prins într-o simplă coadă de cal şi mă întreb unde îi plecase strălucirea. Tenul ei era mai alb ca de obicei şi părea că nu a mai dormit de câteva nopţi. M-am scuturat capul înainte să mă apuce iar regretele.

— Da, ştiu, arăt ca o păpuşă scoasă din cutie. I-am dat peste nas, luându-mi pompoanele şi trecând pe lângă ea pentru a ieşi din sala vestiarelor. Chestia asta tocmai mă încărcase psihic pentru a o suporta următoarele 80 de minute.

Ne-am aliniat toate la ieşirea spre teren, şi pentru că eu eram printre cele mai înalte, eram pe la mijloc lângă Miky şi, bineînţeles, Amber, care stătea între noi ca un gnom între elfi.

— Pregătiţi-vă, ne ordonă, afişându-şi deja zâmbetul fals de divă, pe care nu avea să îl mai schimbe până la sfârşit.

Am auzit publicul ţipând şi am tras o gură mare de aer, simţind pentru prima dată emoţiile după mult timp.

— Doar ţipă, dansează şi fii veselă. Mă încurajă Miky, făcându-mi cu ochiul şi punându-şi mâna pe umărul meu. Mi-am dat seama că tremuram.

Am aprobat din cap.

— Acum! ţipă Amber spre fata care pleca prima şi am auzit melodia care ne făcea deschiderea. Am luat-o la fugă spre teren, aducându-mi aminte de celebrele salturi de majoretă, de zâmbetul care îţi răneşte maxilarul şi de salutatul publicului.

Tot stresul meu a dispărut când am auzit un ecou de fluierături spărgând gălăgia publicului şi mi-am îndreptat atenţia spre al treilea rând din tribune, unde Harris, alături de Ken, Mike, Keith şi Ty aveau degetele în gură şi fluierau plini de entuziasm.

Am început să râd, privindu-l pe Harris care era tot un zâmbet către mine şi mi-a făcut cu ochiul. I-am zâmbit, simţindu-mă deja mult mai bine, şi am observat-o şi pe V, aclamând veselă, plus multe alte persoane care erau pe pistă şi învăţau aici. M-am întristat puţin, pentru că, dintre toţi nebunii ăştia lipsea Jay, care acum probabil ne înjura pe patul de spital.

Am mai aruncat o privire spre Harris, făcându-i la rândul meu cu ochiul şi m-am întors, pregătindu-mă alături de celelalte fete pentru întâmpinarea băieţilor.

Pe cealaltă parte erau majoretele echipei adverse care făceau acelaşi lucru ca şi noi, străduindu-se să le iasă mai bine.

— Haideţi, băieţi! ţipară toate, aproape speriindu-mă şi am clătinat din cap, încercând să intru în spiritul lor. Aici nu e un mediu pentru mine.

Echipa noastră a intrat pe teren, Zac era primul şi cred că mi-a zâmbit când m-a văzut, dar nu sunt sigură. Nu mai purtau acelaşi echipament ca la antrenamente, tricouri fără apărători pe dedesubt. Chiar dacă nu apucasem să vorbesc deloc cu el azi, l-am văzut de câteva ori la vestiare, şi se pare că nu e supărat pe mine, deşi ochiul lui încă e vânăt pe sub tona de fond de ten. Buza părea mai bine. I-am zâmbit înapoi puţin sfios, dar totuşi eram fericită că nu e supărat pe mine şi trebuie să clarific odată situaţia asta cu el şi Harris, care sigur fierbea acum privindu-l pe Zac cum îmi zâmbeşte.

Am respirat uşurată când meciul a început şi atenţia lui Zac a fost îndreptată spre joc. Eu tresăream deseori, mai ales când se forma grămada şi chiar dacă nu ştiu prea multe despre

jocul ăsta, mi se părea mai mult o bătaie şi fugă pe teren cu mingea în braţe.

Noi nu făceam cine ştie ce, doar nişte dansuri simple, nicidecum piramidele umane pe care le învăţasem. Acelea erau pentru competiţii, care nu ştiu ce voiau să însemne, dar nu îmi place. Mascota noastră făcea tot spectacolul, învârtindu-se pe lângă teren, făcând tumbe şi luând la bătaie mascota echipei adverse, care era un vultur, după cum se numeau şi ei: Vulturii. Am impresia că Harris ţine mai mult cu ei. Bine că nu sunt ulii.

Mă plictiseam deja şi situaţia nu era deloc bună. Luasem patru eseuri, dar noi aveam doar două şi Amber mereu păşea în faţa mea, dar cel puţin aşa nu mă vedea când mă întorceam spre Harris, care părea total paralel cu jocul şi se uita doar la mine. I-am trimis un

sărut în aer şi l-a prins cu mâna, lipindu-şi apoi degetele de buze şi m-a făcut să râd încercarea lui Mike de a prinde sărutul înaintea lui.

— Uau! E prima dată când Harris vine la un meci, am auzit-o pe o fată în spatele meu în timp ce scandam nişte chestii stupide despre tigri şi puterea lor.

Am ciulit imediat urechile.

— Ce vrei să spui? am şuşotit spre ea.

— Niciodată nu a mai venit la vreun meci, nici când juca Mike. Amber se ruga mereu de el să vină, dar nu l-a convins. Spuse fata chicotind, asigurându-se că şefa nu o aude.

Am zâmbit, întorcându-mi capul spre Harris care arată ca un zeu întunecat în mulţimea de oameni, veniţi probabil de prin tot oraşul. În hainele lui obişnuite, cu braţele musculoase şi tatuate, cu părul lui negru şi aranjat într-o formă răvăşită. Stând în picioare cu braţele la piept, zâmbind drăceşte şi uitându-se doar la mine. Amintiri de noaptea trecută mi-au năvălit în minte şi corpul meu a avut o reacţie instantă, încălzindu-se şi tremurând. Zâmbetul lui se lărgi ştrengăreşte, parcă ghicind la ce mă gândesc acum. Am înghiţit în sec şi mi-am muşcat buza, întorcându-mă spre meci, pentru că începeam să transpir amintindu-mi cum arăta Harris deasupra mea noaptea trecută şi cât de sălbatică şi înnebunitoare a fost iubirea lui.

Într-un fel, eram sigură că venise aici să mă vadă pe mine, nici nu mă gândeam că voia să îl susţină pe Zac. Dar nici măcar nu a trebuit să îl rog să vină, de fapt, la început nu voiam să mă vadă în situaţia asta, dar acum mă bucur că e aici, îmi dă electricitatea lui specifică care acum se transformă în energie şi stare de bine.

Mike ţipă nervos spre Zac care fusese trântit la pământ de doi adversari, iar Harris a huiduit şi el, dar nu ca să îl încurajeze pe Zac, ci ca să felicite adversarii care l-au doborât.

Am râs şi am clătinat din cap, făcându-i semn să se potolească. Directoarea spusese că îi va ridica pedeapsa dacă face galerie, dar nu cred că se referea la galerie pentru echipa adversă.

Arbitrul a fluierat sfârşitul prime reprize şi acum era rândul nostru. Majoretele adverse erau mult mai pregătite decât noi. Îmbrăcate în uniforme albastre, scandau cât le ţineau plămânii şi aveau dansuri mult mai bune decât ale noastre. Ne jigneau prin rime, făcând glume pe seama pisicilor.

Nu ştiu ce era cu Amber, dar nu avea deloc acea energie şi tupeul specific ei, părea că se lasă deja bătută şi am observat că era tot mai palidă la faţă.

Am încercat altă scandare, dar ele ne-au tăiat-o cu alta mai bună. Adevărul e că scandările noastre erau jalnice şi nu inspirau deloc superioritate în faţa adversarului.

Mi-am întors capul spre Harris, mă încuraja să fac ceva. Dar ce Dumnezeu să fac? Nu sunt bună la chestiile astea şi fetele noastre încercau fără reuşită scandări noi.

— Hai, tigroaico, fă ceva! am auzit strigătul lui Mike şi m-am strâns ochii, plănuind să îi dau un pumn mai târziu pentru asta.

Mi-am stors creierii câteva secunde în timp ce ele râdeau de noi, scandând despre puterea vulturilor. Dacă ei râdeau de pisici, trebuiau să fie glume şi pe seama păsărilor. Îmi pare rău pentru asta, Harris Hawk, dar trebuie să scap de detenţie.

Am tras o gură mare de aer şi am păşit în faţa lui Amber, trăgând-o pe Miky după mine. Şefa adversă era o roşcată care ne privea cu superioritate şi era mult mai plină de viaţă ca Amber.

— Kath, ce faci? îmi şopti Miky speriată.

Roşcata de pe partea cealaltă a început din nou. Frate, câte mai au?!

— Noi suntem Vulturii, zburăm deasupra voastră...

— Şi noi suntem Tigrii, suntem cei buni, şi o să vă smulgem penele din cur.

Nu am nici cea mai mică idee de unde mi-a ieşit asta, dar m-am trezit strigând de una singură şi agitând pompoanele pe ritmul scandării mele, şi imediat un val de hohote de râs s-a auzit în spatele meu şi aplauze, alături de alte fluierături.

— Din nou! tresări Miky, trăgându-mă de mână şi zâmbind cu gura până la urechi, şi nu am mai aşteptat, spunând din nou scandarea alături de

ea, folosindu-ne degetele pentru a mima nişte gheare atunci când spuneam Tigrii şi pompoanele pe post de cozi la sfârşit.

Toată lumea râdea şi mascota a prins şi ea viaţa, învârtindu-se pe lângă noi.

— Pe el! Am asmuţit tigrul pe vulturul echipei adverse şi nu a avut nevoie să îi spun a doua oară, pentru că a luat din nou pasărea la ciufulit, de data asta trăgându-l doar de coadă, încurajat de public care râdea în hohote.

Am început şi eu să râd, majoretele rivale amuţiseră, şi orice ar fi scos nu putea fi mai bun decât jumulitul nostru.

— Woohoo! Aşa, tigroaico, am auzit ţipătul şi fluieratul lui Mike şi m-am întors spre el, toţi râdeau în hohote, la fel şi Harris care se ţinea de burtă de râs.

— Te iubesc, tigroaico! ţipă folosindu-şi mâinile ca un megafon şi în jur a fost linişte câteva secunde până când ţipetele au început din nou. Inima mi s-a oprit în loc, apoi a început să bubuie. Un lucru pe care doar el mi-l putea provoca. Am zâmbit, radiind de fericire, niciodată nu l-am văzut mai plin de energie.

M-am întors la treaba mea, fiind mai mult decât hotărâtă să prăjesc câteva păsărele.

Le-am şoptit fetelor următoarea rimă.

Eu am spus-o prima, pentru că trebuia să şi improvizez câteva mişcări. E complicată treaba asta.

— Păsăricilor, staţi în colivie, că sosesc Tigrii şi vă fac piftie. Voi mâncaţi şoareci de câmp, noi gazele de pământ. Voi croncăniți ca o cioară, noi mârâim ca o fiară. Vreţi să ne provocaţi? Prost plan, că o s-o încasaţi.

Publicul continua să râdă în hohote, Harris mai avea puţin şi se prăbuşea de râs, sunt sigură că legătura pe care o avea el cu o pasăre îl făcea să râdă şi mai tare din cauza scandărilor mele. Fetele mi-au copiat imediat mişcările şi am spus scandarea din nou, întâmpinându-i pe băieţi când au intrat din nou în teren. Văzuseră micuţa noastră reprezentaţie şi acum erau mult mai bine stimulaţi de public.

— Haideţi, băieţi, jumuliţi-le fulgii. Am ţipat spre ei şi chiar habar nu am ce m-a apucat, dar aveam o energie nebună. Au râs şi ei şi Zac mi-a aruncat cel mai fabulos şi mândru zâmbet al lui.

Situaţia avea să se schimbe. Jucătorii noştri erau mult mai buni acum şi am reuşit să egalăm. Am ţipat ca o nebună, ţopăind în sus de fericire. Mascota noastră a venit la noi după ce s-a săturat să jumulească vulturul, şi m-am speriat când s-a pus în spatele meu, băgându-şi capul printre picioarele mele şi ridicându-mă pe umerii lui.

Am ţipat speriată, dar am şi râs în acelaşi timp alături de public. M-am prins de capul lui, încercând să îmi ţin pompoanele şi l-am văzut pe Zac prinzând mingea.

— Hai, Zac! am ţipat fără să îmi dau seama şi sigur Harris a mârâit mai ceva ca un tigru la chestia asta.

Dar eram ochi şi urechi pe Zac, la fel şi restul publicului care tăcuse brusc şi am strâns pompoanele în mână când Zac s-a oprit şi a pus mingea la pământ.

Publicul a suspinat de teamă şi respiraţiile s-au oprit când Zac a lovit mingea cu piciorul. Balonul oval a zburat în partea adversă şi am urmărit-o toţi cu inimile în gât. A trecut la limita printre buturi, efectuând un penalty perfect.

Am strigăt de fericire, fiind aproape să cad de pe mascotă, noroc că mă ţinea de picioare.

A început să sară cu mine pe umeri şi m-am prins de capul lui, neputând să îmi stăpânesc râsul.

Publicul nostru ţipa, fluiera şi aplauda de fericire, mai rămăseseră doar 5 minute din joc, timp în care nu s-a mai marcat nimic şi noi am câştigat.

Băieţii şi-au felicitat căpitanul, apoi au fugit spre noi, fiecare a luat câte o majoretă în braţe şi mi-a îngheţat pulsul când l-am văzut pe Zac

îndreptându-se hotărât spre mine şi încercând să mă dea jos de pe mascotă. Asta nu avea să iasă bine.

Dar nu puteam adora maimuţoiul ăsta mai mult când a început să mârâie la Zac, nevrând să mă dea lui şi luând-o cu mine la fugă pe teren. Publicul a început din nou să râdă, odată cu mine, pentru că mi se luase o piatră de pe inimă. Îmi pare rău că sunt aşa distantă cu Zac şi chiar mă enervează asta, e prietenul meu. Dar ştiu că e spre binele lui să fac asta, mai ales uitându-mă acum spre Harris care arunca o privire serioasă şi demonică spre căpitanul echipei. Se pare că mascota nu îl deranja atât de tare ca Zac.

— Mersi pentru asta, am şoptit spre cel care mă ţinea pe umeri de ceva timp, dar încă se fâţâia cu mine pe lângă ceilalţi, mârâind de mama focului.

— Nu ai pentru ce, cred că tocmai i-am salvat viaţa căpitanului. I-am auzit râsul camuflat de capul de tigru şi mi se părea cunoscut. Acum chiar voiam să ştiu cine e.

— Nici nu ştii câtă dreptate ai, i-am răspuns continuând să fac cu mâna spre public şi zâmbind către Harris, când am coborât de pe umerii mascotei.

Zac se bucura alături de colegii lui şi antrenor în timp ce o voce comenta la microfon decursul meciului de azi, însoţit de câteva

mulţumiri, şi mi-am dat seama că era directoarea noastră care radia de fericire. Liceul ei susţinuse meciul şi îl câştigase şi ceva îmi spune că am scăpat de pedeapsă, mai ales când în discursul ei s-au regăsit laude şi despre majorete. Femeia asta obţine mereu ce îşi doreşte.

M-am îndreptat spre public când spectatorii începeau să se ridice şi să plece şi i-am observat pe Harris şi prietenii lui coborând.

Harris a venit la mine cu un zâmbet de un milion de dolari şi fără să spună altceva, se năpusti spre mine, ridicându-mă în braţele lui şi învârtindu-mă de câteva ori.

— Ştiam eu că poţi s-o faci, zâmbi coroborându-mi capul la nivelul lui fără să îmi dea drumul din braţe.

— Eu nu! am râs, prinzându-mă de umerii săi şi imediat buzele lui s-au presat peste ale mele. Mi-am împletit degetele în părul lui şi eram mai mult ca sigură că o parte din gestul lui era pentru a-l face pe Zac gelos, dar în momentul ăsta nu îmi pasă.

I-am simţit limba intrându-mi dominantă în gură. Doamne, e excitat. Sau supărat.

— Buhuuu, luaţi-vă o cameră. Ne huidui Mike când ajunse lângă noi.

Am început să râd şi m-am dezlipit de buzele lui Harris.

— Bună treabă, Kath, mă felicită V, luându-mă în braţe şi trăgându-mă de lângă Harris.

— Mersi, am zâmbit strângând-o la rândul meu. Arată mult mai bine, şi radia din nou în culoarea ei. Părea o floare trezită la viaţă.

— Vino aici, tigroaico, rânji Mike trăgându-mă în braţele lui şi zguduindu-mă ca un frate mai mare şi enervant. Frumoasă reprezentaţie, voiam să am şi eu o asemenea majoretă când eram căpitan. Sigur nu îmi scăpa mascota cu tine. Făcu mişto pe seama lui Harris şi i-am observat faţa schimbându-se brusc. I-am dat un cot în stomac lui Mike, făcându-l să râdă, şi Harris m-a tras din braţele lui mârâind, întorcându-mă cu spatele la el şi încolăcindu-şi braţele în jurului meu în stilul e-a-mea-şi-doar-a-mea.

Am continuat să râd alături de ei, primind felicitări de la toţi, chiar şi de la Keith care se plângea că îşi doreşte să înceapă liceul mai repede. Nu lipseau nici babysitterii mei duplicaţi, care atunci când nu aveau ordine de la domnul Stone să îmi păzească fundul, erau chiar de treabă.

Am observat-o pe Miky zâmbindu-mi entuziasmată în timp ce era îmbrăţişată de unul dintre fotbalişti, care sigur era iubitul ei. I-am

făcut cu ochiul şi a ridicat obraznic din sprâncene. Începe să îmi placă şoricioaica asta din ce în ce mai mult.

— Îmi place uniforma asta, îmi şopti Harris la ureche, coborându-şi palmele pe abdomenul meu gol.

— Hmmm, am mârâit, întorcându-mi capul spre el.

— Mă laşi să ţi-o trag îmbrăcată aşa?

Aproape am bufnit în râs, dar capul lui Harris coborî spre gâtul meu, începând să îmi muşte pielea.

— Să îţi smulg eu câteva pene din cur. Continuă şi de data asta am izbucnit în râs. Eram sigură că o să se lege de aia.

— Mmm, avem un Harris Hawk excitat aici, am rânjit întorcându-mi capul şi muşcându-l de ureche.

— Şi pregătit. Răspunse prinzându-mi mana şi băgând-o în buzunarul pantalonilor lui, m-am lăsat condusă de degetele lui şi am prins confuză o bucată de nailon în mână.

— Nu pot să cred ţi-ai luat prezervativul cu tine. Am izbucnit iar în râs, dar slavă Domnului că ceilalţi nu mai erau atenţi la noi. Mike mersese să

îl urecheze pe Zac şi restul plecaseră probabil la maşinile lor. Restul majoretelor şi al jucătorilor merseseră spre vestiare şi gândurile lui Harris îmi trimiteau fiori fierbinţi în interior.

— Situaţiile disperate cer măsuri disperate, iubito. Mi-am muşcat buza, amuzată.

— Eşti disperat?

— Obsedat!

— De cine?

— De tine!

Nu puteam să îmi stăpânesc fiorii care îmi traversau corpul de fiecare dată când îmi spunea lucruri de genul ăsta.

— Atunci, fă ceva în legătură cu asta, am rostit deja mai mult decât excitată.

— Cu plăcere! rânji la urechea mea, trăgându-mă după el şi habar nu am ce avea în cap, dar sunt curioasă să aflu.

M-a condus în jos spre vestiare şi am început să râd de nerăbdarea lui.

— Harris, îţi dai seama că sunt o groază de persoane acolo acum, nu? am râs eu.

— Au plecat, şi dacă nu, îi dau afară. Spuse cu o hotărâre definitivă, făcându-mă mai tare să râd.

L-am sărutat şi l-am oprit înainte să deschidă uşa vestiarului.

S-a bosumflat când i-am făcut semn să aştepte şi am deschis uşa, deja auzind zgomote în spatele ei.

Nu era nimeni la vestiare, dar se auzeau zgomote de la duşuri. Zgomote nu tocmai obişnuite pentru o adunătură de majorete vesele. Păreau strigăte disperate.

I-am făcut semn lui Harris să mă aştepte la uşă şi am mers spre duşuri. Acolo le-am găsit pe toate fetele îngrămădite la uşă, bătând disperate în ea şi implorând-o pe Amber să iasă afară.

— Ce se întâmplă? am întrebat puţin speriată.

— Amber s-a închis înăuntru şi nu vrea să iasă. Nu ne răspunde şi mi-e teamă că a făcut ceva. Spuse una dintre fetele care era mereu după ea şi vedeam lacrimi în ochii ei. Pentru o secundă, am uitat de ura pentru Amber, şi teama din ochii fetei din faţa mea m-a speriat.

— Amber, deschide uşa! am spus, bătând cu palma în ea. Haide, nu are niciun rost să te închizi acolo. Am continuat fără să primesc vreun răspuns. În mod normal, Amber mi-ar fi răspuns cu o replică acidă, înjurându-mă şi ţipând să plec. Ceva nu e în regulă.

— Amber, te rog, deschide uşa! aproape am implorat-o bătând din nou. Nu se auzea nimic din interior.

— Sunteţi sigure că e aici? am întrebat, verificând încă odată clanţa încuiată.

— Da, am văzut-o eu intrând când ne-am întors la vestiare. Nu arăta deloc bine. Îmi răspunse una dintre fete.

— Amber! am ţipat din nou, bătând mai tare în uşă, şi când nu am primit niciun răspuns, m-am întors la Harris. Dacă cineva o poate scoate de acolo, mă enerva să recunosc, dar el e acela.

Mă aştepta pe hol, vorbind la telefon, deci probabil de asta nu îmi auzise strigătele.

A închis repede când m-a văzut mergând spre el şi a zâmbit, dar gândul meu nu mai stătea la planurile lui.

— Harris, am nevoie de ajutorul tău. I-am cerut serioasă.

— Ce s-a întâmplat? Şi expresia lui se schimbă, imitând-o pe a mea.

— Amber s-a închis la duşuri şi nu vrea să iasă. Nu răspunde şi la cât am strigat-o eu, nu îi stă în fire să nu îmi răspundă.

— La dracu'! înjură Harris, privind în altă parte şi muşcându-şi buza.

— Dacă a făcut ceva? Trebuie să mă ajuţi s-o scoatem de acolo.

Clătină din cap.

— Nu a făcut nimic, e bolnavă. Îmi răspunse serios, prinzându-mă de mână şi trăgându-mă spre vestiare.

— Ce!? Cum adică e bolnavă? Ce are? am întrebat speriată.

— E diabetică! Caută-i în geantă şi trebuie să găseşti o trusă cu seringi şi flacoane. Spuse lăsându-mă la vestiare şi am rămas ameţită în încăpere, încercând să îmi dau seama care e vestiarul lui Amber.

— Miky! am strigat când am realizat că nu am nici cea mai mică idee şi nu aveam timp să le verific pe toate. Auzeam deja strigătele lui Harris şi loviturile lui mult mai puternice în uşă.

Miky a apărut speriată, şi după ce am întrebat-o de vestiarul lui Amber, i-am căutat prin geantă şi am găsit micuţa borsetă de care îmi spusese Harris.

Am fugit spre duşuri când Harris tocmai a lovit cu piciorul în uşă, deschizând-o cu o izbitură de perete. A intrat rapid înăuntru şi am fugit după el, rămânându-mi inima în loc când am văzut-o pe Amber inconştientă pe jos.

Harris s-a aplecat lângă ea, ridicându-i capul şi zguduind-o în timp ce îi striga să se trezească.

Înspăimântată, am fugit lângă ei, îngenunchind lângă Amber şi desfăcând trusa.

— Harris, am suspinat pierdută, pentru că nu aveam idee ce să fac cu lucrurile dinăuntru. El o luă repede, scoţând o seringă şi un flacon cu o substanţă incoloră, pe care a injectat-o în partea dreaptă a abdomenului lui Amber.

— Ce are? le auzeam pe fete întrebând şi se pare că Amber nu spusese la prea multă lume de boala ei.

— Ar trebui s-o ducem la spital. Am propus.

— Nu, o să-şi revină, îmi răspunse Harris, ridicând-o în braţele lui.

— S-o scoatem de aici, spuse ieşind cu ea de la duşuri şi aşezând-o pe banca din mijlocul vestiarului.

Harris i-a aşezat capul în poala lui, în timp ce o striga şi îi dădea palme uşoare peste faţă. Asta mi-a adus aminte de momentul în care eu am căzut la antrenamente şi Harris m-a prins. Acum suntem cam în aceeaşi situaţie, dar spre deosebire de Amber, eu nu eram furioasă pe apropierea dintre ea şi Harris. Tot ce îmi doresc e să se trezească.

Harris părea că se gândeşte şi el la asta şi deseori se uita la mine, asigurându-se parcă să nu mă deranjeze ceea ce face.

M-am apropiat mai mult de ei, observând pielea palidă şi transpirată a lui Amber.

Fără să îmi dau seama, i-am prins mâna, strângând-o în palmele mele. Se simţea foarte rece şi fără vlagă. Situaţia era chiar ironică, acelaşi lucru l-a făcut şi ea, dar în dorinţa de a mă azvârli de lângă iubitul ei. Însă, pentru câteva clipe, nu o mai uram atât, şi mă gândeam la ea ca la o soră. Ştiu că trecuse prin multe şi avea unele motive să mă urască, totuşi nu am gândit niciodată atât de departe încât să îi vreau răul cu adevărat.

Harris mă privea cu o faţă de "ce s-a ales din planurile noastre" şi i-am zâmbit trist înainte ca Amber să înceapă să se mişte uşor.

Şi-a strâns ochii, înghiţind puternic în sec şi i-a deschis ameţită şi slăbită.

— Amber! o strigă Harris din nou, zguduind-o pentru a se trezi de tot.

— Harris, şopti ca în vis, uitându-se în sus la chipul său. Aproape m-a durut asta. Şi nu pentru că se uită aşa la iubitul meu, ci pentru că realizam cât de mult Amber încă îl iubeşte pe Harris.

— Amber, de ce nu ţi-ai mi-ai făcut injecţiile? Harris îi vorbi pe un ton calm, dar totuşi critic, şi a înghiţit din nou în sec, privind în jur, realizând că nu e în niciun vis cu demonul ei păzitor.

Privi speriată la mâinile mele care o ţineau pe a ei şi am eliberat-o repede înainte să şi-o smulgă ea.

— Poate pentru că nu mai are niciun rost, spuse sec, dar totuşi dur, ridicându-şi capul din poala lui şi punându-se ameţită pe picioare.

Amber îşi luă geanta şi ieşi din vestiar fără vreun alt cuvânt, lăsându-ne pe toţi şocaţi şi confuzi.

Am oftat, ridicându-mă în picioare şi Harris mă prinse de mână, uitându-se atent la mine.

— Du-te după ea. Am spus după câteva secunde de gândire.

— Ce?! întrebă surprins şi mirat.

— Du-te şi vorbeşte cu ea. Tu eşti singurul pe care îl ascultă. Convinge-o să nu mai facă tâmpenii din astea şi du-o acasă.

Harris respiră adânc, uitându-se nedumerit la mine.

— Du-te, Harris. Nu îmi pasă cât mă urăşte, nu vreau s-o văd moartă. I-am spus serioasă.

— Nu e nimic ce aş putea discuta cu ea. Nu ce şi-ar dori ea. Se încruntă.

— Încearcă. Ştiu că poţi manipula oamenii. Am spus ultima parte mai încet, traficant sau nu, Harris e bun să îi facă pe oameni să fie de acord cu el.

Oftă exasperat şi îşi scoase cheile din buzunar.

— Aşteaptă-mă în maşină. Încerc să vorbesc cu ea şi îl pun pe Mike s-o ducă acasă.

— Du-o tu, mă poate duce Mike pe mine.

Harris mă privi, *spunându-mi* că i-am dat deja destule de făcut şi am aprobat din cap, luându-i cheile din mână.

Mă sărută scurt înainte să îmi şoptească că nu durează mult şi să iasă din vestiar.

Am respirat adânc, strângând cheile în mână.

— Kath, ce naiba faci? am auzit-o pe Miky în spatele meu cu o voce acuzatoare.

M-am întors nedumerită spre ea şi am văzut că atenţia celorlalte fete era îndreptată spre mine.

Miky s-a uitat nervoasă la ele, apoi m-a prins de mână şi m-a tras afară din vestiar.

— Ascultă-mă! Nu te lăsa păcălită de trucurile lui Amber. Tocmai ţi-ai trimis iubitul în ghearele ei. Ce naibii e în capul tău? mă certă şuşotind şi uitându-se încruntat la mine.

— E complicat, Miky… am spus după câteva secunde de gândire.

— Nu! Nu e nimic complicat. Jigodia aia ţi-ar rupe gâtul dacă ar putea. Uite, tu nu şti cum era Harris înainte, dar eu ştiu. Noi ştim. Amber ştie, şi moare când îl vede cum se comportă cu tine acum. Harris Stone să strige în gura mare pe un stadion plin că iubeşte o fată. Aşa ceva nu se întâmplă. Confesiunea lui Miky aproape m-a făcut să râd.

— Vorbesc serios! Nici nu cred că i-a spus asta vreodată lui Amber. O auzeam de multe ori

plângându-se lui Callie că nu ştie cum să îl apropie pe Harris de ea. Ea ştia că el nu o iubeşte şi o ţinea doar pentru satisfacţiile din pat, dar iubea ea pentru amândoi. Amber e obsedată de Harris şi sunt mai mult ca sigură că dacă ea nu îl poate avea, o să facă tot ce îi stă în putinţă să nu îl ai nici tu.

— Harris nu e aşa de uşor de manipulat, crede-mă.

— Nu, dar tu eşti! El nu a cedat în faţa acelei poze pe care ţi-a făcut-o ea cu Zac. Dar dacă acum, în timp ce ei discută, ea se înfige în el şi îl sărută şi cineva le face o poză. Tu ce o să faci? Kath, o cunosc pe Amber. Habar nu ai de ce în stare atunci când îşi doreşte ceva.

— Nu suntem în filme, Miky.

Îşi dădu ochii peste cap, disperată.

— Ţine-l pe Harris departe de nemernica aia. Aproape îmi ordonă şi am şuierat, realizând că are dreptate.

— Voi doi sunteţi prea epici împreună, şi o să sar eu la gâtul ei dacă nu o faci tu, înainte să apuce să îşi înfigă ghearele în relaţia voastră. Miky îşi lua în serios rolul de înger păzitor al cuplului Karris, iar eu am început să râd.

Am intrat înapoi în vestiar, unde restul fetelor erau deja la duşuri, şi am intrat şi eu. Mi-am dezbrăcat uniforma de majoretă şi am îndesat-o în

rucsacul de antrenament, mormăind stresată, pentru că nu aşa plănuisem să scap de hainele astea.

Am prelungit duşul, încercând să nu îmi ud părul şi încercând din răsputeri să nu mă gândesc la discuţia pe care o avea Harris cu Amber şi la felul cum încerca ea să îl tragă de partea ei.

Am ieşit ultima de la duşuri, după ce le-am rugat pe celelalte să nu mă aştepte. Voiam să fiu singură şi nu aveam nevoie de cineva să îmi repete greşeala pe care o făcusem.

M-am îmbrăcat în hainele mele, trăgând cât puteam de timp. Mi-am tras pe mine rochia pe care Harris mă implorase să o iau, care era mai degrabă un maiou lung care îmi ajungea la coapse, negru, dar care se mula perfect pe corpul meu. Nu mă dădeam în vânt după fuste, dar a trebuit să îi fac pe plac după ce l-am târât la mine acasă să mă schimb. Am încălţat tenişii negri care îmi treceau peste glezna şi făceau rochia să arate mult mai bine. Părul l-am lăsat la fel cum îl făcuse Miky, mi-am luat geanta şi rucsacul cu uniforma şi am luat o gură mare de aer înainte să ies din vestiar.

Astăzi făcusem doar trei ore, eu şi Harris niciuna pentru că lipsisem din cauza întârzierii de azi-dimineaţă şi a vizitei la Jay, unde m-am ocupat şi de partea care îl scapă pe Harris de prezervative în scurt timp.

Mergeam rapid pe holul gol, aranjându-mi brăţările pe mână. Am ieşit în parcare şi, spre uşurarea mea, era goală. Am zărit maşina lui Harris la câţiva metri de mine şi am mers spre ea, învârtind cheile în mână. Am descuiat-o, mârâind printre dinţi când am realizat că a lui Mike e parcată chiar lângă ea. Oare unde sunt? Ce le ia atât?

Începeam să îi dau dreptate lui Miky din ce în ce mai mult. Cu toate că nu îmi doresc ca idioata aia să nu mai facă asemenea prostii care să îi pună viaţa în pericol, mă îndoiesc că va asculta ce are Harris de spus şi nu îşi va spune propriul ei punct de vedere referitor la mine.

Învârteam cheile Ferrari-ului în mână, mulţumind cerului că geamurile maşinii erau fumurii şi nu putea să mă vadă.

Mi-am aprins o ţigară din cauza stresului în timp ce aşteptam, şi după alte câteva minute în care am fiert în suc propriu, i-am văzut ieşind din şcoală şi eram oarecum uşurată că Mike e cu ei.

Amber părea furioasă, mergea în faţa lor, şi când au ajuns la maşină, mi-am dat seama că mă înecam în propriul fum şi nu puteam deschide geamul, dar asta nu m-a oprit să trag mai departe din ţigară.

S-a întors brusc spre Harris.

— O să vezi că am dreptate. Ce se naşte din pisică, tot şoareci mănâncă şi o să îmi facă plăcere să te văd şi pe tine zdrobit aşa cum m-ai zdrobit tu pe mine. Iar atunci, tot la mine o să te întorci, Harris. I-o spuse ca pe o prezicere şi am strâns ţigara în mână.

— Nu îţi mai face griji de zdrobirea mea şi încetează să te mai răneşti singură. Gândeşte-te la mama ta. Îi spuse Harris, uitându-se fix în ochii ei.

— De ce îţi pasă? Pe ea o iubeşti, mie nu mi-ai spus niciodată asta. Îl acuză şi m-au trecut fiorii, aducându-mi aminte de ce îmi spusese Miky.

— Nu îmi place să mint când vine vorba de ce simt, Amber. Ai ştiut de la început ce e între noi şi ai acceptat. Dar asta nu înseamnă că îmi place să te văd distrugându-te dintr-o prostie.

— Prostie?! Deci iubirea mea pentru tine a fost o prostie? Poate pentru tine da, până la urmă, doar prezenţa mea în patul tău era importantă. Dar gândeşte-te aşa, Harris: iubirea ta pentru ea e o prostie?

Am rămas fără aer, la fel şi Harris, iar Mike, care se simţea în plus, a intrat în maşina lui.

— Nu! Dar eu nu am însemnat pentru tine ce înseamnă ea pentru mine, Amber. Răspunse Harris hotărât şi m-am căit că nu am rămas în

vestiar. Discuţia asta îmi crea disconfort. Harris privea din când în când spre Ferrari, nefiind sigur dacă sunt înăuntru sau nu.

— Asta crezi tu!

— Amber! Îmi pasă de tine. Te-am ales cu un motiv, poate că nu am reuşit să mă îndrăgostesc de tine, dar asta nu înseamnă că nu am ţinut la tine. Dar încetează să îţi mai creezi speranţe că noi doi vom mai fi vreodată împreună. Tu ştii ce înseamnă iubirea pentru mine, ştii când ţi-am spus că o să îţi ofer totul dacă mă faci să mă îndrăgostesc de tine. Nu ai reuşit asta.

— Şi crezi că nu am încercat? ţipă la el. Doamne, mi-aş fi vândut sufletul pentru dragostea ta.

Discuţia asta este atât de derutantă pentru mine, nu ştiu dacă mă enervează sau mă întristează din cauza suferinţei lui Amber.

Harris oftă şi închise ochii, ştiu că îl durea şi pe el.

— Pur şi simplu nu a fost să fii tu. Tu sau cele de dinainte. A fost ea. Inima mea s-a deschis şi s-a închis odată cu Katherine. Nu vreau să te văd rănită, mai ales din cauza mea, deci continuă-ţi viaţa. Sunt sute de băieţi care îşi doresc să fie cu tine şi care să te iubească cu adevărat, nu aşa cum am făcut-o eu.

— Când Katherine o să îţi spună acelaşi lucru, o să realizezi şi tu cât de uşor e s-o spui, şi cât de greu e să o faci! vorbi Amber fără vreo expresie, se întoarse spre maşina lui Mike şi izbi portiera în urma ei, încă îmbrăcată în uniforma de majoretă.

L-am observat pe Harris expirând adânc când Mike a trecut cu maşina pe lângă el şi am deschis geamul, lăsând să iasă afară fumul care mă îneca deja. Când m-a observat, Harris m-a privit de parcă şi-ar fi dorit să nu fiu aici şi să aud toate astea. Am ieşit din maşină şi mi-am dres gâtul, stingând ţigara pe trotuar.

Harris veni spre mine, luându-mă în braţe şi lipindu-şi obrazul de al meu.

— Harris, să nu o crezi. Ştii că niciodată nu ţi-aş face asta. I-am şoptit, cuprinzându-i în pumn părul de la ceafă.

— Ştiu, iubito. Mi-ai acceptat deja destule ca să nu mă mai îndoiesc de asta. Dar mi-e teamă că Amber nu va renunţa aşa uşor să îmi demonstreze că nu eşti bună pentru mine. Am oftat, trăgându-i capul pentru a mă uita în ochii lui.

— Oricât aş urî să recunosc asta, te iubeşte şi o înţeleg. Mă pun în pielea ei şi probabil eu aş fi omorât-o deja pe cea care mi te-ar fi furat. Chicoti, sărutându-mă pe frunte.

— N-am fost niciodată al ei ca să mă furi, iubito. Ţi-am spus că nu ţi-am dăruit inima, pentru

că tu eşti inima mea. Şi ca să mă fure cineva, trebuie să ne fure pe amândoi, pentru că eu nu pot să trăiesc fără tine. Zâmbi şi am chicotit, clătinând din cap.

— Un demon profund. Nu vezi aşa ceva în fiecare zi. Am glumit, ridicând din sprâncene.

Râse.

— Numai un înger sălbatic poate provoca asta, spuse şi se lipi de buzele mele, sărutându-mă cu acea pasiunea sufocantă care îmi oprea inima în loc.

— Te iubesc! i-am spus că să fiu sigură că ştie asta şi nu i-am dat drumul la buze când părea că vrea să îmi răspundă.

Am urcat în maşină şi, de parcă nu avusesem destule surprize pe ziua de azi, Harris mi-a spus că cineva vrea să vorbească cu mine. Şi acel cineva e Carter.

Habar nu am ce voia să vorbească omul ăla cu mine, dar Harris m-a liniştit, spunându-mi că vrea doar să se asigure că el nu mă sechestrează să nu fug la poliţie. Deşi asta era probabil felul lui Harris de a îndulci lucrurile. Sunt mai mult ca sigură că un interlop nu e tocmai încântat că o puştoaică află toate secretele afacerilor lui. Mi-am amintit de felul în care Carter nu voia să îl lase pe Harris să mă ia cu el duminică noaptea şi nu cred că siguranţa mea era cea de care îi pasă lui.

Nu mă aşteptam ca şeful Carter să locuiască într-un garaj la fel ca oamenii lui, dar nici la ce am văzut în faţa ochilor când Harris a trecut de porţile metalice. Locul ăsta e mai mult decât regesc.

Aleea care ducea spre casă era înconjurată de copaci şi tufişuri înalte, tunse milimetric într-o formă dreptunghiulară. O grădină care îmi aducea aminte de palatele din Shanghai. Statui cu animale peste tot, bodyguarzi şi un conac care îmi rănea gâtul când priveam până în vârful lui. Nici podeaua bucătăriei mele nu e mai sclipitoare şi curată ca plăcile albe de granit din curte.

Harris a început să râdă când am coborât din maşină, probabil din cauza holbatului meu.

— Aici locuieşte Carter? am întrebat încă uimită. Şi în sfârşit adevărata lume a gangsterilor se aşterne în faţa mea.

— Da! răspunse râzând.

— Uau! am exclamat şi Harris m-a tras de mână spre zecile de scări care duceau la intrarea în castelul de secolul 21. Am observat că în curte era un crater enorm, înconjurat de scări la interior care

duceau spre o piscină imensă, înconjurată de plante şi palmieri. Sfinte Sisoie! Curtea îmi ducea puţin spre cea a unei închisori, una extrem de bine

modernizată, dar am sesizat starea de alertă prezentă în reşedinţa regească.

Unul dintre bodyguarzi mi se părea cunoscut, puteam să jur că e unul dintre cei care ne-au luat luni dimineaţă din munţi. Dar nu ştiam care şi nu îmi mai aminteam numele lor. El mi-a confirmat că mă cunoaşte, zâmbindu-mi prietenos şi mişcându-şi capul într-o formulă de salut. I-am zâmbit înapoi, puţin jenată că nu îmi aminteam nici numele lui, dar mai mult ca sigur era cel care îmi dăduse apă.

Am intrat cu Harris în vilă şi nici aici situaţia nu era aşa cum o prevăzusem eu. Mă simţeam ca întoarsă în timp. Totul în jur era creat şi decorat din lemn. O culoare închisă şi strălucitoare. Doar podeaua nu îmi puteam da seama din ce e făcută, dar avea o culoare neagră-mată care scotea în evidenţă sunetul celui mai mic pas. Scările care duceau spre etaj erau enorme, masive şi construite din acelaşi material lemnos, acoperite pe mijloc de un covor roşu-sângeriu.

Am înghiţit în sec, simţindu-mi aerul uscându-se din cauza zecilor de flori de prin jur, toate de aceeaşi naţie, dar de culori diferite, de la roz la roşu, până la alb şi violet, care se întindeau pe pereţi şi dominau în ghivece enorme, ca nişte copaci de interior. Dar cel mai important; nu puteam trece cu vederea cele trei exponate

aşezate pe socluri din marmură, care întruchipau perfect siluetele unor lei împăiaţi, ce păreau însă atât de reali încât îmi era teamă că în orice secundă vor coborî şi se vor năpusti asupra noastră. Doi dintre ei erau aşezaţi la baza scărilor de o parte şi de alta a acestora şi altul într-o parte a livingului, lângă fotoliile şi canapeaua impunătoare care înconjurau o masă de sticlă masivă, ce avea drept picior ceva ce semăna cu trunchiul unui copac, iar rădăcinile îi erau suport.

Am prins mâna lui Harris şi el a chicotit.

— Surprinzător, huh? şopti trăgându-mă mai în interiorul încăperii enorme şi am observat colecţia de arme vechi de vânătoare aranjate sistematic pe un panou decorat cu catifea roşie, pe unul dintre pereţii din spatele fotoliilor. M-am strâmbat, analizând suliţele şi săbiile ce păreau medievale.

— Da! Carter e şi braconier în timpul liber?

Harris râse uşor.

— Ai putea spune şi aşa. Dar un braconier cu licenţă. Continuă să chicotească şi eu am strâmbat din nas. Uram vânarea de animale, mai ales când nu avea niciun scop întemeiat şi motivul era satisfacerea unor plăceri stupide şi atârnarea corpurile moarte pe pereţi.

— Uite pe cine avem noi aici! am auzit vocea lui Carter şi ne-am întors amândoi spre el. Coborî

rapid scările spre noi, având celebrul său zâmbet numai bun de reclamă la pastă de dinţi.

— Bună, Katherine! Mă bucur să te revăd, mă salută zâmbind şi îmi întinse mâna.

— Şi eu, am spus cu jumătate de gură şi de zâmbet, dând mâna cu el. Harris părea puţin tensionat, amenințându-l pe Carter din priviri să aibă grijă ce spune. Iar mă simţeam întoarsă la partea în care nu ştiu nimic despre ei şi caut explicaţii în afirmaţii despre negustori de moarte.

— Haideţi să ieşim pe terasă, e o zi superbă azi. Propuse, prinzându-ne pe amândoi de după umeri şi trăgându-ne în cealaltă parte a livingului, opusă canapelelor, unde pereţii erau din sticlă şi reflectau paradisul care se afla la exterior.

— Să nu te sperii, îmi şopti Harris, şi l-am privit confuză însă doar zâmbea uşor.

Carter deschise uşa enormă pe şine şi un copil mic sigur s-ar izbi de pereţii ăştia aproape invizibili dacă s-ar juca în casă.

Afară, aceeaşi poveste cu animale moarte, răspândite peste tot. Dar de data asta în statui albe, ce străluceau în lumina soarelui. În depărtare am zărit ceva ce semăna oarecum cu un teren de golf şi în jur aceleaşi flori care erau şi în casă, doar că mult mai mari şi întinse peste tot.

— Ce flori sunt astea? l-am întrebat pe Harris în timp ce mergeam după Carter spre o masă exterioară împletită din lemn.

— Lendri! îmi răspunse şi am aprobat din cap. Mi se păreau cunoscute şi mă întreb de ce are omul ăsta atâtea flori otrăvitoare în casă.

Ne-am aşezat pe fotoliile albe din jurul mesei şi eu am privit în jos. Podeaua pe care era aşezată masa era din sticlă şi am sărit în scaun când am văzut că sub noi se afla o cuşcă în care se plimbau câţiva tigri. Mi-am urcat picioarele pe scaun şi Harris a început să râdă alături de Carter.

— Nu-ţi face griji, tigroaico, sunt de-ai tăi. Nu o să îţi facă niciun rău. Am expirat şocată. Deci de asta îmi spusese Harris să nu mă sperii.

— De ce îi ţii aici? am întrebat privind la mini jungla de sub noi. Chiar dacă erau închişi într-o cuşcă, spaţiul dinăuntru era uimitor amenajat. Un lac mic în mijloc, roci mari care se încălzeau la soare, pe care unul dintre tigri dormea ca un pisoi tolănit. Altul savura o bucată de carne, iar celălalt, mai mic, sărea pe crengile din interior, aranjate uniform, dând impresia unui copac doborât şi câteva dintre ele ajungeau până la noi. Parcă luam masa pe un nor transparent, deasupra junglei amazoniene.

— Mi-a fost milă să îi omor. Sunt familie. Îmi răspunse Carter zâmbind şi coborându-se spre podeaua din sticlă.

— Să îi omori?! am repetat şocată.

— Vânătoarea e pasiunea mea. Dar am dat de frumoşii ăştia într-o expediţie în Africa şi mama tocmai născuse puiul. Mi-a fost milă de ei, dar am obţinut autorizaţia pentru ei şi i-am adus acasă.

— Nu ştiam că vânătoarea e legală în Africa. Am spus deranjată şi l-am observat pe Harris privindu-mă mândru. Cred că nici pe el nu îl încântă prea tare pasiunea lui Carter.

— Orice poate deveni legal dacă ai contul destul de generos. Îmi făcu cu ochiul şi m-am strâmbat scârbită. Chiar dacă dungaţii ăştia păreau destul de fericiţi aici, nu puteam spune acelaşi lucru şi despre cei care zăceau împăiaţi prin casă.

— Cel care doarme e masculul, Saber. Cea care mănâncă e mama, Pathera şi argintul viu care fuge de colo-colo e puiul lor; Sasha. E mascul şi are 3 luni. Vino aici. Mă chemă Carter, prinzându-mă de mână şi trăgându-mă de pe fotoliu. Am coborât în genunchi alături de el în spatele fotoliilor, îmi era teamă că sticla se poate sparge şi noi am fi următoarea masă a mămicii mâncăcioase.

— Sasha, vino aici băiete! strigă Carter, începând să bată cu palma în sticlă şi am tresărit

speriată, vrând să mă ridic, dar Carter mă opri râzând.

— Nu, aşteaptă!

— Sasha! îl strigă din nou şi puiul a tresărit curios, ridicându-şi capul şi, într-o secundă a ţâşnit pe crengile din jurul cuştii, urcând şi ajungând spre noi.

Am zâmbit uimită când puiul de tigru a ajuns chiar sub noi şi, ridicându-se în două lăbuţe, a atins partea de jos a sticlei.

Carter şi-a pus o palma în dreptul lăbuţelor lui şi m-a îndemnat să fac la fel. Am început să râd şi l-am observat pe Harris stând pe vine în spatele meu. Puiul răgea cu un glas gros de pisică, uitându-se la Carter şi parcă aşteptând o recompensă după reprezentaţia asta.

Carter râse.

— Ce vrei? Vită?! vorbi şi tigrul miorlăi din nou ca un motan mare şi răzgâiat şi era atât de drăguţ că mi-aş fi dorit să nu fie sticla asta între noi şi să îl pot atinge. Întotdeauna mi-au plăcut tigrii.

— Fugi! îi spuse Carter făcându-i semn spre unul dintre îngrijitorii care se aflau jos, şi îndată ce întoarse capul, Sasha ţâşni ca un iepure, coborând repede şi primindu-şi bucata suculentă de carne printr-o deschizătură specială.

Începu să o molfăie imediat, uitând de noi şi toţi am început să râdem.

Am analizat atent cuşca, părea să aibă mai bine de 30 de metri, la fel şi mansarda de sticlă de deasupra. Locul ăsta îmi aduce aminte de melodia "Gangsta's Paradise" a lui Coolio.

Ne-am întors înapoi la masă şi am observat că acum pe ea se afla o tavă cu diferite băuturi alcoolice şi sucuri de fructe.

— Serveşte-te cu ce vrei, Kath! mă îndemnă Carter întinzând tava metalică spre mine şi am luat un pahar de suc acidulat şi incolor, la fel ca Harris.

După prima gură mi-am dat seama că e Sprite. Carter a luat alt pahar mai mic şi lat în care se afla o substanţă maronie, care sigur era alcool, şi şi-a aprins o ţigară alături de Harris.

Îmi întinse şi mie una, dar am refuzat. Încă mă mai ustură gâtul după cea din maşină.

— Deci, de ce ai vrut să mă vezi, Carter? am spus, nevrând să mai amân întrebarea asta.

Carter zâmbi, lăsându-şi fumul să iasă printre buze şi aşezându-se mai confortabil în fotoliul din piele albă.

— Voiam să mă asigur că nu eşti drogată sau Harris nu te ţine încuiată în casă după ce s-a întâmplat duminică noaptea. Râse şi mi-am dat ochii peste cap.

— Sunt foarte bine, dar tu nu trebuia să fii în Brazilia? am ridicat din sprâncene şi poate spusesem o prostie, dar puteam să mă joc şi eu de-a gangsterul bun la vorbe.

Carter ridică din sprâncene, uimit.

— De unde ştii de asta?

— Telefoanele tale întrerup de multe ori chestii importante. Am spus, lăsându-mă pe spate în fotoliu şi aşezându-mă picior peste picior, având totuşi grijă la fusta de pe mine.

Carter mă privi din nou uimit şi Harris izbucni în râs.

— Are dreptate, mă susţinu Harris, luând altă gură din sucul lui şi privind şiret şi obraznic spre picioarele mele. Mi-am muşcat uşor buza şi am băut din pahar, să îmi maschez rânjetul.

— Ei, îmi cer scuze, atunci, spuse Carter, recăpătându-şi zâmbetul şi am chicotit şi eu.

— Dar ca să îţi răspund la întrebare, plec diseară şi ceva îmi spune că din cauza ta mi-am pierdut omul de bază. Mă acuză, uitându-se mijit la Harris.

— Nu răspund pentru faptele mele. Am spus detaşat, ridicând o mână şi făcându-i pe amândoi să râdă.

— Îmi place fata asta din ce în ce mai mult, spuse uitându-se uimit la Harris şi el ridică obraznic din sprâncene. Mi-am dat ochii peste

cap, bând din nou din suc şi abţinându-mă să îi spun că sunt chiar aici.

— Bănuiesc că nu trebuie să îţi mai spun deja că tot ce ştii acum…

— Nu pot să spun nimănui. Da, Carter, conştientizez şi eu asta. Doar nu crezi că aş folosi afacerile cu arme ale iubitului meu ca subiect de bârfă cu fetele? l-am întrerupt serioasă, lăsându-l din nou uimit. Dacă tot am ajuns până aici, trebuie să mă conformez, şi ştiu că dacă par slabă şi vulnerabilă în faţa unui asemenea om, e capabil să mă spulbere din două vorbe.

— OK! Atunci, am rezolvat. Totuşi, dacă te desparţi de Harris, sper că nu plănuieşti să îl predai poliţiei.

— Carter! îl mustră Harris nervos. Acesta îl privi spunându-i că e doar curios. Ştiu că îşi foloseşte mintea de gangster pe mine şi trebuie să îi ţin piept.

Am zâmbit, aplecându-mă puţin spre el.

— Tu ai spus că orice se cumpără în lumea asta. Ceva îmi spune că orice dovadă aş avea eu împotriva voastră, tot a-ţi reuşi să scăpaţi. În plus, să îmi pun în cap o reţea de infractori nu e pe lista mea cu lucruri de făcut în viaţa asta.

Carter zâmbi din nou, mai mult decât satisfăcut de răspuns, deşi nu îmi place partea în

care el prevedea despărţirea mea de Harris. Ridică paharul spre mine.

— Acum înţeleg eu de ce e Harris aşa obsedat de tine. Râse, făcându-mă şi pe mine să îl urmez.

— Şi gelos! completă brunetul, privindu-mă pe sub sprâncene, şi am clătinat din cap, încă zâmbind.

— Cu o asemenea fată, Stone, la ce te aştepţi? Conflictul cu Joshua a fost nimic. Spuse Carter şi am înghiţit în sec, aducându-mi aminte Joshua. Nu îl mai văzusem la şcoală zilele astea şi mă înfior gândindu-mă cât de tare l-a ameninţat Harris să nu se mai apropie de mine.

— De fapt, dacă stau bine să mă gândesc, conflictul dintre voi a început demult. Din cauza fratelui său, nu? continuă Carter, întorcându-se uşor nedumerit spre Harris care se albise la faţă într-o secundă, făcând ochii mari şi ameninţându-l din privire să tacă din gură.

— Da, şi acum a împărţit şi Joshua aceeaşi soartă ca el. Oricum nu mi-a plăcut niciodată puştiul ăla. Prea rebel, nu semăna deloc cu Marcus. Îşi răspunse Carter singur la întrebare, luând altă gură din paharul de băutură.

— Stai!? Cum adică aceeaşi soartă cu fratele lui? Joshua are un frate? am întrebat complet rătutită de noua informaţie. Am privit spre Harris,

al cărui chip împietrise, apoi spre Carter care ne privea nedumerit pe amândoi.

— Credeam că i-ai spus tot. Vorbi spre Harris.

— Cine e fratele lui Joshua? am repetat nervoasă.

— A fost! mă corectă Carter, privind spre Harris.

— Taci dracu' din gură! mârâi acesta spre şeful său.

Mă uitam la ei cum îşi aruncă priviri tăcute şi m-am încruntat ameţită, deşi câteva lucruri începeau deja să prindă sens.

— Harris, ce s-a întâmplat cu Joshua? l-am întrebat, privindu-l fix şi tremurând de groază.

— Harris! am insistat când am văzut că nu îmi răspunde şi îşi muşca buza de jos, stresat.

— E mort! îmi răspunse sec şi am scăpat paharul din mână. Noroc că era gol.

Harris se ridică spre mine, dar l-am oprit, ţinându-l la distanţă, simţindu-mi respiraţia intensificându-se.

— Cine l-a omorât? De ce? am răsuflat speriată, ridicându-mă de pe scaun.

— Katherine, calmează-te. Joshua a făcut o prostie enormă din cauza căreia noi eram la un pas să intrăm în război cu Reynolds. I-am spus ce s-a întâmplat, i-am dat banii, dar a vrut o dovadă clară

că furtul nu a fost planul nostru. Îmi spuse Carter serios şi aerul mi s-a oprit în gât.

— V-a pus să îl omorâţi pe cel care a furat tirul. Am realizat, uitându-mă la faţa îngrozită a lui Harris.

— Da!

Mi-a fugit pământul de sub picioare.

— Şi fratele lui, ce legătură are? am întrebat încă nedumerită de asta, agitându-mi mâinile prin aer.

— Fratele lui Joshua a fost cel care a violat-o pe Violet. Îmi răspunse Carter şi am simţit cum podeaua de sticlă se sparge cu mine şi cad în gol spre cuşca cu tigrii fioroşi.

Am deschis gura, respirând agitat şi punând lucrurile cap la cap. Harris a fost cel care l-a ucis pe violatorul lui V. Şi dacă Joshua împărţise aceeaşi soartă cu fratele lui…

— Cine l-a omorât pe Joshua? am rostit dintr-o respiraţie, uitându-mă când la unul, când la celălalt.

Harris îşi strânse ochii înainte să îmi răspundă:

— Eu!

Mi-am simţit aerul uscându-se în plămâni.

— Katherine, nu a fost ceva ce am planificat. Reynolds ne-a cerut să îl aducem cu noi pe cel care i-a furat tirul, ne aşteptam să vrea să îl

omoare, dar nu şi să ne ceară nouă să facem asta. Şi cum mai eram doar eu şi Harris, îmi pare rău să îţi spun, dar Harris e cel care apasă de obicei pe trăgaci într-o situaţie din asta.

Am privit spre Harris, simţindu-mi lacrimile cum se formează în colţul ochilor.

— Iubito… veni spre mine, dar l-am oprit, punându-mi mâinile în faţa sa.

— Cum ai putut să vii la mine atât de fericit, să îmi aduci cadouri şi să mă minţi că totul a mers bine? Sau pentru tine, uciderea unui om deja nu mai înseamnă nimic? aproape am ţipat spre el, simţind paharul care se tot umple de câteva zile, cum ajunge la gură şi se varsă.

— Nu am vrut asta. Dar nu am avut de ales. Ori asta, ori Reynolds ne lichida pe toţi. Îmi explică calm, încercând să mă convingă.

— Bineînţeles că ai vrut! Ţi-ai satisfăcut obsesia bolnavă. Nu-mi spune că nu ţi-a făcut plăcere să îl omori pe Joshua după ce s-a întâmplat cu mine. Am văzut de atâtea ori dorinţa în ochii tăi, a fost oportunitatea perfectă. Nici nu mă gândesc că ai stat vreo secundă pe gânduri înainte să apeşi pe trăgaci.

— Katherine, nu l-am ucis din cauza ta. Nu am vrut să îl ucid, dar nu am avut de ales. Ţi-am spus deja cum funcţionează lucrurile în lumea mea. Încercă să se apropie de mine şi să mă

calmeze. Dar mă depărtam de el şi simţeam că dacă m-ar atinge, aş exploda.

— Şi fratele lui? Poate că a făcut un lucru îngrozitor, dar asta nu îţi dădea ţie dreptul să îi decizi moartea.

— Mi-am pierdut controlul atunci, iubito.

— Mereu îţi pierzi controlul, am spus amar, dându-mă alt pas în spate şi mi-am simţit jumătate de talpă călcând în gol.

— Katherine! strigă Harris speriat, sărind spre mine şi trăgându-mă în braţele lui într-o fracţiune de secundă.

Şi-a strâns braţele în jurul meu, trăgându-mă de lângă marginea cuştii, unde nu era nicio balustradă de protecţie. Încă o dată, un copil mic nu ar avea nicio şansă de supravieţuire în casa asta. Şi eu mă simt acum exact ca unul.

— Iubito, îmi pare rău! Am vrut să îţi spun, dar ştiu că asta doar te-ar fi supărat şi nu avea niciun rost.

— Asta mă deranjează de fapt. Dacă mi-ai fi spus şi ai fi arătat măcar puţină compasiune pentru că ai luat viaţa unui om, ar fi fost altceva. Te-am acceptat deja cu asta. Dar ai venit atât de fericit şi plin de cadouri şi minciuni despre *ape curate*. Asta dovedeşte că nu îţi pasă absolut deloc, Harris, şi… e prea mult pentru mine. Am

spus, simţindu-mi lacrimile reci pe faţă şi m-am îndepărtat din braţele lui.

— Katherine. Şopti şi l-am mai văzut o singură dată aşa. În peşteră, când a crezut că îl voi părăsi. Complet distrus, cu faţa distorsionată de durere.

— Am acceptat şi acceptat atâtea, lucruri pentru care o altă fată, poate orice altă fată, ar fi fugit de mult de tine. Dar simt că nu mai pot, am nevoie de puţin timp. Am decis, privindu-l serioasă şi trecând pe lângă el.

Carter privea perplex toată scena, ştiind că a făcut o mare gafă şi Harris avea să îl decapiteze pentru asta. Dar mă bucur că a făcut-o. Altfel nu aş fi aflat niciodată şi Harris ar fi continuat să mă mintă, inventând explicaţii că Joshua s-a mutat atunci când aş fi pus întrebări despre absenţa lui.

— Katherine! l-am auzit strigând şi fugind după mine, m-a prins de încheietură şi m-a tras înapoi spre el. Aproape m-am izbit de pieptul lui.

— Ce faci?! Mă părăseşti? Pentru asta? Iubito, te rog, ai acceptat atâtea, nu mă poţi părăsi pentru asta.

— Vezi?! Asta e şi ideea. Tu crezi că asta – am gesticulat exasperată – e nimic. Să omori un om, e nimic. Şi pe lângă toate astea, mereu îmi ceri să am încredere în tine. Dar e clar că tu nu ai deloc încredere în mine şi continui să mă minţi cu

atâta uşurinţă şi profesionalism încât m-am săturat. Sunt sigură că puteai să îl salvezi pe Joshua dacă voiai, sau cel puţin să nu îl ucizi tu. Dar nu ai vrut, ţi-a făcut plăcere să scapi de el.

Nu mai spunea nimic, doar ochii lui lăcrimau. A înghiţit în sec, căutându-şi cuvintele. I-am îndepărtat mâinile care au urcat pe obrajii mei şi l-am privit serioasă, deşi mi se frângea inima în mii de bucăţi.

— Am nevoie de timp, Harris. Să mă gândesc la toate astea. Şi tu ai nevoie de timp, să te hotărăşti dacă eşti cu totul în relaţia asta, pentru că m-am săturat să fiu minţită. Şi nu vreau să stau în braţele tale şi să simt răceala corpurilor pe care le-ai distrus.

Şi cu asta m-am îndepărtat de el, păşind apăsat pe podeaua de sticlă şi văzând tigrii extrem de agitaţi sub mine. Îmi simţeam inima în ghearele lor acum, trăgând de ea şi măcelărind-o odată cu sentimentele sfărâmate din interiorul ei.

I-am auzit pe amândoi strigându-mă, dar am continuat să merg hotărâtă, intrând înapoi în casă, apoi îndreptându-mă spre ieşire, muşcându-mi de nenumărate ori buza şi încercând să înfrânez lacrimile care îmi înecau adâncul ochilor.

— Katherine, te rog. Mă imploră Harris din spatele meu, dar nu m-am întors. Am coborât scările în fugă, simţind lovituri mintale şi fizice

din cauza tuturor sufletelor sfărâmate de iubitul meu. Cărora nu le-am acordat atenţie până acum, dar în momentul ăsta, mi-au prins slăbiciunea, năpustindu-se asupra mea şi strigându-mi în faţă cum m-am putut îndrăgosti de un criminal. Oamenii omorâţi de el, de afacerile lui, de furia lui, din plăcere, din obsesia asupra posesiilor lui...

M-am îndrăgostit de un criminal.

Am ajuns jos şi mi-am dat seama că nu aveam cu ce să plec. Venisem cu maşina lui şi nu aveam de gând să mă mai urc în ea acum. Atunci l-am văzut pe unul dintre bărbaţii pe care îi cunoşteam, şi de parcă cineva îşi dorea neapărat că eu să plec de aici, mi-am amintit numele lui.

— Ian, poţi să mă duci acasă, te rog? l-am implorat, stăpânindu-mi lacrimile, deşi faţa mea era deja udă.

Bărbatul înalt şi brunet privi nedumerit spre şeful său, care se afla acum sus pe scări şi l-am observat pe Carter aprobând din cap.

Harris era pierdut şi, când şi-a dat seama ce fac, a luat-o la fugă pe scări, spre mine.

— Sigur, domnişoară Katherine! Îmi răspunse bărbatul, deschizându-mi uşa unui Hummer care era parcat lângă Ferrari-ul lui Harris.

Am urcat rapid în maşină, iar Ian a traversat prin faţa ei, urcând la volan. Harris a ajuns jos,

coborând scările câte două şi a încercat să deschidă portiera, dar am blocat-o la timp.

— Katherine, te rog, nu fă asta! Te iubesc, te rog nu mă părăsi! Lasă-mă să îţi explic. Mă imploră, lipindu-şi palmele de geamul uşii şi mi-am strâns ochii, izbucnind în lacrimi.

— Te rog, iubito, sunt atât de multe lucruri pe care trebuie să ţi le spun, îmi pare rău că ţi-am ascuns adevărul, dar te rog, nu pleca. Ascultă-mă mai întâi.

Mi-am lăsat faţa în palme şi am suspinat. Trebuia să mi le spui înainte. Am răspuns, dar fără să o spun cu voce tare.

— Sunteţi sigură că vreţi să plecăm, domnişoară Katherine? Mă întrebă Ian, ezitând să pornească motorul.

— Da! am răspuns răspicat, înecându-mă în propriul meu cuvânt.

— Nu mă omorî! am auzit şoapta îndurerată a lui Harris, lipindu-şi fruntea de geamul portierei mele.

Carter a venit lângă el, depărtându-l cu greu de lângă maşină şi i-am auzit strigătul disperat, pronunţându-mi numele, când Ian a pornit maşina, derapând pe aleea ridicol de albă şi strălucitoare.

Am ieşit din reşedinţa lui Carter, sperând că Harris să nu mă urmărească, şi nu mi-am mai putut abţine lacrimile care au explodat în suspine.

L-am văzut în oglinda retrovizoare, prăbuşindu-se în genunchi şi înfigându-şi pumnii în păr.

Mi-am ridicat genunchii la piept, lipindu-mi palmele de faţă şi aducându-mi aminte de rugămintea lui: Să nu îl omor. Nu o înţelesesem acum câteva secunde, dar acum mi-am adus aminte de declaraţia lui, că eu sunt inima lui. Iar acum îl părăsesc. Pentru puţin timp de gândire, pentru mai mult sau poate pentru totdeauna. Mintea mea e atât de devastată acum, încât nu pot şti sigur.

M-am înecat în propria suferinţa, jelindu-mi soarta, pentru că tot ce aveam nevoie acum erau braţele mamei. Dar nu mai am nici asta. Nu mai am nimic şi destinul meu e să pierd şi să fiu dezamăgită de absolut tot ce iubesc.

10. CONTRADICȚII

Joshua era în faţa mea şi mă privea fix în ochi. Expresia lui era una pe care nu am mai văzut-o niciodată pe chipul său.

Un băiat dur, duşmănos şi plin de ură, asta era imaginea lui Joshua, care se formase în ochii mei. Dar acum era complet diferită. Acum disperarea şi spaima brăzdau acea imagine. Lacrimile din ochii lui m-au şocat.

Simţeam că nu suntem singuri aici, siluete negre ne înconjurau în umbră, dar nu reuşeam să văd chipul niciunuia dintre ele. Era întuneric în jur şi îngrozitor de frig. Doar chipul lui Joshua îl vedeam perfect în faţa mea şi am înghiţit în sec, încercând să plec de lângă el, pentru că ştiu care sunt sentimentele acestui om pentru mine, dar reacţia lui m-a luat prin surprindere. A căzut în genunchi.

— Nu, te rog. Îmi pare rău. Mă imploră suspinând şi am înghiţit în sec terifiată, chiar dacă părea să nu vorbească cu mine, privirea lui se

mutase în spatele meu. Am încercat să îi vorbesc şi să îl întreb ce se întâmplă, dar înainte de asta, am simţit un fulger vâjâindu-mi în dreptul urechii, alături de un zgomot asurzitor şi chinuitor de cunoscut care a trecut pe lângă mine, oprindu-se în fruntea lui Joshua.

Chipul lui a împietrit. Şuvoiul de sânge i-a acoperit faţa imediat şi a căzut secerat la pământ, lângă picioarele mele.

Am ţipat îngrozită, întorcându-mă să fug de lângă trupul fără viaţă, dar m-am oprit secerată în loc când am întâlnit silueta demonică a lui Harris în faţa mea. Mâna lui ţinea pistolul îndreptat spre mine şi privirea îi era coborâtă în pământ. Se uita la Joshua. Eram invizibilă şi împietrită între ei, dar privirea lui Harris s-a ridicat spre chipul meu şi m-am speriat mai tare ca niciodată de frumuseţea şi răutatea acelor ochi întunecaţi.

Îşi lăsă mâna jos şi veni uşor spre mine. Plămânii mei nu mai erau capabili să îşi tragă aerul şi am paralizat în faţa bărbatului în negru. Mi-am simţit picioarele invadate de umezeală şi am privit în jos, suspinând când am văzut sângele trecând pe sub tălpile mele. Sângele care se scurgea într-un mod exagerat din fruntea lui Joshua. Greaţa mi-a cuprins stomacul şi Harris îmi prinse bărbia, ridicându-mi privirea spre a lui. Îmi simţeam buzele tremurând şi, pentru prima

dată, electricitatea din jurului lui era doar frică pură pentru mine.

Mă privi tandru, dar într-un mod periculos, şi îmi dădu o şuviţă de păr după ureche.

— Doar nu crezi că o să poţi fugi aşa uşor de mine? Îmi mângâie obrazul cu vârful degetului mare, aplecându-şi capul într-o parte, de parcă îl amuzam. Eşti a mea acum, Katherine.

Mă ameninţară ochii întunecaţi şi buzele lui s-au apropiat de ale mele, baricadându-mă în braţele lui şi luându-mi dreptul asupra oricărei mişcări…

— Katherine! mă strigă pe un alt glas. Am început să tremur, încercând să mă eliberez din strânsoarea lui.

— Katherine! Strigătul se auzi din nou şi eu m-am ridicat instantaneu în şezut, trăgând o gură mare de aer şi baricadând la timp ţipătul ce voia să iasă.

Tata intră în cameră.

— Scumpo, dormeai?! Am pregătit cina.

L-am privit cu ochii mari, de parcă nu îl cunoşteam. Am înghiţit în sec şi mi-am trecut mâna prin păr, încercând să elimin rămăşiţele coşmarului din mintea mea.

— Eşti bine? mă întrebă tată, apropiindu-se de pat. Îmi simţeam fruntea transpirată şi corpul încă cuprins de convulsii, dar am aprobat din cap.

— Doar un coşmar! Am şoptit, lăsându-mi capul pe genunchi. Doar un coşmar, dar care a fost real. Am adăugat în gând. Tata îmi masă umărul, apoi se întoarse spre uşă.

— Te las să îţi revii, apoi coboară la cină.

— Nu mi-e foame! Am răspuns imediat, el se întoarse cu o expresie mai furioasă.

— Nu îţi ofeream posibilitatea de a alege. Se încruntă la mine, punându-şi mâinile în sân şi rezemându-se de tocul uşii.

Am oftat şi mi-am trecut iar mâna prin păr.

— Tată, nu mi-e foame. Vorbesc serios, vreau să dorm. M-am rugat de el, dar încruntătura lui nu cedă. Deşi nici să dorm nu mai voiam, nu după cum au început să arate coşmarurile mele.

— Ai 3 minute să vii jos sau o să vin eu cu mâncarea aici şi o să ţi-o dau forţat. Îmi impuse şi se întoarse pe hol.

Mi-am înfipt mâinile în păr şi am lăsat alt oftat adânc să îmi iasă printre buze. Nu ştiu dacă mi-e foame, poate îmi e având în vedere că azi nu am mâncat nimic… şi ieri nu am mâncat cine ştie ce. Dar nu mă gândesc prea mult la nevoile mele în ultimul timp, mintea mea e invadată în totalitate cu alte gânduri care mă mănâncă ele pe mine.

Ultimele două zile au fost printre cele mai chinuitoare din viaţa mea. Am refuzat să mai iau orice contact cu Harris. Îmi tot spuneam că am

nevoie de timp de gândire, dar singurul lucru pe care mintea mea îl putea concepe era tortura psihică.

La şcoala am devenit o umbră, voci necunoscute mă felicitau pentru meci. Un lucru de care abia îmi mai aminteam şi părea adânc îngropat în trecutul meu, sau mai degrabă un vis. Oricum, întotdeauna am crezut că Harris este un vis din care aveam să mă trezesc mai devreme sau mai târziu. Genul acela de vis prea frumos ca să fie adevărat.

El a încercat să vorbească cu mine, însă la şcoala era singurul loc unde o putea face, şi de fiecare dată când reuşea să ajungă în faţa mea, nu ştia ce să îmi spună. Doar privirea lui mă implora să îl iert şi persoanele din jur îl opreau să îmi spună cuvintele pe care voia să mi le spună.

A venit la mine acasă imediat după ce am plecat de la Carter, ajungând în disperarea de a fi la un pas să îmi spargă uşa camerei, dar se abţinea pentru că sigur nu voia să îşi înrăutăţească situaţia şi să se pună rău şi cu tata. Ei doi au avut o discuţie lungă, care nu ştiu în ce a constat, pentru că îmi era prea teamă să ies din camera mea să pot să ascult. Nu îmi era teamă de el, ci de reacţia mea dacă l-aş avea în faţă fără ca altcineva să fie în preajma noastră. Îmi era teamă să îl văd din nou plângând şi îmi era teamă de vorbele lui. Aş fi

cedat. Dar tata mă cunoştea bine şi chiar dacă nu l-a dat pe Harris afară aşa cum mă aşteptam, pentru că, normal, ştiuse cum să îl convingă, tata nu m-a stresat cu nici o întrebare despre ce s-a întâmplat. Ştie cu urăsc asta şi în momentele de acest gen îmi doresc să fiu lăsată în pace şi sunt sigură că era fericit că în situaţia de faţă, mă încuiasem în cameră şi nu făcusem ca data trecută când mi-a fost inima făcută bucăţi.

Dar acum era mult mai diferit şi dureros. Când mama m-a părăsit, am fost supărată, disperată, trădată, orbită de nebunie. Acum sunt pur şi simplu, distrusă.

Nu am putere să fac tot ce am făcut înainte. Nu vreau să mă droghez, pentru că nu vreau să uit toate astea. Eu le-am provocat. Eu l-am părăsit pe el. Nici măcar nu ştiu dacă l-am părăsit, dacă suntem despărţiţi cu adevărat sau am luat doar o pauză. Mintea mea e vraişte. Încerc să gândesc logic şi să îmi analizez situaţia, dar nu ajung prea departe.

Îi analizez pe rând victimele, încercând prin orice posibilitate să găsesc explicaţia logică şi salvatoare pentru el…

* Joshua. Până acum două zile îl uram, dar acum îl înţeleg oarecum pentru ce voia să îmi facă. Cu siguranţă îşi dorea doar să se răzbune pe

Harris pentru moartea fratelui său, şi cum nu putea să îi facă faţă fizic, l-a atacat sentimental, unde se pare că a apărut un punct sensibil acum: eu. Dar cu toate astea, iubitul meu a fost destul de puternic să îşi susţină "punctul sensibil" intact şi să anihileze imediat orice reprezintă o ameninţare.

Aşa cum foarte bine ştiu că a mai făcut-o nu cu mult timp în urmă, dar refuz să mă mai gândesc la asta, pentru că am suficiente de asimilat din ultimele 48 de ore.

Harris mi-a jurat că o să mă protejeze de orice şi a vorbit mai serios decât m-am aşteptat.

* Fratele lui Joshua, Marcus. Nu l-am cunoscut niciodată şi nu ştiu cât timp a trecut de când Harris l-a omorât. Dar nu mai mult de 5 ani, perioada de când Harris a intrat în lumea lui Carter. Timp în care Joshua probabil a căutat pe toate părţile o posibilitate de răzbunare, dar nu a găsit nimic destul de solid, până la mine. Marcus a violat-o pe Violet. E de ajuns să îmi imaginez chipul mult mai tânăr şi neajutorat al prietenei mele ca să îmi dau seama că Harris poate a avut un motiv să o facă. Şi amintindu-mi povestea mamei lui, îmi e clar că a avut un motiv mai mult decât întemeiat şi o postură în care nu avea cum să se abţină. Poate îi era teamă că Joshua va face acelaşi lucru cu mine. Îmi amintesc disperarea de

pe chipul lui, când Joshua a încercat să mă răpească a doua oară, întrebându-mă înnebunit dacă mi-a făcut *ceva*. Știu deja că Harris nu e genul de om care să își asume riscuri atunci când vine vorba de cineva la care ține. Să rişte siguranţa mea ca să nu omoare un om. Clar asta nu funcţionează la el şi probabil ar face-o de nenumărate ori, fără să stea pe gânduri, cu oricine ar reprezenta o ameninţare pentru mine sau pentru afacerile lui.

* Restul! Ăsta e singurul cuvânt prin care îi pot descrie pe ceilalţi care au murit din mâna lui. Rivali, duşmani, oameni nevinovaţi, victime ale orgoliului său, ale geloziei, ale posesivităţii etc. Nu le ştiu numărul şi pentru sănătatea mea mintală, nici nu îmi doresc să îl aflu.

Glasul tatei a răsunat de jos şi am aruncat pătura de pe mine, ridicându-mă cu greutate din pat şi masându-mi fruntea ce mocnea încă de azi-dimineaţă.

O singură zi întreagă fără Harris şi deja am ajuns în stadiul ăsta. Din cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată, Harris s-a transformat peste noapte în propria mea moarte. M-a înconjurat ca un şarpe veninos.

Între polii opuşi e uneori o linie atât de scurtă. Ai nevoie de câteva cuvinte să ajungi de la iubire

la ură şi de mişcarea unui deget, de la viaţa la moarte. Asta a făcut Harris, a apăsat pe trăgaci într-o fracţiune de secundă ca o inimă să nu mai bată niciodată.

Am ajuns în bucătărie, de unde venea un puternic şi aromat miros de lasagna. Mi-am frecat braţele şi m-am aşezat la masă, unde tata mi-a pus imediat o farfurie în faţă.

Am luat furculiţa şi am început să fărâmiţez mâncarea în farfurie, negăsindu-mi poftă să o duc la gură.

El se aşează la masă cu farfuria lui şi am luat paharul de suc de portocale, sorbind câteva înghiţituri şi sperând să îmi fac poftă de mâncare de dragul tatei.

— Kath, chiar sper că cearta dintre tine şi Harris să nu te aducă iar în faza de acum câteva luni.

Mi-am trecut limba peste buze şi am privit în farfurie, evitând contactul cu ochii tatei. Am clătinat din cap.

— Nu, tată, am răspuns sec, începând din nou să învârtesc mâncarea în farfurie. Nu mă aduce în aceeaşi fază, ci în una mult mai rea. Am adăugat în mintea mea.

Tata oftă şi luă stresat o gură de lasagna.

— Harris mi-a explicat ce s-a întâmplat şi înţeleg că a făcut ceva urât, dar, scumpo, nu crezi

că exagerezi supărându-te atât de tare pe el pentru asta? Vorbi tata ezitant şi eu mi-am ridicat privirea îngrozită spre el. Harris i-a spus? Bineînţeles că nu i-a spus, a inventat o minciună inteligentă care să îl scoată curat din asta. Cu siguranţă nu i-a spus tatei că a omorât un băiat (doi) ce au afectat *sănătatea* afacerii sale ilegale şi totodată, unul căuta o răzbunare pe care o putea obţine prin mine. Dar mă întreb ce i-a spus tatei.

Am înghiţit în sec, încercând să opresc valul brusc de transpiraţie ce părea să îmi iasă prin piele.

— Ce ţi-a spus, mai exact? am întrebat, încercând să nu scot la iveală faptul că orice ar ştii tata, e o minciună.

Înghiţi bucata de lasagna pe care o avea în gură şi luă o gură de suc.

— Mi-a spus că l-a bătut pe acel băiat. Ridică din umeri şi inima mi-a urcat în gât. E clar că e foarte gelos şi impulsiv, dar asta e şi o dovadă clară că ține la tine. Zâmbi tata spre mine şi nu îmi găseam puterea să mă alătur amuzamentului său. Despre ce băiat vorbeşte? Ce i-a spus Harris?

Genunchiul a început să mi se agite pe sub masă şi îmi simţeam transpiraţia scurgându-se pe frunte. Mi-am coborât privirea în farfuria din faţa mea, încercând să îmi menţin calmul.

— Mănâncă! Mă certă tata şi am tresărit pe scaun. Eşti în regulă, scumpo? Continuă, ridicându-şi atenţia spre mine şi am aprobat repede din cap, încercând să îl întorc la mâncarea lui şi să nu îşi dea seama care e adevărul din spatele presupunerilor lui.

— Am trecut şi eu prin asta, Kath! Am fost iubitul gelos care l-a bătut pe cel care a încercat să se apropie de fata mea. Îmi făcu tata cu ochiul şi mi-am urcat mâna pe frunte. O asemenea discuţie e tot ce îmi lipsea în momentul ăsta. Şi mai mult decât atât, tata e de partea lui Harris. Ar fi trebuit să mă aştept la asta, Harris nu s-ar fi angajat într-o discuţie cu tata dacă nu ar fi avut armele bine pregătite şi nu ar fi ştiut cum să tragă toată situaţia în favoarea lui.

Mi-am masat fruntea şi l-am privit pe tata care continua să mănânce.

— Nu ştiu, tată, sunt alte lucruri pe care tu nu le înţelegi în situaţia asta şi eu nu am puterea să le discut acum. Îmi pare rău, acum vreau doar să dorm. M-am ridicat de la masă înaintea răspunsului său şi m-am îndreptat spre uşa înainte ca protestul lui să mă oprească.

— Kath, nu ai mâncat nimic! Mă certă în spatele meu, epuizând tot amuzamentul de mai devreme – care oricum nu era mai uşor de suportat.

M-am întors spre el şi am oftat.

— Chiar nu îmi e foame, mai ales când tu vorbeşti de adolescenţa ta de băiat rău. M-am încruntat la el, făcându-l aproape să râdă şi mi-a fost de ajuns să ies din bucătărie şi să scap de o discuţie stresantă cu tată care nu mă ajută la nimic şi nu are nicio legătură cu realitatea.

Nu am avut prea mult timp să mă gândesc la asta după ce am intrat în camera mea şi am rămas împietrită în prag.

O siluetă întunecată era aşezată pe patul meu. Pe margine, cu coatele rezemate de genunchi, capul său s-a ridicat spre mine. Am reuşit să văd lacrimile din ochii lui în lumina slabă produsă de veioza mea, dar imediat, chipul din coşmar mi-a apărut în minte şi pielea mea s-a zbârlit instantaneu.

— Ce cauţi aici? Nu îmi recunoşteam vocea, păream mai speriată decât ar trebui să fiu şi nu îmi găseam curajul să intru în cameră şi să închid uşa în urma mea, pentru ca tata să nu audă conversaţia ce avea să urmeze.

Se ridică de pe patul meu, în imensitatea lui întunecată şi totodată atât de atrăgătoare, dar care m-a făcut să mă dau un pas înapoi. De ce îmi e atât de teamă de el? Ştiu că nu mi-ar face ceva rău, am ajuns aici din cauza protecţiei lui exagerate şi nu există un mod posibil prin care

Harris să mă rănească fizic. Dar cu toate astea, eu mă depărtez de el cu inima ce îmi bubuie în piept de spaimă.

Ochii lui trişti mi-au demonstrat cât de imposibilă era ipoteza că îmi va face rău. Se opri în mijlocul camerei mele, aşteptând ca eu să intru. Am tras o gură mare de aer şi mi-am trecut mâna prin păr înainte să păşesc în cameră şi să închid uşa în spatele meu.

— Cum ai intrat aici? Am întrebat, dar apoi mi-am dat seama că ştiu deja răspunsul. Am privit spre uşa acum închisă a balconului meu, dar pot să jur că o încuiasem ieri seară. Însă asta nu e prima oară când o descuie. Mi-a demonstrat din nou că visul meu ireal are totuşi mult adevăr în el. O să îmi fie imposibil să mă depărtez de Harris atâta timp cât el va vrea să vină la mine.

— Iubito, trebuie să mă asculţi… ştiu cum arată lucrurile acum şi ce crezi despre mine, dar vreau doar să mă asculţi mai întâi. Sunt atât de multe lucruri pe care trebuie să ţi le spun. Încercă să se apropie de mine, dar am făcut un pas în spate, lipindu-mă de uşă şi ridicându-mi mâna astfel încât să îl ţin la distanţă. Priveam în podea pentru a nu-i întâlni chipul chinuit care ştiu că poate distruge tot ce a mai rămas din mine.

— Nu mi-ai spus nimic atunci când ai avut ocazia. Ai preferat să mă minţi. Acum nu mai

vreau eu să te ascult. Am vorbit mai dur decât intenţionam, dar trebuia să rămân puternică şi să nu mă dărâm la picioarele lui, pentru că distrugerea e singurul lucru pe care îl simt în mine în momentul ăsta.

Nu a spus nimic şi asta m-a făcut să îmi ridic privirea spre el în mod involuntar. Mi-am strâns ochii imediat şi mi-am trântit faţa în palme. Să vezi un demon plângând ai crede că va fi ceva greşit şi respingător. Dar nu e aşa. E acea minune imposibilă pe care speri să o vezi măcar o dată în viaţă. Un înger plângând e o imagine normală, obişnuită şi dureroasă, dar care urmează cursul normal al lucrurilor. Am crescut văzând îngerii plângând în icoane şi sfinţii suferind. Dar să vezi un demon plângând e ca şi cum ai vedea diavolul ieşind din iadul lui şi plecându-se în faţa lui Dumnezeu.

În momentul ăsta, Harris e în camera mea un mixaj căruia nu pot să îi fac faţă. Atât de întunecat cum a fost întotdeauna, dar totodată atât de distrus şi vulnerabil încât nu îmi dau seama care dintre noi va cădea primul la picioarele celuilalt.

— Doar pleacă, te rog. L-am implorat, nereuşind să îmi stăpânesc lacrimile şi suspinele.

Buzele lui s-au strâns şi imediat a păşit spre mine. Inima mi-a urcat imediat în gât şi aş fi păşit în spate, dar nu mai aveam unde să mă duc.

— Harris… am suspinat speriată.

— Nu! Respinse apărarea mea şi mă trase de lângă uşă, îngropându-mă imediat în braţele lui, aici unde durerea devenea de zeci de ori mai puternică.

M-am zbătut pentru câteva secunde, dar nu puteam lupta împotriva acestei îmbrăţişări. Aici renăscusem a doua oară şi ştiu că o pot face din nou. Mi-ar fi atât de bine la pieptul lui dacă aş uita tot. Mi-aş dori să uit tot, să nu mai ştiu nimic de Joshua, de blondul căruia nu îi ştiu nici numele şi de afacerile lui Harris, să fim din nou ca la început, dar în acelaşi timp, mă bucur că ştiu cu ce am de-a face în relaţia asta.

Toate contradicţiile astea mintale mă înnebuneau şi am început să plâng mai tare, lăsându-mi fruntea să cadă pe umărul lui şi braţele sale s-au strâns mai tare în jurul meu, în sentimentul cunoscut de căldură şi protecţie care trecea chiar şi peste barierele visului.

— Te iubesc, Katherine. Mi-aş dori să ştii cât de mult. Vocea lui chinuită se imprimă în părul meu şi mi-am ridicat privirea spre el. I-am întâlnit ochii de aproape şi poate că era de vină lumina slabă din camera mea, dar părea că lentilele negre s-au întors.

Am înghiţit în sec şi am găsit puterea să mă îndepărtez din îmbrăţişare. Înăuntrul şi în afara

braţelor lui erau două senzaţii total diferite, dar care acum duceau ambele la durere. În momentul ăsta nu mă pot bucura de atingerea lui cum am făcut-o înainte ca imaginea lui Joshua mort să mă bântuie.

Am oftat şi mi-am coborât privirea pe pieptul lui, zărind medalionul său şi înţelegând mai bine ca oricând semnificaţia cuvintelor inscripţionate pe el. Dar sfârşitul nostru a venit mai repede decât aş fi crezut, dacă suntem cu adevărat la sfârşit…

— Nu pot să îţi fac faţă, Harris. Am şoptit, fără să realizez de unde am găsit luciditatea să scot aceste cuvinte, dar care cuprindeau atât de bine situaţia din relaţia noastră în momentul ăsta. Nu pot să îi fac faţă. Sunt o fată simplă, o adolescentă ce a fost distrusă de divorţul părinţilor ei şi nu a reuşit să se mai regăsească după asta. Nu o să pot niciodată rezista lângă un bărbat care ştie atât de bine ce vrea de la viaţă şi care se joacă cu moartea fără reţineri, indiferent cât de mult m-ar iubi. Am greşit crezând că personalitatea mea rebelă va face faţă acestei iubiri, am nevoie de mult mai mult decât atât să îi rezist.

— Nu, iubito, nu spune asta, nu gândi aşa. Harris mă contrazise, trăgându-mă iar în braţele lui, dar am reuşit să mă depărtez imediat de data asta. Mi-am pus mâna pe pieptul lui şi l-am împins uşor.

— Ţi-am spus că am nevoie de puţin timp.

— Timp pentru ce? Să te hotărăşti dacă mă părăseşti sau nu? Întrebă exasperat. Nu părea deloc tipul dur şi hotărât din visul meu, era speriat şi slab în faţa mea, dar din nou, asta făcea situaţia mai dificilă pentru că adevărul e acelaşi în spatele tuturor stărilor lui.

— Să mă hotărăsc dacă pot să îţi rezist, iar tu să te hotărăşti dacă în relaţia asta eu sunt iubita ta, sau o fetiţă slabă ce trebuie protejată de orice.

Am încercat să par cât mai hotărâtă şi serioasă, disperarea lui Harris creştea tot mai mult.

— Ştii deja ce eşti. Ştii deja cum văd eu lucrurile. Eşti iubita mea, dar pe care o voi proteja întotdeauna de orice.

— Deci recunoşti că uciderea lui Joshua a avut ceva de-a face şi cu mine. Am continuat eu, dobândind puterea să fac faţă privirii lui. Un Harris care plânge în faţa mea e mai greu de suportat decât unul ce mă ameninţă.

Îşi strânse buzele şi îşi coborî privirea în pământ, trecându-şi mâna printre şuviţele negre.

— Iubito, ţi-am spus că sunt multe lucruri pe care trebuie să ţi le explic că să...

— Da sau nu, Harris. E foarte simplu. M-am răstit eu.

Îşi trecu iar mâna prin păr şi aprobă din cap, înjurând ceva în şoaptă înainte să spună:

— Da, a avut ceva de-a face şi cu tine! Recunoscu şi chiar dacă eram deja sigură de asta, să o aud din gura lui mi-a înmuiat genunchii câteva secunde. Am mers spre patul meu şi m-am aşezat pe marginea lui, proptindu-mi coatele pe genunchi şi faţa în palme. L-am simţit pe Harris îngenunchind în faţa mea. Mi-am ridicat capul când şi-a pus mâinile pe coapsele mele.

— Pleacă, te rog! Am spus din nou, trăgându-mi nasul şi oprind cu greu hohotul de plâns şi disperare provocat de faptul că un om e acum mort din cauza mea. Fir-ar să fie, sunt doi oameni, oricât de mult l-aş ignora eu pe blond.

Iar Joshua, pe care l-am cunoscut mult mai bine, indiferent ce ar fi vrut să îmi facă, acum e mort şi eu nu pot să mă vindec de vâna asta atât de repede că Harris.

Faţa lui se schimonosi din cauza lacrimilor şi îşi coborî capul, lăsându-l să cadă pe genunchii mei şi asemenea gesturi îmi măcelăreau inima în bucăţi. Nu aveam starea sa le rezist, pentru că voiam să le resping şi să le accept atât de mult în acelaşi timp. Încă îl iubesc pe Harris la fel de mult, lucrurile pe care le-am aflat despre el şi frica mea provocată de coşmaruri nu a schimbat acest lucru. Dacă fug de el asta nu înseamnă că nu îl

mai iubesc, şi cumva, ştiu că inima mea îl va iubi de acum încolo indiferent ce îmi va face.

E demonul pe care îl voi iubi chiar şi când mă va târî în iad.

Îşi ridică capul chiar atunci când eu voiam să îi spun din nou să plece, pentru că nu mai suportam acul de busolă ce se învârteşte atât de des în mine în ultimele două zile. Unul mă îndreaptă spre el şi altul mă depărtează.

Îmi caută privirea şi mă obligă să mă uit în ochii lui. Negri şi îndureraţi.

— Te iubesc! Orice decizie ai lua, te rog, pune asta înainte de orice. Gândeşte-te că tot ceea ce am făcut, a fost pentru protecţia ta, ceva pentru care nu o să risc niciodată. Iubirea pentru mine înseamnă sacrificiu, Katherine. Te iubesc şi o să sacrific orice pentru protecţia şi siguranţa ta, chiar şi propria ta iubire pentru mine. Pentru că mai bine mă urăşti decât să păţeşti ceva rău, mai ales din cauza mea. Spuse de data asta serios şi se ridică în picioare, aplecându-se să îmi sărute fruntea şi trecu pe lângă pat înainte ca eu să pot reacţiona în vreun fel.

Nu am auzit nici măcar uşa balconului deschizându-se. Am rămas blocată secunde bune, privind în podea şi repetându-i cuvintele până când în cele din urmă, mi-am găsit puterea să întorc capul, dar el plecase demult.

Nehotărârea a apărut din nou. O parte din mine îşi dorea ca el să fi rămas aici, să stea lângă mine şi să dorm în braţele lui, pe când o altă parte şi-l dorea plecat, pentru că încă se temea de el.

Şi mi-am dat seama că ceea ce simţeam acum nu era teamă, ci nesiguranţă. Chiar şi într-o stare atât de vulnerabilă, Harris şi-a găsit puterea să fie hotărât în faţa mea şi să îmi impună clar că nu va renunţa la planurile lui. Mi-a dat un ultimatum. Accept totul aşa cum e, sau se termină. Mai bine îl urăsc decât să păţesc ceva rău. Asta îmi demonstrează încă o dată cât de puternic e bărbatul de care m-am îndrăgostit şi cât de slabă sunt eu pe lângă el.

Oricât mi-aş fi dorit să ascult ceea ce voia să îmi spună, explicaţiile pe care voia să mi le dea acum, îmi e teamă că vor fi din nou minciuni bine gândite şi rostite cu profesionalism.

Coşmarul ăsta, ce a apărut ieri noapte, a fost cel care a crescut nivelul spaimei din mine şi a reuşit să mă ţină departe astăzi de Harris. Dar oricât de puternică aş încerca să fiu, trebuie să hotărăsc mai repede ce voi face cu viaţa mea, pentru că nu pot continua să îl evit la infinit şi refuz să cred că Harris nu va fi de acord în cazul în care mi-aş dori să ne despărţim. E decizia mea, dar până să îl conving pe el de asta, va trebui să

mă conving pe mine mai întâi, şi asta e partea cea mai grea.

Dar izolarea asta bruscă de el mă ajută. Acum înţeleg cu adevărat ce însemnă pericolul în preajma lui. Pericolul la care mă expun eu. E mai mult decât simplu de înţeles. Orice duşman de-al lui, care îşi doreşte să se răzbune, o să atace direct în mine. Şi cu siguranţă Joshua fusese un duşman cu ameninţare minoră faţă de cei de care se teme Harris cu adevărat. Nu mă îndoiesc că în uciderea lui Joshua se aflase totuşi şi motivul celuilalt criminal. Cu siguranţă Harris încearcă acum, mult mai mult ca oricând, să menţină *apele curate* cu Reynolds, pentru că de el nu cred că ar reuşi să mai scape aşa uşor ca de Joshua.

Toată noaptea am fost bântuită de imaginea lui Joshua împuşcat la picioarele mele, trezindu-mă de multe ori, tremurând de spaimă şi încuind şi descuind uşa balconului de zeci de ori. Nici eu nu înţelegeam de ce fac asta mai exact, poate pentru că mi-l doresc atât de mult lângă mine şi la distanţă în acelaşi timp. Aş face orice ca visul să dispară, dar îmi e teamă că doar în braţele lui va mai fi asta posibil. În braţele lui, acolo unde pot simţi iubirea lui adevărată, ci nu ameninţarea celui din vis.

Când a venit dimineaţa, mă simţeam deja secată de orice putere. Nu am reuşit să dorm două ore liniştite şi îmi era teamă că astăzi va trebui să dau din nou ochii cu el. Îmi va cere să îi spun ce am decis. Dar nu am decis nimic.

M-am îmbrăcat în primele haine ce mi-au căzut în mână, o pereche de blugi şi un tricou simplu, alb, realizând cât dezastru era acum în camera mea, provocat miercuri într-un acces de furie după ce am venit acasă. Laptopul sclipitor şi delicat şi-a demonstrat sensibilitatea, spărgându-se ca o oglindă atunci când a făcut contact cu podeaua mea. Nu îmi mai doream niciun cadou ridicol şi scump cumpărat din banii afacerilor lui murdare. Eram la un pas să ies din casă cu lopata tatei şi să aplic primul dintre tratamente şi Roşcatei, dar nimeni nu ştia că e maşina mea, şi să ajung la secţia de poliţie pentru distrugerea automobilului vecinului, era tot ce îmi mai trebuia. Nu am niciun act pe maşina aia să demonstrez că e a mea şi nici măcar pe tatăl meu nu mă pot baza, pentru că el crede că o să avem vecini noi în cartier, cu mulţi bani şi maşini scumpe. Deşi aripile de pe ea îi puneau semne de întrebare. Lenjeria rămăsese la el acasă şi slavă Domnului pentru asta, deoarece să o văd acum mi-ar trezi amintiri pe care inima mea nu are puterea să le suporte.

Întotdeauna am reacţionat aşa la furie. Distrug tot în jurul meu ca apoi să mă las pe mine să fiu distrusă. Aş vrea să fiu puternică ca el, să rezist în faţa acestor lucruri, să le fac faţă şi să trec peste, pentru că îl iubesc şi trebuie să accept orice –, dar nu am dobândit încă un asemenea grad de putere.

Tata nu era acasă când am coborât, şi am mulţumit cerului pentru asta. Nu mă mai puteam baza pe prietenii mei sau pe iubitul meu, Roşcata era încă acolo unde am parcat-o luni şi nu aveam de gând să o conduc, aşa că am sfârşit în autobuz, la fel ca ieri, gândindu-mă tot mai mult că ce am trăit până acum în aceste două săptămâni a fost doar un vis şi asta e adevărata mea nouă viaţă în Seattle. Aşa cum m-am gândit că va fi. Goală şi plină de mizerie şi suferinţă.

Ziua a trecut mai greu decât ieri, asta pentru că lumea începea să devină din ce în ce mai suspicioasă în legătură cu mine şi cu Harris. A devenit oficial pentru toţi că ne-am certat în momentul în care ne-am întâlnit pe hol după primul curs, iar eu am trecut pe lângă el fără să îl pot privi. Singurul motiv pentru care am făcut-o a fost faptul că nu voiam să plâng în faţa tuturor – lucru care s-ar fi întâmplat cu siguranţă dacă îi întâlneam privirea. Nu l-am mai văzut apoi. Dar toată lumea a catalogat asta ca o despărţire urâtă între noi, în care Harris mi-a făcut ceva tipic lui şi

eu îl urăsc. La prânz se găsise deja o explicaţie definitivă şi anume faptul că eu nu am acceptat tatuajul lui Harris şi asta a produs despărţirea.

Lucruri pentru care mi-aş fi ieşit din minţi, dar acum eram incapabilă să îmi pese. Eram pierdută în calculele mele mintale şi am refuzat orice ajutor sau consolare de la cineva. Singurul lucru pe care l-am spus astăzi a fost înjurătura spre Candice când a venit cu ideea unei petreceri în pijamale de consolare după despărţire, cu îngheţată şi filme de groază, cu iubiţi măcelăriţi de vârcolaci. În niciun caz nu am nevoie de aşa ceva, mai ales că, probabil, în situaţia mea, iubitul meu ar fi cel care măcelăreşte vârcolacul la sfârşit.

Am păstrat distanţa şi faţă de Zac, mă uram pentru asta, dar eram sigură că Harris e într-o condiţie delicată acum şi nu îmi doream ca Zac să ajungă Joshua numărul doi. Acum îl credeam în stare pe Harris de asta. Îl credeam în stare să scape de el şi să pară că totul a fost un accident. Nu vreau să mă gândesc la părinţii lui Joshua. Oare care a fost justificaţia morţii primului lor fiu? Pentru că sigur Harris nu a fost găsit vinovat. Iar acum aceeaşi mână le luase şi al doilea fiu. Genul ăsta de gânduri mă opreau atunci când disperarea mea creştea şi eram la un pas să fug înapoi la el, dar aveam grijă de fiecare dată să

găsesc altceva care să mă oprească şi mă întoarcă din drum.

Harris a început să mă sune din nou când am ajuns acasă, îmi trimitea mesaje pe care mă abţineam să le citesc ca să îmi păstrez bucata de inimă care îmi mai rămăsese intactă. Voia probabil să afle hotărârea mea, dar i-aş da-o dacă aş avea una. Până şi V şi ceilalţi încercau să dea de mine, dar le-am explicat că am nevoie de timp de gândire şi vreau să fiu lăsată în pace. Toţi au înţeles, cu excepţia lui Harris care m-a sunat până când singurul lucru care l-a oprit să o mai facă a fost descărcarea bateriei telefonului.

Aveam nevoie de ceva care să îmi distragă atenţia din avalanşa sentimentală ce făcea acum dezastru în interiorul meu, aşa că m-am concentrat din nou pe teme, aşa cum am făcut şi ieri, dar după două ore am sfârşit cu căştile în urechi, cu ochii în tavan şi mintea întoarsă la situaţia dezastruoasă ce e acum în viaţa mea, până când, în pauza de câteva secunde dintre melodii, am auzit soneria de la uşă şi m-am speriat pentru moment, dar mi-am dat seama că asta nu e modul lui Harris de a-şi face apariţia.

M-am ridicat din mormanul meu de gunoi, dintre cărţi şi haine aruncate şi am coborât la parter unde cineva continua să sune tot mai insistent. Mi-am trecut căştile pe după gât,

încurcându-mă în fire şi începând să înjur pe şoptite înainte să deschid uşa.

— Chris?! Ce cauţi aici? l-am întrebat nedumerită, privindu-l în faţa uşii mele după ce a sunat fără încetare mai bine de 10 minute. Tata era încă la serviciu.

— În momentul ăsta îmi masez degetul pentru că mi-a înţepenit pe soneria ta şi mă gândeam că ai nevoie de un prieten. Îmi zâmbi cald şi m-am încruntat câteva secunde. În mod normal, l-aş fi respins, dar Chris era singurul care nu părea interesat de situaţia mea doar pentru a afla informaţii picante.

— Intră! I-am făcut loc, trăgându-mi nasul şi simţindu-mă puţin jenată de treningul meu larg şi vechi. Dar sunt o adolescentă în depresie, imaginea e ultimul lucru de care îmi mai pasă acum. Dacă nu s-ar fi desfăcut la duş, probabil încă aş mai fi avut împletiturile lui Miky în păr.

— Am făcut rău că nu am adus o caserolă de îngheţată cu mine? Zâmbi vinovat, ridicând din sprâncene.

— Probabil nu ai mai fi intrat pe uşă dacă ai fi făcut-o. M-am uitat urât la el, făcându-l să râdă. Încă nu pot să mănânc, astăzi am ronţăit un baton de ciocolată mai bine de două ore şi chiar dacă mă simt din ce în ce mai slăbită, nu îmi găsesc pofta de mâncare. Am mai trecut prin asta şi ştiu ce

urmează mai departe. Nu ştiu dacă acum va fi mai bine sau mai rău că nu mă mai droghez.

— Deci nu eşti genul de fată care îşi varsă amarul în dulciuri, huh?

— Mai degrabă în muzică, i-am răspuns ridicând una dintre căştile care îmi atârnau de gât.

Chris mi-o înşfăcă, ducând-o la ureche şi tresări speriat.

— Doar nu credeai că ascult Celine Dion, nu? m-am strâmbat în timp ce urcam scările spre camera mea.

Chris mă privi confuz.

— Nu ascult muzică care îmi exprimă starea, altfel mă deprimă şi mai tare. I-am explicat stingându-mi Mp3 playerul vechi în care îmi spărseseră timpanele Rammstein. Nu mă dau în vânt după trupa asta, dar îmi plac başii puternici ai muzicii lor, care îmi paralizează creierul, şi faptul că melodiile sunt în germană, e un plus. Vreau să nu mai simt nimic ascultând muzică, să uit tot şi e perfect că nu mă pot regăsi în vreun vers pentru că nu le înţeleg. Un truc pe care nu l-am mai practicat demult şi speram să nu o mai fac vreodată.

Chris a aprobat din cap, urmându-mă în camera mea.

I-am făcut semn să se aşeze pe pat şi chiar dacă era complet dezordonat, ca tot restul camerei

– nu a părut sau s-a prefăcut că nu e deranjat de asta. Eu m-am aşezat turceşte pe mijloc iar el pe margine.

— Îmi amintesc când m-am ciocnit acum două săptămâni pe hol de o fată nouă, tupeistă şi blondă, care părea să nu se lase intimidată de nimic. Ce s-a întâmplat cu ea? Mă întrebă, uitându-se în ochii mei ca un frate mai mare.

Am ridicat din umeri.

— S-a îndrăgostit! Am spus simplu, expirând greu. Nu credeam că e posibil, dar în preajma lui Chris mă simţeam mult mai bine. Avea dreptate, pe el îl întâlnisem prima dată când am venit aici şi perioada aia părea cu secole în urmă acum.

— Dragostea! Cauza tuturor dezastrelor. Spuse strâmbându-se şi nici că îi puteam da mai multă dreptate. De asemenea, niciodată nu am crezut că mă pot îndrăgosti atât de repede. De fapt, nu am crezut că mă voi îndrăgosti atât de tare, să ajung în starea asta din cauza unui băiat pe care l-am cunoscut de două săptămâni. Pare atât de ireal şi prostesc, dar ce se întâmplă cu inima mea în momentul ăsta îmi demonstrează că prostia asta e cât se poate de reală şi dureroasă.

— Chestia aia despre tatuaj e adevărată?

Am dezaprobat din cap, scârbită.

— Nu! Mi-aş face tatuajul ăla de 100 de ori acum dacă asta ar fi cauza.

— E ceva mult mai serios, nu?

Conştientiză Chris. Am aprobat din cap.

Chris oftă uşor, privind în jos şi de asta îl adoram. Nu mă bombarda cu întrebări despre adevăratul motiv.

— Ştiu că Harris e un tip dificil acum, Kath, dar în interiorul lui se ascunde una dintre cele mai slabe persoane pe care le-ai întâlnit în viaţa ta. Crede-mă! E ca o ţestoasă, puternică în carapacea ei, dar complet neajutorată când rămâne fără ea. Harris şi-a construit propria carapace în jurul lui, pe care nu o poate sparge nimeni. dar sufletul nu şi-l poate proteja. Şi dacă nu a apărut nimeni care să îl atace până acum, tu l-ai lovit din plin.

M-am uitat uimită la Chris, am înghiţit în sec puţin speriată de vorbele lui. Ştie de trecutul lui Harris?

— Cum adică l-am lovit din plin?

Râse uşor.

— Azi, după ce l-ai ocolit pe hol şi nu ai vrut să îi vorbeşti, a plecat de la şcoală. Tu nu l-ai văzut, dar eu da. Avea lacrimi în ochi. Se strâmba, se încrunta să le oprească, dar nu a reuşit. Îl distruge respingerea ta şi urăşte să fie văzut aşa. Asta numesc eu lovitură din plin. Îmi explică şi am deschis uşor gura de uimire. Nu l-am mai văzut pe Harris azi după a doua oră şi credeam că

pur şi simplu mă evită din cauza respingerilor. Nu ştiam că plecase de la şcoală.

Chris luă o altă pauză de gândire.

— Te-a lovit, Kath? Ştiu că îşi pierde uşor controlul, dar la cât de îndrăgostit pare să fie de tine, nu înţeleg ce putea să facă să te depărteze de el. Ştiu ce înseamnă pentru el să ţină la cineva şi nu credeam că o să vă văd vreodată despărţiţi. Spuse Chris serios şi mi-am scuturat capul.

— Nu! Nu m-a lovit! Am răspuns indignată de presupunerea lui. Oricât de asasin e Harris, ştiu că nu ar face nimic vreodată să mă rănească fizic, indiferent de temerile mele nejustificate provocate în mare parte de coşmaruri.

— Nu e atât de rău precum credeţi voi! L-am aparat ofensată.

— Ştiu! Îl cunosc bine. Zâmbi uşor şi m-am încruntat din nou.

— Ce vrei să spui prin asta?

Oftă, înăbuşindu-şi un chicot.

— Eram foarte buni prieteni când eram mici. Practic cei mai buni. Aveam 9 ani când s-a mutat cu mama lui aici, el avea 10, dar după ce a murit ea, a renunţat un an la şcoală şi asta ne-a adus acum în acelaşi an. Eram vecini până să plece din casa mamei lui.

Îmi explică Chris şi am rămas şocată. Chris şi Harris, prieteni în copilărie. Nu m-aş fi aşteptat

niciodată la asta. Ştiam că a renunţat o perioadă la şcoală. Perioadă în care a trăit pe străzi. Probabil tot directoarea noastră l-a convins să se întoarcă. Asta mă face să o privesc cu mai mult respect pe femeia aia, îmi dau seama cât a tras cu dinţii de băiatul prietenei ei ca să îl menţină pe un drum oarecum drept.

— Ştii despre… am început, dar m-am oprit imediat.

— Mama lui? mă completă Chris şi el puţin reţinut.

Am aprobat din cap, muşcându-mi buza şi Chris dădu şi el din cap în semn că da.

— Da, ştiu! Am aflat mai târziu, atunci eram prea mic să înţeleg şi el ţinea asta secret. Samantha era prietenă bună cu mama. Îmi aduc aminte că Harris nu voia niciodată să vină la noi acasă pentru că îi era frică de tata. Spuse zâmbind amar şi am simţit cum mi se frânge inima. Avea teama asta pentru toţi taţii şi atunci nu îl înţelegeam, dar acum îl înţeleg. Între timp i-a trecut şi a dezvoltat ură doar pentru al lui, dar îmi amintesc figura băieţelului mic care părea atât de speriat de lume, traumatizat şi neajutorat şi nu pot să cred ce a devenit acum. Mă bucur că e puternic, dar e puţin prea puternic. S-a camuflat în ură şi în durere şi nu lasă nimic să îl atingă. Până ai spart tu tot întunericul din jurul lui.

Am privit în jos, muşcându-mi buza şi simţindu-mi lacrimile curgând pe obraji.

— Obişnuiam să ne jucăm în grădina mamei lui sau în casa din copac. Odată am prins o pasăre şi i-am smuls penele. Ne-a certat atât de tare. Râse, molipsindu-mă şi pe mine.

— Samantha iubea păsările.

— Chiar foarte mult. Mă aprobă el. Numele lui Harris e inspirat de o pasăre. Continuă Chris şi l-am privit surprinsă. Deci într-adevăr ştie multe. Mi-am amintit prima zi de şcoală când Kris a râs pe tema asta, iar Chris părea deranjat de vorbele ei. Asta pentru că el ştia adevărul.

— Harris Hawk. Am şoptit zâmbind şi Chris aprobă din cap.

— Uliul ăla îl reprezintă. De asta şi-a tatuat unul pe piept. Am spus, aducându-mi aminte de dimineaţa când l-am văzut prima dată.

— Ce?! Mă privi Chris mirat.

Am aprobat uşor din cap.

— Are uliul ăla tatuat pe piept. I-am răspuns şi a ridicat din sprâncene uimit. Probabil nu oricine avea şansa să îi vadă pieptul lui Harris şi încerc din răsputeri să nu mă gândesc de câte ori l-am atins eu şi în câte feluri pentru că o să izbucnesc din nou în plâns. Cum m-am simţit cuprinsă între aripile acelui uliu de fiecare dată când mă ţinea în braţe.

— Nu ştiam asta! îmi confirmă Chris ce realizasem deja. Chiar dacă aripile uliului se înălţa până spre umeri şi capul e în dreptul sternului lui Harris, el întotdeauna poartă tricouri până la baza gâtului, nu lăsa nimic descoperit din pieptul lui, cel puţin nu la şcoală.

— Ce s-a întâmplat cu voi doi? l-am întrebat, încercând să ies din gândurile cu acea pasăre.

— După ce a murit mama lui, lucrurile s-au schimbat mult. A fost luat la orfelinat pentru că era minor şi nu avea cine să aibă grijă de el. Dar a fugit de acolo după ceva timp şi a dat de pista aia. Ştii probabil povestea asta. A intrat în lumea racerilor şi s-a schimbat complet. Nu s-a mai întors acasă şi prima dată când l-am văzut după moartea mamei lui, eram în primul an de liceu. Am fost uimit de schimbarea lui şi mă bucuram să văd că nu e aşa distrus cum credeam eu. Dar când am încercat să vorbesc cu el, m-a amenințat să nu spun nimănui ce ştiu despre el sau îmi rupe gâtul. Râse din nou amar. Se ferea ca lumea să îi cunoască slăbiciunile şi ştiu că îl deranja faptul că eu ştiam adevărul despre el. De atunci nu a mai vorbit cu mine, era mereu cu gaşca lui. Am renunţat să mă mai apropii de el după o vreme, pentru că nu mai era Harris pe care îl ştiam eu. Era un demon, dur şi distant. Atunci era chiar mai rău ca acum, chiar şi înainte să vii tu. Când a prins

gustul vieţii de stradă, şi-a pierdut minţile. Îi lua la bătaie pe toţi, chiar şi fără motiv. A început să îşi facă tot mai multe tatuaje, şi-a vopsit părul şi şi-a pus lentile de contact, a devenit un demon chiar înainte să i se spună aşa. Îi plăcea adrenalina asta nebună şi probabil dacă nu ar fi avut-o pe directoare care să îl scoată mereu din probleme, era şi acum la şcoala de corecţie. Mai târziu s-a mai maturizat, a devenit mai serios. Tot dur şi respingător, dar nu atât de sălbatic şi impulsiv. Cel puţin nu fără motiv.

Am respirat adânc, analizând informaţiile de necrezut despre Harris. Aveam să îi trag o urecheală pentru asta, deoarece niciodată nu mi-a menţionat de prietenia lui cu Chris.

— Ştiu! Mi-e teamă că ochiul vânăt al lui Zac riscă să fie ultima lui problemă dacă nu renunţă să îl mai provoace pe Harris. Am oftat.

— I-am spus asta dar… Chris luă o pauză şi l-am privit, aşteptând. Zac nu face asta doar să îl provoace pe Harris. Nu şi-ar risca pielea doar din cauza urii pe care i-o poartă. Te place. Spuse Chris, fiind nesigur la ultima frază de cum aveam să reacţionez.

L-am privit uimită. Oarecum ştiam asta, dar refuzam să o cred.

— De unde ştii asta?

— Pff, chiar nu trebuia să deschid discuţia asta acum, dar… mi-a spus el. Chiar când ne-am întâlnit pe hol prima dată mi-a spus că eşti frumoasă. Dar apoi a apărut Harris şi toate şansele lui s-au spulberat. La început îl susţineam, pentru că îmi era teamă ca tu să te apropii de Harris. Îşi făcuse un renume destul de cunoscut şi voiam să te protejez să nu ajungi ca Amber. Dar când am văzut cum stă situaţia cu voi, l-am sfătuit pe Zac să renunţe, dar se ambiţionează să n-o facă. Mă lămuri Chris şi mi-am clătinat capul, oftând adânc. De parcă nu aveam destule probleme.

— Zac e doar un prieten bun pentru mine, şi va trebui să înţeleagă asta altfel voi fi nevoită să mă depărtez de el pentru propria lui siguranţă. Habar nu are de ce e Harris în stare şi faptul că i-a dat un pumn în faţă a fost nimic pe lângă ce îi poate face. Chiar dacă, să zicem, m-aş despărţi de Harris şi l-aş alege pe el, asta nu l-ar scuti să nu ajungă înecat într-un lac.

Am spus, fiind mai mult ca sigură de chestia asta. Eram convinsă că Harris nu ar percepe să mă vadă lângă alt băiat şi ar turba. Mai ales atât de repede. Dar în sfârşit un lucru pentru care nu îmi făceam probleme; nu mai există nicio şansă ca alt băiat să îi ia locul în inima mea. Chiar dacă m-aş despărţi de el pentru totdeauna, tot nu m-aş mai

băga vreodată în braţele vreunui alt băiat. Eram convinsă de asta mai mult decât de orice.

— Asta îi spun şi eu, dar e încăpăţânat şi nu vrea să renunţe. N-o să pot să îi salvez viaţa mereu. Chicoti Chris şi m-am uitat la el nedumerită.

Râse amuzat şi m-am încruntat.

— Haide, nu spune că nu m-ai recunoscut. Continuă să râdă şi l-am lovit în umăr.

— Ce tot spui acolo?

Chris începu să mârâie, sau mai degrabă să ragă ca un leu sau… tigru.

Am făcut ochii mari, uimită. Recunosc sunetul ăsta.

— Tu ai fost mascota?

Aprobă din cap şi am început să râd ca o nebună.

— Hei, nu mai râde, chestia aia e mai amuzantă decât crezi. Se apără bosumflat şi m-am întins pe pat, neputând să îmi stăpânesc râsul. Mi se păruse vocea maimuţoiului ăla cunoscută, dar nu m-am gândit o secundă la Chris.

— Şi prin ce legi nedrepte ale Universului, ai ajuns tu mascota liceului? l-am întrebat încercând să îmi stăpânesc lacrimile şi în sfârşit plângeam şi din alt motiv.

Chris îşi ţugui buzele ofensat, privindu-mă cu superioritate şi am continuat să râd.

— Nu mi-a plăcut în echipa de fotbal. Prea multă brutalitate pentru limitele mele şi nu îmi plăcea nici căpitanul pe vremea aia. Mike era cel mai bun prieten al lui Harris şi faptul că intru în echipă, nu îl încânta. Chiar dacă i-am promis că nu spun nimănui şi nu aveam de gând să o fac, el nu avea încredere în nimeni. Mike îi ştia povestea cu siguranţă, a locuit la el o perioadă, dar restul băieţilor din echipă nu o cunoşteau. Aveam nevoie de mediile asigurate care vin odată cu o activitate extracurriculară şi după ce directoarea s-a rugat două săptămâni de mine, am acceptat să fiu mascota. Şi nici n-ai idee cât mă distrez, lumea vine de multe ori să mă vadă mai mult pe mine, ador să mă iau la bătaie cu alte mascote, decât mă fâţâi pe lângă teren şi mereu sunt în preajma majoretelor. N-au cum să se supere pe mine dacă le iau în braţe şi fac asta toaaaaată ziua. Se mândri, ridicând obraznic din sprâncene şi mi-am domolit râsul, clătinând din cap. Dezavantajul e că îmi e al naibii de cald în costumul ăla şi capul mă sufocă. Continuă, strâmbându-se şi am început din nou să râd.

— Cum de nu te-am văzut niciodată pe la antrenamente?

— Eu nu am ce învăţa că voi. Sau să mă antrenez. Sunt acolo de capul meu şi fac tot ce vreau.

— Sună chiar bine, am spus ofticată, strâmbând din nas. Prefer să fiu mascota dacă asta însemna să nu o mai ascult pe Amber şi să fac ce mă taie pe mine capul.

Chris ridică din sprâncene într-un mod obraznic.

— Nu vrei să facem schimb? Sunt eu bufonul şi tu majoretă.

— Mascotă, mă corectă ofticat şi am izbucnit din nou în râs. Argh, nici asta nu sună mai bine. Conştientiză singur făcându-mă să râd şi mai tare.

— Neah, eu rămân la treaba mea, tu la a ta. Sigur aş decapita-o pe Amber în secunda doi, nu am echilibru şi probabil aş cădea de pe piramidă şi clar nu arăt bine în fustă.

— Ai dreptate, eşti mult mai sexy în costumul ăla de papiţoi umblător. Am făcut mişto de el în continuare şi m-a lovit în genunchi, mârâind.

Chris a rămas la mine pentru aproape alte două ore, alte discuţii amuzante care mi-au prins chiar bine pentru starea mea depresivă, dar mai multe serioase în care Chris mă sfătuia să hotărăsc ce vreau să fac pentru că nu pot să amân la infinit şi să îl evit pe Harris fără să îi dau un răspuns concret. M-a speriat, atenţionându-mă că ar putea face chiar o prostie din cauza asta, dar îl ştiu pe Harris destul de matur şi cu capul pe umeri ca să

nu se gândească la asemenea tâmpenii. Eu eram mai predispusă la distrugere decât el.

Mi-a prins bine discuţia cu Chris şi am lămurit unele lucruri cărora nu le găsisem soluţie de una singură. Oficial, Chris era prietenul meu cel mai bun şi lua locul oricărei fete. Nimic nu era mai bine decât să discuţi chestiile astea cu o persoană din sexul opus, care îşi înţelege mult mai bine partea. Lucruri pe care o fată nu le-ar putea înţelege şi explica niciodată atât de bine şi, în momentul ăsta, Chris era perfect pentru un *BFF* adevărat. Voiam să o sun pe Nicky să discut despre asta cu ea, dar cum nu ştia nimic de Harris, ar fi fost extrem de complicat şi plin de întrebări incomode şi răspunsuri detaliate.

După ce a plecat Chris, m-am întors înapoi în lumea mea şi am reînceput analiza mintală a vieţii mele complicate. Seara m-am întors la teme şi am fost de acord să iau din nou cina cu tata, păstrând discuţiile despre Harris deoparte de data asta şi, înainte de culcare, am luat un somnifer, rugându-mă să pot dormi fără coşmaruri.

Harris nu a mai apărut nici în vis, nici în camera mea.

Telefonul meu m-a anunţat că bateria s-a încărcat. M-am ridicat alene din pat şi am bâjbâit prin camera întunecată din cauza draperiei groase. Am tras acumulatorul din priză, fiind surprinsă de

faptul că Harris nu mă mai sunase deloc şi nu îmi mai trimisese nici un mesaj. A renunţat în cele din urmă. Am oftat, luând telefonul cu mine în pat şi începând să răsfoiesc mesajele pe care ni le-am trimis, totuşi stând departe de cele pe care mi le trimisese zilele astea. Primele cuvinte mi-au adus aşchii în inima şi aşa sfărâmată şi am închis telefonul, aruncându-l pe pat şi căutând evadarea disperată în eseul despre Romeo şi Julieta care nu a făcut decât să îmi adâncească starea de disperare. Mă puneam pe mine şi pe Harris în finalul lor tragic şi eram la un pas să fac bucăţi eseul la care am lucrat două zile. M-am întors spre tema la matematică, dar un număr mi-a apărut imediat în faţa ochilor şi am aruncat toate cărţile pe jos, urlând şi strângând pătura în pumni. Stătuse nici două săptămâni pline în jurul meu şi deja umpluse totul în viaţa mea.

M-am dat jos din pat şi m-am îndreptat spre mormanul de cărţi de pe jos, căutând o materie care să nu îmi aducă aminte de el. Franceza îmi amintea de ora în care l-a bătut prima dată pe Joshua. Istoria de cea în care Joshua a încercat să mă răpească a doua oară.

Am analizat atent geografia şi nu îmi amintea de nimic legat de noi. Mi-am luat cartea şi am învăţat până şi lecţiile următoare doar ca să îmi umplu mintea cu ceva. Până când am dat de o

anumită țară scrisă pe foaia albă și acel nume a creat o implozie în mine. Columbia era prezentată aici ca o țară cu bogate zăcăminte minerale, dar pentru mine era teritoriul unde Harris i-a luat viața lui Joshua fără să stea pe gânduri și mi-a dovedit cât de departe pot ajunge limitele lui.

Am lăsat cartea pe pat, refuzând să mai caut ceva care să mă distragă, pentru că doar găseam lucruri care să mă înnebunească și mai tare și am tresărit când telefonul a sunat lângă mine. Un fior mi-a fulgerat inima când i-am văzut numele pe ecran. Am expirat adânc și am hotărât să deschid mesajul. Dar nu era niciun text. Doar o melodie. O altă melodie. Mi-a mai trimis una acum două zile. Adam Lambert "What Do You Want From Me", din cauza căreia am plâns ore în șir și știu că acum nu avea să fie mai bine. Parcă știa că nu îi citesc mesajele și încercă cu muzică, lucrul care mă calma și totodată mă distrăgea.

Am deschis-o temătoare și mi-am băgat căștile în urechi. Lacrimile mi-au izbucnit imediat când a început Jason Derulo "Breathing".

M-am scufundat din nou sub pătură, înghițindu-mi lacrimile și ascultând melodia de nenumărate ori până când versurile mi s-au imprimat în memorie ca o mantră chinuitoare și dureroasă.

— Nu, te rog. Îmi pare rău. Mă imploră Joshua, căzând în genunchi la câţiva metri de mine şi am înghiţit în sec. Am încercat să îi vorbesc şi să îl întreb ce se întâmplă dar înainte de asta, am simţit un fulger vâjâindu-mi în dreptul urechii care a trecut pe lângă mine, oprindu-se în fruntea lui Joshua.

Şuvoiul de sânge i-a acoperit faţa şi a căzut secerat la pământ, lângă picioarele mele.

Am ţipat îngrozită, întorcându-mă să fug de lângă trupul fără viaţă dar m-am oprit secerată în loc când am întâlnit silueta demonică a lui Harris în faţa mea.

Veni uşor spre mine cu arma în mână şi îmi prinse bărbia, ridicându-mi privirea spre a lui. Îmi simţeam buzele tremurând şi incapabile să rostească cuvinte. Eram îngrozită de el.

— Doar nu crezi că o să poţi fugi aşa uşor de mine? Eşti a mea acum, Katherine.

Mă ameninţară ochii întunecaţi şi buzele lui s-au presat peste ale mele fără voia mea.

Am ţipat şi m-am ridicat în şezut, azvârlind pătura de pe mine şi ridicându-mă ca de obicei pe perne şi lipindu-mi spatele de spătar.

— Nu din nou! Am strâns din dinţi şi mi-am înfipt mâinile în păr. Când o să dispară?

Am tras o ultimă gură de aer şi mi-am dat căştile jos, unde încă se repeta melodia lui Harris. Am privit la ceas. 15:27.

Voiam să treacă mai repede ziua asta şi cea de mâine şi restul existenţei mele putrede şi fără rost. La şcoală măcar aveam o ocupaţie. Chiar şi să mă feresc de el pe hol şi să îi evit privirea la ore era mai bine decât să stau singură şi izolată în camera mea, cu miile de gânduri şi coşmarurile ce îmi înnebuneau raţiunea. E a treia oară când am acest coşmar de când am plecat de la casa lui Carter şi am rupt legătura cu cea mai importantă parte din viaţa mea.

M-am ridicat ameţită din pat, purtând acelaşi trening pe care îl aveam şi ieri când a venit Chris la mine, şi probabil aveam să îl port şi mâine. Am primit un alt mesaj în timp ce mă învârteam orbită de întuneric prin cameră şi speram să nu fie altă melodie de la Harris care să mă chinuie şi mai tare. Tonul meu de apel face deja asta.

Am tras draperia, făcând lumina în cameră, dar nu prea multă pentru că afară erau nori pe cer şi ploaia avea să înceapă în orice moment.

Mi-am luat telefonul de pe pat şi aveam un mesaj de la Miky. Mă anunţa că spălătoria de maşini s-a anulat din cauza vremii şi o vor face mâine dacă e mai cald, sau dacă nu, săptămâna viitoare. Am aruncat telefonul înapoi în pat.

Spălătoria lor de maşini era ultimul lucru la care mă gândeam eu acum. Uitasem complet de chestia aia.

M-am forţat totuşi să fac un duş, pentru că visul îmi scăldase trupul într-un strat de sudoare şi m-am îmbrăcat într-o pereche de pijamale vechi, dar pufoase. Vegetam în propria casă.

Stomacul meu scotea zgomote infernale şi bănuiesc că ameţeala pe care o aveam nu era doar din cauza stării mele de spirit, ci şi a lipsei de mâncare. Dar m-am limitat la altă pastila de Tilenol, care să îmi calmeze durerea de cap şi m-am întors înapoi în pat. Chiar dacă ştiam că durerea mea nu avea să treacă nici cu medicamente, nici cu mâncare.

Mi-am pus genunchiul pe pat şi telefonul meu a sunat din nou. Sunase în ultimele zile mai mult decât a făcut-o în toată existenţa lui.

De data asta Ty era cel care mă apela şi speram ca Harris să nu îi ia telefonul din mână ca data trecută.

— Da?! am răspuns precaută cu o voce groaznic de răguşită.

— Kath! Harris e la tine? mă întrebă pe un ton alert. M-am cutremurat pentru o secundă.

— Nu! Nu l-am mai văzut de ieri-dimineaţa! Ce s-a întâmplat?

— Nu îl găsim. A plecat acum câteva ore şi şi-a lăsat telefonul acasă. Te-a mai sunat azi?

— Ăăă… mi-a trimis un mesaj. Am răspuns, bâlbâindu-mă.

— Şi ce ţi-a scris în el? Ty părea mai mult decât speriat şi mă înspăimântă.

— Nu mi-a scris nimic, mi-a trimis doar o melodie.

Ty oftă şi auzeam vocile celorlalţi agitaţi pe lângă el.

— Poate e la Carter, sau pe pistă. Am încercat să găsesc o explicaţie deşi tremuram deja.

— Am verificat peste tot, Kath, şi chiar dacă ar fi plecat de capul lui, oriunde s-ar fi dus nu era o problemă, se poate descurca singur, dar acum… se opri lăsând fraza neterminată şi mi-am ţinut respiraţia.

— Acum ce?! Aproape am ţipat disperată.

— Acum a băut. Mult, Katherine. Are camera vraişte şi plină de sticle de băutură.

Am îngheţat, strângând telefonul în mână.

Harris a băut. El nu bea. Urăşte alcoolul şi acum a băut din cauza mea.

Ce i-am făcut?!

11. ACCEPTARE

M-am aşezat pe marginea patului şi mi-am lăsat capul să cadă în palmă.

— Mi-e frică să nu facă vreo prostie, Kath. Îmi transmise Ty temător şi mi-au dat din nou lacrimile.

— Vin imediat la voi! I-am răspuns şi am închis telefonul, aruncându-l pe pat.

Fiecare părticică din corpul meu părea că s-a trezit la viaţă după aproape 4 zile de vegetaţie şi inima a început din nou să îmi bată puternic, de data asta frica pentru viaţa lui Harris luând locul celei pentru ameninţările lui ireale.

Am început să alerg prin cameră, cu o viteză care îmi înţepa picioarele amorţite, aruncând pijamalele de pe mine şi căutând haine în mormanul de pe jos. Rochia pe care o purtasem acum trei zile era aruncată pe fotoliu şi cel mai uşor de îmbrăcat. Am încercat să îmi abţin gândul că el o alesese şi am sărit într-un picior în timp ce mă încălţam în tenişi şi îmi căutam cheile maşinii prin cameră. Părul îmi era încă ud, dar l-am prins

într-un coc dezordonat la spate. Mi-am luat cheile şi telefonul şi deja regretam că alesesem rochia asta, pentru că nu aveam buzunare. Mi-am înşfăcat geaca de piele din dulap şi asta era probabil o idee bună şi din cauza vremii de afară, nu doar pentru buzunare.

Gândul îmi zbura la atenţionările pe care mi le dăduse Chris ieri şi nu pot să cred că avusese dreptate, iar eu nu acordasem atenţie lucrului ăsta. Harris e puternic, dar se pare că nu am calculat corect puterea mea de a-l răni.

Mi-am înghiţit lacrimile, aducându-mi aminte de ultimele lui cuvinte înainte să plec de la Carter şi m-aş fi omorât pe mine de o mie de ori înainte să mă gândesc măcar să îi fac vreun rău lui.

Nu îmi mai pasă de nimic. De ceartă, de crime, de ocupaţia lui. Vestea că el băut şi apoi a plecat, a fost ca un electroşoc care m-a trezit la viaţă şi acum tot ce îmi doresc e să îl găsesc.

Înainte să ies din cameră, am auzit soneria de la uşă şi inima mi s-a oprit brusc.

Am fugit pe scări, coborându-le câte trei o dată şi rugându-mă la cer să fie el.

Eram aproape să îi pronunţ numele când am deschis uşa, dar inima mea s-a oprit pentru a doua oară când am dat de Amber în faţa mea.

— Ce cauţi aici? am mârâit printre dinţi, simţindu-mi adrenalina crescând din ce în ce mai tare după ce fusese la pământ în ultimul timp.

— Am venit să îţi mulţumesc. Rânji vipera cu un aer superior şi mi-am strâns palmele în pumni.

— Să îmi mulţumeşti?! am repetat furioasă, strângând cheile maşinii în pumn.

— Ştiam că o să îl distrugi. Dar nu credeam că presupunerea mea o să se adeverească atât de repede. Am avut dreptate tot timpul, eşti exact ca mama ta. Rânji în continuare şi am ieşit afară din casă, izbind uşa în urma mea.

— Tu chiar nu vrei să încetezi, nu? Amber, te avertizez, nu te juca cu mine, pentru că la starea pe care o am acum sunt în capabilă să mă ţin de promisiune şi să te fac bucăţi. I-am respirat furioasă pe faţă, fiind extrem de serioasă prin ce am zis, dar acum am altă prioritate, trebuie să îl găsesc pe Harris.

— Calmează-te! Ţi-am spus, am venit doar să îţi mulţumesc. Până la urmă, nu a trebuit să fac nimic ca să îl aduc înapoi la mine. Te-ai descurcat tu foarte bine cu asta. Râse şi am simţit cum îmi explodează o venă în cap.

— Harris e la tine?! Aproape am ţipat, punând cap la cap vorbele ei şi dispariţia lui Harris.

— Orice suflet are nevoie de două braţe care să îl consoleze atunci când e rănit. Rânji,

răspunzându-mi clar la întrebare şi tot ce am simţit a fost turbare. Presiunea din aer şi din capul meu a început să crească şi am scrâşnit din dinţi, repezindu-mă spre ea cu toată ura din mine şi fiind hotărâtă să las o singură Wrise după asta.

— Două braţe pentru consolare, huh? O să îţi rup braţele astea să văd cu ce îl mai consolezi. Am tunat turbată, trântindu-mă peste ea pe veranda casei şi nu îmi pasă de vecinii care aveau să iasă din cauza ţipetelor ei.

— Lasă-mă! ţipă disperată şi luată prin surprindere, încercând să iasă de sub mine, dar deja îi smulsesem câteva zeci de fire de păr.

S-a întors spre mine, prinzându-mi cocul de la ceafă şi am ţipat de durere, enervându-mă şi mai tare şi mi-am încleştat pumnul înainte să o lovesc în faţă cu toată puterea şi furia de care eram capabilă. I-am descâlcit mâna din părul meu şi m-am ridicat de pe ea, lovind-o cu piciorul în burtă şi mârâind de furie, pentru că voiam să îi dau mult mai multe. Amber se văieta pe jos de durere şi am realizat că îi curgea sânge din nas şi ţinea un ochi închis.

Am încercat să îmi calmez respiraţia nebunească şi am prins-o de păr, ridicând-o în picioare înainte să mă conving şi să o fac bucăţi aşa cum promisesem. Pentru că îmi doream atât de tare să o văd pe nenorocita asta moartă în

momentul ăsta, încât subconştientul meu mă înjura pentru că l-am criticat atât pe Harris pentru reacţiile lui de genul ăsta.

— Mişcă! I-am ordonat furioasă, trăgând-o cu mine pe scări şi a început să tuşească, împleticindu-se în propriile picioare, probabil din cauza loviturii în burtă.

Am târât-o după mine până la maşina mea şi am văzut o vecină care mă privea şocată, pe veranda casei.

— Vezi-ţi dracu' de treaba ta! am tunat nervoasă spre bătrâna care m-a privit înspăimântată. Eram un pachet de nervi, frustrare şi furie cum nu am mai fost niciodată în viaţa mea.

Am deschis portiera Mustangului şi am azvârlit-o pe Amber în scaunul din dreapta, baricadând-o bine în centură ca să nu fugă. Încă era jumătate inconştientă din cauza loviturilor.

Am traversat prin faţa maşinii, spumegând şi curăţându-mi mâinile de părul ei, care îmi rămăsese printre degete.

Am intrat în maşină, izbind portiera în urma mea şi am pornit motorul, derapând de pe loc mai rapid decât credeam că sunt în stare să o fac. Nu mai condusesem maşina asta de luni. Zăcuse aici toată săptămâna, pentru că eu mă încăpăţânam să nu o mai folosesc, totodată abţinându-mă să nu o

fac praf cu o lopată. Ce dracu' a fost în capul meu? Le plâng altora de milă când e clar că nimeni nu dă doi bani pe mine şi îl resping pe cel care ar sacrifica orice pentru siguranţa mea. Mă cert cu singurul băiat pe care îl iubesc pentru un nemernic care voia să mă violeze. Îl critic pentru că a omorât un nenorocit care mi-a violat una dintre cele mai bune prietene. Îl acuz pentru că s-a apucat de trafic de arme când a rămas singur pe lume şi fără niciun ajutor de la cineva.

— Arghh! Am urlat furioasă pe propria-mi persoană pentru toate tâmpeniile pe care le-am făcut în ultimele zile.

— Unde mă duci?! mormăi Amber, tuşind din nou şi eram atât de furioasă încât mă durea în fund de boala ei. N-avea decât să moară acum, o aruncam din maşină şi îmi vedeam de drum.

— Te duc acasă, prinţesă. Şi dacă te aşteaptă prinţul acolo aşa cum spui tu, te asigur că în următoarea secundă o să fii o prinţesă fără cap. Am amenințat privind în faţă şi încercând să îmi amintesc drumul spre casa ei în timp ce piciorul era la fund pe acceleraţie şi aveam deja 140 la oră. Acum era diferit faţă de data trecută, nu mai eram doar eu şi drumul liber, dar tot ce voiam era să conduc şi mai repede. Acum îmi simţeam în sfârşit maşina şi de ce e capabilă. De ce sunt eu capabilă.

— Eşti nebună! Încetineşte! ţipă Amber, revenindu-şi şi privind speriată prin parbriz. Treceam ca fulgerul printre maşinile de pe autostradă şi puteam în orice secundă să mă ciocnesc de una şi să ajung bucăţi. Dar prin nu ştiu ce miracol, nu o făceam.

— Nu-mi spune că ţie, marea iubită a lui Harris Stone, ţi-e frică de viteză. Ar trebui să fii obişnuită cu ea, nu? Am batjocorit-o şi a înghiţit în sec, privind terifiată în faţă.

— Te rog, încetineşte! Aproape mă imploră şi am izbucnit în râs. La asta chiar nu mă aşteptam, normal era să îmi sară în cap, dar sângele care deja îi ajungea în gură, venind din nas, se pare că o potolise.

Spaima ei îmi antrena adrenalina şi am înşfăcat maneta, schimbând viteza şi apăsând acceleraţia cu putere. 180 şi în loc să fac pe mine de teamă, îmi simţeam inima pompând cu viteză în piept. Eram ca un fluture care iese din coconul lui izolat şi e gata să facă ravagii.

Buza lui Amber a început să tremure şi îi vedea ochiul drept începând să se umfle. Ei, acum chiar suntem chit, Demonule.

— Nebuno, încetineşte, o să ne omori pe amândouă! ţipă terifiată.

— Taci! Am urlat nervoasă. Roagă-te ca Harris să nu fie la tine acasă, Amber, sau tu o să

fii singura care moare în ecuaţia asta. Am mârâit furioasă şi până şi eu eram înspăimântată de seriozitatea cu care o spuneam. Părea că personalitatea lui Harris se transmisese acum la mine. Dar zilele de disperare, plus spaima că el a dispărut, combinate cu vestea că s-a dus la Amber, mi-au creat nebunie pură. Şi îmi place! M-am săturat să plâng de milă altora şi toată lumea să îşi bată joc de mine. Singurul care nu îşi bate joc de mine, îmi plânge mie implorând milă.

Nu m-am gândit ce o să îi fac lui Harris dacă îl găsesc în casa lui Amber. E beat şi mintea lui poate debita orice în momentul ăsta. Planurile mele sunt acum îndreptate spre exterminarea ei.

Am oprit cu o frână bruscă în faţa casei lui Amber şi am observat-o începând să respire rapid, încercând parcă să îşi calmeze inima.

Am coborât val-vârtej din maşină şi am ajuns pe partea ei înainte să apuce să îşi desfacă centura.

— Ai vrut să te joci cu mine, Amber. O să vezi tu acum cum mă joc eu. Am tras-o din maşină şi am smucit-o de braţ, până la uşă. Sângele i se scurgea deja pe gât şi se văita în tăcere de durere. Avea mâinile pe abdomen şi se pare că am fost extrem de furioasă când am lovit-o acolo. Norocul ei că nu am încălţat bocancii.

Am intrat în casă fără să mai bat la uşă şi am târât-o după mine.

— Cheamă-l! I-am ordonat nervoasă.

— Cheamă-l! am mârâit, înfigându-mi mâna în părul ei atunci când nu a făcut ce i-am zis.

A icnit de durere, încercând să scape de mine. Asta m-a făcut să o strâng şi mai tare.

— Nu îţi spun din nou!

— Nu e aici! Spuse într-un final, uitându-se furioasă la mine şi mi-am mărit ochii, necrezând ce spune.

— Minţi! Cheamă-l, Amber, sau o să te fac eu să îl chemi. Ţipând de durere. Am mârâit spre ea, înfigându-mi şi mai bine degetele în părul ei şi apropiindu-mă de faţa ei cu dinţii încleştaţi. Niciun semn de Harris, dar putea fi în camera ei şi dacă e beat, sigur doarme. Asta i-a permis jigodiei să plece de lângă ei şi să vină la mine.

— Arată-mi şi mie camera ta, Amber. Am spus trăgând-o deja spre scări.

— Nu e aici, nu înţelegi?! ţipă din nou spre mine, încercând să scape.

Însă nu m-am oprit până când nu am auzit un scârţâit de roţi ce părea să vină din bucătărie. Imediat a apărut Roberta şi m-am oprit pe prima treaptă, totuşi neînţelegând cum reuşea femeia asta să urce scările în căruciorul ăla.

— Katherine… Amber! Suspină ultimul nume într-o mască de spaimă, văzându-şi fiica jumătate mutilată şi cu bărbia plină de sânge.

— Ce s-a întâmplat?! întrebă speriată, apropiindu-se de noi.

— Unde e Harris? am spus serioasă, privind-o cu duritate, fără să îi dau drumul lui Amber.

— Care Harris? Ce Dumnezeu s-a întâmplat cu voi? țipă disperată, încercând să o tragă pe Amber de lângă mine.

— Ştii foarte bine care Harris. Spune-mi unde e sau îi smulg tot părul lui fiică-ta. Am amenințat serioasă, trăgând-o pe Amber mai sus pe altă treaptă pentru a-i opri accesul mamei ei la ea. Aceasta a scrâşnit nervoasă de durere, dar degetele mele erau bine împletite în părul ei şi smulgeau 10 fire la cea mai mică mişcare.

— Katherine, nu ştiu despre cine vorbeşti. Nu cunosc niciun Harris. Spuse femeia disperată, fiind aproape să plângă privindu-şi fiica.

- Cat de proastă crezi tu că sunt? Nu îl cunoşti pe iubitul fiicei tale? Am mârâit nervoasă, scrâşnind din dinți, pentru că nu spusesem şi "fostul".

— Nu! Răspunse aceasta speriată şi chiar părea că vorbeşte serios.

— Mama nu îl cunoaşte pe Harris şi el nu e aici. Du-te şi verifică dacă nu mă crezi. Spuse Amber, prinzându-mi pumnul din ceafa ei, dar nereuşind să îl desprindă.

— Atunci de ce ai spus că e la tine? am urlat, trăgând-o spre fața mea.

Nu răspunse, doar icni de durere şi mi-am desprins mâna din părul ei, împingând-o de lângă mine.

— Credeai că mă faci aşa uşor să sufăr? O să cunoşti tu mai multă suferinţă, Amber Wrise, dacă te mai bagi o singură dată în viaţa mea.

Am avertizat-o cu o seriozitate demnă de un demon şi am urcat în fugă la etaj, verificând toate camerele care erau doar un dormitor mare plin de vişiniu şi roz şi o baie. Ambele goale. Dormitorul mamei lui Amber era probabil la parter dar cu siguranţă Harris nu era acolo.

Am coborât, trecând ca o tornadă furioasă pe lângă ele, fără să le mai arunc vreo privire şi am ieşit afară din casă, izbind cu forţă uşa în urma mea.

M-am urcat în maşină, mârâind ca o adevărată tigroaică nervoasă şi am derapat spre casa lui Harris unde trebuia să mă fi dus de la bun început.

Am parcat în faţa garajului lor şi am urcat în fugă spre living, unde doar V şi Keith se învârteau stresaţi.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat repede, trăgându-mi sufletul după alergat.

V îşi strânse buzele, într-o expresie tristă, neştiind ce să îmi spună.

M-am întors spre camera lui Harris şi am intrat rapid, ramând blocată după aceea. Totul era un dezastru. Sticle de băutură erau aruncate peste tot, vărsate şi sparte de pereţi. Unul dintre monitoare zăcea strivit pe jos şi reuşise să îl distrugă mult mai bine decât o făcusem eu cu laptopul. Dulapul din sticlă, cu căşti de motociclist, era răsturnat pe jos şi răspândit în sute de bucăţele prin toată camera. Mi-am pus mâna la gura când am văzut un prosop plin de sânge mototolit pe biroul lui.

Am păşit pe podeaua de cioburi, luând prosopul în mână şi era încă ud, deci sângele era proaspăt. Am văzut câteva cioburi mai mari aruncate în partea cealaltă a camerei şi erau acoperite de sânge. Mi-am strâns ochii, simţindu-mi lacrimile cum încep din nou să curgă şi nu ştiu de unde mai aveam atâtea.

Am zărit telefonul lui pe saltea. Pe birou erau răvăşite o adunătură de hârtii, creioane şi instrumentele lui de tatuat. Sigur îşi făcuse alt tatuaj şi mă speria ce ar putea fi privind camera asta.

Am luat hârtiile de pe birou, observând că aveau nişte desene pe ele şi respiraţia mi s-a oprit când mi-am recunoscut chipul pe ele.

Pe una dintre ele eram desenată stând pe iarbă şi am recunoscut scena din prima zi de şcoală.

Când l-am văzut prima dată. Mă desenase atât de perfect, încât mi se părea că mă uit la o poză. Eram aşezată în şezut, privind în faţă, cu o figură neutră şi cu părul răvăşit din cauza vântului. Nu îmi mai amintesc cu ce fusesem îmbrăcată atunci, dar el şi-a amintit perfect. Restul prietenilor mei erau desenaţi ca nişte umbre pe lângă mine, chipurile lor nu se desluşeau, fiind complet neimportante pentru el, doar fiecare trăsătură a mea era accentuată perfect. Picioarele îmi erau îndoite de la genunchi şi o mână îmi era aşezată în poală, în timp ce pe cealaltă o proptisem pe pământ. Oare chiar aşa eram aşezată atunci? El îşi aminteşte mult mai bine decât mine, pentru că şi eu îmi amintesc perfect fiecare trăsătură a lui din acea zi, dar nu am talentul să le imprim ca şi el.

Am suspinat trecând la următorul desen şi era unul cu mine plângând. Mi-am simţit ochii *înecându-se*. Nu îmi aminteam imaginea asta, dar el mă văzuse de multe ori plângând şi dacă aşa mă vede el când plâng, îl înţeleg de ce mă roagă mereu să nu o mai fac. Aveam chipul unui înger şi priveam pierdută, cu capul puţin întors astfel încât să nu mă uit la el. Buzele îmi erau între deschise ca într-un suspin şi obrajii îmi erau traversaţi de râuri de lacrimi exact cum sunt şi acum, în realitate.

Următoarea m-a lăsat de-a dreptul fără respiraţie. Eram aşezată în genunchi, cu ochii închişi şi cu capul în jos, din spate ieşindu-mi o pereche uimitoare de aripi care semănau perfect cu cele din tatuaj. Chiar semănam cu un înger. Dar nu mai eram un înger sălbatic, eram un înger rănit.

Zeci de alte pagini, toate acoperite cu chipul meu. Trist, vesel, supărat, visător. Multe cu aceleaşi aripi divine. Era unul în care strâmbam din nas cu o expresie comică. Aproape m-a făcut să râd, apoi să izbucnesc din nou în plâns.

— Azi-noapte a făcut tot dezastrul ăsta. S-a încuiat în cameră şi nu ne-a lăsat să intrăm. După-amiază nici nu ştiu când a plecat, dar ne-am trezit cu camera goală şi el nicăieri. Harris niciodată nu îşi lasă telefonul acasă. Îmi spuse V, venind în spatele meu. Mi-am tras nasul, înghiţind în sec şi mi-am şters lacrimile, aranjând foile pe birou.

— Ceilalţi îl caută? Am întrebat cu glasul spart.

— Da, dar parcă s-a evaporat. Am sunat-o până şi pe Amber gândindu-ne că poate a făcut vreo prostie fiindcă e beat. Îmi spuse V şi am închis ochii, respirând greu şi am pus lucrurile cap la cap.

— Tu i-ai spus lui Amber că Harris a plecat?

— Da! S-a întâmplat ceva? Întrebă, încruntându-se sceptică.

Am oftat!

— A venit la mine acasă să îmi mulţumească că l-am distrus pe Harris şi că s-a întors la ea.

V făcu ochii mari.

— Harris e la Amber?

— Nu!

Mă privi suspect.

— Ce ai făcut?

— Nimic! Dar dacă o găseşti mâine vecină de salon cu Jay, nu e vina mea. De fapt, e. Trebuia să o trimit direct la morgă.

V căscă gura, formând încet un zâmbet.

— Mi-am pierdut controlul. Cu tot stresul din ultimele zile, apoi mă sunaţi voi şi îmi spuneţi că Harris a băut şi a plecat de acasă, apoi...

— Apoi apare ea şi îţi spune că îl are pe Harris. Sinucidere curată. Mă completă V şi am aprobat din cap, masându-mi fruntea. Începea să mă doară capul din nou.

— Acum poate îl înţelegi şi tu pe Harris. Am privit-o urât deşi are dreptate. Acum îl înţeleg.

Telefonul lui V vibră în buzunar şi aceasta răspunse rapid.

— L-aţi găsit? Am ciulit urechile. … Bine, sunaţi-mă dacă daţi de el… Nu, Kath e aici… OK! Şi închise.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat repede.

— Băieţii nu l-au găsit prin oraş şi au plecat la depozit.

Mi-a stat inima în loc, gândul că Harris să fie beat în peştera aia plină de arme mă înspăimântă.

— Credeţi că s-a dus acolo?

— Tot ce e posibil. Cine ştie ce are acum în cap şi nu e de găsit pe nicăieri.

Am început să mă învârtesc terifiată prin cameră.

— Băieţii au zis să ne gândim la alte locuri în care s-ar putea duce.

Mi-am frecat tâmplele, încercând disperată să gândesc.

— L-am căutat până şi la Zac acasă, ne-am gândit că poate e nervos şi…

Mi-am muşcat buza stresată. În momentul ăsta îmi doream să fie chiar şi la Zac acasă, să facă ce voia numai să ştiu unde e şi să mă duc după el. Regretam că nu îl găsisem la Amber. În ghearele acelei nemernice, dar în siguranţă. Un lucru de care nu pot fi sigură acum.

Mi-am *stors* creierii încercând să mă gândesc la locurile preferate ale lui Harris. Unde voia să meargă atunci când îşi dorea să fie singur, cu cine voia să vorbească.

Am suspinat şi mi-am adus aminte de mama lui.

— L-aţi căutat la vechea lui casă? Acolo unde locuia cu mama lui?

V deschise larg ochii şi clătină rapid din cap.

— Nu! Dar ai dreptate, ar putea fi acolo. Mereu se ducea acolo când era supărat. Îmi confirmă V şi mi-am adus aminte de confesiunea lui Harris când a găsit lănţişorul sub perna mamei lui.

— Ce proşti suntem, nu pot să cred că nu ne-am gândit la asta. Spuse V deja ieşind din cameră.

— Ştii unde este? am întrebat-o fiind pregătită să îl sun pe Chris dacă primeam un răspuns negativ. Fuseseră vecini şi puteam afla adresa uşor.

— Da! Am fost o dată acolo. Îmi răspunse deja urcând în maşina ei şi am avut altă revelaţie înainte să mă urc în maşină alături de ea.

— V, tu du-te acolo, eu îl caut în altă parte. Am spus fugind spre maşina mea.

— Ce?! Unde?

— La locul nostru! Sună-mă dacă îl găsiţi. Am spus şi am izbit portiera în urma mea, derapând cu maşina de pe loc şi îndreptându-mă spre zona muntoasă de lângă docuri, unde era locul nostru şi speram din tot sufletul să îl găsesc.

Am *zburat* pe autostrada aglomerată în ora de vârf, aşteptându-mă ca în orice clipă să fiu oprită de un echipaj de poliţie. Dar am avut noroc şi

când maşinile s-au mai împuţinat, am urcat pe versant cu 260 la oră fără să îmi mai fie teamă în vreun fel de viteză şi contopindu-mă cu maşina exact cum făcea Harris. Probabil şi ea îşi dorea să îl găsesc. Am mulţumit cerului că nu am distrus maşina asta.

Disperarea m-a cuprins când am ajuns pe petecul de iarbă de lângă prăpastie, pustiu, fără urmă de el. Am oprit maşina, expirând greu şi am coborât complet doborâtă, târându-mi picioarele spre marginea prăpastiei. Am privit în depărtare, lăsându-mă să cad în genunchi şi udându-mi ochii usturători cu alte lacrimi.

— Unde eşti? Am şoptit într-un suspin, strângându-mi genunchii în braţe. Speram disperată că îl voi găsi aici. Ăsta era locul lui, locul nostru. Toată speranţa mea cădea acum în mâinile lui V şi am început să mă rog ca ea să îl găsească acolo. Dacă nu, aş fi înnebunit complet.

Telefonul mi-a sunat în buzunarul gecii şi l-am scos tremurând, răspunzându-i lui Violet imediat.

— L-ai găsit?

— Nu, Kath, nu e aici! Casa e încuiată şi nu pare să fi dat pe aici. M-am trântit pe spate, pe iarbă, muşcându-mi buza de durere.

— Tu l-ai găsit?

— Nu!

— Acum trebuie să aşteptăm telefonul băieţilor. O să mai dureze ceva până ajung la depozit.

— Să mă sunaţi şi pe mine. Am spus pierdută, cu ochii închişi.

— Sigur, Kath, nu-ţi face griji, o să îl găsim noi.

Am închis telefonul, lăsându-mi mâinile să cadă pe lângă mine pe pământul rece.

Am privit spre cerul înnorat, dar incredibil de calm. Nici o adiere de vânt nu se simţea în aer. Frunzele copacilor din spatele meu erau nemişcate într-o linişte de nepătruns. Nici atmosfera nu era prea rece, sau ardeam eu de spaimă.

Harris nu mersese la casa mamei lui. Am încercat din răsputeri să gândesc ce e în sufletul lui acum. Ce sentimente are şi unde s-ar putea duce. După cum arată camera lui, cu siguranţă e nervos… disperat.

Am analizat un nor negru, o amintire jucându-mi în minte însoţită de un *déjà vu* al acestei zile. Mi-am amintit de dorinţa mea de a o îmbrăţişa pe mama în tot acest timp. Ea era singura care mă putea consola, oriunde ar fi, şi credeam că Harris are nevoie de acelaşi lucru. Să vorbească cu ea…

Am deschis larg ochii şi m-am ridicat în şezut într-o secundă, amintindu-mi ziua în care l-am auzit pe Harris vorbind cu mama lui. Ca să fie

lângă ea nu s-a dus în acea casă părăsită, s-a dus la mormântul ei.

M-am ridicat în picioare şi am fugit înapoi în maşină, întorcând-o rapid şi încercând să îmi amintesc drumul spre cimitir.

Sigur, maşina are GPS, dar nu am nici timp şi nici nu ştiu să îl folosesc, aşa că mi-am *stors* creierul privind atentă în jur în timp ce zburam cu maşina spre autostradă. N-am condus atât de mult în viaţa mea şi era o minune că nu ajunsesem încă încolăcită în jurul vreunui copac.

Am recunoscut pustietatea din ce în ce mai deasă din jurul meu şi inima a început să îmi bată din ce în ce mai tare. Mă rugam în mintea mea să fie aici, o rugam pe mama lui să fie la ea.

Am suspinat când am văzut o maşină neagră în faţa mea, parcată în faţa porţii cimitirului. Am mărit viteza, apropiindu-mă de ea şi am recunoscut Ferrari-ul lui, parcat neglijent aproape de porţi, cu portiera lăsată deschisă.

Am expirat uşurată, lăsându-mi inima să bată din nou şi am parcat lângă el, coborând rapid din maşină, scoţându-mi telefonul şi sunând-o pe V în timp ce intram în maşina lui.

— V, l-am găsit! am spus rapid, simţindu-mi uşurarea în voce.

— Unde? întrebă şi ea uimită.

— La cimitir. Nu am ajuns încă la el, dar maşina e la poartă şi el e sigur la mormântul mamei lui. Am spus în timp ce îi scoteam cheile din contact şi am închis maşina, îndreptându-mă spre poarta întredeschisă.

— Oh, Doamne! Bineînţeles că e acolo! expiră uşurată.

— Sună-i pe băieţi şi spune-le să se întoarcă.

— Ştii unde e mormântul mamei lui?

— Da! am răspuns, rugându-mă să îmi amintesc drumul printre sutele de pietre funerare.

— OK, Kath!

Am închis telefonul şi acum era testul suprem. Mă simţeam pierdută ca într-un labirint în infinitul mortuar din faţa mea. Am expirat adânc şi am început să merg, încercând din răsputeri să îmi aduc aminte drumul corect. Am recunoscut câteva locuri şi obiecte în calea mea şi paşii mi s-au iuţit din ce în ce mai sigură pe propria intuiţie. Nu aveam deloc simţul orientării, dar acum parcă eram ajutată de o forţă divină care îşi dorea ca eu să ajung la el. M-am gândit la mama lui şi am călcat din ce în ce mai repede printre plăcile albe de marmură pe care erau înscrise mii de nume necunoscute mie.

Încă era pustiu, toate plăcile arătau la fel şi nici urmă de fiinţă vie prin preajmă. Începeam să îmi pierd speranţa, fiind din ce în ce mai sigură că

m-am rătăcit şi, privind în urma mea, drumul spre întoarcere se transformase în acelaşi mister ca cel spre mormântul Samanthei.

Am simţit o adiere rece de vânt, urmată de un tunet uşor, semn că ploaia avea să înceapă în scurt timp şi norii întunecaţi de pe cer nu erau acolo degeaba.

Am expirat din nou, începând să merg spre nicăieri, până am dat de o vale pe care nu mi-o aminteam şi în josul ei se întindea alt infinit de pietre de mormânt.

Eram la un pas să mă întorc, când am zărit în acea vale, o siluetă neagră, ghemuită lângă un mormânt alb şi inima mi-a tresărit în piept.

— Harris! am suspinat, începând să alerg spre el şi acum îmi aminteam drumul ăsta şi valea asta micuţă chiar lângă mormântul mamei lui. În jurul ei se zăreau câţiva copaci şi am început să alerg din ce în ce mai repede când nu mai aveam niciun dubiu că acea siluetă e a lui.

Am recunoscut părul negru şi răvăşit, întins pe un cap aplecat. Era aşezat jos, cu picioarele îndoite sub el şi am tresărit când am zărit o sticlă goală lângă el.

— De ce nu mă iei la tine, mamă? I-am auzit vocea tristă şi am început să plâng, căzând în genunchi când am ajuns lângă el şi izbindu-mă de trupul lui.

— Harris! am suspinat şi mi-am încolăcit braţele în jurul lui, strângându-l la pieptul meu. Îmi era atât de dor de trupul ăsta încât mă uscasem pe interior din cauza lipsei lui.

Îşi ridică privirea spre mine, pierdut, şi se uită surprins în ochii mei, de parcă nu mă cunoştea.

— Harris, sunt eu. Îmi pare rău, iubitule. Îmi pare rău că te-am părăsit. Îţi jur că nu o să mai fac asta niciodată, te iubesc! Am spus simţind cum încep din nou să plâng şi aşezându-mi palmele pe obrajii lui la fel de uzi şi reci.

— Un înger! şopti ca în transă, uitându-se din nou pierdut la chipul meu. Mamă, mi-ai trimis un înger. Spuse din nou zâmbind şi îşi aşează palmele pe obrajii mei.

Am expirat speriată.

— Nu, iubitule, sunt eu. Sunt Katherine, sunt reală. Am repetat, înghiţind în sec, încercând să îl conving.

— Nu plânge, îngeraşule, se încruntă, ştergându-mi imediat lacrimile de pe obraji şi l-am privit disperată cum nu mă recunoaşte. Ce i-am făcut? E beat, dar într-un stadiu în care nu mai ştia pe ce lume trăieşte.

— Iubitule, te rog, revino-ţi. Uită-te la mine, l-am implorat disperată.

— Mă uit, îngeraşule, arăţi exact ca ea. Spuse analizându-mi chipul admirativ şi trăgându-mă mai aproape de el.

— Sunt ea, Harris!

— Nu! Ea m-a părăsit, îi e frică de mine, de monstrul ce sunt. Nu o merit. Dar tu, tu o să mă ajuţi, nu-i aşa, îngeraşule?

Am început din nou să plâng şi tot ce puteam să fac era să aştept să îşi revină, pentru că părea complet pierdut în lumea lui.

— Ba da, mă meriţi. Şi nu mi-e frică de tine, nu mi-a fost niciodată cu adevărat frică de tine. Am suspinat, dar el nu părea să mă creadă sau să mă asculte.

— Eşti aşa frumoasă! Şopti, mângâindu-mi obrajii încă uimit şi uitându-se la mine de parcă mă vedea cu aripi la spate. Şi probabil aşa mă vedea.

— Şi sunt a ta! i-am şoptit, privindu-l tandru în ochi şi rugându-mă să îşi revină.

Se foi nesigur.

— Sunt a ta, Harris, şi te iubesc mai mult decât orice pe lume. Mă meriţi şi îţi promit că nu o să mai plec niciodată de lângă tine, orice ar fi! Te-am acceptat aşa cum eşti şi cu tot ce vine odată cu tine. Am spus hotărâtă şi i-am prins din nou obrajii, lipindu-mi buzele de ale lui într-un sărut

care m-a readus la viaţă şi speram să facă la fel şi cu el.

Harris fu speriat la început de reacţia mea, apoi l-am simţit înconjurându-mă timid cu braţele şi începând să îmi răspundă la sărut. Intensitatea mişcărilor lui creştea până când mă cuprinse cu totul, trăgându-mă în braţele lui inspirând adânc, strivindu-se de buzele mele. Avea un gust diferit, simţeam aroma puternică de băutură, dar şi aroma lui, după care am tânjit în ultimele zile ca un rătăcit în deşert, după apă.

Mi-a lipsit atât de mult asta, mi-a fost atât de dor de buzele lui. Gura şi buzele mele nu au fost făcute pentru altceva decât să se unească cu ale lui şi să mă menţină pe mine în viaţă. Nu am nevoie de mâncare, de apă, de orice altceva. El e tot ce am nevoie, întregul meu Univers.

— Te iubesc! am suspinat, înconjurându-i gâtul cu braţele şi neştiind cum să mă apropii mai mult de el.

— Raiul meu! şopti încă lipit de buzele mele. Raiul meu e în braţele tale! Spuse din nou şi încă părea în transă, dar mă recunoaşte.

L-am sărutat pe frunte şi l-am tras la pieptul meu, simţindu-l cum mă cuprinde în braţe şi îşi plimbă nasul pe gâtul meu, adulmecându-mi mireasma pielii. Era neîngrijit şi barba îi era chiar mai mare decât data trecută.

— Să nu pleci! şopti respirând cald pe gâtul meu şi mi-am strâns ochii, masându-i părul fin de pe ceafă.

— Nu plec, iubitule, nu o să mai plec niciodată de lângă tine.

— Promiţi? Avea glasul unui copil abandonat şi speriat. Mi-am adus aminte de povestea lui Chris şi mi-am muşcat buza, simţindu-mi ochii umezi.

— Promit! I-am sărutat creştetul şi am sigilat promisiunea într-un legământ etern. Jurându-mi mai mult mie că n-o să mai plec niciodată de lângă el. Harris e lumea mea, tot ce mă menţine în viaţă acum. Dacă trebuie să aleg între el şi o viaţă dreaptă, lipsită de păcate, dar singură, îmi făcusem deja alegerea. Şi de data asta era definitivă. Să plec de lângă el pentru că e un ucigaş mă făcea pe mine o sinucigaşă, pentru că mă condamnam singură la moarte. Poate nu eram sigură de asta până acum, dar în zilele astea m-am convins că nu mai pot supravieţui fără Harris. El demonul meu, care îmi devorează sufletul şi îmi creează dependenţă pentru atingerea şi prezenţa lui. Şi dacă el e blestemul meu, îmi accept drumul spre iad dacă asta înseamnă să îl am pe el lângă mine, pentru că doar el e raiul meu. Nimic altceva.

I-am simţit respiraţia calmându-se pe gâtul meu şi mi-am dat seama că adormise. Încă mă strângea în braţe şi am încercat să caut o poziţie confortabilă lângă el şi să nu mă dezlipesc de braţele lui. Însă a mormăit inconştient, cu ochii închişi, şi m-a tras în poala lui, încolăcindu-şi braţele în jurul mijlocului meu şi scufundându-şi din nou faţa pe gâtul meu.

Părea epuizat şi mă întreb dacă mai dormise în ultimele zile. Pielea lui avea o nuanţă pală şi îi puteam zări pungile de sub ochi. Mi-am încolăcit mâinile în jurul gâtului său şi l-am sărutat din nou pe frunte, mângâindu-i părul.

Corpul meu renăştea din nou în braţele lui. Nu am realizat cât m-ar durea pierderea lui până nu am simţit şocul pe pielea mea. Harris e un suflet sensibil şi fragil, puternic, dar totuşi atât de uşor de distrus.

— Mulţumesc că ai avut grijă de el când eu nu am făcut-o! Am şoptit, privind spre numele inscripţionat pe placa albă de marmură.

I-am mângâiat obrajii ţepoşi, barba lui crescuse din nou dar acum îi schimba chipul într-unul tras şi slăbit. L-am sărutat şi mi-am plimbat palmele pe braţul lui gol şi rece. Purta acelaşi tricou negru, dar părea că nu l-a mai schimbat de ceva timp. Apoi am observat o umflătură roşie pe antebraţul lui. I-am îndepărtat uşor braţul de pe

mine pentru a vedea mai bine şi am suspinat când urmele roşii mi-au confirmat că acesta era tatuajul pe care şi-l făcuse.

De la încheietura palmei până la cea a cotului, între celelalte tatuaje, se întindea un text negru şi însângerat.

Singurul Lucru Care Poate Distruge Un Demon Este Dragostea

Am suspinat, mângâind cu vârful degetelor tatuajul sensibil şi mi-am aplecat capul, sărutând cuvântul Demon. Am observat tăieturile neîngrijite în palmele lui, provocate probabil de cioburile din cameră. Sângele se închegase, formând o zgaibă. I-am sărutat palma şi a mormăit pe gâtul meu, trăgându-şi mâna dintr-a mea şi înconjurându-mi din nou mijlocul cu ea.

Am pierdut şirul minutelor stând amândoi îmbrăţişaţi pe iarba moale în faţa mormântului şi poate dacă cineva ne-ar fi văzut, ne-ar fi crezut nebuni. Dar nu îmi pasă, nu îmi mai pasă de nimeni şi de nimic. De acum încolo o să îmi concentrez existenţa doar asupra mea şi asupra sufletului meu pereche. El e alesul.

Ceilalţi continuau să sune, dar nu le-am răspuns. I-am trimis lui V un mesaj rapid că totul e OK şi am închis telefonul. Nu voiam să mai fim deranjaţi de lumea din exterior. Eram doar noi doi şi nimic altceva.

Vremea ţinea cu noi şi norii continuau să se învârtească ca nişte lei furioşi în cuşcă, însă fără să atace, ameninţând doar uneori cu câte un răget mârâind sub formă de tunet.

Aproape adormisem şi eu când Harris a început să mormăie uşor pe gâtul meu şi să îşi mişte mâinile amorţite pe corpul meu.

Mi-am revenit, uitându-mă la chipul lui şi a deschis uşor ochii, înghiţind în sec şi probabil avea un gust urât în gură.

Mi-am pus palma pe obrazul lui şi şi-a ridicat faţa spre mine, iar de data asta expresia lui a devenit din uimită, înspăimântată.

— Katherine! expiră şocat, uitându-se la corpul meu în braţele lui şi pipăindu-mă să vadă dacă sunt reală.

— Da, iubitule, sunt aici. Am zâmbit, punându-mi ambele palme pe obrajii lui şi nemaiaşteptând altceva pentru a-l săruta.

A gâfâit din nou şocat şi m-a depărtat de buzele lui.

— Visez?! Se încruntă nedumerit şi am început să râd.

— Mai întâi mă crezi înger, acum crezi că visezi. Nu evoluăm deloc, iubitule. Am chicotit şi şi-a scuturat capul, revenind uşor la realitate. Avea o figură de mahmur.

— Cum m-ai găsit aici? De ce ai venit? M-ai iertat? Mă bombardă, punându-mi toate întrebările dintre suflare.

Am râs uşor.

— Cu greu te-am găsit. Am venit pentru că te iubesc şi da, te-am iertat. Am zâmbit şi am observat mirarea lui transformându-se uşor în într-un zâmbet radiant de fericire.

— M-ai iertat! Repetă din nou, nevenindu-i să creadă.

— Da! Şi nu o să mai plec niciodată de lângă tine, indiferent ce va fi. Mi-am dat seama zilele astea că nu pot trăi fără tine şi asta era tot ce aveam nevoie să mă conving. Sper că şi tu ai hotărât să nu mă mai minţi.

— Da, iubito, da, fără minciuni. O să îţi spun tot, tot… Oh, Doamne, nu pot să cred că eşti în braţele mele din nou, suspină agitându-se şi de data asta fu el cel care se strivi de buzele mele, într-un sărut real, fără vise sau îngeri. Doar el şi cu mine, în lumea noastră.

— Te iubesc atât mult! Îmi pare rău pentru tot ce ţi-am făcut. Suspină îndurerat mângâindu-mi

obrajii şi sărutându-mi buzele prelung, savurându-le aroma.

— Şi mie îmi pare rău! am şoptit, făcând acelaşi lucru ca şi el.

— Nu a fost vina ta, iubito. Ai avut tot dreptul să fugi de lângă un criminal.

— Nu îmi pasă ce eşti. Nu îmi pasă ce faci. Nu de acum încolo. Te accept aşa cum eşti. Am spus serioasă, uitându-mă în ochii lui ce într-adevăr erau negri din nou. Am luat imediat atitudine şi i-am scos lentilele întunecate, scoţând la iveală smaraldele splendide ce m-au privit cu mai multă admiraţie şi iubire decât am fost vreodată privită în viaţa mea.

Harris zâmbi şi îşi propti fruntea de a mea.

— Te iubesc, Katherine Wrise! Nu ai idee cât de mult.

Mi-am închis ochii şi am zâmbit.

— Ba am!

Ne-am întors la maşini şi lui Harris nu părea să îi pese că suntem într-un cimitir. Mă învârtea în braţe şi mă săruta din cinci în cinci secunde, cu bucuria şi energia unui copil mic. Şi nici eu nu eram mai matură pe lângă el.

— Ai venit cu maşina ta! Of, acum nu pot să te ţin în poală. Se bosumflă, fiindu-i probabil dor de stilul nostru de mers cu maşina. Şi mie îmi este.

Am început să râd.

— Las-o aici! Trimitem mai târziu pe cineva să o ia. Se milogi ca un căţel şiret şi mă trase deja spre maşina lui.

— Nu, nu, Demonule, nu îmi las maşina lângă cimitir. Dacă mi-o fură vreun mort?

— Îţi iau alta. Răspunse repede fără nicio problemă şi am început să râd când m-a ridicat în braţe ca pe o mireasă.

— Stai! L-am oprit repede. Ce zici de o cursă? Am ridicat din sprâncene. Mă privi surprins. După ziua de azi, am mult mai multă încredere în mine şi în maşina mea.

— Până la locul nostru? acceptă rânjind.

Am aprobat din cap, muşcându-mi buza obraznic.

— Ce primeşte câştigătorul? întrebă pervers.

— Orice îşi doreşte.

— Orice? repetă repede şi vedeam deja drăcoveniile care îi se formau în cap. Nu trebuie să mă gândesc cât de *înfometat* e, mă ştiu pe mine foarte bine şi mai am puţin şi sar pe el în faţa cimitirului.

— Orice, Demonule! am şoptit suav, sărutându-i gâtul. Înghiţi în sec.

— OK, demonițo, să ne întrecem! Rânji şi îmi era atât de dor de asta încât nu m-am putut abţine

să nu îl sărut. Dar atât mi-a trebuit, să îl strângesc, că am şi ajuns întinsă pe capotă.

Expiră pe gâtul meu şi aveam nevoie de toată stăpânirea existentă în mine.

— Premiul după, Demonule. L-am muşcat de nas şi am sărit de pe capotă, fugind spre maşina mea. Dar am început să râd când l-am văzut cotrobăindu-şi prin buzunare după chei, pe care bineînţeles că nu avea să le găsească. Şi-a lipit faţa de geamul maşinii, chinuindu-se să vadă dacă le are în contact.

— Drăcia dracului, ce am făcut cu cheile? se miră, scărpinându-se în cap şi m-am prăpădit de râs.

— Iubito, nu mai râde, pe bune, chiar nu ştiu unde le-am pus.

Le-am scos din buzunar şi i le-am ridicat, ţinându-le agăţate pe un deget.

— Asta cauţi?

Se uită uimit la ele.

— Ce am făcut? se strâmbă, închizând un ochi şi am început din nou să râd.

— Nimic! Doar ţi-ai lăsat maşina deschisă cu cheile în contact, disponibilă pentru orice mort cu dorinţă de adrenalină. I le-am aruncat şi l-am sărutat rapid pe buze înainte să fug înapoi la maşina mea, nedorind să deschid discuţia despre beţia lui şi motivul pentru care o făcuse. M-a prins

de mână şi m-a întors din nou spre el, izbindu-mă de abdomenul lui.

— Mi-a fost atât dor de tine! şopti lipindu-se din nou de buzele mele şi am impresia că în următoarele zile va continua să facă chestia asta. Şi nu mă deranjează deloc.

— Şi mie! L-am sărutat apăsat, dar am fost întrerupţi de alt tunet, de data asta mai puternic.

— Hai, Demonule, vreau să te bat pe uscat. Am râs molipsindu-l şi pe el şi mi-a dat o palmă peste fund înainte să mă urce în maşină.

Am căscat gura ofensată şi mi-a făcut şmecher cu ochiul înainte să se întoarcă spre maşina lui.

Am pornit motorul, respirând adânc. *Hai, Roşcato, nu m-ai dezamăgit toată ziua, să n-o faci acum. Îi arătăm noi Demonului şi Brunetei lui.* Mi-am stimulat maşina, ambalând motorul drept răspuns. Încă nu cunosc maşina prea bine şi sutele de dispozitive de pe bord mă încurcă, dar am încercat să găsesc butonul care porneşte muzica, însă înainte să apăs pe orice, ecranul s-a aprins şi am văzut numele lui Harris pe el. Ce naiba?!

M-am uitat spre el şi mi-a făcut semn să îi răspund. Unde să îi răspund? Am privit din nou ecranul, încruntată, şi chiar arată ca un apel telefonic. Am apăsat pe ecran în dreptul cerculeţului verde şi imediat am auzit vocea lui Harris.

— Întoarce maşina, iubito. Vocea lui umplea toată maşina cu un ecou superb. Drăcovenie roşcată şi inteligentă.

Am revenit din Era mea medievală în secolul 21 şi l-am ascultat, mişcând uşor maşina de pe loc şi întorcând-o.

— Bravo! Văd că nu mai ai probleme cu plecatul de pe loc. Mă lăudă mândru.

— Nu mai am probleme cu multe, Demonule. Am rânjit, privindu-l cum întoarce şi el maşina şi se poziţionează lângă mine.

— De unde pornesc muzica? l-am întrebat ameţită de aglomeraţia de butoane.

— Sub monitorul mic de sus, e un rând de butoane. Apasă pe cel mare şi ţi se activează lista. Eşti conectată la internet deci poţi să cauţi orice melodie vrei folosind touch-ul pe ecran.

M-am abţinut să mă închin la ce îi ieşea pe gură şi am făcut cum mi-a spus. Maşina asta nu venea cu manual de instrucţiuni? E prea complicată pentru epoca mea, dar începe să îmi placă.

Am tastat rapid prima melodie care mi-a trecut în cap în momentul ăsta şi am ţopăit în scaun când mi-a ieşit şi în maşină s-a auzit încet Rihanna "Hard".

— Aşa, următoarea problemă: de unde se dă mai tare?

— Activează dispozitivul de ascultare, iubito. E mai uşor aşa decât să apeşi mereu pe butoane.

— Dispozitivul de ce? m-am încruntat, uitându-mă la el pe geam.

A început să râdă.

— În stânga volanului ai un buton, cu o faţă desenată care pare că vorbeşte.

M-am uitat după el.

— L-ai găsit?

— Cred! Am spus nesigură, analizând desenul.

— Apasă pe el şi cere ceea ce vrei.

— Ce Dumnezeu să cer? M-am încruntat şi mai nedumerită.

— Cere să se mărească volumul la muzică. Spune: Volum muzică, 40.

Am clătinat din cap, oftând şi am făcut ce mi-a zis.

— Volum muzică, 40. Am spus nesigură, simţindu-mă ciudat că vorbesc cu propria maşină. Imediat vocea Rihannei a crescut în intensitate şi am observat pe ecran comanda mea modificată.

Am început să râd şi Harris îmi făcea semn să dau muzica mai încet, pentru că probabil nu îl mai auzeam în difuzor.

— Volum muzică, 15. Am spus în timp ce ţineam butonul apăsat şi deja îmi ador maşina. Volumul a scăzut imediat.

— Poţi să faci asta de fiecare dată când vrei ceva. Să porneşti muzica, căldura, aerul condiţionat, să deschizi geamurile sau să o întrebi ceva. Îmi explică Harris şi din nou mă pierduse.

— Cum adică să o întreb ceva?

— Orice. Destinaţia spre un anumit loc, kilometrii până acolo, cât îţi mai ajunge combustibilul, numele unei melodii pe care nu o cunoşti la radio etc. În mare parte cam tot ce ţine de ea.

— Şi îmi răspunde?

— Da! Încearcă, întreab-o cine este apelantul.

— Cine este apelantul? am întrebat, apăsând butonul şi neştiind la ce să mă aştept mai departe.

"Apelant: Harris Stone. Durata convorbirii: 4 minute şi 43 de secunde."

Îmi răspunse o voce robotizată de femeie care habar nu am de unde a venit, dar m-a lăsat mască, apoi am început din nou să râd.

— Roşcata mea vorbeşte. Am dedus amuzată şi Harris râse şi el.

— Dacă o întreb ce mai face, ce îmi răspunde?

— Nu cred că are asta în program, dar probabil o să îţi spună că iubitul tău o să te facă praf în cursa asta. Ne întrecem şi noi azi, până nu începe ploaia? râse Harris şi am scos limba la el.

— O să mănânci tu praful din fundul meu.

— O să îţi mănânc fundul cu totul după ce câştig. Îmi făcu cu ochiul înainte să ridice geamul şi nici nu observasem că îl are lăsat. Deşi altfel nu aveam cum să îl văd prin sticla aia neagră.

— Harris, poţi să faci şi geamurile Roşcatei, fumurii? Am întrebat deşi nu eram sigură de ce spusesem.

— Sigur, iubito, le pot aplica o folie neagră specială, sau pot să schimb plafonul complet. Vrei asta?

— Da! Am spus fără să stau pe gânduri. Deşi îmi plăcea felul cum se vedea totul clar prin plafonul de sticlă, mă enerva că fiecare mişcare a mea era studiată în interiorul maşini.

— Bine! Când ne întoarcem acasă o să ţi-l fac. Am crezut că îţi place aşa şi de asta nu le-am schimbat. Ţi-am modificat doar portierele.

— Cum adică mi-ai modificat portierele? am întrebat nedumerită.

Harris râse în timp ce îşi ambala motorul.

— Maşina ta, cât şi a mea, sunt proiectate cu portierele rabatabile. Ai văzut, genul ăla de uşă care se deschide şi se ridică în sus.

— Da!

— Aşa erau înainte, dar eu urăsc chestia aia. Parcă ar fi portbagaj. Ţi-ar fi plăcut să le ai aşa?

— Nu, am clătinat din cap nesigură. Nu mai deschisesem niciodată o asemenea portieră, dar într-adevăr părea mai complicat.

— Bun, atunci dacă am lămurit şi asta…

— Da, ne întrecem. Dar unde e tipa care îşi aruncă sutienul şi dă startul?

Începu să râdă.

— Ştiam că o să te legi de chestia aia. Păi, dacă nu convingem un schelete să ne dea startul cu un os, numărăm noi.

Am râs.

— OK! La 3!

— La 1, iubito! Aşa decurg cursele. Spuse râzând.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Bine atunci. 3… m-am asigurat că încă am motorul pornit şi l-am ambalat. 2… 1!

Mi-a zburat mâna pe manetă şi am izbucnit de pe loc, aruncând pietrişul în urma mea şi am auzit râsul lui Harris în difuzor. Era chiar lângă mine şi nu ştiu de ce am impresia că nu se stresează deloc pentru cursa asta.

— Volum muzică, 50! am spus bosumflată şi am auzit protestul lui Harris înainte ca vocea să îi fie acoperită de sunetul puternic al muzicii.

Deschise geamul, privindu-mă încruntat şi am scos limba la el, amuzată înainte să apăs acceleraţia şi să i-o iau înainte.

Ne-am întors pe autostradă şi îmi simţeam inima pompând ca nebuna, deşi mă prinsesem deja că Harris mai mult se joacă cu mine.

Asta m-a enervat. Rău. Îţi arăt eu ţie, demon încrezut, am mormăit în mintea mea şi am mărit viteza maşinii, ajungând la 190 la oră. Am înghiţit în sec, simţindu-mi pielea dezintegrându-se odată cu maşina, care nu avea nimic şi torcea ca o panteră sub başii muzici. Am simţit din nou adrenalina pulsând în mine şi am ignorat semnalele lui Harris să încetinesc.

— S-o crezi tu, am bombănit şi m-am îndepărtat din ce în ce mai mult de el, trecând ca fulgerul pe lângă cele câteva maşini de pe autostradă şi se pare că se prinsese în sfârşit că nu mai sunt prostuţa care nu ştie să facă diferenţa între modelul maşinii şi motorul ei. Bine, nici acum nu ştiu asta, dar cel puţin ştiu să o conduc şi asta contează până la urmă.

Cât ai clipi a ajuns în urma mea şi mi-a luat faţa ocolind un camion şi întrecându-mă.

— Argh! Am mârâit, strângând volanul în mână şi îmi închipui rânjetul pe care îl avea acum pe buze.

— Fir-ai să fii! Am ţipat şi jur că i-am auzit râsul amestecat cu muzica.

Am apăsat pe ambreiaj, schimbând din nou viteza şi trecusem de 240. Dar în loc să îmi fie

frică, radiam de energie şi adrenalină şi am realizat că locul nostru se apropia rapid, noroc că autostrada nu mai era atât de aglomerată şi se lăsa deja întunericul.

Am ajuns în spatele lui şi nu voia să mă lase să îl depăşesc. Se poziţiona mereu în faţa mea ca o piesă de şah enervantă pe care nu o poţi elimina orice ai face.

Autostrada era destul de mare şi am prins ocazia de a scăpa de el când o altă maşină venea de pe banda opusă. Am trecut rapid prin faţa ei, în secunda în care el nu s-a putut poziţiona în faţa mea şi atât mi-a fost ca să *zbor* cu maşina şi să i-o iau din nou înainte.

Am început să râd fericită, ţopăind în scaun, fiind la un pas să mă ciocnesc de un Opel şi pot să jur că semăna cu al tatei. Mi-am calmat inima pentru spaima de moment şi am făcut ochii mari când am văzut Ferrari-ul din nou lângă mine. Când, Dumnezeu, a ajuns aici?

De data asta era rândul meu să îl enervez şi am apăsat pe acceleraţie, poziţionându-mă rapid în faţa lui.

Am început să râd ca un drăcuşor, nelăsându-l nici în ruptul capului să mă depăşească. A deschis geamul şi şi-a scos palma afară, agitând-o în semn că văd eu bătaie pentru asta.

Am început să râd şi am deschis şi eu geamul, arătându-i degetul mijlociu în toată splendoarea lui. De data asta şi-a scos capul cu o mască de groază pe faţă.

— Lasă că vezi tu ce păţeşti pentru asta! Ţipă din spatele meu şi am început să râd, încercând totuşi să rămân concentrată şi să nu îl las să mă depăşească. De parcă mă puteam pune cu el, nu e demon degeaba şi înainte să clipesc, m-a fraierit, făcându-mă să cred că mă depăşeşte pe stânga şi m-a întrecut pe dreapta ca un fulger.

Mi-am zgâlţâit capul şocată, urmărindu-l cum dispare deja şi sigur activase buteliile alea.

— Volum muzică, mute! Am spus repede şi imediat în maşină s-a făcut linişte.

— Trişorule, nu joci corect! l-am acuzat enervată, încercând să îl prind din urmă.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti!

Dar îi simţeam zâmbetul.

— Nu ai voie să foloseşti drăciile alea, pe mine nu mă laşi. Am spus îmbufnată.

— Nu le-am folosit, iubito, se numeşte viteză şi să ştii să o foloseşti.

— Minţi! M-am îmbufnat, gândindu-mă deja de unde se activau tâmpeniile alea, deşi încă îmi e frică de ele.

— OK, OK! Nu le mai folosesc şi te las să mă prinzi.

— O să te întrec, am mârâit nervoasă, zărindu-l deja la câţiva zeci de metri în faţă. I-am auzit râsul.

— Nici chiar aşa, iubire, am o reputaţie de păstrat! Vedeam rânjetul mândru din spatele vorbelor astea şi l-am văzut deja urcând pe panta care ducea spre locul nostru.

Am scrâşnit din dinţi şi m-am luat după el, de data asta nefiind circulaţie care să mă oprească şi am zărit acul vitezometrului la 280. Am înnebunit!

Urcam spre el ca un păianjen nervos după musca care îi scăpase din plasă şi vedeam frunzele copacilor sub forma unor fulgere verzi în jurul meu.

L-am prins în curbă şi l-am auzit râzând. Eram din nou în spatele lui, dar de data asta nu s-a mai pus în faţa mea, aşa că am trecut pe lângă el şi înainte să îmi dau seama, eram deja pe marginea prăpastiei. Am apăsat frâna de picior şi am tras-o pe cea de mână în acelaşi timp, oprind maşina brusc şi întorcând-o spre dreapta din cauza derapajului.

Am expirat, eliberând aerul jumătate de minut şi restabilindu-mi ritmul inimii.

L-am observat şi pe Harris ajungând lângă mine şi sunetul rasului său încă se auzea în difuzor.

A coborât din maşină, venind spre mine şi am oprit motorul care încă torcea de parcă nu fusese forjat la maximum până acum.

Harris îmi deschise portiera cu zâmbetul lui de milioane şi mă trase afară din maşină.

— Ai câştigat! zâmbi, strângându-mă în braţele lui şi sărutându-mă jucăuş.

Mi-am tras sufletul, aveam tot corpul încordat şi înţepenit.

— Ba nu! M-ai lăsat tu să câştig. Am spus, fiind sigură de asta. Era şi normal. Ajungea aici înaintea mea, se întorcea înapoi şi mă mai întrecea o dată dacă voia.

— Ba nu! Cum să las pe cineva să mă bată? E mai stânjenitor decât fiu învins pe bune. Minţii, prefăcându-se ofensat şi mi-am încruntat sprâncenele, ţuguindu-mi buzele.

— Iubito, ai câştigat! Mă privi dulce, încercând să mă convingă. Poate că nu am dat tot ce aveam mai bun, dar ştii că mai ai multe de învăţat până să mă învingi pe bune. Dar îţi pot garanta că îi poţi bate serios pe mulţi de pe pistă. Spuse mândru şi am râs, clătinând din cap.

— De unde a venit nebunia şi viteza asta? Acum două zile te speriai la 80 la oră şi acum ai trecut de 260. Se încruntă nedumerit şi amuzat.

— Poveste lungă, am râs. Îţi povestesc mai târziu, acum îmi vreau premiul. Am tors ca o

pisică, muşcându-mi buza şi punându-mi mâinile pe după gâtul lui.

— Şi care vrei să fie premiul, îngeraşule? mârâi privindu-mă pervers, apropiindu-şi faţa de a mea.

— Tu!

12. TRECUTUL

Harris m-a cuprins în braţe, apropiindu-şi chipul de al meu. I-am simţit respiraţia fierbinte lipindu-mi-se de faţă.

— Sunt tot al tău! Şopti uşor, şi înainte să îi pot da vreun răspuns, un tunet puternic mi-a luat-o înainte, luminând cerul deja întunecat şi transformând atmosfera într-una ruptă parcă din poveşti.

— Crezi că bancheta din spate a Roşcatei e destul de încăpătoare? Şopti încă plimbându-şi nasul pe obrazul meu şi am observat că avea ochii închişi.

Am simţit prima picătură de ploaie căzându-mi pe mână şi extazul creştea în mine.

— Vreau aici, am spus muşcându-i buza de jos. Ştiu că îi plăcea mult asta. Pe iarbă, în ploaie. Am continuat, uitându-mă ispititor în ochii lui şi mai ştiu că nu trebuia să i-o spun a doua oară.

— Riscăm să ne îmbolnăvim rău. Zâmbi, dar deja mi-a încolăcit picioarele în jurul taliei lui.

— Şi?! O să zăcem amândoi în pat după. Mie asta mi se pare bonus.

— Super bonus. Fu de acord, trântindu-se cu mine pe pământ şi întinzându-se deasupra mea ca un zeu coborât pe un fulger din cer. Zeul meu!

— Crezi că şi-a făcut injecţia efectul? întrebă plimbându-şi mâinile pe coapsele mele, urcând încet pe sub rochie.

Mi-a luat câteva secunde să mă gândesc la ce se referă. Injecţia anticoncepţională. O făcusem miercuri când am dat pe la Jay, înainte de meci. Harris m-a târât în cabinetul unui ginecolog şi după ce, cu greu, l-am convins să stea afară, a urmat o serie stânjenitoare şi ameţitoare de întrebări şi analize. Am căzut de acord pentru injecţia anticoncepţională. E destul de sigură şi perfectă pentru femeile care uită mereu de protecţie sau mai bine zis; fac sex cu iubitul pe unde apucă. Trebuie să o fac o dată la trei luni, deci e mai mult decât convenabil, totuşi trebuie să merg la analize lunar. Însă doctorul m-a sfătuit să mă mai protejez câteva zile până efectul injecţiei va fi garantat, deoarece nu eram în perioada menstruaţiei atunci când am făcut-o, ceea ce garantează efectul imediat al injecţiei… sau ceva de genul.

— Da! am suspinat din ce în ce mai excitată de mâna lui Harris. Doctorul îmi recomandase două zile. Trecuseră patru.

— Asta înseamnă că pot să te am de acum încolo oricând vreau, oriunde vreau, de câte ori vreau, şopti visător, sărutându-mi gâtul şi urcând spre buzele mele.

— Da, da şi da! Şi dacă ai terminat să mă tachinezi, pot să îmi primesc şi eu premiul? m-am plâns, trăgându-i de tricou. Pământul era mult mai rece decât după-amiază şi am încercat să alung din minte imaginea mea întinsă în locul ăsta, de acum câteva ore. Complet pierdută şi speriată.

Viaţa mea e un ac de busolă care se întoarce într-o fracţiune de secundă la 180 de grade.

— Bineînţeles, iubito! şopti Harris, şi chiar dacă îşi dorea să se mai joace cu mine, ştiu că nici el nu mai putea rezista.

— Ai slăbit! Deduse uitându-se atent la trupul meu, în timp ce îmi trăgea geaca peste umeri. Mi-am muşcat buza, uitându-mă în altă parte. Îmi dădusem şi eu seama de asta după cum se mula rochia asta pe mine acum aproape 4 zile şi cum era acum. Totuşi nimeni nu mai realizase, nici măcar tata, dar probabil nimeni nu e nici pe jumătate la fel de atent la corpul meu cum e Harris.

Oftă, mângâindu-mi abdomenul şi sărutându-mă tandru. Nu era nevoie să îmi pună întrebări; de ce am slăbit sau de ce nu am mâncat. Era de la sine înţeles şi mă bucur că nu deschisese acum discuţia despre sănătatea mea, cu care avea tendinţa să exagereze uneori.

I-am prins marginea tricoului, trăgând uşor de ea şi am simţit alte picături de ploaie căzând reci pe mâinile şi picioarele mele. Am înghiţit în sec când Harris s-a ridicat deasupra mea, scoţându-şi rapid tricoul şi aruncându-l pe jos. Nici el nu părea în cea mai bună formă. Corpul îi era vlăguit şi palid, muşchii erau încă persistenţi, dar îşi pierduseră puţin din proeminenţă. Dacă eu mai mâncasem ceva zilele astea, Harris nu avea un tată care să intre cu forţa peste el şi să îl forţeze să mănânce.

Mi-a prins marginea rochiei, ridicându-mi-o pe şolduri şi a zâmbit uşor, probabil mândru că încă purtam ce alesese el.

M-am ridicat, ajutându-l să mi-o scoată peste cap şi rămăsesem doar în lenjerie. Ploaia cădea din ce în ce mai hotărâtă şi rece, udându-ne pielea complet, şi am început să tremur involuntar când Harris s-a ridicat şi şi-a tras pantalonii şi boxerii de pe el, apoi m-a cuprins în braţe, scăpându-mă repede de lenjerie şi încolăcindu-mă goală în jurul său.

Ajunsesem la etapa asta mai repede decât de obicei şi îl vedeam cât de dornic şi nerăbdător este să mă aibă din nou. Iar eu eram la fel.

— Te iubesc, îngerul meu! Mulţumesc că te-ai întors la mine. Şopti încă ezitând să mă pătrundă şi mi-am încolăcit braţele deja ude în jurul gâtului său, lipindu-mi pieptul de al lui.

— Era, ori tu, ori nebunia psihică!

— Ori tu, ori moartea! Spuse el mai mult decât serios, uitându-se în ochii mei. Dacă ai mai fi stat departe de mine încă o zi, cred că aş fi cedat. Eu nu mai exist fără tine, Katherine. Şopti îndurerat şi picăturile de ploaie se scurgeau pe faţa lui ca o cascadă de lacrimi. M-am cutremurat la gândul că ar fi putut face vreo prostie din cauza mea.

I-am prins faţa între palmele mele şi începeam deja serios să tremur. Apa rece îmi udase complet tot corpul şi părul mi se lipea de spate. Dar era o experienţă de nedescris să stau aşa în braţele lui.

— Hai să nu mai vorbim despre ce a fost şi să trăim prezentul. Chiar dacă a fost o experienţă îngrozitoare, cred că asta ne-a întărit pe amândoi şi ne-a convins ce însemnăm unul pentru celălalt. Am spus cu apa intrându-mi printre buze şi chinuindu-mă să îmi ţin ochii deschişi. Un alt tunet m-a făcut să tresar în braţele lui.

— Ai dreptate, iubito. Încă de la început am ştiut că acum tu eşti inima mea, dar zilele astea m-am convins de asta. Spuse hotărât, lipindu-se de buzele mele într-un sărut pasional de care îmi era atât de dor. Îmi prinse şoldurile, ridicându-mă uşor şi în secunda următoare am simţit cum mă scufund în plăcere şi în extazul căruia i-am dus dorul atât de mult zilele astea. Era deja ud şi rece din cauza ploii, un fior electric mi-a traversat întregul corp când m-a pătruns din ce în ce mai adânc, până l-am simţit cu totul în interiorul meu. Am gemut peste zgomotul ploii tot mai puternice şi mi-am împletit degetele cu părul ud de pe ceafa sa.

Ştiu că nu voia să mai joace jocuri perverse, îl simţeam extrem de pasional şi romantic prin atingerile sale. Încercând parcă să compenseze fiecare minut pierdut cât timp am fost despărţiţi.

Mi-a cuprins tot spatele cu braţele sale şi m-a întins din nou pe iarba acum udă. Am icnit la contactul rece, dar ştiam că urma să iau foc în următoarele clipe.

Buzele sale nu se dezlipeau deloc de ale mele iar ploaia îmi bloca şi respiraţia nazală, dar nu mă deranja. L-am simţit mişcându-se uşor în interiorul meu şi senzaţia era atât de puternică şi afrodiziacă încât simţeam cum tot muntele se face fărâme odată cu trupul meu.

Îl aveam din nou în mine, era din nou al meu, îmi simţeam din nou inima bătând şi îmi cunoşteam din nou motivul existenţei: Harris.

Simţeam gustul rece al apei de ploaie împletindu-se cu buzele noastre într-un sărut deja sufocat şi focul începea să ardă în jurul meu din ce în ce mai puternic, după fiecare mişcare a lui Harris în mine. Mi-am folosit picioarele pentru a-mi scoate tenişii şi mi-am ridicat tălpile goale în jurul lui, plimbându-mi mâinile pe spatele său şi creând râuri în pielea lui udă prin zgârieturile mele.

Eu eram protejată de trupul său, însă el era cu totul asaltat de ploaia care se înteţise deja foarte tare, dar eu începeam să o simt din ce în ce mai caldă. Mişcările lui Harris s-au înteţit şi ele, scoţându-mi gemete incontrolabile înăbuşite de gura lui peste a mea.

Îl simţeam mult mai bine fără prezervativ şi senzaţia creştea măsurabil, mai ales că nu mai era însoţită de nici o durere. Doar plăcere, şi voiam din ce în ce mai mult. Mi-am înfipt unghiile în umerii lui şi i-am simţit geamătul imprimându-se pe buzele mele. Mi-a înţeles cerinţa şi a început să mă pătrundă mai repede, mişcările sale de du-te-vino amplificându-se şi scoţându-mă uşor din minţi. Am gemut din nou, simţind acel foc la care

mă gândeam mai devreme, explodând acum în jurul meu.

Extazul pulsa în mine şi voiam să îl gust cât mai mult. Harris întrerupse în sfârşit sărutul, părăsindu-mi limba şi buzele şi am tras o gură mare de aer după asta, pentru că într-adevăr aveam nevoie de una. Totuşi nu părea o idee prea bună, pentru că Harris a coborât pe gâtul meu şi faţa mi-a rămas descoperită sub ploaia nemiloasă, care mi-a intrat imediat în gură şi în ochi.

— Închide ochii, iubito! Am auzit vag şoapta pasională a lui Harris, sugându-mi pielea udă de pe gât şi i-am urmat sfatul, lipindu-mi pleoapele şi simţind cum mă propulsez într-o lume ireală.

Nu mai vedeam nimic, dar cu toate astea vedeam atât de multe. Simţeam atingerile şi mişcările lui Harris imprimate în fiecare părticică a fiinţei mele. Îi simţeam respiraţia caldă amestecându-se cu apa rece de pe gâtul meu, făcându-mi pulsul să crească nebuneşte. Simţeam gemetele sale şi înţepăturile plăcute ale bărbiei lui, simţeam picăturile reci care se loveau de trupul meu în flăcări.

Harris *intra şi ieşea*, nu la fel de frenetic ca ultima dată, dar la fel de înnebunitor, muşcându-mi şi sărutându-mi pielea gâtului şi plimbându-şi mâna dreaptă pe sânul meu şi încet pe şold, coapsă până la genunchiul încolăcit în jurul său.

Celălalt braţ era încă sub mine, susţinându-mi corpul care începea uşor să se afunde în noroiul creat de ploaie. Nu vreau să mă gândesc cum o să ies după asta şi nici nu îmi pasă.

Am gemut puternic, deschizând larg ochii, nemaiputând să rezist senzaţiilor pe care Harris le trimitea în interiorul meu.

— Mai rezistă puţin, iubito, mă rugă, întorcându-se din nou la buzele mele şi ridicându-mă uşor de jos, încă încolăcită în jurul lui.

Am respirat adânc, lăsându-mi apa să mi se scurgă pe faţă şi piept, lăsându-mi buzele deschise pentru aerul de care aveam atâta nevoie acum.

Harris era încă adânc îngropat în mine şi acum îl simţeam atât de bine, încât părea că face parte cu totul din corpul meu. Eram contopiţi perfect.

Am înghiţit în sec, încercând să înfrânez orgasmul care clocotea în mine şi riscam să explodez în orice secundă ca o bombă cu ceas.

Harris mi-a prins şoldurile, ridicându-mă uşor, apoi lăsându-mă să mă mişc de una singură deasupra lui. Mi-am împletit degetele în părul lui, strângându-l cu putere şi am scrâşnit extaziată din dinţi, aprofundându-mă tot mai mult şi rapid pe el. Ploaia îmi spală acum spatele de noroi, ajutată de mâinile lui Harris care se plimbau afrodiziac pe pielea mea, făcându-mi corpul să se îndoaie de plăcere şi mi-am dat capul pe spate, gemând

puternic şi simţind apa cum îmi pătrunde din nou printre buze. Un fulger puternic mi-a ars ochii, urmat de un tunet, şi am realizat cât de întuneric era deja în jurul nostru, doar farurile maşinii lui Harris îl pătrundeau, bătând direct spre noi şi habar nu am când le aprinsese. Probabil fuseseră aşa tot timpul.

Era într-adevăr o atmosferă ireală în jurul nostru şi mi-aş fi dorit să dureze pentru totdeauna.

— Dă-ţi drumul, iubito, mă îndrumă Harris gâfâind şi masându-mi părul la ceafă. Nu aveam nevoie să o spună a doua oară, am gemut din nou, strângând din dinţi şi mi-am dat drumul odată cu el. Îi simţeam gâfâielile şi gemetele combinate în sărut, plus felul cum îşi scrâşnea dinţii de extaz, muşcându-mi sângeros buza de jos şi înnebunindu-mă complet.

De data asta i-am putut simţi şi eu orgasmul, nu mai era oprit de acea bucată de nailon. Mi-am închis ochii, savurând fantezia plăcerii sale revărsată în mine. Cald şi paradiziac.

Harris nu a ieşit din mine, a rămas nemişcat, lipindu-şi fruntea de a mea şi respirând greu, odată cu mine. Vedeam aburii calzi care ieşeau din gurile noastre, unindu-se cu aerul rece în lumina albă a farurilor maşinii.

Nu îmi pasă că suntem, noaptea, pe un munte înconjurat de pădure, în plină furtună, în felul în

care niciun film de groază nu se termină bine. Eu sunt în braţele lui şi asta e tot ce contează. Niciun loc şi nimic nu părea periculos atunci când el mă cuprindea între aripile sale de demon care îmi ofereau mai multă protecţie decât ale oricărui înger.

— Te iubesc! şopti Harris, printre picăturile mari de ploaie.

— Te iubesc! i-am răspuns pentru că trebuia să i-o spun, închizându-mi ochii, şi i-am simţit palmele aşezându-se pe obrajii mei şi unindu-şi buzele reci şi ude cu ale mele. Era cel mai frumos şi uimitor sentiment din lume.

Mi-a mângâiat faţa, încercând să îndepărteze părul ud care mi se lipise de obraji. Acum el era îngerul, chipul său strălucea în lumina farurilor, picăturile de ploaie i se scurgeau pe piele ca mici râuri ale Paradisului, scăldându-i tatuajele care îi împodobeau trupul. Mi-am aşezat mâinile pe aripile uliului de pe pieptul său şi l-am simţit înghiţind în sec.

Harris mi-a prins şoldurile, ridicându-mă uşor, şi am simţit răcoarea învăluindu-mă cu totul când trupul său l-a părăsit pe al meu.

— Să ne întoarcem în maşină, iubito, nu vreau să răceşti, deşi e mai mult decât probabil. Spuse ridicându-se odată cu mine şi gheaţa din jur punea stăpânire pe mine după fiecare secundă.

Harris m-a întors cu spatele la el şi a folosit ploaia încă puternică pe post de duş pentru a-mi spăla spatele şi picioarele acoperite cu dungi de noroi şi fire de iarbă.

Mi-am frecat braţele, începând din nou să tremur şi înainte să apuc să fac acelaşi lucru cu el, a dispărut de lângă mine.

— Harris?! am suspinat speriată, uitându-mă oarbă după el prin întuneric. Farurile mă orbeau şi mai tare şi deja să fiu goală într-o ploaie torenţială în mijlocul nopţii, nu mai e deloc plăcut.

— Sunt aici, iubito, intră în maşina ta. Am auzit vocea lui Harris brăzdând sunetul puternic al furtunii. M-am uitat după el, dar nu îl vedeam, şi să intru în maşina mea. Unde Dumnezeu e maşina mea?

Mi-am frecat ochii umezi, realizând că durerea pe care o simţeam în gură era din cauza clănţănitului dinţilor. M-am apropiat de farurile maşinii lui sperând să o zăresc pe a mea lângă ea, cel puţin acolo o lăsasem. Am tresărit când Harris a trecut pe lângă mine, ţinând ceva în braţe şi ne-a adunat hainele fleşcăite de pe pământ, întorcându-se la mine şi strângându-mă în braţe.

— Nu ai deloc simţul orientării pe întuneric, chicoti trăgându-mă pe lângă lumina puternică şi am auzit un clichet automat ce îmi suna cunoscut şi imediat braţele lui m-am împins înăuntru.

— Ai grijă la cap, iubito, mă sfătui şi mi-am învârtit privirea mirată până mi-am dat seama că sunt la volanul maşinii mele. Porneşte motorul şi căldura. Mă îndrumă, punându-mi ceva în poală înainte să închidă portiera în urma lui şi m-am uitat speriată după el, dar normal că nu îl mai vedeam. Am continuat să clănţăn din dinţi, încercând să fac ce îmi spusese şi bâjbâind după cheile pe care le lăsasem în contact. Cu mâinile tremurânde, am pornit motorul şi lumina aparaturilor de pe bord mi-a cuprins faţa. Habar nu am de unde se porneşte căldura în maşina asta, dar mi-am adus aminte de butonul minune care împlineşte dorinţe.

— Porneşte radiatorul! Am dârdâit, ţinând butonul apăsat şi habar nu am dacă mă ascultase, sau spusesem bine, dar o serie de butoane mici s-au luminat şi sper că asta însemna că în curând o să mă încălzesc.

Am observat farurile maşinii lui Harris stingându-se şi acum era o beznă totală în jurul nostru. Luna era acoperită de nori negri şi furioşi şi am aprins rapid farurile maşinii mele deşi habar nu am ce avea de gând să facă Harris.

L-am observat ieşind din maşina lui, absolut gol şi chircindu-se sub picăturile de ploaie. Am zâmbit admirându-mi zeul şi nu m-am putut abţine să nu îl claxonez.

S-a oprit câteva secunde, uitându-se la mine orbit de faruri şi a început să râdă, traversând rapid prin faţa maşinii şi intrând în dreapta mea.

Am început şi eu să râd când s-a azvârlit înăuntru, clănţănind din dinţi mult mai rău ca mine şi scuturându-se ca un căţel după ce a căzut accidental în piscină.

Am râs şi mai tare, combinând râsul cu clănţănitul şi tremuratul corpului meu şi Harris avea acelaşi stil de râs ca şi mine. Cât de dor îmi era de asta.

— O să tragem noi ponoasele mai târziu pentru asta, dârdâi frecându-şi braţele.

— Da! Dar a meritat. Am zâmbit, deşi buzele îmi tremurau şi îmi stricau zâmbetul cuceritor.

— Cu siguranţă a meritat. Vino aici! Se întinse spre mine, prinzându-mi bărbia şi lipindu-şi buzele reci şi umede de ale mele. I-am savurat gustul dulce şi mentolat de care nu mă voi sătura niciodată. Probabil mestecase vreo guma pe drum încoace.

Se desprinse din sărut zâmbind şi privindu-mă cu acei ochi mirifici al căror verde strălucea acum întunecat în lumina bordului. Firele umede de păr i se lipiseră de frunte şi de gât şi arăta atât de sexy încât simţeam dorinţa din mine renăscând din nou.

— Să mergem în spate. Mă întrerupse Harris din fanteziile mele mintale, făcându-mi cu ochiul.

M-am uitat nedumerită la el cum îmi ia acel obiect din poală, uitasem complet de el, cert este că fusese moale şi îmi încălzise coapsele puţin, deci cel mai probabil era o pătură.

— De unde ai scos chestia aia?

— O am mereu în maşină, înainte veneam aici să dorm după-amiezile. Sper să ni se usuce hainele până mâine sau o să ne întoarcem goi acasă. Râse Harris, molipsindu-mă şi pe mine.

— Cel puţin tu ai geamuri negre, m-am bosumflat afişând un botic dârdâind.

Harris continuă să râdă.

— O să facem schimb de maşini, iubito, doar nu crezi că o să te las să conduci goală, o maşină cu o suprafaţă din 40 la sută sticlă? Ridică o sprânceană, întinzând hainele noastre pe bord şi am început să râd.

— Ar fi periculos?

— Doamne fereşte de aşa ceva! Imaginează-ţi linia infinită de accidente. Autostrăzile din Seattle nu sunt pregătite pentru aşa ceva. Spuse extrem de serios, clătinând din cap şi am izbucnit în râs.

— Dar ce ar fi mai rău? Că eu goală aş putea provoca atâtea accidente? Sau că o groază de alţi bărbaţi m-ar vedea dezbrăcată? L-am întrebat mustăcind şi se întoarse spre mine cu încetinitorul, mijindu-şi ochii şi muşcându-şi interiorul buzei de jos.

— Nu, nu! Asta e alta din întrebările tale capcană şi mai bine păstrez răspunsul pentru mine. Spuse serios, ridicând mâinile în poziţie defensivă.

Am început din nou să râd.

— Nicio întrebare capcană. Vreau doar să ştiu ce gândeşti. L-am agasat, apropiindu-mă de el şi aşteptând răspunsul.

Oftă disperat.

— Ei bine, ar muri fericiţi! Şi i-aş ierta că s-au holbat la tine până au făcut accident, însă dacă ar rămâne în viaţă nu sunt sigur că aş mai fi atât de îngăduitor. Strâmbă din nas ca un şoricel care urma să fie mâncat de pisică.

M-am lipit de scaun, înecându-mă din cauza râsului. Harris rânji observându-mi reacţia.

— Tu nu ai leac, am spus printre hohotele de râs.

— Bineînţeles că nu am, sunt unic. Îşi ţugui buzele mândru. Acum treci în spate, brunetă sexy, udă şi goală, pentru că mai avem câteva socoteli de încheiat.

— Iar mă iei cu matematica? Mi-am dat ochii peste cap, făcându-l pe el să râdă de data asta şi m-am ridicat din scaun, deşi habar nu am unde Dumnezeu trebuia să mă duc.

— Harris, ce vrei să faci? l-am întrebat încurcată, storcându-mă printre scaune pentru a ajunge pe bancheta din spate.

— O să vezi tu. Îmi plesni o palmă peste fund cât încă încercam să trec şi am ţipat speriată.

— Harris!

— Ce?!

Râse.

Am început să bombăn şi m-am întors, plesnindu-i o palmă peste cap.

— Ah, deci aşa faci, nu? mârâi supărat şi în următoarea secundă s-a ridicat de pe scaunul său, nemailăsându-mă pe mine să trec mai întâi şi s-a aruncat peste mine, izbindu-mă de canapeaua cam mică şi storcându-mă la propriu.

— Harris! Dementule ce eşti! Am ţipat de sub el, dar el râdea fără stres şi s-a ridicat de pe mine, târându-se pe cealaltă parte şi picioarele noastre încă erau încâlcite prin faţă, în spaţiul dintre scaune.

— Buteliile de azot! Am tresărit ca aruncată din tun şi m-am chinuit să mă ridic, aducându-mi aminte ce se află sub bancheta asta.

— Calmează-te, iubito, nu le afectăm cu nimic dacă stăm pe banchetă. Mă calmă Harris râzând şi am privit nesigură la canapeaua neagră ce părea obişnuită şi nu se simţea nimic anormal şi explosiv sub ea.

M-am foit nesigură şi Harris a continuat să râdă de mine, întorcându-se ş, chiar dacă era mult mai mare ca mine, îşi făcea loc ca un vierme peste tot, pe când eu rămăsesem blocată ca o pisică proastă agăţată în gard.

Mă ajută şi pe mine, băgându-şi doar el picioarele prin spaţiul dintre scaunele din faţă şi trăgându-mă în braţele lui. M-am lăsat să alunec pe bancheta din piele care era extrem de rece, dar comodă şi Harris m-a îndemnat să îmi pun picioarele peste ale lui. Mi-a înconjurat umerii cu braţul lui, trăgându-mă la pieptul său şi deja poziţia noastră de intestine încâlcite evoluase mult mai bine, devenind confortabilă.

Harris trase pătura peste noi, încercând să ne acopere şi picioarele, m-am chircit la pieptul său exact ca o pisică şi tot ce îmi mai lipsea era să ştiu să torc.

Încă îmi era frig, eram udă şi părul avea să îmi ţină o vreme rece la spate, dar în maşină începea să se facă uşor cald şi mă întreb cât avea să ne mai ţină combustibilul cu motorul pornit aşa.

— Deci o să rămânem aici în noaptea asta? am dedus, şoptind pe gâtul său.

— Da! Doar noi doi, departe de oricine şi orice. Vorbele lui păreau rostite ca într-un vis în timp ce îmi mângâia spatele şi mă sărută pe frunte. Mi-am muşcat buza de plăcere când am

simţit aerul cald pe care mi-l sufla în creştet. Trecuse atât de mult timp de când nu mai făcuse asta.

— Dar o să rămân fără combustibil. Am chicotit.

— O s-o oprim mai încolo, aşteptăm să ne încălzim şi apoi ne deconectăm de la tot şi rămânem pierduţi în pădure. Rosti din nou şi chiar mă simţeam pierdută într-o poveste. Un basm nemuritor alături de prinţul meu fermecător.

Am continuat să stăm câteva minute bune în tăcere, ascultând zgomotul puternic dar frumos al furtunii, însoţit de tunete sonore şi am observat că maşina avea farurile oprite. Oare le oprise el? Dar nu am vrut să stric momentul întrebând asta, pentru că a făcut-o el într-un fel mult mai frumos, ridicându-mi faţa spre a lui şi lipindu-şi buzele de ale mele în cel mai tandru şi dulce mod posibil.

— Te iubesc! Te iubesc atât de mult. Respiră parcă încercând să îşi lipească faţa de a mea.

Am închis ochii, sorbindu-i cuvintele şi simţindu-mă ca într-un film siropos care mi-ar fi făcut greaţă înainte, dar acum voiam să îl aud spunându-mi la infinit că mă iubeşte. Toate fetele gândesc aşa până găsesc nemernicul ce le pune capac şi le transformă în nişte acadele siropoase.

— Şi eu te iubesc. Tu eşti totul pentru mine. Acum sunt sigură de asta. Am spus şi eu.

— Nu sunt, iubito, tu încă ai atâtea persoane care ţin la tine şi nu trebuie să te depărtezi de ele.

Am oftat, mângâindu-i gâtul.

— Nu-mi pasă cine ţine la mine, contează la cine ţin eu. Am zâmbit, sărutându-i pieptul şi a chicotit ca un părinte cu un copil problematic, sărutându-mi creştetul.

— Am văzut desenele. Sunt uimitoare, chiar eşti foarte talentat, Harris. Am spus ridicându-mi faţa spre el şi încercând să schimb subiectul, dar expresia lui s-a schimbat brusc, devenind speriată.

— Ai văzut… asta înseamnă că ai fost la mine acasă.

— Da! V m-a sunat după ce ai plecat tu şi trebuie să recunosc că m-ai speriat îngrozitor.

Harris oftă, închizându-şi ochii şi dându-şi capul pe spate.

— Nu voiam ca tu să vezi aia. Spuse ţinând încă ochii închişi şi m-am încruntat nedumerită.

— De ce? Sunt incredibile, în nicio poză nu am ieşit atât de bine, să nu mai vorbesc de aripi şi...

— Nu mă refer la desene. Mă întrerupse serios, deschizându-şi ochii spre mine. Am refăcut imaginea camerei sale în mintea mea şi începeam să înţeleg la ce se referă.

— Harris, am oftat mângâindu-i obrazul şi apropiindu-mi faţa de a lui. Amândoi am trecut

printr-o fază dificilă şi tumultoasă în relaţia noastră. Şi eu mi-am distrus camera într-un acces de furie, dar cred că asta ne-a întărit pe amândoi, totuşi îmi pare extrem de rău că ai băut din cauza mea.

Zâmbi, sărutându-mă uşor.

— Nu e vina ta, iubito. Oftă din nou. Când ai plecat, am crezut că te-am pierdut pentru totdeauna. De fapt, ştiam asta, eram sigur că nu o să te mai întorci la mine. Şi planul meu pentru o asemenea situaţie era deja făcut de mult. M-am autoactivat practic să mă distrug. Nu am glumit când am spus că tu eşti inima mea şi nu pot să trăiesc fără tine. Asta nu e doar o metaforă sau o declaraţie siropoasă de dragoste. Nu pot şi nu vreau să trăiesc fără tine. Înainte să te cunosc eram gol, nu aveam pe cine să iubesc şi după care să sufăr, eram ca o umbră pe pământ care îşi ducea existenţa împuţită până când aveau să îi se termine zilele. Dar când te-am întâlnit pe tine şi existenţa mea a prins sens şi s-a transformat într-un paradis, nici nu mă gândeam să mai trăiesc pe pământul ăsta fără tine. Am mai trăit odată durerea asta, diferită dar la fel de puternică atunci când a murit mama. Dar atunci eram prea mic să am asemenea gânduri, nu aveam puterea să iau deciziile pe care le pot lua acum. Nu aş mai fi rezistat mult dacă nu te întorceai la mine. Nu ştiu

cum am rezistat zilele astea, dar chiar dacă mă evitai, vedeam în ochii tăi aceeaşi suferinţă ca a mea şi o mică parte din mine spera că încă mă mai iubeşti şi că o să te întorci la mine. Dar ieri îmi pierdusem speranţa de tot, nu mai aveam putere să rezist şi nici răbdare. Desenele cu tine au fost sursa mea de supravieţuire zilele astea. Nu ştiu când am luat prima sticlă de băutură în mână, dar nu m-am mai oprit după asta. Şi cu fiecare gură din lichidul ăla blestemat, cădeam mai tare în întuneric. Eram plin de gânduri sinucigaşe, dar ceva mă oprea mereu şi am simţit nevoia să merg la mama. Mereu mă duc acolo când mă simt pierdut, dar probabil şi ea s-a săturat de mine.

— Harris, nu spune asta! Sunt sigură că mama ta te iubeşte mult, nimeni nu poate înţelege mai bine ca ea prin ce treci tu şi de ce ai fost nevoit să devii asta. Ea te-a chemat la ea şi m-a chemat şi pe mine. Am spus, mângâindu-i obrazul şi încercând să îl conving că nu e atât de urât pe lumea asta aşa cum se consideră.

— Ne iubeşte pe amândoi! Zâmbi îngeresc, mângâindu-mi părul la spate şi m-am întins să îl sărut. Corpurile noastre nu mai erau ude şi începeau să se încălzească din ce în ce mai bine. În maşină era tot mai cald şi doar părul încă umed îmi mai crea disconfort.

— Când te-am văzut astăzi lângă mine, la mormântul mamei, eram sută la sută convins că sunt mort şi am ajuns în rai, deşi mai mult ca sigur nu am ce căuta acolo. Mă uitam la tine ca la un înger. Te vedeam înger, cel mai frumos pe care îl poate vedea o fiinţă umană. Chicoti drăgăstos şi am zâmbit, aducându-mi aminte de cuvintele lui şi de felul cum mi se adresase în după-amiaza asta. Apoi m-am întors la realitate, care era un vis şi mai greu de crezut: acela că tu te-ai întors la mine.

— Nu te-am părăsit. Ţi-am spus că am nevoie de puţin timp să… mă gândesc şi să mă obişnuiesc cu toate astea.

— Pentru mine asta a fost ca şi o despărţire, iubito. Pentru un monstru ca mine nici un timp de gândire nu e suficient să te facă să te obişnuieşti cu ceea ce sunt. Mă corectă, continuând să îşi păstreze acea figură tristă şi dărâmată de care nu ştiu ce aş fi putut să fac ca să scap.

— Nu eşti un monstru. Şi chiar dacă eşti, eşti monstrul meu. Cele mai frumoase poveşti de dragoste se creează când unul dintre ei este un caracter întunecat. Am rânjit, încercând să îl bine dispun.

Chicoti.

— Frumoasa şi bestia? Presupuse ridicând din sprânceană.

— După ce s-a transformat înapoi în prinţ. Îţi păstrezi caracterul de bestie doar în pat. L-am corectat şi a început să râdă. Îi adoram atât de mult zâmbetul ce îi lumina faţa, încât nu m-am putut abţine să nu îl sărut, deşi nu se oprise din râs.

— Harris, de ce nu mi-ai spus nimic de prietenia ta cu Chris? L-am întrebat, dar imediat am regretat asta. Prietenia lor reprezenta o perioadă în care mama lui Harris era încă în viaţă şi poate nu voia să reînvie alte amintiri dureroase.

Harris mă privi brusc uimit.

— Chris Horner?!

Mi-am dat ochii peste cap.

— Da! am răspuns deşi habar nu aveam dacă ăsta e numele de familie al lui Chris. Dar parcă îi mai spusese o dată aşa în discuţia despre vestiare.

— De unde ştii de asta?

— Chris a venit pe la mine ieri, cred că el e singurul dintre prietenii mei care nu e interesat de situaţia noastră pentru bârfe. Am spus, încercând să îi iau apărarea lui Chris până când mintea lui diabolic de geloasă nu concepea altfel venirea lui la mine.

Harris se încruntă, privind în jos.

— Da! E o persoană bună. Aproape şopti şi am rămas uimită. Harris Stone spune ceva frumos

de alt băiat care se apropiase de mine. Ziua asta trebuie notată în calendar.

— Ţi-a spus de prietenia noastră din copilărie? întrebă, ridicându-şi privirea spre mine.

Am aprobat din cap şi el oftă.

— M-am depărtat de el pentru că încercam să fug de trecut. Să uit şi să merg mai departe. El era o amintire vie a ce fusesem eu, de fiecare dată când îl vedeam, îmi aminteam brusc de mama şi de scurta perioadă de fericire din copilăria mea. Ştiu că nu trebuia să mă comport aşa cu el, dar atunci deja devenisem un demon şi prezenţa lui în jurul meu mă slăbea. Îmi amintea cine sunt de fapt şi cât de distrus sunt. Îmi era teamă că le-ar putea spune celorlalţi ce ştie despre mine şi mi-ar distruge scutul pe care îl creasem în jurul meu.

— Harris, Chris nu ar face asta.

— Mi-am dat seama în timp şi nu înţeleg de ce. Cel puţin înainte, când eram o jigodie fără scrupule, putea atât de uşor să mă distrugă.

— Poate pentru că ştia de ce eşti aşa şi încă ţinea la tine ca prieten. I-am spus, încercând să îl conving odată că există oameni pe lumea asta care ţin la el.

Ridică din umeri şi am oftat.

— Ar trebui să vorbeşti cu el. A fost primul tău prieten aici şi de asemenea şi al meu. De el m-am ciocnit prima dată pe hol. Am chicotit şi

Harris m-a privit surprins. M-a ajutat foarte mult să hotărăsc anumite lucruri zilele astea. E un băiat bun şi nu merită să îl tratezi cu atât indiferenţă.

— Ai dreptate! Spuse într-un sfârşit. Oricum trebuie să îi mulţumesc că a fugit cu tine de lângă lipitoarea aia de Zac.

Am stat două secunde să îmi dau seama la ce se referă apoi am izbucnit în râs.

— Deci şi tu ştiai că e el? Pentru că eu, sincer, habar nu aveam atunci, dar tot m-am bucurat că m-a scăpat de Zac. Nu ne-am fi descurcat prea bine în următoarele meciuri cu un căpitan schilodit. Am glumit, chiar dacă încă mă deranja să vorbesc aşa de prietenii mei, trebuia să hrănesc onoarea domnului Stone.

Harris izbucni şi el în râs.

— Un căpitan fără cap, mă corectă ridicând degetul arătător. Şi acelaşi tratament l-ar fi primit şi mascota dacă nu era Chris. Ştiu că voia să facă doar show, dar dacă era altcineva în costumul ăla, îl împăiam pe pereţii lui Carter. Însă Chris e probabil singurul din liceul ăla care nu se uită la tine în acel fel. Îl cunosc şi îmi dau seama când un băiat urmăreşte ceva, plus că e îndrăgostit de Victoria de când se ştie.

Am ridicat surprinsă din sprâncene.

— Cine e Victoria?

— O fată din liceu, e în echipa majoretelor, dar nu cred că ai observat-o prea mult. Nu obişnuieşte să iasă în evidenţă. E fata aceea mai emo. Încercă să îmi explice şi m-am gândit, analizând toate fetele din echipă. De-abia reuşeam să le reţin pe cele care erau mereu în jurul meu, deci slabe şanse să o fac cu cineva care nu iese în evidenţă.

— Nu e tocmai emo, sau habar n-am. Îi place să se îmbrace în negru, dar şi mie îmi place. E mai retrasă şi nu cred că are mai mulţi de doi prieteni în liceul ăla şi cu siguranţă a intrat în echipă pentru medii. N-am înţeles niciodată ce vede Chris la ea, e drăguţă, dar sunt doi poli total opuşi. Însă după ce te-am întâlnit pe tine, am înţeles că inimii nu-i comanzi. Ea alege pe cine vrea. Zâmbi, sărutându-mă pe frunte şi mi-am împletit degetele în părul lui.

— De unde ştii că o place? am întrebat sceptică. Niciodată nu mi s-a părut că amicul meu e atras de cineva.

— Îl cunosc bine şi e destul de evident. Sunt sigur că ea e motivul pentru care a acceptat rolul mascotei. Chris e deştept, nu avea nevoie de mediile pe care le promite directoarea. Deşi nu prea văd un progres dacă te apropii de o fată îmbrăcat într-un papiţoi de pluş, mai ales de un asemenea gen de fată.

— Poate că vrea doar să fie aproape de ea. I-am luat apărarea prietenului meu, hotărând deja să îl ajut în legătură cu asta.

— Probabil! Se strâmbă Harris dezinteresat şi am încercat să schimb subiectul.

— Că tot veni vorba de Zac, am spus şi imediat l-am simţit tensionându-se. Calmează-te, nu am mai luat niciun contact cu el zilele astea. Dar îţi aminteşti când mi-ai spus că îi pot face şi eu lui Amber ce i-ai făcut tu lui Zac?

— Aha… lungi silaba, privindu-mă suspect, deşi el îmi spusese de fapt să mă comport cu Zac cum se comportă el cu Amber. Dar e tot aia.

— Ce ai făcut? zâmbi, privindu-mă pe sub ochi când am rânjit ca o pisică şireată.

— Cred că am luat sfatul tău puţin prea în serios şi am depăşit limita. Am continuat să rânjesc şi a început să râdă.

— Serios, iubito, ce ai făcut? I-ai dat un pumn lui Amber? Râse, deşi pentru el era ca o glumă.

— Şi un şut în burtă! I-am confirmat şi se opri brusc, privindu-mă şocat.

— Ce?! Nu e vina mea, m-a scos din sărite. M-am apărat îmbufnată şi m-a mai privit câteva secunde, apoi a început din nou să râdă.

— Să mai zică cineva că tu nu eşti făcută pentru mine. Râse, trăgându-mă deasupra lui şi am început şi eu să râd.

— Normal că sunt făcută pentru tine. Ce credeai? L-am privit de sus cu o sprânceană ridicată şi din poziţia în care suntem, simţeam din nou focul stârnind în interiorul meu.

— Nimic, iubito, dar de ce ai bătut-o?

Am oftat, pentru că asta nu era deloc o amintire amuzantă.

— Azi m-a sunat Ty şi mi-a spus că tu ai plecat şi nu mai reuşesc să dea de tine. Chiar înainte să plec spre casa ta, m-am trezit cu ea la uşă, extrem de fericită şi mulţumindu-mi că te-am distrus şi că te-ai întors înapoi la ea. Mi-am strâns pumnii nervoasă. Eram atât de stresată după tot ce s-a întâmplat zilele astea încât am turbat şi am măturat cu ea pe jos.

— Ea te-a rănit? mă întrebă Harris, încruntându-se deloc amuzat acum.

— Nu, m-a tras puţin de păr, dar nimic serios pe lângă ce i-am făcut eu. Am târât-o până la ea acasă şi i-am dat-o lui maică-sa cu botul plin de sânge. Erai beat şi credeam că poate… te-ai întors la ea.

— Trebuia să ştii că nu aş fi făcut niciodată asta. Dar Amber a întrecut deja limita. Spuse serios şi aproape furios.

— Sunt sigură că după asta nu o să mai intervină între noi. Am încercat să îl calmez.

— Nu o s-o mai las pur şi simplu să-şi facă de cap şi s-o implor să mă lase în pace. Am făcut-o până acum, dar deja a ajuns la tine şi pentru asta n-o mai iert. Zise de data asta nervos şi am înghiţit în sec.

— Harris, lasă-mă pe mine să mă descurc cu asta. Îmi face chiar plăcere, tu îl ai pe Zac. Am glumit, încercând să îl bine-dispun deşi uram că trebuia să îl aduc mereu pe bietul Zac în discuţia asta. Harris nu schiţă nimic şi mi-am dat seama că nu gustase deloc gluma.

Voiam să schimb din nou subiectul, dar Harris s-a ridicat să oprească motorul maşinii. În interior se făcuse deja foarte cald şi aproape voiam să îmi dau pătura jos de pe mine. Harris lăsă întuneric complet în jurul nostru şi nu îmi plăcea că nu îl mai pot vedea. Se întoarse înapoi, strângându-mă din nou în braţe şi am realizat că furtuna nu se mai auzea atât de tare şi se transformase într-o ploaie lentă fără fulgere şi tunete.

— Katherine?! şopti, mângâindu-mi părul aproape uscat.

— Hmm?! am bâiguit, mângâindu-i pieptul fin şi puternic.

— Vreau să te muţi cu mine! I-am simţit vorbele lipindu-se calde de creştetul meu şi m-am blocat.

Am înghiţit în sec.

— M-am mutat deja cu tine, iubitule. Am şoptit, ştiind că avea să vină discuţia asta. Voiam să mă mut cu Harris, dar cum îi explic asta acum lui tata? Fir-ar!

— Nu în garaj! Vreau să te muţi doar cu mine, într-o casă doar a noastră! Spuse şi mi-am ridicat capul speriată de data asta, deşi nu îl vedeam deloc.

— Ce?! De ce?

— Pentru că te vreau doar pentru mine. Îi iubesc pe băieţi, dar nu mai simt nevoia să împart casa cu ei de când ai apărut tu.

— Dacă te gândeşti să cumperi vreo casă, o să îi dau foc cu tine în interiorul ei. Garajul e perfect.

— Am socrul pompier. Mă descurc eu cumva. Râse şi i-am dat un pumn în piept.

— Socru?! Am exclamat uimită în întuneric.

— Crezi că mai ai vreo şansă ca tatăl tău se te conducă la altar pentru altcineva în afară de mine? Spuse extrem de serios şi am mimat o cruce în întuneric. Eu de-abia mi-am pierdut virginitatea şi el are gânduri de nuntă. Calmează-te, băiete!

— Apartament sau casă? Îşi continuă planurile şi dacă aş fi ştiut unde îi e nasul, i-aş fi futut una în el.

— Păi, mai uşor sunt casele de incendiat. Am spus şi eu la fel de serioasă, făcându-l să râdă.

— Apartament atunci! Escala, ştiu că îţi plac înălţimile. Continuă să râdă şi am mormăit printre buze.

— Harris, vorbesc serios. Să nu îţi treacă prin cap să cumperi o casă. Nici nu ştiu cum o să îl conving pe tata să mă lase să mă mut cu tine.

— Acum nu mai eşti aşa sigură, nu? Atunci erai supărată şi ai fi venit cu mine şi la Casa Albă. Ţi-am spus eu că o să-ţi treacă. Râse, făcând mişto de mine şi m-am îmbufnat în întuneric. Nu aş fi crezut că situaţia se va schimba aşa. Acum o săptămână eu mă rugam de el să ne mutăm împreună şi acum o face el. Nu e grozavă viaţa?

— Ba sunt sigură! Am spus hotărâtă.

Am doar 18 ani, în ochii tatei sunt un ţânc, dar îl conving eu cumva. Să îi dau undă verde cu Roberta nu poate fi prea greu. Dar asta nu însemna că nu pot profita şi eu de asta.

— Dar cu o condiţie! Am spus, ridicând degetul arătător, deşi ştiu că nu putea să îl vadă.

— Orice! I-am simţit zâmbetul hotărât.

— De fapt, două condiţii. M-am corectat, calculându-mi pretenţiile în minte.

Începu să râdă.

— OK! Mai vrei o maşină?

— Ai vrea tu. Am bolborosit, făcându-l şi mai tare să râdă.

— Prima: Mă mut cu tine, dar rămânem la garaj. Ador locul ăla şi pe prietenii noştri. Şi a doua, am făcut o pauză, făcându-mi curaj să spun asta. Vreau să mă antrenezi. Am spus, închizând un ochi şi aşteptându-i reacţia. Explozie sau fericire. Una din astea două, clar.

— Ce? Să te antrenez? Cum adică să te antrenez? Îi simţeam stupefierea în voce.

— Să mă înveţi ce ştii tu. Am mai ţinut un pistol în mână, dar habar nu am să îl folosesc. Vreau să mă înveţi asta şi să bat. Să mă apăr. Am spus hotărâtă, deşi nu aveam idee de unde îmi venise asta, dar chiar îmi doream. Dacă tot îmi acceptasem soarta cu el, trebuie să mă ridic măcar pe jumătate la nivelul lui. Să îi fac faţă. Lui şi mai ales dușmanilor lui, care apar ca ciupercile după ploaie.

— Ai înnebunit? spuse perplex şi am început să râd.

— Nu! Astea sunt condiţiile.

— Prima: mă mai gândesc. A doua: în niciun caz.

— De ce? M-am plâns, întinzându-mă pe pieptul său, ca un motan.

— Pentru că… iubito, nu vreau să te văd cu un pistol în mână. Sau bătând pe cineva, din alte motive decât gelozie. Spuse făcând clar referire la Amber.

— Dar pentru apărare? Am spus şi ştiu că îl lovisem într-un punct extrem de sensibil. Harris, mi-am dat şi eu seama de pericolul din jurul tău şi poate tu nu o să fii mereu lângă mine să mă aperi.

— O să fiu!

— Ştii că asta e imposibil. Dacă aş fi capabilă cât de cât să mă apăr şi ar apărea din nou alt incident ca cel cu Joshua, lucrurile ar sta altfel. Am spus serioasă şi mă convingeam de asta din ce în ce mai mult.

Harris a luat o pauză de gândire, extrem de lungă şi ştiu că îşi calcula în minte posibilităţile şi probabil îşi analiza situaţia privind duşmanii săi. Nu aveam cum să devin destul de puternică să mă lupt cu ei în cazul în care mă voiau direct, dar dacă întâmpinam o situaţie minoră, eram în stare să mă descurc cu ea. Nu mă deranjează deloc să bat un bărbat dacă ştiu cum să o fac. Deşi e discutabilă chestiunea cu armele.

— OK, iubito! Ai dreptate, o să te învăţ să lupţi şi… să tragi cu arma. Dar eşti sigură că vrei asta?

— Da! am răspuns hotărâtă!

— Bun! I-am simţit zâmbetul şi m-a sărutat pe creştet. Situaţia se schimbase brusc şi acum părea chiar bucuros de propunerea mea.

— Dar nu doar tu ai voie la două condiţii. Mai am şi eu una.

— Ce? Condiţie pentru ce? am întrebat îmbufnată.

— Să te antrenez.

— Nu, nu, domnule! Aia e condiţia mea ca să mă mut cu tine. L-am corectat arţăgoasă.

— Nu! Condiţia să te muţi cu mine e să rămânem în garaj. Mă corectă la rândul lui şi am pufnit nervoasă.

— Ba nu! Am căzut de acord la două condiţii. Îţi interzic să îmi întorci tu vorbele cu mintea ta de infractor. Am spus arţăgoasă, scoţând limba în întuneric.

Izbucni în râs.

— Îţi interzic să îmi interzici. Spuse şi el şi scoteam aburi pe urechi.

— Îţi interzic să îmi interzici să îţi interzic! Am spus repetând fraza din nou în minte pentru că nici eu nu ştiu ce spusesem.

Harris mai avea puţin şi se îneca de râs şi eu mă umflam îmbufnată în pene pentru că pe asta o câştigasem.

— Bine, bine. Îmi interzici să îţi mai întorc vorbele. OK! Dar condiţia tot mi-o spun. Zise şi am explodat.

— În niciun caz, iți... îşi puse degetul peste buzele mele şi habar nu am cum le găsise în întuneric.

— Ai interzis destule azi, iubire.

— Bine! Ce vrei? am mormăit frustrată.

— Să te duci la nunta mamei tale.

— Ce?! Am răbufnit. Asta nu, şi nu discut. Am spus extrem de serioasă. Nici nu mă gândesc să mă duc la nunta mamei mele cu alt bărbat. Iar începi cu asta?

— Vin cu tine! Spuse serios şi am rămas perplexă. Harris la o nuntă. Dacă nu eram în situaţia asta, aş fi izbucnit în râs.

— Da, cum să nu?! Am spus totuşi râzând. Probabil o să mă încui în maşină şi o să pui şoferul să mă livreze la mama.

— Ştii că nu aş face asta. Recunosc că urăsc nunţile şi orice fel de petrecere la care nu mă pot distra cum îmi place mie şi nu îmi pot trage iubita într-o cameră oricând am chef, dar sunt dispus să o fac şi pe asta pentru tine.

— Ai mai fost vreodată la o nuntă? l-am întrebat amuzată.

— Nu! Răspunse sincer şi am început să râd.

— Eu am fost la două. Una dintre ele a fost a verişoarei mele, când am refuzat să mă aliniez la prins buchetul şi totuşi scumpa mea verişoară m-a nimerit cu el în cap, în cealaltă parte a restaurantului. Au făcut glume pe seama mea toată noaptea. M-am strâmbat, aducându-mi aminte de noaptea aia. Şi alta la un prieten de-al tatei, când eram mai mică şi mi-a luat rochia foc.

Mama a exagerat cu mătasea şi m-am apropiat prea mult de tort. Surpriză: Fata pompierului a luat foc. Până şi eu aş face glume pe tema asta, deci fii fericit că nu ai participat la vreo nuntă până acum. Sunt monstruoase.

Am observat că Harris se prăpădea de râs şi i-am dat un pumn în umăr.

— Iubito, dacă prinzi buchetul din nou, chiar şi cu capul, nimeni nu o să mai facă mişto de tine, pentru că eu o să fiu chiar acolo. Şi am grijă să nu mai iei foc, te ţin departe de tort.

— Să prind buchetul mamei mele! Cum sună asta. Am spus încet şi trist, cufundându-mă în pieptul lui.

— Iubito, şopti Harris, prinzându-mi bărbia şi trăgându-mă spre el, chiar dacă nu vedeam nimic şi îmi doream. Fă asta pentru ea, e mama ta şi o să rămână orice ar face. Dacă te uita complet, nu te-aş mai fi pus să faci asta, dar chiar tu ai spus că a vrut să te ia cu ea. Încerca să mă convingă şi am respirat adânc.

— Nici măcar nu ştiu unde s-a mutat. Nu cred că o să mai găsesc invitaţia şi habar nu am unde o să aibă loc nunta. Am încercat să găsesc o cale de scăpare.

Harris se ridică brusc, întinzându-se în faţă şi eram aproape să cad de pe banchetă.

— Harris, ce faci?

— Unde ţi-e telefonul?

— Ce? Ce faci cu telefonul meu? m-am panicat şi am auzit zgomotul unui fermoar. Îmi găsise geaca.

Imediat în maşină a pătruns o lumină slabă şi îmi amintesc că aveam telefonul închis. Harris nu îl avea pe al lui, deci nu vreau să mă gândesc cât încerca toată lumea să dea de noi acum.

— Uau! Exclamă când se întoarse cu el înapoi şi ecranul îi lumină faţa superbă. Câte mesaje ai! Zi-mi te rog că i-ai spus tatălui tău când ai plecat după mine.

Mi-am muşcat buza.

— Nu! Şi se prea poate să fi primit un telefon şi de la Roberta, mama lui Amber.

Harris clătină din cap, oftând, apoi îmi întinse telefonul.

— Ne ocupăm mâine de ei, acum sun-o pe mama ta. Spuse întinzându-mi telefonul unde era deja selectat numărul mamei. Am rămas perplexă. Pot să jur că am şters numărul mamei. Am făcut asta… argh, dar l-am salvat din nou ca să ştiu atunci când mă sună şi să nu răspund. Să primesc apel de la un număr fără nume nu mă mai avertiza că e ea. Fir-ar!

— Harris, ai înnebunit? Cum să o sun pe mama, mai ales la ora asta? Nu am mai vorbit cu ea de aproape 6 luni, poate a şi avut nunta. Mi-a

trimis invitaţia acum aproape două săptămâni. Am spus, aruncând o privire spre ecran şi observând că e 22:14.

— Şi tocmai de asta nu contează ora la care o suni. Dacă se supără, poţi să mă baţi. Spuse serios. Mi-am dat şuturi mintale că am salvat iar numărul ăla. Mai ales că eu sunt la fel de atrasă de telefon ca un surdo-mut.

— Şi ce să îi spun? Am răbufnit, rugându-mă la Dumnezeu să mi se descarce bateria chiar acum.

— Că te duci la nunta ei.

— Problema e că nu mă duc. Am mârâit printre dinţi.

87% baterie. Trădător afurisit! Nici pe telefonul tău nu te mai poți baza în ziua de azi, datoria îi e să se descarce când ai nevoie de el, cum ar fi atunci când stai pe toaletă sau te pierzi in supermarket, nu atunci când vrei cu disperare sa eviți o discuție cu mama ta. Nu, atunci e full și gata să își facă treaba.

— Te rog! Chiar vreau să te văd domnişoară de onoare. Se milogi făcând nişte ochi de căţeluş pe care îi uram acum. Am mutat telefonul de pe faţa lui ca să nu îl mai văd.

— Şi tu? O să fii în stare să faci faţă unei nunţi? Ştii că trebuie să porţi costum, nu?

— Iubito, dacă fac faţa unei camere întregi de criminali, mă descurc eu şi cu o nuntă. Râse şi îmi venea să plâng. Adevărul e că adânc în interiorul meu, (foarte adânc) voiam să o văd pe mama, voiam să vorbesc din nou cu ea, dar nunta ei cu alt bărbat nu era spaţiul în care îmi doream să o fac.

— Te rog! Mă imploră din nou, sărutându-mi mâna şi am expirat adânc, ştiind că aveam să regret asta.

— Bine! Am cedat, apăsând pe butonul de apelare.

Harris zâmbi cu buzele încă lipite de mâna mea şi inima a început să îmi bată mai tare când am auzit tonul apelului.

Mi-am muşcat buza când a sunat a treia oară, sperând pe jumătate să nu îmi răspundă…

— Katherine?! Am paralizat auzindu-i vocea surprinsă. A trecut atâta timp de când nu am mai auzit-o, dar era la fel.

— Scumpo, tu eşti? Spuse mama repede şi am înghiţit în sec. Harris îmi masă încheietura mâinii, sărutând-o din nou şi încurajându-mă să vorbesc.

— Da! Am spus răguşit de parcă cineva mă strângea de gât.

Am auzit suspinul de uimire al mamei în telefon.

— Doamne, scumpo, nu pot să cred că m-ai sunat… s-a… s-a întâmplat ceva? Se bâlbâi

mama, probabil realizând ce minune reprezenta apelul ăsta.

— Nu, nu s-a întâmplat nimic. Scuze că te-am deranjat la ora asta. Am spus cu un ton sec, simţind că rămân fără aer după fiecare cuvânt.

— Nu e niciun deranj, scumpo, poţi să mă suni oricând. Oh, Doamne, nu pot să cred că îţi aud din nou vocea după atâta timp. Spuse şi mi-am dat seama că era pe punctul de a plânge. Mi-am muşcat buza, realizând că şi mie îmi dădeau lacrimile.

— Te-ai măritat cu tipul ăla? am întrebat sperând să aud un răspuns pozitiv, dar în acelaşi timp şi unul negativ.

— Nu încă, scumpo, peste două săptămâni. Îmi răspunse şi încă o cunosc foarte bine pe mama, doar semăn perfect cu ea şi ştiu că nu e deloc încântată să îmi spună asta.

— Mhm, am bâiguit şi Harris m-a stimulat să spun ce aveam de spus.

— Chiar vrei să vin şi eu? am spus cu jumătate de gură.

— Ăăă… da, iubito, bineînţeles că vreau. Îmi răspunse mama reţinută şi am auzit câteva zgomote în jurul ei.

— Nu pari prea convinsă de asta. Am spus mai dur de data asta. Harris s-a tensionat lângă mine.

Am auzit câteva şuşoteli indescifrabile înainte ca mama să îmi răspundă din nou.

— Scumpo, bineînţeles că sunt convinsă, doar că m-ai luat prin surprindere. Katy, ar fi minunat să te am aici, iubita mea. Spuse mama şi ştiam că de data asta chiar plânge, deşi nu înţelegeam schimbările ei de ton, tot mi-au dat şi mie lacrimile.

— OK! O să vin. Am spus într-un sfârşit, oftând.

— Vorbeşti serios? Mulţumesc, fetiţa mea, ce te-a convins? Suspină mama devastată de uimire.

— Cine. Şi o să îl cunoşti la nuntă. Am oftat şi m-am uitat la Harris care părea că zâmbeşte şi mi-a sărutat mâna. Ar face bine să nu dea înapoi şi să mă trimită pachet la nunta mamei, pentru că nu o să iasă prea frumos.

— Ai un iubit?! Deduse mama stupefiată.

— Da!

A urmat o pauză de tăcere între noi în care nu ştiu ce făcea mama, dar părea că se abţine să nu izbucnească în plâns. Noi două aveam mereu discuţii despre băieţi şi întotdeauna mama a fost pentru mine cea mai bună prietenă, dar până acum nu am avut niciodată un iubit despre care să discutăm direct. Şi probabil acum îşi dorea să vorbim despre Harris şi despre multe altele, dar e prea târziu.

— OK, scumpo, de-abia aştept să te revăd şi să îl cunosc pe băiatul care ţi-a cucerit inima. Dacă te-a convins să vii la nunta mea, îmi dau seama că e un înger.

— Mai degrabă un demon. Am corectat-o zâmbind, neputând să mă abţin şi l-am auzit pe Harris chicotind. Mama râse şi ea şi îmi era atât de dor de sunetul ăsta, încât mi se răscolea sufletul în interior.

— Ce îţi doreai tu. Spuse mama visătoare şi am rămas pe lângă câteva secunde.

— Ce vrei să spui?

— Când erai mai mică spuneai că nu îţi doreşti un înger care să iubească pe toată lumea, ci un demon care să te iubească doar pe tine.

Am rămas perplexă.

— Am spus asta? Am întrebat uimită şi am simţit iar sărutul tandru al lui Harris pe mâna mea, însoţit de un zâmbet.

— Da, iubito, râse mama şi chiar dacă nu îmi aduceam aminte de asta, realizez că l-am visat pe Harris încă de când eram mică.

— Ei bine, l-am găsit! Ăăă, poţi să îmi spui care e adresa ta acum? Nu mai găsesc invitaţia şi nu m-am uitat atunci. Am minţit şi Harris m-a sărutat din nou pe mână. Cred că face asta când spuneam un lucru bun.

Mama luă o scurtă pauză, ca şi cum aş fi luat-o prin surprindere.

— Nu-ţi face griji, scumpo, o să trimit un avion particular pentru voi, nu trebuie să veniţi cu unul...

— Avion particular? am întrerupt-o confuză. Glumeşti, nu? Dacă tu ai ales o viaţă în lux asta nu înseamnă că vreau şi eu asta. Pot să ajung în New York şi cu un avion normal. Am spus arţăgoasă şi Harris mi-a strâns mâna în semn de "mai uşor".

— Bine, scumpo, cum doreşti, dar eu nu mai locuiesc în New York. Spuse mama într-un sfârşit, lăsându-mă din nou uimită.

— Ce? Dar unde te-ai mutat?

— În California, scumpo, aici locuieşte Hugh. Am rămas mască, fiind la un pas să scap telefonul din mână. În momentul ăsta sunt în San Diego la mătuşa ta, Beth, dar locuiesc în California.

— Ce?! Am ţipat făcându-l pe Harris să tresară. Acum realizez că era extrem de aproape şi de urechea mea şi probabil auzea tot ce spune mama.

— Da, scumpo, credeam că ştii asta. Ţi-am trimis atâtea pachete, nu ai văzut la expeditor? Am înghiţit furioasă în sec abţinându-mă să îi spun ce făceam eu cu pachetele ei, şi Harris mă oprea să o fac.

— Unde în California, mai exact?

— Los Angeles. Spuse puţin reţinută şi am pufnit. Normal că se mutase în oraşul vedetelor. Cum dracu' şi unde îl întâlnise ea pe miliardarul ăla?

— Nu vin până acolo. M-am răzgândit, dând înapoi şi Harris m-a plesnit uşor peste mână.

— De ce? Scumpo, e chiar mai aproape ca New York.

— Nu îmi pasă, e o altă ţară în care nu am fost niciodată şi pentru mine pare mai departe decât New York. Am spus serioasă, nu am părăsit niciodată America şi nu am de gând să o fac pentru nunta mamei mele.

— Scumpo, nu e deloc departe, o să faci două ore cu avionul şi, dacă vrei, seara te poţi întoarce înapoi. Spuse cu tristeţe în glas.

— Să nu trimiţi niciun avion după mine. Nu sunt un aurolac să îţi trimiţi caleasca de aur să mă adune de pe stradă şi să mă aducă la tine. Am spus nervoasă şi Harris s-a întins spre cealaltă ureche a mea.

— O să mergem cu avionul lui Carter. Îmi şopti şi am rămas iar perplexă. Toată lumea are avioane în ziua de azi?

— Ce?! am şuşotit şocată. Mi-a făcut semn să vorbesc şi am oftat frustrată. De ce am acceptat eu asta?

— O să fiu acolo, nu trebuie să trimiţi pe nimeni după mine. Acum trebuie să închid, pa, mama. Am spus repede, închizând telefonul şi respirând adânc de parcă ieşisem de sub apă. Conversaţia asta era deja prea mult după tăcerea din ultimul timp dintre noi.

— Te-ai descurcat bine, iubito, spuse Harris, întinzându-se spre buzele mele şi sărutându-mă scurt.

Mi-am frecat fruntea cu vârful degetelor.

— Carter are un avion? l-am întrebat încă uimită de asta.

— Te surprinde? I-am simţit zâmbetul.

Am oftat.

— Nu prea, am spus într-un sfârşit. Asta era mai mult decât evident. Pentru un om care are terasa deasupra unei cuşti cu tigri, avionul privat e un chilipir.

— Eu am plecat de acasă şi la ziua ei, iar acum o să merg la nuntă. Am spus, aducându-mi aminte cât uram genul ăsta de petreceri.

—Ai fugit de acasă? repetă Harris zâmbind.

— Da, i-am dat cadoul, i-am urat la mult ani şi tulit-o restul zilei. Orice petrecere care aniversează o vârstă peste 30 de ani, nu reprezintă distracţie pentru un adolescent. Am spus şi Harris a început să râdă, apoi s-a oprit brusc, tresărind.

— Oh, la dracu'! Spuse de parcă ceva îl lovise în cap.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat speriată.

Îmi luă repede telefonul din mână şi am observat că intrase la calendar. Începu să numere pe degete, bălmăjind.

— Băga-mi-aş! înjură, lipindu-şi palma de faţă.

— Harris, ce e?

— Mâine e ziua lui Keith. Face 16 ani şi e prima lui aniversare cu noi. Cred că prima aniversare pe care a avut-o vreodată şi eu nu pot să cred că am uitat de asta. Slavă Domnului că i-am cumpărat cadoul mai demult. Spuse, începând să îmi butoneze telefonul şi cred că îi trimitea mesaj lui V. Înainte să pot spune ceva, duse telefonul la ureche.

— V?!... Lasă asta, suntem bine, te rog spune-mi că tu nu ai uitat de ziua lui Keith… Dacă eu o iau razna, o luaţi şi voi după mine? Se enerva. … Vorbeşte cu Mike, mâine-dimineaţă la prima oră să fiţi acolo… Da, a venit, e la Carter… Nu-i fac niciun tatuaj… o să se răzgândească când vede maşina… Keith ştie că m-aţi găsit?... OK! Să nu îi spuneţi, aşa nu o să se mai aştepte la nimic mâine pentru că altfel sigur ar cotrobăi ca un şoarece peste tot… OK! Mâine ne întâlnim la Mike… Sunt bine, prelungi ultimul cuvânt şi sigur şi-a dat

şi ochii peste cap. … Treaba noastră unde suntem, ne vedem mâine. Pa! Spuse repede şi închise telefonul, strâmbându-se probabil la valul de întrebări pe care îl punea V.

— Ce e cu tine şi puştiul ăsta? Pari extrem de ataşat de el. Am spus zâmbind, întinzându-mă din nou pe pieptul lui când a pus telefonul de-o parte. În maşină începea să se facă din nou frig şi m-am înfofolit mai bine cu pătura.

— E ca fratele meu mai mic şi, din păcate, împărţim amândoi aceeaşi poveste, a lui poate mai oribilă decât a mea. Spuse Harris trist, masându-mi spatele.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat deja speriată de toţi copiii ăştia de pe pistă, niciunul dintre ei nu avea o poveste fericită în spate, poate doar Mike, dar chiar dacă nu suferise traume în copilărie, nici el nu avea tocmai modelul de familie perfectă.

Harris oftă adânc şi clar nu îi făcea plăcere să îşi aducă aminte de asta.

— Mama lui a murit când avea 5 ani. I-am masat pieptul, oarecum mă aşteptasem la asta. A fost omorâtă de tatăl lui. Am încremenit, la asta nu mă aşteptasem. Am înghiţit în sec.

— Oh, Doamne! am suspinat şi l-am lăsat pe Harris să continue.

— Tatăl lui Keith era un depravat, un beţiv notoriu care îşi făcea veacul numai prin baruri şi

când se întorcea acasă, îşi bătea soţia până o lăsa inconştientă. Într-o seară a întrecut măsura şi a înjunghiat-o cu un cuţit. De atunci a început trauma lui Keith. Pentru un copil de 5 ani, să îşi vadă mama măcelărită de propriul tată, nu e deloc sănătos. A înnebunit, era traumatizat şi nu suporta pe nimeni în preajma lui. Tatăl său a intrat în puşcărie pentru 25 de ani şi el a fost dus la orfelinat. Dar nu a putut fi ţinut acolo, plângea încontinuu, ţipa, nu voia să mănânce şi nu lăsa pe nimeni să se apropie de el. Tatăl său nu avea părinţi şi mama lui era originară din Austria. Cum a ajuns tocmai aici să se mărite cu un asemenea nenorocit nu ştiu, dar părinţii ei nu vorbeau engleză şi le era greu să comunice cu copilul care era şi aşa destul de greu de stăpânit. Singura pe care o accepta în preajma lui era mătuşa sa, sora mamei lui care se mutase în Seattle cu doi ani înainte de tragedie şi pe care o cunoştea destul de bine. Avea doar 20 de ani atunci, dar a primit tutela pentru Keith şi s-a mutat cu el în casa lor. Dar când viaţa e jigodie cu tine, e jigodie până la capăt. Else era o depravată, a acceptat tutela pentru Keith doar ca să pună mâna pe casa lor, dar nu avea grijă deloc de el. Aducea mereu bărbaţi acasă, îl bătea şi îl lăsa să aibă singur grijă de el. Mi-a spus că de multe ori se ducea plângând la vecini să îi dea să mănânce pentru că murea de

foame, până a învăţat el să îşi facă singur. Copilăria lui a fost un coşmar lângă ea, când se îmbăta îl punea să privească cum se distrează cu alţi bărbaţi. Şi eu era să fiu unul dintre ei.

Mi-am ridicat capul speriată.

— Ai avut o relaţie cu Else? am întrebat terifiată.

— Nu! Mai venea pe pistă, dar doar să facă deliciul bărbaţilor. Într-o seară, acum aproape 2 ani, am agăţat-o şi m-a luat la ea acasă. Eram beat şi chiar dacă ea avea 30 de ani şi eu 17, nu părea să reprezinte o problemă pentru ea.

— Tu beai înainte? am întrebat, aducându-mi aminte că mai spusese ceva legat de asta la petrecerea lui Mike.

Harris râse uşor.

— Putin spus, beam. Ţi-am spus că devenisem nenorocitul care mi-a distrus mama, din toate punctele de vedere.

Mi-am scuturat capul şi l-am stimulat să continue cu povestea lui Keith.

— Oricum nu aveam de gând să mă culc cu ea, pentru că era orice numai virgină nu şi mă dezgusta total, dar era bună la multe altele.

M-am strâmbat.

— Ai intrat în pat cu o femeie de 30 ani? Am spus scârbită, de ce trebuie să ajungem mereu la

poveştile lui mult prea multe despre femeile din trecut?

— Arăta bine jigodia, dar nu am apucat să facem nimic. M-a dus în camera ei, apoi m-a pus să aştept. Eram atât de beat încât mai aveam puţin şi leşinam, dar îmi aduc aminte perfect figura băieţelului speriat pe care l-a adus în cameră. Keith avea 14 ani atunci, dar era atât de slab încât părea de 10. Chipul lui mi-a adus imediat aminte de mine când a murit mama mea. M-am trezit la viaţă brusc şi nu mai ştiu ce i-am zis, dar mi-am pierdut minţile şi eram la un pas să o bat când mi-a spus că o excită când un copil se uită la ea cum face sex. O palmă tot i-am dat şi l-am luat pe Keith. Nu îl cunoşteam, dar nu puteam să îl mai las acolo. M-am apropiat foarte mult de el şi el de mine şi Else a dispărut complet după asta. M-a ameninţat de câteva ori să i-l dau înapoi, dar nu îmi era prea greu să o distrug. Făcuse atâtea încât putea fi aruncată în puşcărie, până şi eu o puteam reclama pentru că atunci eram minor. Unul nebun care dădea uşor 20 de ani, dar în buletin tot minor rămâneam. Ne-a luat ceva timp să îl aducem pe Keith la viaţă, ca să zic aşa. Era traumatizat. Dar încet şi-a scos la suprafaţă adevărată personalitate, aceea a unui băiat plin de viaţă şi optimism cum nu am văzut niciodată. Bunicii lui s-au speriat când nu au reuşit să o mai contacteze pe Else şi au

venit în Seattle. Keith abia îi cunoştea şi nu voia să stea cu ei. Dar mi-am dat seama că totuşi mai avea o şansă să aibă o familie. Au rămas în Seattle şi au fost ajutaţi de cineva până s-au obişnuit cu limba şi cu greu l-am convins pe Keith să se mute cu ei. Vedea în mine un model, dar atunci şi chiar şi acum, sunt unul negativ. Nu voiam ca el să ajungă ca mine şi i-am rupt urechile când l-am prins cocoţat pe o fată. Încerc să repar la el tot ce nu am reuşit la mine. Când a împlinit 15 ani nici nu ştiam, încă era în lumea lui atunci şi noi ne străduiam să ne apropiem de el, dar i-am promis că la 16 ani va avea o petrecere de neuitat şi am eu uitat de ea.

Am tremurat scurt, gândindu-mă la figura plină de viaţă a lui Keith. Dintre toţi, povestea lui mi se părea cea mai groaznică, chiar şi decât a lui Harris. Cel puţin el nu crescuse cu o prostituată nimfomană care să îi facă copilăria un coşmar.

I-am sărutat pieptul, neştiind ce să spun, ca de obicei într-o situaţie din asta.

— I-ai luat o maşină? l-am întrebat zâmbind şi l-am simţit chicotind.

— Da! Îşi doreşte una demult, dar nu a avut curajul să îmi ceară să îi cumpăr aşa ceva. M-a rugat să îi fac un tatuaj de ziua lui, dar vreau să îl mai primească bunica lui acasă. Râse, molipsindu-mă şi pe mine.

Toate aceste poveşti m-au dus cu gândul la motivul separării mele de Harris zilele astea şi voiam neapărat să aflu adevărul despre Joshua.

— Harris, ce s-a întâmplat cu părinţii lui Joshua? Cum i-aţi ascuns moartea? Am spus şi cuvintele astea parcă mă ardeau pe gât. Clar mai aveam nevoie de antrenament să vorbesc de moartea oamenilor fără să mă apuce fiorii.

Harris oftă adânc şi mă strânse la pieptul lui.

— Nu am avut ce ascunde, iubito, Joshua nu avea părinţi. Adică avea, spre deosebire de noi, lui nu i-au murit. Dar mama lui e reflexia lui Else, ca să înţelegi mai bine, şi tatăl lui nu cred că mai ştie de el la ora actuală. E un drogat şi un beţiv care a trecut de mult peste stadiul unei persoane normale. Marcus îi era frate doar după mamă. Avea 6 ani când ea s-a recăsătorit cu distrusul ăla şi l-a făcut pe Joshua. Când Marcus avea 18 ani, ea i-a părăsit din nou şi nu s-a mai întors înapoi. Oricum avea o viaţă de rahat, trăiau într-o rulotă şi fiecare ban se ducea pe drogurile şi băutura lui taică-său. Cred că ea şi-a găsit altul cu potenţial, de asta şi-a lăsat copiii în urmă şi nu s-a mai întors înapoi. Marcus s-a împrietenit cu Carter şi pe atunci pista era de-abia la început. Existau afaceri doar cu droguri pe la colţuri de bloc şi Carter începea să pună bazele afacerii cu arme. Marcus încerca să intre pe sub pielea lui atunci şi să

devină parteneri, iar Joshua era un copil de 12 ani care vedea modelul perfect în fratele lui şi cam singurul pe care să îl aibă ca model. Dar Marcus nu îl suporta, mereu îl batjocorea şi îl bătea, era un nenorocit cu normă întreagă, dar Joshua tot se ţinea după el.

Când am intrat eu pe pistă, cursele erau deja în floare şi Marcus era un fel de demon acolo. Nu îi se spunea aşa, dar pe scurt era cam ce sunt eu acum, doar că mult mai înfumurat şi nenorocit. Nu îi plăcea ideea că intram în graţiile lui Carter şi îi ameninţăm locul, mai ales că eram doar un puşti atunci. M-a bătut odată când i-am vărsat bere pe maşină din greşeală şi de atunci l-am rugat pe Carter să mă înveţe să bat. Uram să fiu batjocorit. Am prins şi eu gustul nebuniei şi adrenalinei lor, am devenit mai puternic şi s-a întors roata. Eram cei mai aprigi duşmani şi într-o continuă competiţie. Eram într-o cursă amândoi când trebuia să sărim prin faţa trenului şi nu am mai apucat. Uram să pierd, chiar dacă nici el nu câştiga şi mai departe ştii povestea. L-am bătut şi toată lumea m-a numit atunci Demonul Străzii, de fapt, Carter mi-a spus prima dată aşa şi asta mi-a rămas porecla. Carter începea să mă placă din ce în ce mai mult şi să mă bage în tot felul de combinaţii, Marcus devenea gelos şi îşi voia partea ca partener, nu ajutor aşa cum îl numea

Carter. Nu îmi mai era frică să mă lupt cu el, dimpotrivă, ajunsesem mai puternic ca el, mai nebun şi eram mai mare chiar dacă era o diferenţă de 5 ani între noi.

După ce m-am mutat în garaj cu Jay şi V, am participat la o cursă. V a rămas acasă, era o fetiţă retrasă pe atunci, un copil ieşit din orfelinat, cu părul şaten şi o faţă palidă şi uscată. Îi era teamă de lumea noastră şi chiar nu ştiu cum a ajuns să se îndrăgostească de Jay şi el de ea. Era un drogat atunci mult mai rău decât e acum. Eu l-am găsit zăcând pe străzile Seattle-ului după ce fugise de la orfelinat, dar ei au crescut împreună încă de mici şi s-au apropiat ca doi fraţi până când au ajuns să se îndrăgostească când au crescut mai mari.

Harris făcu o pauză şi ştiu că acum venea partea urâtă a poveştii.

— De ce a violat-o Marcus pe V? am întrebat cu vocea uscată.

— L-am bătut din nou pe Marcus în cursa aia şi pariase o sumă imensă. După asta noi am plecat să sărbătorim la Mike şi V s-a dus acasă. Oftă din nou adânc. Când ne-am întors, am găsit-o ghemuită într-un colţ, plângând şi cu hainele rupte pe ea. Nu putea să vorbească din cauza plânsului, dar mi-a fost de ajuns să pronunţe numele lui Marcus. El ştia de obsesia mea pentru fete şi V îmi era ca o soră, ţineam la ea mai mult decât la

iubita mea atunci. Jay a vrut să vină cu mine, dar nu l-am lăsat. L-am găsit pe nenorocit pe pistă, mort de beat şi lăudându-se cu ce făcuse. Şi eu eram beat şi plin de atâta furie încât l-am doborât la pământ şi am început să îl lovesc până când mi-au paralizat pumnii şi m-am oprit doar când am simţit că lovesc un corp care nu mai mişcă. Pe pistă nu era nimeni care să mă oprească, doar câţiva care nu aveau curajul şi ăla a fost momentul când am luat pentru prima dată o viaţă, la 17 ani.

Mi-am strâns pumnii pe pieptul lui şi mi-am îngropat faţa în gâtul său, abţinându-mi tremuratul.

— Credeam că o să mă omoare Carter pe mine pentru asta, dar el părea chiar uşurat că îl scăpasem de Marcus. Şi între ei începea să apară o rivalitate. Ştiu că asta aştepta Carter, să vadă dacă sunt în stare să omor fără resentimente, pentru că după asta m-a băgat tot mai mult în afacerile lui până am ajuns cel mai important om al lui. Credeam că asta o va distruge pe V, dar a făcut-o mai puternică. M-a pus să o învăţ să lupte, cam cum faci tu acum cu mine, chicoti. Iar Carter a văzut potenţial şi în ea pentru că e în stare să cotonogească un bărbat de două ori mai mare ca ea. Înainte îi spuneam păianjenul ultraviolet, râse Harris. Pentru că devenise chiar violet şi avea pasiunea ciudată pentru insectele alea, iar când

lovea era atât de rapidă de parcă avea 8 picioare ca păianjenul. Dacă ar fi mai puternică, V ar fi în stare să mă bată şi pe mine, cu Jay măturătă demult pe jos.

Am râs şi eu.

— După asta totul a devenit mai uşor, dar nu am realizat atunci că mi-am făcut un duşman în umbra care plănuia să se răzbune. Joshua nu a avut niciodată curajul să mă confrunte direct şi nici să se răzbune altfel pe mine nu putea. Dacă mi-ar fi atacat iubita, ştia că avea doar să mă înfurie, nu să mă facă să sufăr şi s-ar fi ales desfigurat exact ca fratele lui. Nici la V nu mai putea să ajungă pentru că îl desfigura ea înaintea mea şi faptul că era mai mic decât noi îl descuraja.

— Stai aşa, Joshua era mai mic decât tine? am întrebat rapid, surprinsă de asta.

— Da, cu doi ani. Era mai mic şi decât tine cu un an. Îmi confirmă Harris şi am rămas mască, habar nu aveam că Joshua e în clasa a 11-a. Să fiu răpită de un tip mai mic ca mine, asta mă enerva şi mai tare, dar având în vedere că acum e mort, îl iertasem.

— Cu timpul a intrat şi el printre noi, dar eu nu îi acordam nicio atenţie, de-abia dacă îmi aminteam numele lui, dar în noaptea de după prima zi de şcoală, când ai venit tu, l-am auzit vorbind cu prietenii lui despre noua atracţie a

şcolii. Tu erai aia. Spuse şi am înghiţit în sec. Voia să pună mâna pe tine şi atunci nu cred că voia să o facă datorită mie, dar când l-am auzit, mi-am pierdut minţile. Eu deja născusem pasiunea pentru tine chiar dacă nu o prea înţelegeam atunci, şi să îl aud vorbind aşa de tine, mi-a adus aminte de noaptea când l-am omorât pe fratele lui, care se lăuda cu V exact la fel. M-am ieşit din nou din minţi şi norocul lui că a avut cine să mă oprească atunci, pentru că imaginându-mi-te pe tine în mâinile lui, m-a făcut să turbez. Am expirat speriată, înţelegând în sfârşit cum a căpătat Joshua vânătăile în a doua zi de şcoală când a venit la mine şi de unde a apărut: "Ţi-am spus să nu o atingi!"

Harris continuă.

— Mai târziu am realizat că făcusem o greşeală, îi demonstrasem că ţin la tine şi i-am servit distrugerea mea pe tavă. Nu cred că voia să te violeze, pentru că ştia că şi-ar pierde capul, dar cred că voia să te facă să te îndrăgosteşti de el, să mă învingă pe mine, pentru că era clar că te vreau. Dar totuşi îmi era frică şi de prima posibilitate şi Joshua a devenit o ţintă pentru mine încă de atunci. Nu am plănuit niciodată să îl omor, iubito, nu vrea să omor în numele tău. Dar Joshua a făcut altă prostie care i-a adus moartea şi când mi s-a oferit posibilitatea, am luat-o. Nu e o plăcere să

omori, nu e nimic poetic în asta. În fiecare noapte eşti urmărit de chipul victimelor tale, cărora după un timp le uiţi şi numărul, dar orice ar fi, îţi spun sincer că nu o să stau pe gânduri să apăs pe trăgaci dacă ştiu că tu eşti în pericol. Poţi să mă părăseşti pentru asta, dar nu o să îmi asum niciun risc pentru siguranţa ta, Katherine, ţi-am spus asta.

Am tremurat, muşcându-mi buza. Ştiam asta şi acum ştiu că nu mai am cum să îl părăsesc.

— În noaptea când a furat tirul, Joshua a spus că şi tu ai făcut acelaşi lucru. La ce s-a referit? am întrebat, aducându-mi aminte de asta.

— Am atacat şi eu odată unul dintre tirurile lui Reynolds. Dar era o situaţie diferită faţă de cea de acum. Tirurile treceau prin Seattle, dar noi nu aveam niciun aranjament de protecţie. Şi nu l-am furat, l-am incendiat. Eram nebun atunci şi îmi plăcea să cauzez orice fel de distrugere, m-am îmbătat într-o noapte şi împreună cu câţiva de pe pistă, le-am luat urma. Dar am aşteptat să iasă din Seattle şi nu am lăsat niciun semn cum că noi am fi făcut-o, aşa cum a făcut Joshua când noi semnasem o înţelegere.

Harris oftă din nou.

— Niciodată nu mi-am dat seama cât de mult mă urăşte că i-am omorât fratele. Nu mi-a dat de înţeles că ar face-o.

— Îi era frică de tine. Am spus uşor.

— Da! După ce l-am omorât pe Marcus, mi-am tatuat un cap de mort pe braţ. Urăsc tatuajul ăla. Îmi aminteşte mereu de criminalul care sunt şi cum am omorât prima dată. Nu vreau să fac o rutină din a omorî astfel încât să nu mă afecteze cu nimic, dar şi să îţi aminteşti mereu toate astea nu e mai bine. Spuse Harris şi am încercat să îmi aduc aminte de tatuajul la care se referea şi într-adevăr avea un cap scheletic pe spatele braţului.

Încet aflam semnificaţia tuturor tatuajelor salem, dar încă nu îmi dădeau pace cei doi pui de lup de pe şoldurile lui, care păreau extrem de importanţi.

— Harris… am şoptit nesigură.

— Mmm?! rosti încă gânditor la povestea cu Joshua, probabil.

— Ce reprezintă tatuajul ăsta? am întrebat temătoare, coroborându-mi mâna pe abdomenul lui, pe şoldul drept şi traversându-i cu degetul pe sub buric până la cel stâng.

Harris înţelese la care mă refer şi l-am auzit înghiţind în sec.

— E o poveste lungă şi dureroasă din trecut, iubito.

Ştiam deja asta.

— Vreau să ştiu totul despre tine. Am încercat, totuşi sperând să nu îl supăr.

Oftă din nou mai adânc decât o făcuse toată noaptea.

— OK! Îţi aminteşti de povestea pe care ţi-am spus-o despre mine şi mama mea?

— Mhm! Am îngânat repede.

— Mai este o parte a ei pe care am omis-o. Spuse şi am înghiţit în sec terifiată. Ce mai putea fi?

Îmi luă palma de pe şoldul lui şi o duse la buze.

— Tatuajul ăsta l-am făcut pentru fratele meu.

Am paralizat. De data asta serios şi am simţit gura deschizându-mi-se de uimire.

— Fratele tău?! Ai un frate? M-am bâlbâit, negăsind legătura. Mama lui Harris a fost violată şi l-a avut pe Harris. De unde mai apăruse un frate?

— Am avut. Mă corectă Harris. Un frate geamăn. Sirrah. Spuse trist şi mi-am dus cealaltă mână la gură.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat cu buzele tremurânde, înţelegând cei doi pui de lup identici. Şi pot să jur că Harris a mai adus odată vorba despre această expresie când îmi povestea despre trecutul lui.

— Ştii că bunicul nostru, tatăl mamei, nu ne-a suportat încă de la început. După ce ne-am născut a fost chiar şi mai dezastruos că suntem doi. Ne-a

luat de lângă mama şi ne-a trimis pe amândoi la orfelinat. Am stat acolo până la 4 ani. Apoi disperarea şi depresia mamei l-a convins pe Jonathan să îi dea copiii înapoi. Dar doar unul. Spera că măcar unul îi va alina durerea şi m-a ales pe mine. Eu semănam mai mult cu ei, chiar dacă eu şi fratele meu eram identici, eu eram mai cuminte atunci. Aveam comportamentul şi pasiunile mamei mele. Nu ştiam să vorbesc, dar desenam, plus că aveam ochii ei. Singura diferenţă dintre mine şi Sirrah erau ochii. Eu am ochii verzi ca ai mamei şi ai familiei ei, iar Sirrah îi avea de un căprui închis, aproape negru. Explică Harris şi m-am auzit suspinând.

— Ochi negri. Asta are legătură cu lentilele pe care...

— Da! Mă aprobă Harris înainte să termin. Ştiam că eu şi fratele meu suntem identici, aşa că în ciuda faptului că el nu a mai crescut niciodată, îl puteam vedea prin schimbarea asta. Cu lentilele negre eram Sirrah. Mă uitam în oglindă şi îmi vedeam fratele. Ele nu făceau parte din pasiunea mea pentru negru, le purtam să *îmi văd* fratele.

Mi-am simţit lacrimi în colţurile ochilor şi m-am aplecat să îi sărut pieptul. Atunci când îl vezi prima dată pe Harris cu tot acest camuflaj pe el, spui că e un ţăcănit obsedat de tatuaje şi negru,

fără să îţi dai seama ce poveste a adus toate aceste schimbări asupra corpului său.

— Ochii verzi l-au convins pe Jonathan să mă aleagă pe mine. Spunea că celălalt îi seamănă nenorocitului care i-a violat fata şi, în mare parte, avea dreptate. Sirrah era mult mai dur decât mine, chiar şi de la o vârstă atât de fragedă. Dar chiar şi aşa, eram extrem de apropiaţi, aveam un gest al nostru când ne ţineam de mână şi atunci eram uniţi şi indestructibili. Dar nu mi-l mai amintesc – adăugă trist. După ce m-a adus pe mine acasă, situaţia mea nu s-a îmbunătăţit. Jonathan mă ura chiar dacă eu eram cel care semăna mai mult cu ei şi uşor am aflat adevărul despre venirea mea pe lume şi a fratelui meu. Chiar dacă mama mă avea pe mine, nu a renunţat niciodată la Sirrah. Tatăl ei nici nu îi spusese la ce orfelinat ne dusese, am fost trimişi tocmai în Denver, să se asigure că mama nu ne găseşte. Când aveam 9 ani, a fost de acord să îl aducă pe Sirrah în vizită, mama deja începuse să îl urască pe tatăl ei enorm şi ura pentru cel care o violase nu mai exista. Ne avea pe noi şi încerca prin orice mijloace să ne reunească. Mie îmi era extrem de dor de fratele meu, era o piesă lipsă din mine, dar întâlnirea cu el nu a fost aşa cum ne aşteptam noi. Sirrah ne ura. O ura pe mama, mă ura pe mine. Cu greu s-a lăsat convins să vină, dar doar ca să ne spună cât de mult ne urăşte. Şi îl

înţelegeam, el rămăsese acolo singur şi nu au fost puţine dăţile în care îmi doream să mă întorc cu el înapoi la orfelinat. Mama mă iubea, dar Jonathan mă disprețuia şi nici viaţa mea cu ei nu era prea grozavă, dar Sirrah nu avea de unde să ştie asta. Mai ales că el nu cunoştea povestea mamei şi credea că e pur şi simplu geamănul nedorit atunci când vrei să naşti un singur copil. Îşi ura până şi numele, Sirrah este Harris scris invers. Spuse şi am rămas uimită câteva secunde realizând asta. Intenţia mamei a fost ca noi doi să fim unul şi împreună în orice. Să fim amândoi puternici ca un Harris Hawk şi a pus numele Harris celui care s-a născut primul. Nu a vrut să facă nicio diferenţă între noi, dar Sirrah a înţeles toate astea greşit.

Nu a vrut să stea nicio zi cu noi şi a cerut să se întoarcă la orfelinat. Era doar un copil, dar poseda atâta duritate şi ură cât niciun adult nu poate să colecteze. Nu îl mai recunoşteam, nu mai era fratele meu care mă apăra mereu de copiii mai mari care se luau de mine şi îmi promitea că orice ar fi noi doi vom fi împreună. Suspină Harris şi mi-am dat seama că plângea. M-am ridicat în şezut, trăgându-i capul în braţele mele şi ştiu că nu îi plăceau momentele de slăbiciune, dar acum îl ajută întunericul să îşi exprime sentimentele mai bine.

— Un an mai târziu ne-au spus că a murit! Suspină şi mi-am închis ochii, strângându-l mai tare în braţe în timp ce îmi dădeau şi mie lacrimile. Harris îşi strânse braţele în jurul meu şi acum îl imprima pe băieţelul speriat din interiorul lui care ştiu că va rămâne acolo pentru totdeauna. Bine camuflat şi ascuns, dar imposibil de eliminat.

— Aveam 10 ani şi ne-au spus că Sirrah a făcut o boală de piele care s-a extins de la varicelă şi i-a afectat organele. Nu au putut să îl salveze şi nici nu cred că s-au străduit prea mult. Au refuzat să ni-l arate pe motiv că boala îi mâncase pielea şi nu ar fi reprezentat o amintire bună pentru mama. Nu ar fi crezut asta dacă nu realiza chiar ea cât ne urăşte Sirrah şi probabil ar fi fost imposibil să îl aducem acasă. Un timp a crezut că este invenţia lui Jonathan ca ea să renunţe, şi într-un final a aflat locul orfelinatului în care am fost duşi noi. Acolo i s-a confirmat moartea lui şi exista până şi un mormânt al băieţelului abandonat şi mort în acel orfelinat.

După asta, mama a intrat din nou într-o depresie, ura ei pentru propriul tată a crescut şi mai mult. Îl învinovăţea pe Jonathan pentru tot şi avea dreptate. Sirrah nu ar fi murit dacă era cu noi şi ar fi avut cine să îl îngrijească de o boală banală ca varicela. M-a luat pe mine şi a plecat din Chicago, locul meu natal. Am venit în Seattle,

destul de departe, dar mama avea nişte prietene din facultate aici care au ajutat-o să îşi găsească un loc de muncă şi o casă. Cu greu a trecut peste amintirea lui Sirrah şi nu avea cum să îl uite, dar se prefăcea că e fericită, pentru mine. Doi ani am fost cât de cât un copil fericit, până când ea s-a îmbolnăvit şi viaţa mea şi-a reluat cursul normal pe care l-am primit încă de la naştere. Niciodată nu o să îl uit pe Sirrah, chiar dacă a murit urându-mă, el va rămâne mereu o parte din mine. Jumătate din mine. Am făcut tatuajul ăsta pentru că asta suntem noi. Doi pui de lup. Aşa ne spunea Jonathan, dar aici avea dreptate. Suntem copiii unui nenorocit care a distrus viaţa unei fete de 17 ani.

Mi-am strâns buzele ca să îmi opresc lacrimile, mângâindu-i părul, şi şi-a tras nasul. I-am mângâiat faţa, era foarte udă, până şi gâtul îi era ud şi îmi doream să îl văd acum.

— De ce nu mi-ai spus de el înainte? am şoptit uşor, încercând să îl calmez.

— Pentru că el e o parte extrem de dureroasă din trecutul meu, cu care nu voi fi niciodată împăcat. Mă ura când a murit şi asta mă distruge. El era singurul pe care îl aveam şi care mă putea înţelege perfect, pentru că împărţeam aceeaşi poveste. Nu am regretat că m-am întors la mama, şi ea avea nevoie de mine ca şi Sirrah. O iubeam

enorm pe mama, dar îmi iubeam şi fratele şi era un chin să nu îi pot avea pe amândoi împreună. De fiecare dată când vorbesc despre el, ceva se frânge în mine. Ca şi cum el ar fi în interiorul meu şi îmi contorsionează fiecare bucăţică din corp. Mi-am pus lentilele ca să îl aduc lângă mine. Şopti din nou şi am realizat că se abţinea enorm să nu suspine de durere.

Mi-am înghiţit şi eu lacrimile şi l-am strâns mai tare la pieptul meu.

— Harris, sunt sigură că fratele tău nu te mai urăşte acum. E acolo, cu mama ta, şi înţelege şi el acum. Am încercat să îl consolez, dar nu părea că l-am convins.

Când credeam că nimic nu mă mai poate surprinde la Harris, apar toate poveştile astea din trecutul lui care ar nimici orice om slab de îngeri.

Harris a suferit prea multe pentru o sigură fiinţă umană. Fiecare amintire din trecutul lui, îndepărtat sau recent, este menită să îi provoace durere într-un fel sau altul. Viaţa l-a schimbat şi l-a transformat într-un demon. Dar pentru un om cu atâta suferinţă, asta e singura posibilitate de supravieţuire.

L-am lăsat pe Harris să se liniştească la pieptul meu, sărutându-i fruntea şi mângâindu-i

părul până când, în cele din urmă, mi-am simţit pleoapele grele şi Harris s-a ridicat uşor din poala mea, întinzându-mă din nou pe banchetă şi cuprinzându-mă în braţe. Ce mai rămăsese din noapte mi-a fost bântuită de imaginea unui demon splendid cu ochi întunecaţi şi fioroşi, care m-a făcut să mă trezesc înspăimântată. Nu mai era coşmarul meu obişnuit, nu mai era Joshua mort, dar nici Harris.

Ochii negri ce mă priveau erau reali.

EPILOG
RĂZBUNARE

Dimineaţa am mers direct la casa lui Mike. Am coborât din maşină incomodată de hainele care încă mai erau reci şi puţin ude. Mintea încă îmi stătea la noaptea trecută şi la destăinuirile lui Harris despre trecut, dar mai ales la cea despre fratele său geamăn.

Îmi era groaznic de frig în rochia pe care încă o aveam pe mine şi acum Harris se temea că nu vom putea face petrecerea la piscina din cauza vremii. Nu mai plouă, dar era îngrozitor de frig, plus că amândoi eram deja înfundaţi în nas şi începeam să strănutăm din ce în ce mai des. De data asta l-a prins şi pe el.

Să fiu din nou aici nu îmi crea o stare prea plăcută. Mai ales că mă aştepta o altă petrecere. Având în vedere ce s-a întâmplat la ultima, aș face orice să schimb locația, dar trebuie să înghit în sec și să merg mai departe, pentru că nu mai am de ales.

Harris m-a prins de mână şi am intrat în curtea, sau mai bine zis reşedinţa lui Michael Wagner.

În living toţi erau deja prezenţi şi ne-au privit ca pe nişte morţi readuşi la viaţă. Şi în mare, cam asta eram.

— O să te omor! mârâi Mike, venind spre Harris şi toţi au început să râdă.

— Mai încolo! Acum zi-mi unde sunt medicamentele şi dacă Marta a fost la cumpărături.

Îl opri Harris indiferent la ameninţare şi am început să râd.

Harris ne-a umplut de pastile pentru răceală. Mike avea o întreagă farmacie în casă şi asta se datora mamei lui care încerca să aibă grijă de el cât putea de bine, având în vedere că venea acasă de două ori pe lună. Marta se pare că era servitoarea în casă şi ea umplea frigiderul, pe care eu şi Harris l-am golit că doi urşi flămânzi care dau iama în ghena de gunoi de lângă oraş.

— Băi, parcă veniţi de pe lună, să mor eu! Se cruci Jay când am ieşit pe terasă cu gurile pline şi cu câte două sandvişuri în mână.

Am început să râdem şi apoi mi-am dat seama de ceva:

— Jay?! am ţipat uimită, realizând prezenţa lui aici.

— Da, Katy, mi-au dat drumul! Zâmbi încă puţin moleşit şi am fugit spre el, strângându-l în braţe.

— Woho! Uşor, încă sunt fragil. Râse şi am observat că încă mai avea un mic bandaj alb în jurul capului, dar freza îi revenise la normal deci totul e bine.

— Mă bucur că te-ai întors, papagalule, l-am sărutat pe cap, strângându-l în braţe ca pe un ursuleţ de pluş.

— Şi mie, cioaro, râse ciufulindu-mi părul.

Am râs şi Harris a venit şi el în spatele meu.

— Bine ai revenit, frate! Îl salută Harris zâmbind cu gura plină şi înconjurându-l cu un braţ.

Se bătură frăţeşte pe spate şi eu nu îmi puteam stăpâni zâmbetul. Viaţa mea fericită se întorsese înapoi. Încă uşor bântuită de trecut, dar trebuie să trăiesc prezentul care se anunţă din nou a fi unul fericit.

Fiind din nou aici, moartea acelui blond revine ca o amintire proaspătă şi sâcâitoare, chiar mai rău decât a lui Joshua. Ei toţi ştiu ce s-a întâmplat, toţi au participat la minciună şi m-au dus de nas, profitând de faptul că eram drogată, dar cum ei nu aduc vorba de asta, nu o s-o fac nici eu.

Un strănut mi-a spulberat imediat gândurile.

— Răceală cretină! M-am strâmbat, ştergându-mi nasul.

Harris mă sărută pe tâmplă, dar imediat după asta, strănută şi el iscând un hohot de râs.

— Aha! Să vă fie învăţare de minte data viitoare, ne certă V şi Harris se strâmbă la ea în timp ce îşi molfăia limba în gură, dezgustat. Nu cred că era prea obişnuit cu răceala.

— Băi, îmi bag picioarele! E al dracu' de frig, o să îngheţăm. Tremură Harris, nesigur dacă trebuia să facem petrecerea la piscină sau înăuntru.

— Dacă nu o facem la piscină ce dracu' rost mai are? Spuse Mike şi Harris începu să îşi roadă unghia nervos.

Eu şi V eram aşezate pe şezlonguri, aşteptând decizia şefilor, iar eu tremuram din toate încheieturile.

— Când o să se încingă atmosferă o să fie mai cald. Propuse V, deşi eu nu eram deloc de acord cu ea.

Harris se uită la mine şi mi-am muşcat buza care era îngheţată.

— Aveţi grijă să nu dea Keith pe aici. O duc pe Katherine să se schimbe şi vedem după. Spuse Harris venind spre mine şi m-am ridicat automat.

Îmi era atât de frig încât nu eram în stare nici să conduc. Harris a vrut să conduc maşina mea ca

să o pot lăsa acasă şi să mă întorc cu el. Apoi urma să mergem la cumpărături şi eu trebuia neapărat să mă gândesc la un cadou pentru Keith. Trebuia să îl consult pe Harris pentru asta, dar acum aveam nevoie de un duş şi haine curate şi groase.

Am parcat în faţa casei vecinei, ca de obicei, şi am urcat rapid în camera mea. Tata nu era acasă, dar îmi lăsase un bilet pe uşă:

"Katherine, când te întorci acasă, sună-mă imediat!"

Scria apăsat şi am oftat, scoţându-mi telefonul din buzunar deşi acum realizez că îl avusesem în geacă cât am stat în ploaie, dar încă era intact. Pielea asta e mai de calitate decât am crezut.

Mi-am scos câteva haine groase din dulap în timp ce efectuam apelul spre tata, dar mi-a dat cu ocupat.

— Asta-i bună! am înjurat, căutându-mi bocancii în dezordinea din cameră, pe care Harris o privea cu o sprânceană ridicată.

— Ce?! Crezi că doar tu ai fost supărat? am scos limba la el şi chicoti, clătinând din cap şi veni spre mine, dar înainte de asta se opri pietrificat în faţa dulapului.

— Ce ai făcut? respiră şocat, privind în interiorul lui. M-am apropiat de el confuză observând la ce se uită.

Se aplecă spre raftul de jos, ridicând ce mai rămăsese din laptopul pe care mi-l dăruise şi uitându-se la el ca la un obiect extraterestru neidentificat.

— A avut ghinionul să fie la locul şi la momentul nepotrivit. Am zâmbit vinovată şi Harris s-a holbat la mine cu gura deschisă. Când a venit joi seara probabil aveam dulapul închis şi nu l-a văzut.

— Nu te mai uita aşa la mine, şi tu l-ai făcut praf pe al tău. M-am bosumflat, punându-mi mâinile în sân în timp ce bodogănea ceva, încercând să ţină toate bucăţile din el la un loc.

— Ştii că o să îţi iau altul, nu? Doar ca să te pedepsesc, plus un telefon pe care să nu poţi să îl mai închizi. Se încruntă şi am făcut ochii mari.

— Nu l-am închis, mi s-a terminat bateria! M-am apărat repede.

— Un telefon cu bateria mai bună şi cu parolă la închidere, parolă pe care o s-o ştiu doar eu. Mârâi aruncând gunoiul electronic în coşul plin de hârtii de lângă birou.

— Nici să nu îţi treacă prin cap! L-am avertizat deşi nu prea eram în poziţia să fac asta acum.

— Nu mai spune, mi-a trecut deja. Ce o să faci în legătură cu asta? Spuse drăceşte, apropiindu-se de mine şi m-am dat un pas înapoi. Înainte să pună mâna pe mine, înhăţat hainele groase pe care mi le pregătisem şi am zbughit-o la baie.

— Treci înapoi aici, pramatie distrugătoare ce eşti. Ţipă Harris după mine şi am început să râd în timp ce alergam pe hol.

— Ai uitat să menţionezi şi sexy! L-am corectat râzând.

— Vine şi asta mai târziu, când te las în fundul gol şi ţi-l tăbăcesc cum mi-ai tăbăcit tu cadoul. Ţipă după mine şi imediat m-am închis în baie, izolându-l afară.

Când m-am întors în cameră, bine curăţată şi pregătită pentru noua zi, nu mare mi-a fost mirarea să observ că Harris adormise în patul meu. Spre apărarea lui, am făcut un duş destul de lung, dar bănuiesc că va mai avea nevoie de câteva ore de somn ca să revină la programul normal, după câte suferise în ultimele zile. Şi eu la fel.

Aşa că m-am întins lângă el şi am adormit imediat, chiar înainte să apuc să îi anunţ pe ceilalţi că spunem pas deocamdată pregătirilor pentru petrecere. Se descurcă ei şi singuri.

Un bâzâit agasant parcă îmi provocă mâncărimi în nas. Ah, nu, asta o face barba nerasă a lui Harris, zgomotul atacă la urechi.

Cu ochii încă închişi, am început să bâjbâi prin pat când mi-am dat seama că lucrul enervant şi gălăgios e un telefon. Când nu am reuşit să dau de el, am deschis în sfârşit ochii, dar nu am văzut mare lucru.

Mama naibii, deja e întuneric.

— Harris! Am ţâşnit imediat în fund, amintindu-mi de petrecerea lui Keith.

— Fir-ar, fir-ar, fir-ar! Harris, trezeşte-te! I-am dat jos braţul din jurul meu, şi m-am chinuit să ies de sub el. Un mormăit a fost tot ce a reuşit să scoată, ca apoi să se lungească şi mai mult pe patul meu.

— Harris, e deja noapte! Petrecerea lui Keith! Cuvintele astea se pare că au fost suficiente să îl aducă în simţiri. Imediat ridică capul.

— Cât e ceasul? întrebă repede, şi în strădania mea adormită de a ajunge la telefonul de pe podea, încă fiind întinsă în pat, am ajuns grămadă pe jos. Am mormăit o înjurătură şi mi-am înhăţat afurisitul de telefon.

— 7 şi un sfert. Am oftat uşurată, nu e chiar aşa târziu, dar probabil încă e nor şi eu am draperiile trase, deci de asta a beznă la ora asta.

— La dracu'! Totuşi pentru Harris pare să fie târziu, pentru că ţâşni imediat din pat şi o tuli la baie. Îmbracă repede ceva, mergem direct la Mike.

Rătutită, am reuşit să mă ridic în picioare, timp în care el era deja în baie şi pornise duşul. Doar nu îmi ceruse să mă pregătesc acum pentru petrecere, când nu m-am spălat nici pe dinţi după o zi de somn. Uneori bărbaţii au nevoie de un manual de instrucţiuni al femeilor.

Bolborosind şi molfăindu-mi limba cu gust urât, am verificat telefonul ce acum nu mai zbârnâia, dar aveam trei apeluri de la un număr necunoscut. Nici nu am apucat să îl pun pe noptieră, că a şi vibrat din nou. Eram încă prea adormită să fac faţă sperieturilor ăstora fără să mă dezechilibrez.

Acum era un mesaj, de la acelaşi număr.

"Vedem acum cine pe cine, imigranto!"

Ei bine, nu ştiu numărul, nu l-am salvat, dar ştiu al naibii de bine cine îmi spune aşa. Dar sunt prea ocupată în momentul ăsta să acord atenţie ameninţărilor lui Amber, şi nu o să îi stric nici lui Harris seara spunându-i.

În timpul în care el era la duş (surprinzător de mult pentru un bărbat), eu am încercat să îmi

găsesc o ţinută potrivită, dar am sfârşit cutreierând camera de la un capăt la altul şi încercând să închei un contract de pace cu Christopher Wrise, care era foc şi pară. Pentru bătaia cu Amber, de care normal că fusese înştiinţat, de a doua mea dispariţie neanunţată şi multe altele. Norocul meu că e la serviciu şi nu poate să vină după mine chiar acum.

Cu greu l-am calmat şi chiar dacă nu a vrut să îmi dea voie, i-am spus că în noaptea asta nu voi fi acasă. Măcar să ştie unde sunt.

Harris s-a ocupat şi de data asta de alegerea ţinutei mele şi îmi cotrobăia prin dulap cu o fascinaţie de speriat. Era enervant şi sexy în acelaşi timp când îşi băga nasul în sertarul cu lenjerie.

Când am terminat discuţia cu tata, am mai înghiţit câteva pastile de răceală pe care le-am găsit prin sertarele lui şi m-am întors în cameră, scărpinându-mă în cap. Doamne, am nevoie de săpun imediat. Harris mă aştepta întins pe pat, admirând o rochie neagră, doar cu prosopul pe solduri si parul încă ud. Ține-mă, Doamne!

— Asta, e genială. O îmbraci imediat! Îmi ordonă fascinat, întinzând-o spre mine.

I-am dat şi lui pastilele, pentru că oricât de tentat era să zac cu el în pat, prefer să o fac fără ale mucozităţi în afară de cele… normale.

M-am uitat la rochie şi mi-am mărit ochii, pentru că nu o recunoşteam.

— Harris, asta nu e rochia mea. Am spus, privindu-l deja încruntată. Îşi înghiţi pastilele fără apă şi mă privi confuz.

— Am găsit-o în dulapul tău. Zise nedumerit şi după privirea lui chiar nu părea că minte.

I-am luat rochia din mână şi am analizat-o mai atent. În față părea o simplă rochie neagră, scurtă şi strâmtă, la fel şi în spate. Lateralele erau oroarea. Aproape că nu existau. Rochia era decupată pe ambele părţi, având mici panglici negre care le ţineau unite şi fiecare spaţiu gol era de mărimea palmei mele. Cu siguranţă îmi lasă şoldurile la vedere şi partea laterală a coapselor. Cum se presupune că trebuie să port chiloţi şi sutien cu chestia asta?

— De unde a apărut rochia asta? M-am încruntat din nou spre Harris, de data asta sigură că rochia nu e a mea, mai ales că e nouă, încă avea eticheta pe ea. Când Dumnezeu a adus-o aici?

— Iubito, jur că am găsit-o în dulap. Vorbesc serios. Tu nu ştii ce haine ai?

Mi-am frecat fruntea, întorcându-mă spre dulap. Harris îmi indică spre un sertar de sus la care abia dacă ajungeam şi nici măcar nu îmi ţineam haine acolo. Dar acum era un teanc.

Am scos terifiată braţul de haine, toate păreau noi şi când Harris a mai scos şi câteva cutii cu pantofi, toate s-au aşezat în capul meu.

— Mama! Am mârâit, aducându-mi aminte de cutia pe care mi-a trimis-o cu invitaţia de nuntă. Am aruncat-o în curte, dar sigur tata a luat-o şi mi-a pus conţinutul ei în dulap.

— Hmm? Harris se uită confuz la mine.

— Mama mi-a trimis astea. Tata probabil le-a adus aici.

— Atunci, mama ta are nişte gusturi vestimentare geniale. Spuse analizând un tricou larg şi zdrenţuit, care avea pereche nişte jartiere negre din colanţi. I le-am smuls din mână, deşi avea dreptate, erau geniale. Cam vulgare, dar geniale. Dacă nici mama nu se pricepe la shopping, atunci cine?

— Tot asta rămâne. Alegeţi pantofii. Spuse, luându-şi din nou rochia preferată de pe pat.

— Nu mă îmbrac cu astea. Am spus arţăgoasă, dar am primit o privire atât de furioasă că aproape m-am scăpat pe mine.

— Dacă tu nu te îmbraci cu rochia asta diseară, o să îţi tăbăcesc curul atât de tare, încât o să ai nevoie de bandaje şi în interior. Şi poate îndrăzneşti să le arunci că îţi decupez toate hainele aşa cum îmi place mie.

— Atunci toţi o să se holbeze la ce îţi aparţine ţie. Am scos limba la el.

El mârâi nervos.

— Nu şi dacă te ţin închisă în casă. Spuse serios şi nu trebuia să îmi pun mintea cu nebunul ca să ştiu că e în stare să facă asta. Inventa el ceva şi mă dădea dispărută o săptămână şi nici că mă deranja dacă dispărea şi el cu mine.

Am mormăit ca un pisoi frustrat şi i-am luat rochia din mână.

— Bine! Am bălmăjit, făcându-l automat să zâmbească şi nu am apucat să îmi dau ochii peste cap că s-a năpustit asupra mea, strivindu-se de buzele mele ca un monstru însetat de sânge, lăsându-mă fără aer şi azvârlindu-se cu mine în pat. Am început să râd până mi-a astupat din nou gura cu a lui şi arăta de parcă urma să mă devoreze în următoarele secunde, dar nu am timp de asta acum.

— Trebuie să fac un duş. V a sunat de cel puţin treisprezece ori deja în ultimele cinci minute. Am fugit din cameră fără să mai aştept ca protestele lui să se termine.

După duș mă simţeam mult mai bine şi în sfârşit nu îmi mai era somn, aşa că , strâmbând din nas, am îmbrăcat rochia de la mama, care se mula pe corpul meu ca un al doilea strat de piele neagră şi am avut noroc că am găsit două cupe

speciale de sutien pe care le puteam aplica fără niciun fel de bretea. Trimise normal, tot de mama. Ştiam că există nişte chiloţi ciudaţi fără bretele laterale, speciali pentru genul ăsta de rochii, dar chiar dacă i-aş fi avut, Harris cu siguranţă nu m-ar fi lăsat să îi port. Era mai mult decât extaziat de faptul că iar nu port chiloţi şi eu clocoteam din nouă motive: excitare şi frustrare că iar sunt optzeci la sută dezbrăcată.

M-am privit întoarsă, în oglindă şi chiar păream că sunt acoperită de trei panglici negre şi orizontale. Partea de sus nu era cine ştie ce, dar mai jos de şold se crea nebunia, coapsele mele erau complet descoperite şi doar o altă panglica mică unea jos cele două părţi. Oare cât de uşor îi e lui Harris să rupă panglicile astea şi să mă lase goală în 2 secunde? Ceva îmi spune că o să aflu în curând.

Mă fâţâiam pe lângă oglindă şi îl aşteptam să vină în cameră. Mi-a spus că mai are ceva de făcut şi chiar sunt curioasă ce face atât în baie. Sper că nu mai face încă un duş fără mine.

M-am întors imediat când am auzit uşa deschizându-se, fiind pregătită să îl atac pentru felul în care mă pusese să mă îmbrac, dar m-am oprit stupefiată, fără să mai scot o vorbă. Avea încă prosopul înfăşurat în jurul şoldurilor şi părul

ud, dar nu asta e problema acum. Nuuu! Problema este felul cum arată faţa lui.

— Oh, Doamne! am suspinat, înghiţind în sec în acelaşi timp.

— Îţi place? Zâmbi, apropiindu-se de mine şi lăsând pe birou, prosopul cu care îşi ştergea părul.

— Doamne, ce sexy eşti în rochia asta. Îşi muşcă şi el buza, părând fascinat de cum arăt, dar nu mă mai puteam concentra pe asta.

Îmi prinse mijlocul, trăgându-mă lângă abdomenul lui gol şi mi-am urcat palmele pe faţa lui. Bărbia care crescuse chiar mare în ultimele zile, nu mai era rasă, dar nici aşa ca acum 10 minute. Harris eliminase părţile de pe obraji, lăsând o formă de-a lungul maxilarului şi bărbiei, înconjurând colţurile buzelor spre mustaţă, plus o mică dungă de sub buza de jos, până la bărbie. Am înghiţit în nou în sec şi mi-am muşcat buza, simţind cum mă trec toate apele. Harris privea fascinat la reacţia mea.

— De ce ai făcut asta? am zâmbit, mângâindu-i barba perfectă acum, lungă de nici un centimetru.

— Am văzut cât de mult îţi place, mai ales când te sărut acolo jos. Zâmbi şiret, arătând spre picioarele mele şi am transpirat instant.

— Deci, îţi place aşa?

Mi-am muşcat iar buza şi cred că simţeam gust de sânge în gură.

— Cred că tocmai am găsit altceva în afară de chicotul tău care mă excită instantaneu. Am oftat. Dacă nu îl auzeam chicotind tot timpul, cu barba asta va fi mereu aşa în faţa mea şi o să îmi pierd minţile garantat.

Şi ca să demonstreze cât poate să mă chinuie: Harris chicoti.

Felul în care barba rară îi acoperea maxilarul şi chiar partea de sub bărbie îl transformă – dacă mai era posibil – într-un bărbat şi mai sexy decât era deja. El făcea asta de fiecare dată, se înfigea în mine şi mă urca pe pereţi sau pe birou. Acum e rândul meu.

Am scrâşnit din dinţi, pentru că nu puteam să mă mai abţin, i-am prins ceafa şi l-am tras spre mine, izbindu-mă de buzele lui şi l-am azvârlit pe saltea.

Harris râse, dar tăcu imediat când m-am urcat deasupra lui. I-am smuls prosopul de pe el şi m-am izbit iar de buzele lui, muşcându-i bărbia perfectă şi plimbându-mi limba pe maxilarul ce o să îmi fie moarte sigură de acum încolo. Nu am crezut niciodată că o să îmi placă atât de mult un bărbat cu barbă, dar Harris nu e doar un bărbat cu barbă, ci un zeu în adevăratul sens al cuvântului.

Am mârâit şi mi-am muşcat buza până la sânge ca să mă pot abţine. Nu de alta, dar abia am intrat în rochia asta şi Harris o s-o rupă garantat dacă încearcă acum să mi-o scoată.

Rânji drăceşte când m-am ridicat ameţită de pe el. Umbra de barbă de pe faţa lui îi făcea acum şi zâmbetul mai îngrozitor de suportat. Trebuia să mă gândesc la ceva serios ca să îmi pot reveni.

— Harris, eu nu am un cadou pentru Keith. Am oftat. El se ridică din pat. Acum nu mai avea nici prosopul pe el şi era complet gol. Îi place atât de mult să se joace cu mine. Îmbrăcă aceleaşi haine, iar bărbaţii sunt binecuvântaţi să nu aibă problema asta. Adică pot purta aceeaşi pereche de blugi la şcoală şi la o petrecere fără ca cineva să îi acuze că nu au stil, pe când pentru o fată asta e calamitate vestimentară.

Încă mă chinui să mă obişnuiesc cu barba aia, şi în contrast cu blugii şi părul negru şi încă umed - e şi mai chinuitoare.

Se gândea la ce spusesem eu în timp ce îmbrăca tricoul.

— Nu-ţi face griji, iubito, o să înţeleagă. Ai aflat abia azi-noapte de ziua lui şi azi ai fost destul de ocupată. Spuse trăgându-şi maioul peste cap.

— Da, al naibii de ocupată să dorm ca valiza în gară, am bodogănit băgând placa din priză.

Harris veni lângă mine, cuprinzându-mă în braţe şi mă sărută pe gât, uitându-se odată cu mine în oglindă. Maxilarul înţepător s-a lipit de pielea mea şi iar am tresărit ca după o scânteie electrică.

— Ne descurcăm noi cumva şi cu asta. Zâmbi făcând cu ochiul în oglindă. I-am privit nedumerită reflexia din oglindă, neînţelegând ce mai are de gând.

— Eşti aşa frumoasă! Spuse fascinat, continuând să mă privească în oglindă.

— Numai la frumuseţea mea nu mă uit eu acum. Am spus, frecându-mi obrazul de al lui.

Rânji.

— Chiar îţi place asta, huh?

— O ador. Am gemut.

Harris zâmbi şi coborî spre gâtul meu.

— Iubito, pot să te rog ceva? şopti, plimbându-şi nasul pe pielea mea.

— Mhm! Am mormăit închizând ochii şi muşcându-mi buza la respiraţia lui fierbinte. Poate să mă roage orice în momentul ăsta şi mă supun.

— Niciodată să nu te mai parfumezi pe gât. Ador mireasma pielii tale. Şopti, sărutând în dreptul pulsului meu şi am înghiţit în sec.

— E atât de catifelată şi caldă, şi îmi vine să muşc din ea. Ceea ce a şi făcut. Am gemut uşor depărtându-mi buzele când dinţii lui mi-au prins uşor pielea între ei.

Gândul mi-a fugit la fanteziile cu vampiri, cum reuşesc să îşi ispitească prada şi să o excite chiar şi atunci când e secată de sânge. Mi-am imaginat colţii lui Harris tăind pielea în secunda asta iar atingerile şi extazul pe care mi le provoacă m-ar fi făcut să mor în satisfacţie fără să protestez vreun pic.

Dar iubitul meu nu e un vampir. E un demon. Nu tânjeşte după sângele meu, ci după sufletul meu pe care şi-a pus ghearele demult şi acum îl devorează în cel mai pasional mod posibil.

Îmi prinse bărbia, întorcându-mi faţa spre a lui şi sărutându-mă în acel mod pasional de care am menţionat mai sus. Ce am făcut să îl merit pe băiatul ăsta? Poate Amber are dreptate când spune că obţin mereu ce vreau. Dacă mama nu ne părăsea, eu şi tata nu ne-am mai fi mutat niciodată în Seattle şi Harris ar fi rămas doar demonul din visele mele. Oricât încerc să neg asta, nu mai regret atât de mult hotărârea de plecare a mamei, după ce a apărut Harris în viaţa mea. Şi nici nu o mai urăsc atât.

I-am mângâiat braţul unde fusese împuşcat, renunţase la bandaj. Rana era încă în vindecare, dar vedeam deja semnul cicatricei. O dungă cât jumătate din degetul meu îi brăzda pielea şi îi strica perfecţiunea. Harris îmi observă atenţia şi

mă trase la pieptul lui, sărutându-mi tandru părul drept.

— Abia aştept să te scot din rochia asta la noapte. Şopti senzual la urechea mea, mângâind marginile goale ale materialului şi deja simţeam căldura crescând iar în mine.

— Şi eu! i-am şoptit înapoi întorcându-mă şi muşcându-mi lobul urechii. Poți să o faci chiar acum.

Am rânjit iar el râse. Şi de ce nu, până la urmă?! Nu mai pot să rezist, cine ştie cât o să stăm la petrecerea aia până ajungem din nou singuri. Eu îmi vreau desertul acum.

I-am prins mâinile şi l-am îndemnat să îmi ridice rochia. Ezită la început, ştiind la fel de bine că suntem în întârziere, dar nu îmi era greu să îl ispitesc. A fost de ajuns să îl privesc ademenitor şi să îmi muşc senzual buza de jos.

Mârâind gutural, îmi prinse mâinile şi mă întoarse atât de repede, încât aproape m-am împiedicat în sandalele cu toc. Harris îşi puse palma pe spatele meu şi mă obligă să mă aplec pe birou, iar rochia fu imediat ridicată pe fundul meu.

Am început să clocotesc pe la toate colţurile, iar soneria de la uşă s-a auzit în acelaşi timp cu fermoarul pantalonilor lui Harris.

Şi acum e o decizie grea cu ce trebuie făcut mai departe.

Eu am chicotit şi Harris mârâi frustrat, vrând să continue ce începuse deja, dar soneria se auzi mai insistent de data asta.

— Mai bine ne oprim acum, până nu intră peste noi. Am şoptit deşi nu aveau cum să mă audă, iar Harris înjură murdar în barbă şi îşi ridică fermoarul la loc, dar *animalul* era deja treaz. M-am întors şi l-am sărutat repede pe buze, trăgându-mi rochia înapoi pe coapse.

— Le spun că venim şi noi imediat, aşteaptă-mă aici! I-am făcut cu ochiul şi am ieşit din cameră, lăsându-mă încă mormăind.

Era ori Mike, ori V şi Jay.

A fost prea târziu când am văzut luminile ciudate intrând pe ferestre şi când Harris a strigat să nu deschid.

O lumină orbitoare mi se propti imediat în faţă, făcându-mă să icnesc şi să întorc capul. Alte două nuanţe pâlpâiau în spate ca o amintire greţoasă de care voiam atât de mult să scap. Am început să urăsc culorile roşu şi albastru, dar deocamdată atenţia îmi e atrasă de cei doi bărbaţi uriaşi din uşa mea, îmbrăcaţi în uniformă şi al căror chip nu îl pot desluşi din cauza întunericului şi a luminii din lanterna ce mi-a pus-o unul dintre ei pe faţă.

— Katherine Wrise?!

Întrebă o voce groasă, iar eu am înghiţit automat în sec, mijindu-mi ochii ca să mă feresc de lumină.

— Da!

Se priviră între ei şi cel cu lanterna o luă în sfârşit de pe faţa mea.

— Eşti arestată!

Picioarele mele s-au înmuiat instantaneu. Am transpirat pe sub rochia de pe mine mai repede decât era cu putinţă şi m-am străduit din răsputeri să rămân stabilă.

— Ce?! abia de am şoptit.

În timpul ăsta, unul dintre ei îşi făcea deja treaba şi scoase o pereche de cătuşe.

— Eşti suspectată pentru uciderea lui Joshua Wallard.

Ce s-a întâmplat mai departe, nu am fost în stare să reţin. Ştiu doar că, la un moment dat, unul dintre poliţişti m-a prins de braţ şi m-a smucit afară din casă. Celălalt a închis uşa, şi în toată spaima mea, eram uşurată că Harris rămăsese ascuns sus.

Tot cartierul ieşise deja să urmărească spectacolul în care noua adolescentă din vecini e ridică de poliţie la miezul nopţii. Unii erau în pijamale, cu copii mici în braţe. Alţii parcă ieşiseră din duş special pentru asta, până şi

animalele lor de casă mă urmăreau, dar nu puteam să mă gândesc decât la un singur lucru: sunt acuzată că l-am ucis pe Joshua.

Eram prea şocată să mai protestez, aşa că am fost uşor de luat pe sus şi am reuşit să îmi revin în simţiri abia când am fost băgată în secţia de poliţie.

Unul dintre ofiţeri m-a condus printre birourile din secţie unde părea oră de vârf acum.

Am intrat apoi pe un hol pustiu şi steril, încă târâtă de braţ şi cu cătuşele puse. Îmi era teamă să întreb orice, deşi mai aveam puţin şi explodam.

Am recunoscut imediat camera de interogatorii după aspect, izolată fonic şi slab luminată, doar cu o masă metalică şi două scaune, unul fiind deja ocupat de un ofiţer bătrân. Eu am fost aşezată forţat pe celălalt.

Privirea lui obosită se ridică spre mine, avea părul cărunt la perciuni şi cearcăne negre pe sub ochi.

Ochii lui mă analizară agil, oftă şi îşi scoase ochelarii pentru a-şi masa baza nasului.

— Îmi spune şi mie cineva ce se întâmplă? Mi-am făcut în sfârşit curaj să întreb, pentru că tăcerea pe care o abordasem nu era de partea mea.

Ofiţerul din faţa mea oftă şi îşi puse ochelarii la loc, privind apoi câteva hârtii pe care le avea în faţă. Scoase una şi o întinse spre mine.

Greaţa mi-a urcat instantaneu în gât şi am înghiţit cu convulsii ca să mă pot abţine, dar tot am tresărit înspăimântată pe scaun. Poliţistul din spatele meu îmi strânse braţul ca să mă imobilizeze.

Respiraţia mi s-a înteţit şi fruntea mi-a transpirat, privind poza.

— Îl cunoşteai pe băiatul ăsta?

Am binecuvântat în mintea mea că îmi oferise şansa să ridic capul şi să nu mai văd imaginea oripilantă a lui Joshua, întins pe jos, împuşcat în cap.

Dar nu mai eram în stare de mai mult, doar am aprobat îngrozită din cap. Nu puteam să mint acum.

— Nu prea bine, învăţa la acelaşi liceu cu mine. Am reuşit să spun.

— Doar atât?! Ofiţerul ridică dintr-o sprânceană. Îmi întinse alte poze cu el, aceeaşi situaţie, din diferite unghiuri, m-am abţinut din toate puterile să nu mă uit şi am aprobat din cap.

— A fost găsit mort acum două zile, într-o cabană din Redmond. O fată a venit ieri la secţie să îi declare dispariţia. Până în momentul ăla nu îi găsisem nici o altă rudă căreia să îi raportăm decesul. Se pare că ea îi era prietenă apropiată. Când am întrebat-o ce crede că i s-a întâmplat, a spus că el a început să se comporte foarte ciudat

de la venirea unei noi colege. Se îndrăgostise nebuneşte de ea, dar ea nu îl putea suporta. Ghici cine e acea colegă!

Am înghiţit în sec şi privirea mi-a căzut din nou pe cele trei poze din faţa mea. Ochii mi s-au umplut imediat de lacrimi. Dumnezeule mare, imaginea asta mă va bântui tot restul vieţii.

— Nu înţeleg ce legătură are asta cu mine. Abia am vorbit cu el de două ori.

— Pentru că fata respectivă a declarat că v-a văzut pe tine şi pe Joshua plecând împreună de la el de acasă. După asta, amândoi aţi dispărut o perioadă. Am făcut câteva săpături şi alţi colegi ai tăi confirmă spusele. În ultima zi de şcoală te-ai comportat foarte ciudat, de parcă ascundeai ceva... sau te îngrozea ceva.

Toate astea erau atât de ridicole, încât am reuşit să îmi înving spaima şi să răbufnesc.

— Şi credeţi că eu l-am omorât? Recunosc că nu ne-am înţeles, dar sunt aici de nici jumătate de lună, cum aş putea să ajung să îl urăsc atât de mult încât să îl ucid? Şi nu am fost niciodată la el acasă, nici măcar nu îi cunoşteam numele de familie.

— Atunci, ce crezi că s-a întâmplat cu el?

Am deschis gura să vorbesc, dar apoi m-am oprit instantaneu. Ce o să spun acum?

Nu l-am ucis eu, l-a ucis iubitul meu.

Nu l-am ucis cu mâinile mele, dar a murit din cauza mea.

Protestele mi-au îngheţat pe buze, iar inima a început să îmi bubuie tot mai tare.

— Ce, domnişoară Wrise? Pentru că, după reacţia ta, îmi dau seama că îl cunoşteai pe Joshua Wallard.

Nu puteam să spun nimic, eram încolţită. Orice aş spune, orice modalitate în care m-aş apăra, l-ar aduce aici pe Harris. Cum să mă scap pe mine şi să îmi torn iubitul?

Mi-am trecut limba peste buzele uscate şi m-am rezemat de spătarul scaunului, dându-mi seama cine era acea *fată* care spusese asta poliţiei.

Amber!

— Nu l-am ucis pe Joshua! am şoptit cu ochii în lacrimi.

Ofiţerul răsuflă pe nări şi răsfoi alte foi.

— Aşa am crezut şi eu la început, dar după ce te-am studiat mai atent, mi-am dat seama că eşti capabilă de multe surprize, domnişoară Wrise. De la vandalizatul fast food-urilor în New York, până la furturi de droguri şi de maşini.

Capul mi-a ţâşnit spre el.

— Ce? E ridicol! Recunosc că am un cazier în New York, am consumat droguri şi am vandalizat în inconştienţă câteva localuri, dar nu am furat niciodată droguri sau maşini.

Bărbatul îşi propti coatele pe masă şi îşi uni degetele între ele, apropiindu-se de mine.

— Serios?! Atunci, cum ai reuşit să achiziţionezi o asemenea maşină ca cea pe care o conduci?

Un nod cât un pumn mi s-a pus în gât.

— Eu...

— Nu am nevoie de o poveste. Are numerele schimbate şi câteva modificări, dar sunt aproape convins că e maşina ce a fost furată acum câteva zile dintr-un transport în apropierea Seattle-ului. Fusese cumpărată la un târg în New York şi urma să ajungă în Orientul Mijlociu. Un Mustang de peste treizeci de mii de dolari, iar tu şi tatăl tău locuiţi într-o casă cu două camere şi o baie, iar el conduce un Opel vechi de 20 de ani.

Vorbele lui mă lipeau de scaun. Eram pietrificată. Maşina aia era furată! Nu putea fi, Harris nu mi-ar fi dat o maşină furată!

Ziua în care au apărut discuţiile despre Roşcata, felul în care au fugit de la şcoală pentru ea, apelul, împuşcăturile, zgomotul de maşini... Dumnezeule mare, furase maşina aia! O furase şi mi-o dăruise mie.

— Ştiu cu ce se ocupa băiatul ăsta, nu a fost greu de aflat. Îşi făcea veacul pe o pistă de derbedei raceri care se ocupă deseori cu furtul de maşini. Ţi-a dat maşina asta cadou, apoi a vrut să

ţi-o ia pentru că tu nu ai acceptat să fii cu el, aşa că într-un acces de furie, l-ai împuşcat cu arma pe care mai mult ca sigur o avea la el.

— Nu! Nu, nu am făcut-o! Am ţipat în lacrimi, încercând să mă ridic de pe scaun, dar ofiţerul mă smuci înapoi.

— Atunci cine a făcut-o? Spune-mi! Spune-mi de unde ai maşina aia!

Numele lui Harris mi-a venit pe buze, dar l-am înghiţit. Le-am strâns şi ochii mi s-au umplut şi mai tare de lacrimi.

Dumnezeule, în ce am intrat?!

Ofiţerul închise furios dosarul şi se ridică în picioare.

— Poate că o noapte la răcoare o să te ajute să îţi aminteşti. Discutăm mâine-dimineaţă, şi gândeşte-te bine ce declari domnişoară Wrise, pentru că în momentul acesta nici nu realizezi în ce încurcătură eşti.

Fără să aştepte un răspuns de la mine, ordonă să fiu dusă în celulă, şi exact ca un animal la execuţie, am fost târâtă şi aruncată după gratii.

Eram singură în celula mea şi, undeva, la celălalt capăt, cineva sforăia zgomotos.

M-am prins de gratii şi le-am privit fără expresie momente bune, încercând să asimilez tot şi să rămân calmă, să îmi păstrez luciditatea măcar de data asta, dar era imposibil.

Cu faţa plină de lacrimi, m-am prăbuşit în genunchi şi am strâns gratiile în pumni, dându-mi seama că eram prinsă într-o situaţie fără scăpare.

Ca să scap eu, trebuie să îl predau pe Harris, iar asta e la fel de imposibil ca recunoaşterea că eu l-am omorât pe Joshua.

Sunt acuzată de uciderea lui. De furtul unei maşini.

Lucruri pe care le-a făcut Harris, iar eu le plătesc.

Dacă până acum am crezut că lumea lui îmi vine de hac, şi nu se poate întâmpla ceva mai rău decât să îl văd ucigând, m-am înşelat amarnic.

Nu mai sunt o victimă inocentă şi sensibilă, îndrăgostită iremediabil de un răufăcător şi nevoită să îi accepte păcatele.

Acum păcatele lui au fost aruncate asupra mea!

Va urma!

Din volumul următor:
IUBIBE PEBICULOASĂ
DUŞMANI DE SÂNGE

A fost linişte câteva secunde şi tot ce am putut observa a fost zâmbetul triumfător al lui Carter. Era încă în acelaşi loc în care discutase cu Harris mai devreme. Cu mâinile în sân şi în cămaşa în care cu siguranţă trebuia să îi fie frig. Dar nu părea să îi fie. În momentul ăsta, lumea putea fi declarată a lui.

Când credeam că totul s-a terminat, a început adevăratul spectacol sângeros. Toţi au coborât din maşini, înarmaţi până în dinţi şi gloanţele au zburat spre escorta tirurilor. Oamenii erau scoşi din maşini, împuşcaţi şi aruncaţi în grămezi pe marginea drumului.

Şi am văzut lucrul pentru care am venit aici, lucrul de care îmi era teamă: L-am văzut pe Harris făcând asta.

A urcat ca un monstru spre şoferul primului camion, acesta părea să aibă o bâtă şi Harris s-a

ferit de el în ultima secundă. Am expirat speriată. L-a prins de guler şi l-a azvârlit din cabină. Se lăsase greu şi probabil îl enervase. I-a prins părul în pumn şi l-a ridicat câteva secunde, ca apoi să îl lovească plin de ură cu genunchiul în faţă şi să îl împuşte în cap, în secunda următoare. Aerul mi-a rămas în gât şi ochii mi s-au mărit. Am observat capul lui Carter care s-a întors spre maşină, spre mine.

Asta era ceea ce voia să văd…